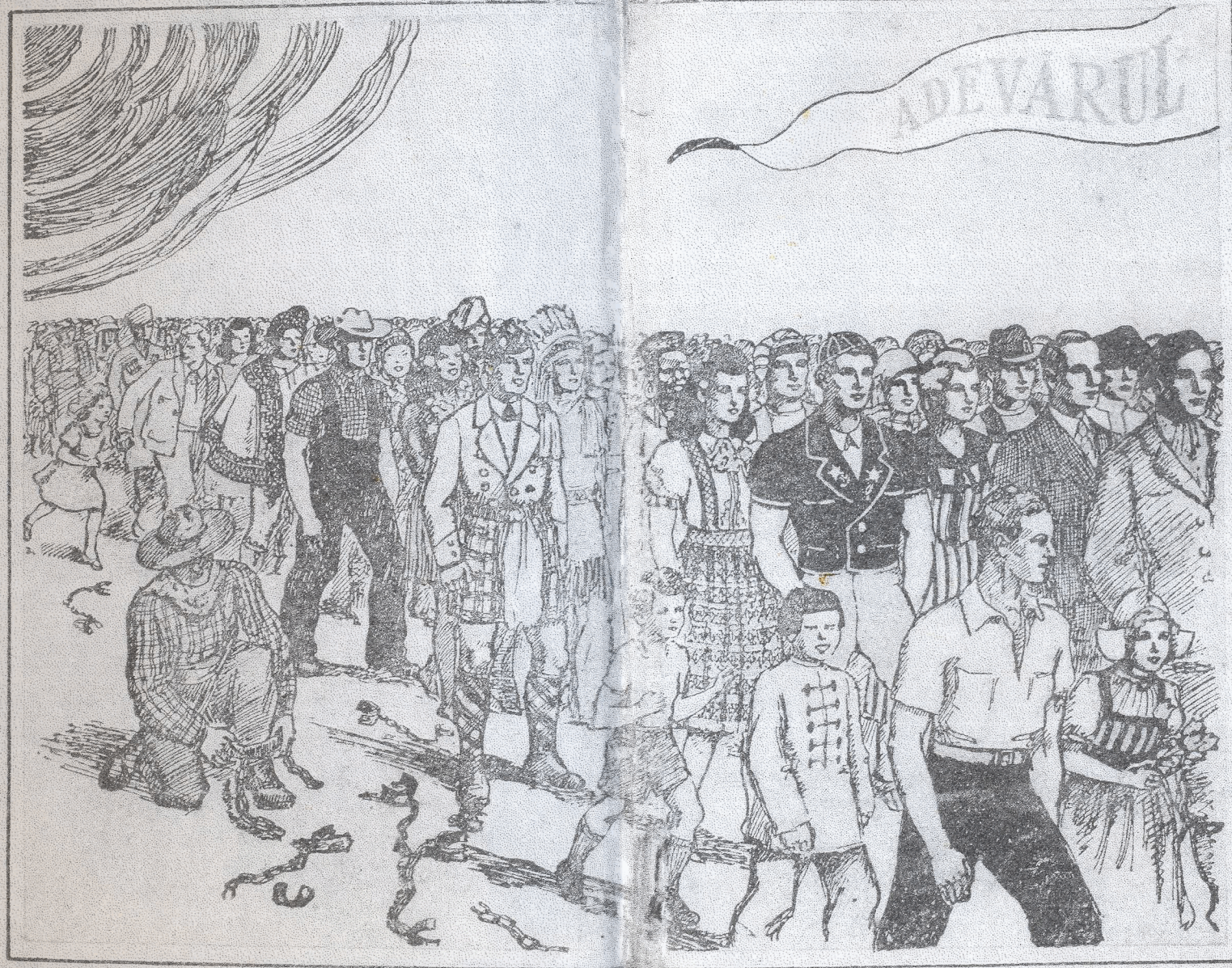
ADEVĂRUL
VĂ VA FACE
LIBERI

ADEVĂRUL

VAGNER GAVRIL
L. REBREANU NR2. AP 25. ET. 6.

„ADEVĂRUL VĂ VA FACE LIBERI“

„Deschideți porțile, ca să între neamul cel neprihănit și credincios“.

ISAIA 26:2

Editura: Asociația „Martorii lui Iehova din România"
Persoană juridică morală
București 2, Str. Basarabia No. 38

„The Truth Shall Make You Free" — Rumanian
Made in Rumania
1947

In englezește prima ediție 3.572.500 exemplare

Copyright 1943
by
WATCHTOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY, INC.
Brooklyn, N.Y., U.S.A.

Dedicată
lui

IEHOVA

„Un Dumnezeu al adevărului, și fără nedreptate, drept și curat este El"
Deuteronomul 32:4

și lui

ISUS CHRISTOS

„Eu sunt calea, adevărul și viața". —
Ioan 14:6

„Adevărul
vă va face liberi"

„ADEVĂRUL VĂ VA FACE LIBERI"

CAPITOLUL 1

ERA în ziua de 22 a lunii Ethanim, luna pe care Romanii o numeau Octombrie. Mulțime de oameni se îmbulzeau în curtea din față, rezervată poporului de rând, în templul din Ierusalim. Sărbătoarea de șapte zile a strângerii secerișului, cea mai îmbucurătoare întâmplare a anului pentru poporul națiunii, deja trecuse. Această sărbătoare era o expresie plină de bucurie a convingerii poporului, că, cel puțin pentru anul următor, va fi liber de nevoi.

Astăzi, era ziua a opta. Poporul nu se împrăștiase încă pe la casele lor, prin toată Palestina, precum și prin celelalte provincii ale Imperiului Roman, deoarece această a opta zi, era o altă zi pe mai departe, de adunare de sărbătoare, un sabat al abținerii dela lucru, și deaceea, o zi de sărbătoare. Ea era numită „ultima zi", a acelei zile mari de sărbătoare". In acea dimineață, unul dintre preoții templului ieșise, urmat de o mulțime veselă, fâlfâind ramuri de palmieri și de alți copaci, și aduceau apă dela izvorul din Siloam. Urciorul de aur cu apă era adus în curtea preoților templului, în mijlocul aclamațiilor închinătorilor și a sunetelor cimbalelor și trâmbițelor, și apoi era turnat peste marele altar de aramă al jertfei. Ceremonia aducea aminte de vremea când strămoșii lor locuiseră în corturi în pustie, timp de patruzeci de ani și puterea divină făcu să iasă apă într'un mod miraculos dintr'o stâncă de piatră, spre a înviora poporul slăbit de sete. Mai mult decât aceasta, pentru agricultori se apropia acum vremea sămănatului, și aducerea apei din Siloam lui Dumnezeu, care înfăptuise acel miracol, era o cerere pentru binecuvântările Sale a ploii peste sămânța sămănată. Anotimpul pentru ploaia timpurie era aproape. Poporul privea spre Marele Dătător al ploii, spre a-l ocroti de nevoi.

Pilat din Pont era atunci guvernator al Romei peste provincia ei din Iudeea. In decursul marilor sărbători ale acestor Iudei, era obiceiul său ca procurator, să se mute din Cesarea, de pe coasta mării Mediterane, şi să vină la Ierusalim ca să locuiască acolo. Pilat îşi luase serviciul său în Iudeea cu şase ani înainte, în anul 26 d. Chr. Numele său de familie, sau porecla, înseamnă că el coborîse dintr'un om care-şi răscumpărase libertatea şi căruia îi fusese dat *pileus-ul* sau cascheta libertăţii.

Din casa lui Tiberiu Cezar, împăratul roman, Pilat veni să guverneze timp de zece ani, încercând să păstreze *Pax Romana* în Palestina. El a avut puţină înţelegere pentru Evrei. Să părea că sub el, ei s'ar bucura de libertatea religiei. Aceasta, totuşi nu s'a întâmplat fără luptă, pentrucă Pilat se certa cu ei aproape continuu. Deaceea, ei nu se bucurau împreună, liberi de frică. Ei îşi aduseră aminte cum, la începutul administraţiei sale, Pilat îşi transferase cartierul general al armatei sale din Cesarea la Ierusalim. Fără îndoială că soldaţii luară cu ei steagurile lor, cari purtau chipul împăratului şi le aduseră în cetatea sfântă, al cărei Dumnezeu dase poporului Său porunca: „Să nu-ţi faci chip cioplit, nici o vreo înfăţişare a lucrurilor cari sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor, şi să nu le slujeşti".[1] Prevăzători, soldaţii introduseră steagurile lor înăuntru noaptea.

Niciun guvernator de mai înainte nu încercase un asemenea lucru, care pentru Evrei ar fi fost o profanare a cetăţii sfinte. Furia şi indignarea lor era mare, când descoperiră acele steaguri, sau drapele purtătoare de chipuri, în mijlocul Ierusalimului. In cete mari, năvăliră ei jos la Pilat, pe atunci în Cesarea, şi-l implorară să îndepărteze chipurile. In a cincia zi a dscuţiunilor,

[1] Citat din Exodul 20: 4,5, din Sfintele Scripturi.

Pilat, ca un trădător, aşeză soldaţi în locuri ascunse. La un semnal dat, el le-a dat ordin să împresoare pe Evreii cari veniseră în delegaţie şi să-i ucidă, dacă nu încetează cu cererile lor. Aceasta îi făcu însă şi mai dârjii în hotărîrea lor. Ei se declarară gata să moară, mai de grabă decât să cedeze unei asemenea încălcări idolatrice a regatului sacru de închinare. Numai atunci se supuse Pilat şi porunci ca steagurile militare să fie îndepărtate din Ierusalim şi să fie trimise îndărăt la Cesarea. Dar mai târziu, el lăsă ca unele scuturi cu inscripţii să fie atârnate în Ierusalim, totuşi, în cele din urmă, din ordinul personal al Impăratului Tiberiu, care găsi acele lucruri ca profanatoare, au fost îndepărtate din oraş. Acestea şi alte mişcări neînţelepte, stăteau ca o plagă dureroasă în lupta pentru libertatea de închinare, în conformitate cu prescripţiunile conştiinţei Evreilor. Atenţia continuă era preţul libertăţii lor de pângărire.

Un alt lucru apăruse acum ca să turbure liniştea, şi acesta din propriile lor rânduri. Un om se sculase deodată din Galileia. „Un Nazarinean", după cum îl numeau ei. Din această pricină conducătorii religioşi, cari voiau să fie mai sfinţi decât alţii, îl disprefuiau. Era bine necunoscut faptul că el fusese botezat în râul Iordan. Se cugeta că prin aceasta el se recunoscuse a fi un păcătos. De trei ani străbătea Palestina, mergea din loc în loc predicând şi învăţând în sinagogi, în casele oamenilor, pe munţi, pe coasta mării, şi în templu. Şi tocmai astăzi, el era în templu.

Intreaga naţiune era într'o fierbere religioasă. Acest om neobişnuit din „Galileia Neamurilor", păşise pentru închinarea divină, curată şi pură, liberă, nu numai de pângăririle păgâne astfel ca steaguri purtătoare de chipuri şi scuturi încrustate, ci deasemenea şi de orice religie. El luase discuţia cu practicile religioase ale bătrânilor Evrei, cărturari, Leviţi, preoţi, Saduchei şi Farisei. Un număr dintre aceştia erau membri în Sinedriu,

Curtea supremă, care avea putere peste Evrei și care era limitată numai de către guvernatorul roman. Acești oameni de rang înalt, erau apărători dârji a ceeace unul dintre ei numea „religia Evreilor", sau „Iudaism". Mereu priveau după profeți falși, spre a-i supune cercetării înaintea Sinedriului.

Intr'o zi, un număr de cărturari și Farisei din Ierusalim, veniră la acest predicator făcător de minuni din Galileia, cu întrebarea: „Pentruce calcă ucenicii Tăi datina bătrânilor? Căci nu-și spală mâinile când mănâncă". La aceasta El răspunse: „Dar voi de ce călcați porunca lui Dumnezeu în folosul datinei voastre? Căci Dumnezeu a zis: 'Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta'; și: 'Cine va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa să fie pedepsit negreșit cu moartea'. Dar voi ziceți: 'Cine va zice tatălui său sau mamei sale, „Orice cu ce te-aș putea ajuta, l-am închinat lui Dumnezeu", nu mai este ținut să cinstească pe tatăl său sau pe mama sa. Și ați desființat astfel cuvântul lui Dumnezeu în folosul datinei voastre". Atunci acest Galileian îndrăznea să-i numească religioși fățarnici și să aplice împotriva lor un verset al profetului lui Dumnezeu, Isaia. El zise: „Fățarnicilor, bine a proorocit Isaia despre voi, când a zis: 'Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. De geaba Mă cinstesc ei, învățând ca învățături niște porunci omenești.'" [1]

Cu o altă ocaziune, acest Galileian învăța în public poporul de pe o coastă a muntelui și demasca religia și lucrările ei de binefacere anunțate în lung și larg, posturi impuse dela sine precum și celelalte așezări. El zise: „Luați seama să nu vă îndepliniți neprihănirea voastră înaintea oamenilor, ca să fiți văzuți de ei; altminteri, nu veți avea răsplată dela Tatăl vostru care

[1] Citat din Matei 15: 2-9, traducerea Weymouth, ed. 5-a

este în ceruri. Tu, dar, când faci milostenie, nu suna cu trâmbița înaintea ta, cum fac fățarnicii, în sinagogi și în uliță, pentruca să fie slăviți de oameni. Adevărat vă spun, că și-au luat răsplata. Ci tu, când faci milostenie, să nu știe stânga ta ce face dreapta, pentruca milostenia ta să fie făcută în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti.

„Când vă rugați, să nu fiți ca fățarnicii, cărora le place să se roage stând în picioare în sinagogi și la colțurile ulițelor, pentruca să fie văzuți de oameni. Adevărat vă spun, că și-au luat răsplata. Ci tu, când te rogi, intră în odăița ta, încuie-ți ușa, și roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti. Când vă rugați să nu bolborosiți aceleași vorbe, ca păgânii, cărora li se pare că, dacă spun o mulțime de vorbe, vor fi ascultați. Să nu vă asemănați cu ei; căci Tatăl vostru știe de ce aveți trebuință, mai înainte ca să cereți voi.

„Când postiți, să nu vă luați o înfățișare posomorîtă, ca fățarnicii, cari își sluțesc fețele, ca să se arate oamenilor că postesc. Adevărat vă spun, că și-au luat răsplata. Ci tu, când postești, unge-ți capul, și spală-ți fața, ca să te arăți că postești nu oamenilor, ci Tatălui tău, care este în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti." [1]

Asemenea vorbire era în mod hotărît antireligioasă pentru marii preoți, cărturarii și Fariseii din Ierusalim și pentru membrii Curții Supreme. Pentru ei era o purtare nereligioasă, când acest Galileian înfăptuia vindecări miraculoase de bolnavi și oameni necăjiți în ziua de odihnă a săptămânii, în ziua de sabat. Poporul de rând Îl asculta cu plăcere. Acest fapt jefui pe conducătorii religioși de libertatea lor de frică; cu atât mai

[1] Citat din Matei 6: 1-18, traducerea Weymouth.

mult cu cât poporul venea să privească pe acest învățător, care umbla din loc în loc, ca pe unul dintre profeții lui Dumnezeu. Chestiunea de discuție se ridică atunci, dacă acesta era sau nu puternicul Prinț care fusese prezis să vină, Mesia, pe care Evreii care vorbeau grecește pe timpul acela îl numeau „Christos". Se spera că Mesia, sau Christos, va sfărâma jugul Romei de pe grumazul acelora cari se închinau lui Dumnezeu Cel Prea Inalt. El urma să întemeieze Impărăția lui Dumnezeu, care ar fi o binecuvântare pentru bărbații și femeile tuturor națiunilor, păgânilor, și îi va introduce într'o lume liberă fără sfârșit. Acum, în acea „mare zi de sărbătoare", oamenii, cari ascultau pe acest Galileian învățând în templu, erau auziți discutând printrei ei. Unii ziceau: „Acesta este cu adevărat Profetul"; adică, profetul care trebuia să se ridice după Moise și să fie asemenea lui Moise. Alții ziceau: „Acesta este Christosul." [1]

Conducătorii religioși începură să cugete că libertatea de cuvânt nu era un lucru bun pentru acest tânăr îndrăzneț, care „nu avea încă cincizeci de ani", ci, de fapt, numai treizeci și trei de ani. Ei doreau să-l ucidă, dar le era teamă să pună mâinile pe el din cauza poporului. Cum disprețuiau ei poporul pentrucă-l asculta! Ei numeau pe asemenea oameni *am ha-arets (oamenii pământului)* și ziceau despre ei că ar fi nevrednici pentru o înviere spre viață vecinică. In ziua aceea, în timp ce Galileianul învăța pe popor, ei ziceau: „Acești oameni, care nu cunosc legea, sunt blestemați". Astfel, marii preoți și Fariseii trimiseră agenți ca să-l aresteze în templu și să întrerupă propovoduirea sa în public. Funcționarii erau mult mai cinstiți decât dictatorii lor religioși și veniră îndărăt fără predicator. Intrebați pentruce, ei răspunseră: „Niciodată n'a vorbit vreun om ca omul acesta.

[1] Citat din Ioan 7: 26,37,40,31.

„Acest om" nu cerea domnitorilor politici sau religioși dreptul sau garantarea libertății de cuvânt, spre a propovădui mesajul pe care El îl dădea. El avea deja acel drept dat lui de către Acela care Il trimise să propovăduiască și să învețe „împărăția cerurilor". Acela, zicea El, era Tatăl Său cel de sus. Niciunul nu putea, prin urmare, să se amestece în dreptul Său de vorbire pentru Impărăție. Frica de moarte — aceasta El nu o avea pentrucă El le-a zis: „Când veți înălța pe Fiul Omului, atunci veți cunoaște că Eu sunt, și că nu fac nimic dela Mine însumi, ci vorbesc după cum M'a învățat Tatăl Meu. Cel ce M'a trimis este cu Mine." [1]

Pentruce vorbea acest Galileian cu atâta îndrăzneală, cu totul liber de teama religioniștilor, cari încercau să-L dea pe mâna mitocănimii, să-L aresteze și să-L ucidă? Acolo stă El și vorbește în templu acelora cari cred în El. Ascultați-L! Ascultați propriul Său răspuns la întrebarea de mai sus: „Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul, și ADEVĂRUL VĂ VA FACE LIBERI".

Aici este secretul curajului Galileianului de a vorbi deschis împotriva religiei, a fățarnicilor religioși și a păcatelor lor. El avea adevărul și-l cunoștea, și vorbea adevărul fără compromis în interesul libertății poporului. El recunoscu că conducătorii religioși și victimele lor erau într'o robie mai rea decât își închipuiau ei, în robia celui mai rău adversar al lor, a Diavolului. Unii dintre acești religioniști obiectau și ziceau că ei erau sămânța sau urmașii credinciosului patriarch Abraam și deaceea ei nu erau în niciun caz în robie; și cum, atunci, putea Galileianul să-i facă liberi?

[1] Citat din Ioan 7: 32,45-49; și Ioan 8: 28,29.

Galileianul răspunse: „Adevărat, adevărat, vă spun, că, oricine trăeşte în păcat, este rob al păcatului... Dec., dacă Fiul vă va face liberi, veţi fi cu adevărat liberi. Ştiu că sunteţi sămânţa lui Abraam; dar căutaţi să Mă omoriţi, pentrucă nu pătrunde în voi cuvântul Meu. Eu spun ce am văzut la Tatăl Meu; şi voi faceţi ce aţi auzit dela tatăl vostru... Voi faceţi faptele tatălui vostru". După aceea religioniştii drepţi în sine defăimară naşterea Galileianului şi ziseră „Noi nu suntem copii născuţi din curvie; avem un singur Tată: pe Dumnezeu". Ei se încredeau în „paternitatea lui Dumnezeu" cel puţin pentru naţiunea lor dintre toate naţiunile.

Cine avea trebuinţă mai mult să li se spună adevărul decât ei, pentruca să poată recunoaşte robia lor şi să înveţe să cunoască calea spre libertate? Prin urmare Galileianul, acesta care se numea *Isus*, zise religioniştilor de-a-dreptul: „Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, Ma'ţi iubi şi pe Mine, căci Eu am ieşit şi vin dela Dumnezeu: n'am venit dela Mine însumi, ci El M'a trimis Pentruce nu înţelegeţi vorbirea Mea? Pentrucă nu puteţi asculta cuvântul Meu. Voi aveţi de tată pe diavolul; şi vreţi să împliniţi poftele tatălui vostru. El dela început a fost ucigaş; şi nu stă în adevăr, pentrucă în el nu este adevăr. Oridecâteori spune o minciună, vorbeşte din ale lui, căci este mincinos şi tatăl minciunii. Iar pe Mine, pentrucă spun adevărul, nu Mă credeţi?"

Isus nu era servul păcatului sau al Diavolului şi a minciunilor sale; Isus era liber. Prin urmare El îi întrebă: „Cine din voi Mă poate dovedi că am păcat? Dacă spun adevărul, pentruce nu Mă credeţi? Cine este din Dumnezeu, ascultă cuvintele lui Dumnezeu; voi deaceea n'ascultaţi, pentrucă nu sunteţi din Dumnezeu". Deaceea ei nu erau liberi din robia prin tatăl minciunilor, ci erau legaţi prin spiritul său ucigaş.

Mâniaţi pe adevărul ce ieşia din gura Acestui om, care vorbea cu perfectă libertate de frică, religioniştii Îl acuzară că avea drac şi că era în robia aceluia. „N'am drac, le-a răspuns Isus; ci Eu cinstesc pe Tatăl Meu, dar voi nu Mă cinstiţi. Eu nu caut slava Mea; este Unul care o caută şi judecă. Adevărat, adevărat, vă spun, că, dacă păzeşte cineva cuvântul Meu, în veac nu va vedea moartea".

Este demn de însemnat acest cuvânt; pentrucă aci este făgăduită libertatea vecinică din moarte, şi aceasta prin păzirea cuvântului adevărului. Sunt persoane credincioase cari trăiesc acum pe pământ, cari vor experienţa literalmente împlinirea acestei făgăduinţe? Religioniştii cari auzeau pe Isus, lepădară adevărul mărturiei Sale cu privire la Sine însuşi şi la Tatăl Său. „Atunci au luat pietre ca să arunce în El. Dar Isus S'a ascuns, şi a ieşit din templu". La păcatul lor, al necre-

dinții adevărului, ei adăugară fapta diavolească a uciderii. În curând muriră ei în robia lor cu voia, după cum îi avertizase Isus: „Deaceea v'am spus că veți muri în păcatele voastre; căci, dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre."[1]

CE ESTE ADEVĂRUL?

Astăzi, nouăsprezece veacuri după pronunțarea cuvintelor: „Adevărul vă va face liberi", lumea nu este liberă. Cine poate să susțină în mod sincer că este liberă? Singur faptul că, în cel de-al 1940-lea an, politicianii „creștinătății" au dat lumii o declarație garantând așanumitele „Patru Libertăți", este o mărturisire pe față că popoarele și națiunile nu sunt libere. Totuși „creștinătatea", care, în conformitate cu mărturisirea ei a numelui „creștin", ar trebui să fie liberă, susține a fi continuat în cuvântul lui Isus și a fi, de fapt, ucenicul Lui. Faptele desmint susținerea ei. În schimbul cunoașterii adevărului, „creștinătatea" este un labirint de religii, catolică, protestante, evreești și păgâne, și un haos de sisteme politice, democratice și totalitare. Toate dibuiesc prin întunerec pentru vreun aranjament inter-religios și internațional, prin care să poată supraviețui și să meargă mai departe împreună.

Această stare sero-asă a „creștinătății", stă ca o osândă că conducătorii ei politici și religioși, în decursul celor șaisprezece veacuri ale existenței ei, nu au continuat până acum în cuvântul lui Isus și nu au fost într'adevăr ucenicii Săi. Astăzi, în „creștinătate", sunt împlinite cuvintele profetului din vechime: „Niciunuia nu-i place dreptatea, niciunul nu se judecă cu dreptate; ei se bazează pe lucruri deșarte și spun neadevăruri, zămislesc răul, și nasc nelegiuirea... Și astfel izbăvirea s'a

[1] Citat din Ioan 8: 24-59.

întors îndărăt, și mântuirea a stat deoparte; căci adevărul s'a poticnit în piața de obște și neprihănirea nu poate să se apropie. Adevărul s'a făcut nevăzut, și cel ce se depărtează de rău este jefuit. Domnul vede, cu privirea mânioasă, că nu mai este nicio neprihănire."[1]

Cea mai imperioasă trebuință a tuturor oamenilor cari doresc viață și libertate într'o lume liberă, este adevărul. A continua în cuvântul unui om, care vorbește din propria sa înțelepciune, devine un ucenic al unui asemenea om, dar îl duce și în robie. Nu se întâmplă așa, cu toate acestea, cu cuvântul lui Isus. A continua în cuvântul Său, ne face liberi ca ucenici ai Săi, cunoscând adevărul, deoarece cuvântul Său nu este al unuia de origină pur umană sau stăpânit de o simplă înțelepciune umană. El învață pe ascultătorii Săi să fie cinstiți, să cerceteze și să recunoască adevărata SA îndentitate și pe aceea a Tatălui Său. Pentruce? Deoarece, zicea El, „aceasta este viața vecinică, să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Christos, pe care L-ai trimis Tu."[2] Acest adevăr este repetat de către unul din ucenicii Săi, care a scris: „Acesta este Dumnezeul adevărat și viața vecinică."[3]

Isus rămase lângă cuvântul pe care-l propovădu a, deoarece acesta era adevărul. El a fost în cele din urmă arestat de către religioniști, ținut sub pază, maltratat și batjocorit, acuzat în mod fals, și apoi pironit pe un lemn până muri. Dar El muri ca om liber. El muri, deoarece nu alese să se folosească de puterile cari îi stăteau la dispoziție, spre a Se apăra. El se supuse morții deoarece El știa că mai mult folos va rezulta din moartea Sa, decât să lupte pentru viață mai departe în carne. El muri, deoarece interesele adevărului cu privire la Sine însuși și la Tatăl Său, ar fi mult mai pe deplin servite

[1] Citat din Isaia 59: 4,14,15.
[2] Citație din Ioan 17:3 și [3] din 1 Ioan 5: 20.

suferind nevinovat până la moarte, decât continuând să trăiască ca om. După cum adevărul nu poate fi călcat în picioare pentru vecie, totaşa nici acest Vestitor al adevărului nu putea să rămână pentru totdeauna în legăturile morţii; pentrucă Tatăl Său, la timpul hotărît, Il eliberă din legăturile morţii şi-L introduse într'o libertate care se întinde în întregul univers şi în care „niciodată nu va vedea moartea".

Ce este cuvântul sau învăţătura Sa, în care noi trebue să continuăm pentruca să fim ucenicii Săi, să cunoaştem adevărul şi să fim liberi? Noi nu putem să ne întoarcem spre vreuna din multele religii, cari se contrazic între ele, spre a găsi cuvântul Său, deoarece El spunea practicanţilor religiei că ei erau vinovaţi pentru „desfiinţarea cuvântului lui Dumnezeu prin datina lor". După aceea religioniştii Il omorîră, deoarece cuvântul Său nu găsea loc în ei. Isus nu învăţa ca religioniştii, cari se refereau la autorităţi umane şi tradiţiuni ale oamenilor religioşi. Deaceea, „noroadele au rămas uimite de învăţătura Lui; căci El învăţa ca unul care avea putere, nu cum îi învăţau cărturarii lor." [1]

Isus descoperi izvorul cuvântului Său al adevărului. El zise: „Învăţătura Mea nu este a Mea, ci a Celui ce M'a trimis pe Mine. Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învăţătura este dela Dumnezeu, sau dacă Eu vorbesc dela Mine". In particular, El zise ucenicilor Săi: „Cuvântul pe care-l auziţi, nu este al Meu, ci al Tatălui, care M'a trimis pe Mine". Apoi, unindu-Se cu ucenicii Săi în rugăciune. El zise către Tatăl Său: „Sfinţeşte-i prin adevărul Tău: cuvântul Tău este adevăr." [2]

Cuvântul scris al Tatălui Său, acela este adevărul; deaceea l-a citat El deseori ca autoritate şi îndrumător

[1] Vezi Marcu 7: 1-13; şi Ioan 8: 43,45,47; şi Matei 7: 28,29.
[2] Citaţiunile sunt din Ioan 7: 16,17; 14: 24; 17: 17.

al Său, în decursul vieţii Sale pământeşti. Dacă continuăm în cuvântul Său şi dorim să fim ucenicii Săi, trebue deasemenea să ne întoarcem spre cuvântul Tatălui Său al adevărului. Atunci noi vom ajunge să cunoaştem adevărul şi să fim făcuţi liberi cu o libertate dată de Dumnezeu, pe care nicio putere omenească sau diavolească nu o poate jefui. Spre a găsi vieaţă veşnică, noi trebue să cunoaştem într'adevăr „pe singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Isus Christos, pe care (El) L-a trimis". Această cunoştinţă noi ne-o putem însuşi în mod corect, numai din cuvântul scris al lui Dumnezeu. Acel cuvânt învaţă pe căutătorii de adevăr şi pe iubitorii de libertate: „Cumpără adevărul, şi nu-l vinde, înţelepciunea, învăţătura, priceperea". „N'am aşternut Eu oare în scris pentru tine sfaturi şi cugetări, ca să învăţ lucruri temeinice, cuvinte adevărate, ca să răspunzi cu vorbe adevărate celui ce te trimite?" [1]

Tu trebue să cumperi adevărul cu costul timpului tău şi să te străduieşti să cercetezi cuvântul scris al lui Dumnezeu, făcând aceasta fără prevenire şi prejudecată religioasă. Altfel vei fi asemenea conducătorilor religioşi, cari „tot timpul învaţă şi niciodată nu ajung la cunoştinţa adevărului". Instrucţiunea divină, dată prin unul dintre ucenicii credincioşi ai lui Isus, care a continuat în cuvântul Său şi veni la cunoştinţa adevărului, este: „Caută să te înfăţişezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n'are de ce să-i fie ruşine, şi care împarte drept cuvântul adevărului."

Spre a te face în măsură să cumperi adevărul şi după aceea să continui în el şi să „nu-l vinzi", este publicată această carte. Prin toate paginile următoare, această carte va continua în cuvântul Său, şi în sprijinirea adevărului, în aceste pagini vor fi expuse texte scripturale, ci-

[1] Citaţiunile sunt din Proverbe 23: 23; 22: 20,21.

tate mai cu seamă din trei versiuni ale Bibliei, Versiunea catolică Douay *(Douay)*, Versiunea Regelui Iacob sau Versiunea Autorizată *(A.V.)*, Versiunea Americană Revizuită *(A.R.V.)*. Fiecare din asemenea citaţiuni din Scripturi va fi compusă mai ales din Cartea Sfintelor Scripturi, apoi capitolul aceleia, şi după aceea versetul sau versetele; spre exemplu: 2 Timotei 3:7 şi 2 Timotei 2:15, pentru cele două texte scripturale citate în paragraful de mai sus. Studiul principal şi cel mai vital al omului, este Dumnezeu şi scopul Său. In mod corect, cercetarea noastră începe cu El.

CAPITOLUL II.

„UN DUMNEZEU AL ADEVĂRULUI"

DESCHIDE Biblia ta, la prima carte a acesteia, care este numită „Genesa" la versetul întâi. Nu importă dacă întrebuinţezi versiunea catolică *Douay*, sau versiunea ebraică Leeser, sau versiunile protestante, fie Regele Iacob sau americană revizuită, traducerea sfântului Sinod, sau traducerea nouă românească. Toate traduc aceleaşi cuvinte evreieşti de deschidere a Bibliei originale, *B'reshith'bara' Elohim'*, şi ele toate redau cuvintele în acelaş mod: „La început, Dumnezeu a făcut (creă)."

Aceste cuvinte inspirate le-a aşezat Dumnezeu la început. Ele nu încep cu ridicarea întrebării pusă de către învăţaţii lumeşti: Există un Dumnezeu? deoarece dacă se cercetează lucrurile din toate punctele de vedere, această întrebare este nebună. „Nebunul zice în inima lui: Nu este Dumnezeu! S'au stricat oamenii, au săvârşit fărădelegi urîte, nu este niciunul care să facă binele. Dumnezeu se uită dela înălţimea cerurilor peste fiii oamenilor, ca să vadă dacă este cineva care să fie priceput, şi să caute pe Dumnezeu". (Psalm 53:1,2). Modul de a lucra a acelora cari tăgăduiesc sau se îndoiesc de existenţa lui Dumnezeu, şi rezultatul acesteia, îi dovedeşte nebuni. El tăgăduiesc adevărul principal, şi sunt în robia rătăcirii, care duce la nimicire. Spre a deveni liber din asemenea rătăcire producătoare de moarte, şi spre a veni la Marele Dătător de vieaţă şi adevăr, cineva trebue să creadă că este Dumnezeu. Pentru aceasta sunt nenumărate dovezi că El există. „Şi fără credinţă este cu neputinţă să fim plăcuţi Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebue să creadă că El este, şi că răsplăteşte pe cei ce-L caută." (Evrei 11:6) „Frica de Domnul este

începutul științei; dar nebunii nesocotesc înțelepciunea și învățătura". „Frica de Domnul este un izvor de viață, ea ne ferește de cursele morții". Proverbe 1:7; 14:27.

El este un „Dumnezeu al adevărului". Este „cu neputință pentru Dumnezeu să mintească", și „El nu se poate tăgădui pe Sine". Deaceea El începe cartea Sa inspirată a Genesei cu adevărul învederat că Dumnezeu este: „La început Dumnezeu a creat". „Aceasta nu ar putea să însemne că Dumnezeu ar fi avut un început; ci că El este Începătorul tuturor lucrurilor cari există. El este Creatorul, Izvorul întregii creațiuni. Omul pe care Dumnezeu l-a inspirat să scrie cartea Genesei, deasemenea scrise: „Înainte ca să se fi născut munții, și înainte ca să se fi născut pământul și lumea, din vecinicie în vecinicie, Tu ești Dumnezeu!" Psalm 90:2.

Este cu neputință omului unuil cu puteri limitate, să pătrundă în adâncul secretelor lucrărilor minunate ale lui Dumnezeu, din care el însuși face parte, și să cerceteze existența eternă a lui Dumnezeu. „Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul: Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre, și gândurile Mele față de gândurile voastre". (Isaia 55:8,9). Neavând niciun început, Dumnezeu Creatorul este prin urmare Unul și singura Ființă. El este Cel Suprem. „Singurul care are nemurirea care locuiește într'o lumină, de care nu poți să te apropii, pe care niciun om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea, și care are cinstea și puterea vecinică! Amin." — 1 Timotei 6:16.

Era o vreme când Dumnezeu începu să creeze. Înainte de aceasta El era cu totul singur în univers, pentru vreme nemăsurată. El nu era singuratic; deoarece El este perfect, fiind desăvârșit în Sine însuși. Deaceea plăcerea Sa este cu totul independentă de creaturi, deși El găsește plăcere în exercitarea puterilor Sale nemărginite de creare. Aceia cari se închină Lui, zic în adevăr și în adorațiune față de El: „Vrednic ești Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile, și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!" — Apocalips 4:11.

Niciodată nu exista o vreme când să fi fost un haos, adică o stare lipsită de formă, dezorganizată și confuză, prin univers. Numai mitologia păgână greacă susține că *Haosul* era starea cea mai veche a zeilor. Demascând nebunia unei asemenea idei a științei păgâne, cuvântul divin al adevărului zice: „Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduelii, ci al păcii". „Dumnezeu nu este Autorul neorânduielii, ci al păcii." (1 Corinteni 14:44, *A.V.* și *A.R.V.)* El nu făcu ordine din haos, deoarece haosul niciodată nu exista la „adevăratul și viul Dumnezeu". Universul niciodată nu era în afara controlului Său. Când El, singurul locuitor al universului și eternității, începu să creeze, procedă în ordine. Lucrările Sale de creare, fie imediate sau progresive, au fost executate sub orânduirea Sa și în conformitate cu legile pe cari El le stabili să conducă procesul Său creativ, spre desăvârșirea lui. Nimic nu poate scăpa controlului și stăpânirii Sale.

Ca dovadă de netăgăduit a existenței Sale și a supremației Sale, înțelepciunea de nepătruns și tăria atotputernică, Dumnezeu atrage atențiunea omului la lucrările pe cari omul le poate vedea în ceruri, pe pământ și în mări, lucrări cari erau în curs înainte de apariția omului pe pământ și cari continuă să funcționeze fără ajutorul omului și peste puterea omului de a le explica sau controla. — Citește capitolele 38 și până la 41 ale cărții lui Iov.

Omul cu bun simț, minunându se de asemenea lucrări a puterii și inteligenței divine, exclamă: „Urechea mea

auzise vorbindu-se de Tine ; dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea mi-e scârbă de mine şi mă pocăiesc în ţărână şi cenuşă". Un astfel de om apreciază cuvintele inspirate ale psalmistului : „Când privesc cerurile — lucrarea mâinilor Tale — luna şi stelele pe cari le-ai făcut, îmi zic: Ce este omul, ca să Te gândeşti la el? Şi fiul omului, ca să-l bagi în seamă?" (Iov 42:5,6 ; Psalm 8:3,4). Unui asemenea om cerurile, deşi în mod tăcut, mărturisesc că Dumnezeu există şi este măreţ : „Cerurile spun slava lui Dumnezeu, şi întinderea lor vesteşte lucrarea mâinilor Lui. O zi istoriseşte alteia acest lucru, o noapte dă de ştire alteia despre El. Şi aceasta, fără vorbe, fără cuvinte, al căror sunet să fie auzit : dar răsunetul lor străbate tot pământul, şi glasul lor merge până la marginile lumii. In cer El a întins un cort soarelui... nimic nu se ascunde de căldura lui". — Psalm 19:1—6, *A.R.V.*

Dumnezeu este Acela care este Atotputernic. Acelora cari greşesc împotriva acestui adevăr, le zice El : „Aduceţi-vă aminte de cele petrecute în vremile străbune ; căci Eu sunt Dumnezeu, şi nu este altul, Eu sunt Dumnezeu, şi nu este niciunul ca Mine". (Isaia 46:9). Religioniştii accentuiază faptul că cuvântul *Dumnezeu* aci, cât şi la Geneza 1:1, este cuvântul *Elohim* în originalul ebraic, şi că *Elohim* este numărul plural al cuvântului ebraic Elóah. Deaceea ei susţin că aci, în aceste versete şi în altele, *Elohim* înseamnă „dumnezei" şi că aceasta dovedeşte că Dumnezeu Atotputernicul este o treime de persoane, toţi fiind necreaţi, având o eternitate a existenţei împreună, şi fiind egali în putere şi slavă. Nu numai că asemenea învăţătură despre o treime de persoane într'un dumnezeu este fără judecată şi peste capacitatea acestor învăţători ai treimii de a explica-o, dar nici cuvântul „treime", nici măcar ideea despre aceasta, nu apare în cuvântul lui Dumnezeu al adevărului. Treimea dumnezeilor, cu toate acestea, apăru ca o

învăţătură a religiunilor păgâne în Egipt, Babilon, Grecia şi China, şi în alte părţi, mult înaintea adoptării ei de către religioniştii aşanumitei „creştinătăţi". Nebunia şi lipsa de dovadă scripturală a acestei doctrine a treimi, şi a vădităi ei origini păgâne, va apare mult mai clar pe măsură ce această discuţie îşi urmează calea. Adevărul strălucitor despre „adevăratul şi viul Dumnezeu" vă va face liberi de una din cele mai mari defăimări şi doctrine rătăcitoare ale religiei.

Să fie destul să zicem aci, că *Elohim*, deci fiind în formă plurală, este însoţit de un pronume singular şi de un verb singular, când se referă la Cel Suprem şi Atotputernic. Acest fapt arată că unitatea Fiinţei Sale, asemenea căreia nu există afară de El, nimeni asemenea Lui, nici unul egal Lui în putere, slavă şi eternitate. Deaceea forma plurală *Elohim*, ca însemnând Dumnezeu Atotputernicul, este numai pluralul superiorităţii şi majestăţii Sale şi înseamnă o persoană. *Eloah* (singular) şi *Elohim* (plural) ambele sunt derivate (lărgite) din substantivul ebraic *El ;* şi *El* se trage din verbul *ool*, care înseamnă a fi tare şi puternic sau a fi înainte sau în frunte. Deaceea pluralul *Elohim* se potriveşte şi descrie pe Cel Suprem ca întrunind toată puterea şi tăria şi ca întrecând pe toţi şi fiind înaintea tuturor în superioritatea şi existenţa Sa eternă.

Dacă Dumnezeu este ceeace El este, ce este numele Său ? Această întrebare a fost pusă cu mult timp înainte, chiar cu mii de ani înainte, în zilele lui Moise. Prin minunea rugului arzător, Atotputernicul Dumnezeu Işi arătă prezenţa Sa lui Moise pentru un *scop* foarte hotărît. „Moise a zis lui Dumnezeu : Iată, când mă voi duce la copiii lui Israel, şi le voi spune : Dumnezeul părinţilor voştri m'a trimis la voi ; şi mă vor întreba : Care este numele Lui ? ce le voi răspunde ? Dumnezeu *(Elohim)* a zis lui Moise : EU SUNT CEL CE SUNT. Şi a adăugat : Vei răspunde copiilor lui Israel

astfel: Cel ce se numeşte EU SUNT, m'a trimis la voi. Dumnezeu (Elohim) a mai zis lui Moise: Aşa să vorbeşti copiilor lui Israel: IEHOVA, Dumnezeul (Elohim) părinţilor voştri, Dumnezeul (Elohim) lui Abraam, Dumnezeul *(Elohim)* lui Isaac şi Dumnezeul *(Elohim)* lui Iacob, m'a trimis la voi. Acesta este numele Meu pentru vecinicie, acesta este numele Meu din neam în neam." — Exodul 3:13—15, *A.R.V.*

Elohim aci este Iehova, şi nu există trei persoane Iehova; ci numai una. In cea mai mare poruncă a legii,

Domnul Dumnezeu zice prin profetul Său Moise: „Ascultă, Israele! Iehova, Dumnezeul (Elohim) nostru, este singurul Iehova. Să iubeşti pe Iehova, Dumnezeul *(Elohim)* tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu toată puterea ta." (Deuteronomul 6:4,5, *A.R.V.*). Astfel argumentul că titlul *Elohim* sprijineşte doctrina treimii, cade aşadar ca nebun.

Prin profetul Său Isaia, Domnul Dumnezeu anunţă: „Eu sunt Iehova, acesta este numele Meu; şi slava Mea n'o voi da altuia, nici cinstea Mea idolilor". (Isaia 42:8, *A.R.V.*). La ce timp descoperi Domnul Dumnezeu acest nume omenirii de pe pământ, nu este stabilit în mod definitiv. El apare prima dată în textul ebraic al Bibliei la Genesa 2:4, şi apare după aceea de şase mii şase sute de ori, dela Genesa la Maleachi. Versiunile englezeşti ale Bibliei, catolică *Douay*, evreiească *Leeser*, şi Regele Iacob sau Versiunea Autorizată, ascunde acest adevăr întrucât traduc *Iehova* prin cuvintele Domn, Dumnezeu, şi *Cel Etern*. (Traducerile româneşti ale Bibliei, atât ediţia veche din 1874, cât şi traducerea Niţulescu, redau cuvântul *Iehova*, până când Traducerea nouă românească înlocueşte acest cuvânt cu „Domnul" peste tot unde celelalte traduceri amintite lasă numele *Iehova* netradus). Versiunea Regele Iacob face numai patru excepţiuni dela această deprindere, care întunecă adevărul. Cu toate acestea, numele *Iehova* este găsit mai întâi pe buzele primei femei, la Genesa 4:1, *A.R.V.* Primul om arătat a se adresa lui pe nume, este patriarhul Abraam, „prietenul lui Dumnezeu", la Genesa 15:2,7,8: Dumnezeu „i-a zis: Eu sunt Iehova, care te-am scos din Ur din Chaldea, ca să-ţi dau în stăpânire ţara aceasta. Abraam a răspuns; Doamne, Iehova, prin ce voi cunoaşte că o voi stăpâni?" — *A.R.V.*

Domnul Dumnezeu deasemena se descoperi lui Abraam sub alt titlu: „Când a fost Abraam în vârstă de

nouăzeci și nouă de ani, Iehova i s'a arătat, și i-a zis: Eu sunt Dumnezeul Cel Atotputernic." (Genesa 17:1, *A.R.V.*). Acest titlu urma să întărească credința lui Abraam în făgăduința lui Dumnezeu față de el cu privire la nașterea miraculoasă a unui fiu.

Că Abraam și alții înainte de Moise cunoscură numele dar nu apreciară înțelesul lui adânc, este declarat de către însuși Dumnezeu: „Dumnezeu a mai vorbit lui Moise, și i-a zis: Eu sunt Iehova. Eu m'am arătat lui Abraam, lui Isaac și lui Iacob, ca Dumnezeul Cel Atotputernic; dar n'am fost cunoscut de el sub numele Meu ca Iehova." (Exodul 6:2,3, *A.R.V.*). Iehova merse înainte să declare scopul Său cu privire la poporul Său ales, pe atunci sclav în Egipt. Scopul Său era spre a îndeplini o anumită parte a legământului Său făcut cu strămoșul lor Abraam și să facă din ei poporul Său de legământ. Aceasta era ocaziunea de a face de cunoscut înțelesul adânc al numelui lui Dumnezeu. Din accentul pus asupra lui cu această ocaziune, și din alegerea specială a lui Dumnezeu în anunțarea scopului Său de a se justifica pe Sine și cuvântul legământului Său, este clar că numele *Iehova* înseamnă sau semnifică *Cel ce are un scop*, sau scopul Său față de creaturile Sale. Numele nu atrage atențiunea asupra Ființei Sale ca Cel Etern, care, fără îndoială, El este. Numele este forma *cauzativă* (care arată cauza) a verbului ebraic *havah* (a fi) și literal înseamnă „El face să fie", adică, El face sau cauzează în conformitate cu scopul Său.

De multe sute de ani, mai ales după zilele lui Isus și ale apostolilor Săi, înțelesul numelui *Iehova* a fost pierdut din vedere, și numele însuși a fost pus deoparte. Numai în anii recenți, Dumnezeu făcu ca numele Său să fie adus din nou la lumină și însemnătatea lui, spre a fi făcută de cunoscut servilor Săi credincioși, deoarece este timpul hotărît și justificarea numelui Său *Iehova* se apropie.[1] Deci nimeni să nu ignoreze acum acest nume!

La Genesa 2:4 însemnarea „Iehova Dumnezeu" apare prima dată în scrierile sfinte. Fiind Dumnezeu *(Elohim)*, Iehova este divin. El este Dumnezeirea sau Cel Divin. „Astfel dar, fiindcă suntem de neam din Dumnezeu, nu trebue să credem că Dumnezeirea este asemenea aurului sau argintului sau pietrei cioplite cu meșteșugirea și iscusința omului." — Fapte 17:29, *Douay*.

Iehova este nevăzut ochilor omenești, dar El dă oamenilor dovadă despre dumnezeirea Sa prin lucrările Sale, văzute lor. „In adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea lui veșnică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit, dela facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El". (Romani 1:20, *Douay*). Ar fi nepotrivit a vorbi despre Iehova ca având „natură divină" deoarece *natură* înseamnă aceea care este născut sau produs, sau, ceeace este adus în existență prin naștere și creștere; până când Iehova este fără naștere, început sau creștere. El este totdeauna perfect, și crează toate lucrurile drepte, bune și perfecte. Cu toate acestea, creaturilor cari se dovedesc ucenici credincioși ai lui Isus, le este scris de către ucenicul Petru: „Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui, prin cari El ne-a dat făgăduințele Lui nespus de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași ai naturii divine ((în mod literal) o natură divină), după ce ați fugit de stricăciunea, care este în lume prin pofte." (2 Petru 1:3,4). Astfel de ucenici credincioși, împreună cu Isus, devin părtași ai „unei naturi divine", deoarece ei sunt în mod special născuți prin forța nevăzută a Celui Divin, Iehova Dumnezeu.

---

[1] Vezi Turnul de Veghere, 1 Iunie 1928, § 5; 1 Ianuarie 1933, §§ 4,5,6.

Dumnezeu este nevăzut, peste puterea şi capacitatea omului de a-L vedea. Profetului Moise El îi zise: „Tu nu poţi să vezi faţa Mea: căci nu poate omul să Mă vadă şi să trăiască." (Exodul 33:20). Deaceea natura umană nu ar putea niciodată să se suie în cer şi să vadă pe Dumnezeu. In sprijinul acesta, un ucenic al lui Isus scrie: „Nimeni n'a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut." „Nimeni nu s'a suit în cer, afară de Cel ce S'a pogorît din cer, adică Fiul omului". (Ioan 1:18; 3:13). Aceasta este adevărat deoarece natura umană este „din pământ, pământească", dar Dumnezeu este spirit şi este Spiritul. Cu privire la Marele Spirit şi la modul de închinare Lui, Isus zise: „Dar vine ceasul, şi acum a şi venit, când închinătorii adevăraţi se vor închina Tatălui în spirit şi în adevăr; fiindcă astfel de închinători doreşte şi Tatăl. Dumnezeu este spirit; şi cine se închină Lui, trebue să I se închine în spirit şi în adevăr." — Ioan 4:23,24.

Este necesar acum să mergem la vreun templu religios sau catedrală pentru ca să ne închinăm lui Dumnezeu, care este spirit? Servul Său Pavel dă adevăratul răspuns: „Dumnezeu, care a făcut lumea şi tot ce este în ea, este Domnul cerului şi al pământului, şi nu locuieşte în temple făcute de mâini. El nu este slujit de mâini omeneşti, ca şi când ar avea trebuinţă de ceva, El, care dă tuturor viaţă, suflarea şi toate lucrurile... Astfel dar, fiindcă suntem de neam din Dumnezeu, nu trebue să credem că Dumnezeirea este asemenea aurului sau argintului sau pietrei cioplite cu meşteşugirea şi închipuirea omului. Dumnezeu nu ţine seama de vremurile de neştiinţă, şi porunceşte acum tuturor oamenilor pretutindeni să se pocăiască." — Fapte 17:24—30; 7:48—50.

Se închină cineva lui Dumnezeu atunci când el jertfeşte tămâie şi se apleacă unei icoane dintr'un oarecare material şi zice rugăciuni în genunchi înaintea unei astfel de icoane? Aceasta este practica religiei, dar nu este adorarea lui Dumnezeu, Dumnezeul căruia Isus I se închină în spirit şi în adevăr. (Ioan 20:17). Toţi închinătorii lui Dumnezeu, dela Abel până la Moise, nu se închinară lui Dumnezeu în temple făcute de om sau înaintea icoanelor. La Muntele Horeb, în Arabia, Iehova Dumnezeu dădu o arătare înspăimântătoare a puterii Sale şi atunci chemă pe Moise sus pe munte şi dădu acelui profet tablele de piatră ale celor zece porunci, scrise cu propria Sa mână, „scrise cu degetul lui Dumnezeu" Primele două din aceste porunci sună: „Eu sunt Iehova, Dumnezeul *(Elohim)* tău, care te-a scos din ţara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alţi dumnezei afară de Mine. Să nu-ţi faci chip cioplit, nici vreo înfăţişare a lucrurilor cari sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor, şi să nu le slujeşti; căci Eu, Iehova, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos." — Exodul 20:2—5, *A.R.V.*; şi 31:18.

Un religionist nu se poate scuza zicând că cinstea şi închinarea pe cari el le dă icoanei ar fi numai relativă şi că el nu se închină icoanei însăşi, ci aceluia pe care icoana îl reprezintă. Chiar acesta era argumentul întrebuinţat de către neamurile păgâne în religia şi închinarea lor la soare, lună şi stele, şi la „regina cerului", după cum o numeau ele. Ieremia 7:18; 44:17—25). Asemenea practică religioasă este amăgire de sine, şi Dumnezeu nu iartă folosirea icoanelor sub acest pretext, ci o numeşte o cursă şi o interzice într'adins acelora cari se închină Lui în spirit şi în adevăr. Chiar şi a mişca mâna spre a saluta ceva şi a arunca o sărutare, era interzisă de către El ca idolatrizare a icoanei sau lucrului.

Prin urmare Dumnezeu inspiră pe Moise să rostească şi să scrie acest avertisment poporului de legământ al lui Dumnezeu: „Fiindcă n'aţi văzut nici un chip în ziua când

v'a vorbit Iehova din mijlocul focului, la Horeb, veghiați cu luare aminte asupra sufletelor voastre, ca nu cumva să vă stricați, și să vă faceți un chip cioplit, sau o înfățișare a veunui idol, sau chipul vreunui om, sau chipul vreunei femei, sau chipul vreunui dobitoc de pe pământ, sau chipul vreunei păsări care sboară în ceruri, sau chipul vreunui dobitoc care se târăște pe pământ, sau chipul vreunui pește care trăiește în apele dedesuptul pământului. Veghiază asupra sufletului tău, ca nu cumva, ridicându-ți ochii spre cer, și văzând soarele, luna și stelele, toată oștirea cerurilor, să fii târît să te închini înaintea lor și să le slujești: căci acestea sunt lucruri pe cari Iehova, Dumnezeul tău, le-a făcut și le-a împărțit ca să slujească tuturor popoarelor, sub cerul intreg". Impotriva astor fel de practici religioase, Iehova Dumnezeu avertiză, zicând: „Să nu slujești Dumnezeilor lor, căci aceasta va fi o cursă pentru tine. Chipurile cioplite ale dumnezeilor lor să le ardeți în foc. Să nu poftești și să nu iei pentru tine argintul și aurul de pe ele, ca nu cumva aceste lucruri să ajungă pentru tine o cursă; căci ele sunt o urîciune înaintea lui Iehova, Dumnezeul tău." (Deuteronomul 4:15—19; 7:16, 25, *A.R.V.*). Cuvântul adevărului declară astfel că religia este o cursă care duce la moarte.[1]

In Psalmul 84:11 citim declarația inspirată: „Iehova Dumnezeu este un soare și un scut". *(A.R.V.)*. Dar aceasta nu este îndreptățire pentru închinătorii lui Iehova Dumnezeu să arunce o sărutare de mână soarelui sau unui scut, sau să le salute și să se aplece înaintea lor, pentrucă ele sunt întrebuințate ca simboale ale lui Dumnezeu. Dela asemenea supunere la creaturi și la lucruri făcute de om, curatul și adevăratul închinător al lui Dumnezeu trebue să se rețină, întocmai după cum a făcut credinciosul Iov. El zicea: „Dacă mi-am pus încre-

[1] **Referitor la Iacob 1: 26,27, vezi capitolul 6.**

derea în aur, dacă am zis aurului: Tu ești nădejdea mea; dacă m'am îngâmfat de mărimea averilor mele, de mulțimea bogățiilor pe cari le dobândsem; dacă am privit soarele când strălucea, luna când înainta măreață, și dacă mi s'a lăsat inima amăgită în taină, dacă le-am aruncat sărutări, ducându-mi mâna la gură: și aceasta este tot o fărădelege care trebue pedepsită de judecători, căci m'aș fi lepădat de Dumnezeul cel de sus!" — Iov 31:24—28; 1 Regi 19:18; Osea 13:2.

Nimic nu ar putea fi de o importanță mai mare decât a te închina lui Iehova Dumnezeu în spirit și în adevăr, după cum zicea Isus. Acesta este un drept dat de Dumnezeu tuturor creaturilor Sale, și nici un guvern omenesc, indiferent cât de înalt este el pe pământ, nu are vreun drept să se amestece în aceasta și să dicteze împotriva regulii și poruncii de închinare a lui Iehova Dumnezeu. Iehova este Puterea Supremă. (Eclesiastul 5:8). Vieața creațiunii inteligente depinde direct de asemenea închinare adevărată a Puterii Supreme. „Alege vieața, ca să trăiești, tu și sămânța ta, iubind pe Iehova, Dumnezeul tău, ascultând glasul Lui, și lipindu-te de El: căci de aceasta atârnă vieața ta și lungimea zilelor tale." (Deuteronomul 30:19, 20, *A.R.V.*; 32:47). „Darul fără plată al lui Dumnezeu este vieață vecinică prin Isus Christos, Domnul nostru". — Romani 6:23.

Veni un timp când marele Creator și Dătător de vieață, începu lucrarea Sa creatoare. Aceasta era o expresie a iubirii Sale; pentrucă „Dumnezeu este iubire". (1 Ioan 4:16). Ce a fost prima Sa creațiune, începutul creațiunii lui Dumnezeu? Era ea vie sau moartă?

CAPITOLUL III.

FII SPIRITUALI AI LUI DUMNEZEU

ŞTIINŢA oamenilor acestei lumi nu poate să lămurească secretul primei creaţiuni a lui Dumnezeu. Secretul poate fi lămurit şi este, de fapt, descoperit acum acelora cari se tem de Dumnezeu şi cari, prin urmare, au „înţelepciunea care este de sus". Învăţaţii lumeşti şi religioşi, cari se închină propriei lor inteligenţe şi aceleia a altor oameni, trec pe alături de importantul isvor al adevăratei informaţiuni, cuvântul lui Dumnezeu, sau leapădă mărturia lui. Prin aceasta ei tăgăduiesc pe Dumnezeu, Autorul lui, şi se fac pe ei înşişi nebuni. Ei continuă să privească în spaţiul fără de margini cu telescoapele lor şi să observe cu atenţie prin lentilele (sticle) lor măritoare în regatele lumilor miei, şi să sape în pământ după oase şi resturi pietrificate, dar niciodată nu învaţă să cunoască isvorul vieţii, nici nu vin la înţelepciunea şi adevărul dătător de vieaţă. Ei niciodată nu se eliberează de legăturile închipuirilor şi presupunerilor oamenilor lor, cari îi duc în rătăcire. Ei merg dintr'o dezamăgire într'alta, în timp ce aceia cari se încred în teoriile lor, cad într'o întunecime mai adâncă şi omenirea continuă să lupte, să sufere şi să moară şi lumea înfruntă un sfârşit înspăimântător.

Atotputernicul, atotînţeleptul Dumnezeu care, în timpuri necunoscute în trecut, aduse la iveală prima Sa creaţiune, este deasemenea în măsură să creeze acum o nouă lume a dreptăţii, în care oamenii cari se tem de El şi I se închină Lui în spirit şi în adevăr, pot să trăiască neîmpiedecaţi în lumină, pace şi bucurie pentru vecie. Prima Sa creaţiune are o importantă şi vitală legătură cu stabilirea noului lumi nădăjduită. Nu este prin urmare o chestiune de speculaţiune deşartă sau de curiozitate fără ruşine pentru oameni temători de Dumnezeu, de a cerceta în această chestiune. Ceeace lăsă Dumnezeu să se însemneze în cuvântul Său al adevărului, este potrivit pentru om să dorească şi să se străduiască să priceapă. La timpul hotărît Dumnezeu face aceasta uşor de înţeles. „Lucrurile ascunse sunt ale Domnului, Dumnezeului nostru, iar lucrurile descoperite sunt ale noastre şi ale copiilor noştri, pe vecie, ca să împlinim toate cuvintele legii acesteia." — Deuteronomul 29:29.

Prima lucrare creatoare a lui Dumnezeu, nu era model experimental. Aceasta era cea mai bună lucrare a creaţiunii Sale până acum nouăsprezece sute de ani. Era o lucrare perfectă şi descoperi în mod perfect înţelepciunea, cunoştinţa şi lucrarea vrednică de laudă a Creatorului. Merita să poarte numele lui Iehova, a Creatorului ei. „Căci voi vesti numele lui Iehova. Daţi slavă Dumnezeului nostru! El este Stânca, LUCRĂRILE LUI SUNT PERFECTE. Căci toate căile Lui sunt drepte: El este un Dumnezeu credincios şi fără nedreptate. El este drept şi curat". (Deuteronomul 32:3, 4, *A.R.V.*). Toate lucrările lui Iehova sunt o cinste şi onoare pentru El, şi studierea lor pentru mai bună cunoaştere a Lui, duce la înţelepciune şi pricepere a adevărului. „Mari sunt lucrările Domnului, cercetate de toţi cei ce le iubesc. Strălucire şi măreţie este lucrarea Lui, şi dreptatea Lui ţine în veci. Lucrările mâinilor Lui sunt credincioşie şi dreptate; toate poruncile Lui sunt adevărate, întărite pentru vecinicie, făcute cu credincioşie şi neprihănire." — Psalm 111:2, 3, 7, 8.

Prima creaţiune a lui Dumnezeu era vie şi inteligentă şi era făcută să aibă înţelepciune. „Căci Iehova dă înţelepciune; din gura Lui iese cunoştinţă şi pricepere." (Proverbe 2:6, *A.R.V.*). Deacea în cartea proverbelor inspirate, Creatorul face pe Acela care este începutul creaţiunii Sale, să vorbească în figura simbolică a înţe-

lepciunii şi să zică: „Iehova m'a făcut cea dintâi dintre lucrările Lui, înaintea celor mai vechi lucrări ale Lui. Eu am fost aşezată din vecinicie, înainte de orice început, înainte de a fi pământul. Am fost născută când încă nu erau adâncuri, nici izvoare încărcate cu ape; am fost născută înainte de întărirea munţilor, înainte de a fi dealurile, când nu era încă nici pământul, nici câmpiile, nici cea dintâi fărâmă din pulberea lumii. Când a întocmit Iehova cerurile, eu eram de faţă; când a tras o zare pe faţa adâncului, când a pironit norii sus, şi când au ţâşnit cu putere izvoarele adâncului, când a pus un hotar mării, ca apele să nu treacă peste porunca Lui, când a pus temeliile pământului, eu eram meşterul Lui, la lucru lângă El, şi în toate zilele eram desfătarea Lui, jucând neîncetat înaintea Lui, jucând pe rotocolul pământului Său, şi găsindu-mi plăcerea în fiii oamenilor." — Proverbe 8:22—31, *A.R.V.*

Iehova Dumnezeu Şi-a arătat scopul Său în legătură cu o creaţiune fără sfârşit. El avea acum alături de El un „meşter" înzestrat cu înţelepciune. Acesta primise vieaţă dela Dumnezeu. Aceasta Il făcu Fiul lui Dumnezeu. Născând pe acest Fiu, sau aducându-L la vieaţă, Iehova era singurul Făcător sau Creator, neajutat de nimeni. Prima Sa creatură vie era prin urmare „singurul născut Fiu al lui Dumnezeu". El era un spirit asemenea lui Iehova, Tatăl Său, şi-L putea vedea şi fi cu El. Fiind un spirit şi după chipul lui Dumnezeu, acest unul născut Fiu era în „asemănarea lui Dumnezeu". El era supus în chip desăvârşit Tatălui şi Creatorului Său. Niciodată nu s'a cugetat El, ca, prin uzurpare (a pune mâna prin violenţe), să se facă egal cu Tatăl Său; El ştia că asemenea egalitate în mod cuminte este o imposibilitate. El recunoscu pe Iehova ca Puterea Supremă şi ca Cap al Său. El niciodată nu s'a abătut dela această regulă. Deaceea despre singurul Fiu născut se vorbeşte ca despre unul „care, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuşi n'a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu". (Filipeni 2:6, *A.R.V.*). Iehova, Tatăl, iubea mult pe singurul Său Fiu născut şi Fiul iubea pe Tatăl şi dovedi acea iubire prin supunere neegoistă faţă de El şi prin păzirea poruncilor Sale. El Se temea de Iehova, nu cu o teamă chinuitoare, egoistă, ci cu o frică, ca nu cumva să displacă Tatălui şi Dumnezeului Său şi să nu-I aducă laude. Fiul se închina lui Iehova Dumnezeu, ceeace nu înseamnă adoraţie şi admiraţie leneşă, ci serviciu activ lui Dumnezu şi prin aceasta slăvirea şi înălţarea Lui.

Poseda acest Fiu întâi născut nemurire, adică neputrezire? Că El nu avea această însuşire şi nu era nemuritor pe vremea aceea, este dovedit prin faptele de mai târziu, după cum sunt declarate lămurit în Biblie. Vieaţă fără sfârşit depinde de ascultare fără sfârşit faţă de Dumnezeu. Fiul trăia prin ascultare credincioasă şi perfectă prin aprobarea Tatălui Său şi putea să trăiască la El pe vecie. Timpul sosi, cu toate acestea, că Iehova Dumnezeu deschise Fiului Său ocaziunea să câştige nemurirea. Că Tatăl dădu Fiului asemenea ocaziune, este dovedit prin declaraţia Fiului: „Căci, după cum Tatăl are vieaţa în Sine, tot aşa a dat şi Fiului să aibă vieaţa în Sine." (Ioan 5:26). Aceasta dovedeşte deasemenea că Iehova este Dătătorul de vieaţă Fiului.

Tatăl, Iehova Dumnezeu, făcu pe Fiul Său Purtătorul Său de cuvânt sau Cuvântătorul Său, fapt care înseamnă în sine că urmau să fie şi alte creaturi şi că Fiul lui Dumnezeu le va face de cunoscut şi le va transmite cuvântul lui Dumnezeu. Prin urmare, în această împrejurare Fiul a fost numit „Cuvântul lui Dumenezu". Această poziţie de a fi Principalul Funcţionar Executiv al lui Iehova, puse pe singurul Fiu născut într'o poziţie de respect superioară, cu privire la toate celelalte creaturi, cari ar veni în existenţă. Tatăl îmbrăcă Fiul cu putere

cuvenită poziției Sale, și astfel Fiul, acest „meșter" al lui Dumnezeu Iehova, era un puternic, și exista înaintea tuturora, cu singura excepție a lui Iehova. Cu privire la Fiul în această funcțiune a „Cuvântului lui Dumnezeu", este scris: „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n'a fost făcut fără El." — Ioan 1:1—3.

Înseamnă aceasta că Iehova Dumnezeu *(Elohim)* și singurul Fiu născut sunt două persoane, dar în același timp un singur Dumnezeu și membri ai așanumitei „treimi" sau „Dumnezeu în trei fețe"? Dacă religia învață așa, ea violează cuvântul lui Dumnezeu, sucește Scripturile spre nimicirea acelora cari sunt duși în rătăcire, și defaimă prețuirea și înțelepciunea date de Dumnezeu. Să se observe mai întâi că citațiunea de mai sus din Ioan 1:1—3 menționează numai două persoane, nu trei. Cuvintele textului arată deasemenea că Fiul, care primește viață, nu poate fi de aceeași vârstă sau împreună existent din veșnicie cu Tatăl, care dă viața Fiului și Îl aduce astfel în existență. Deși nu există un început al lui Dumnezeu *(Elohim)*, sau Iehova, totuși vorbirea sau cuvântul avu un început; și Dumnezeu era acela care începu sau produse vorbirea sau cuvântul. Astfel deja titlul arată că Iehova produse sau născu pe acela care este numit „Cuvântul". „Cuvântul Tău este adevărat dela început"; sau, după notița marginală a Bibliei, „Începutul cuvântului Tău este adevărat". (Traducerea nouă românească: Temelia cuvântului Tău este adevărul). (Psalm 119:160). Dumnezeu este origina Cuvântului. „Și Dumnezeu *(Elohim)* zise." — Genesa 1:3, 6, 9, 11, 14, 20, 24, 26.

Confuzia este cauzată de către traducerea nepotrivită a lui Ioan 1:1—3 din grecește, (în care textul a fost scris în

original), în românește, asemenea traducere fiind făcută de către religioniști, cari încearcă să producă dovadă pentru învățătura lor a unei „treimi". Acest fapt este făcut clar într'o carte intitulată „The Emphatic Diaglott" (în englezește), care prezintă textul original al Scripturilor în litere grecești și sub fiecare rând al textului grecesc prezintă cuvânt după cuvânt traducerea textului original grecesc. Această traducere engleză printre rânduri tradusă în românește, sună, după cum urmează: „Într'un început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezu, și Cuvântul era un dumnezeu. Acesta era într'un început cu Dumnezeu. Toate prin El au fost făcute; și nimic nu s'a făcut fără el, din ceeace a fost făcut". Să se observe deasemenea că în textul englezesc regulat, în coloana din dreapta a lui *The Emphatic Diaglott* este scoasă în evidență deosebirea dintre Creatorul ca Dumnezeu și Cuvântul ca un Dumnezeu prin tipărirea cuvântului „Dumnezeu" când se referă la Creator, și „Dumnezeu" când se referă la Cuvântul sau Logos. Iată traducerea în românește a acestui text d n coloana din dreapta:

1 La început era Logos, și Logos era cu DUMNEZEU, și Logos era Dumnezeu.
2 Acesta era la început cu DUMNEZEU.
3 Prin el s'a făcut orice lucru; și fără el nimic nu s'a făcut din ceeace s'a făcut.
4 In el era viață: *viața* era *lumina oamenilor.*
5 Și *lumina* strălucea în *întunerec*, și întunerecul nu a *priceput-o.*

Prin reamintirea că cuvântul „dumnezeu", în conformitate cu ebraica, înseamnă „puternic" sau „unul care este înainte (a altora)", și dacă ne aducem aminte de puterea și poziția Fiului în comparație cu tot restul creațiunii, este ușor de cuprins că Fiul lui Dumnezeu, Cuvântul, era și este „un dumnezeu" (El), sau „puternic", mai

presus de alte creaturi, pe când Iehova, Producătorul Cuvântului, este „Dumnezeul" (Elohim), fără început și care există „din veci în veci".

Prin referirea la Ioan 10:34—36 se va vedea că Isus citează din lege, din Psalm 82:6 și zice: „Nu este scris în legea voastră: *Eu am zis: Sunteți dumnezei?* Dacă legea a numit dumnezei, pe acela, cărora le-a vorbit Cuvântul lui Dumnezeu, — și Scriptura nu poate fi desființată, — cum ziceți voi că hulesc Eu, pe care Tatăl M'a sfințit și M'a trimis în lume? Și aceasta pentrucă am zis: Sunt Fiul lui Dumnezeu!" Dacă acei oameni puternici ai pământului, împotriva cărora Dumnezeu îndrumă cuvântul Său de condamnare puteau fi numiți „dumnezei", cu cât mai mult pot adevăratele Scripturi să vorbească despre Fiul lui Dumnezeu, Cuvântul, ca despre „un Dumnezeu". El este un „dumnezeu puternic", dar nu Atotputernicul Dumnezeu, care este Iehova. (Isaia 9:6). Cu siguranță, atunci, că Ioan 1:1—3, în conformitate cu textul lui grecesc original, nu este dovadă

*[EVAΓΓΕΛΙΟΝ] ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ.
[GLAD TIDINGS] BY JOHN.

*ACCORDING TO JOHN.

ΚΕΦ. α'. 1.

1Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος
In a beginning was the Word, and the Word
ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ θεὸς ἦν ὁ Λόγος.
was with the God, and a god was the Word.
2Οὗτος ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς τὸν Θεόν.
This was in a beginning with the God.
3Πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο· καὶ χωρὶς
All through it was done; and without
αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἕν, ὃ γέγονεν.
it was done not even one, that has been done.
4Ἐν αὐτῷ ζωὴ ἦν, καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς
In it life was, and the life was the light
τῶν ἀνθρώπων· 5καὶ τὸ φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ
of the men; and the light in the darkness
φαίνει, καὶ ἡ σκοτία αὐτὸ οὐ κατέλαβεν.
shines, and the darkness it not apprehended.

CHAPTER I.

1 In the †Beginning was the †Logos, and the LOGOS was with GOD, and the LOGOS was God.
2 This was in the Beginning with GOD.
3 †Through it every thing was done; and without it not even one thing was done, which has been done.
4 In it was Life; and the LIFE was the LIGHT of MEN.
5 And the †LIGHT shone in the DARKNESS, and the DARKNESS apprehended it not.

că Iehova Dumnezeu și Fiul Său sunt „una în persoană, egali în putere și glorie", după cum spun catechismele religioase, fără dovadă Scripturală. Contrarul este adevărat. Dumnezeu, Vorbitorul, are putere peste Cuvânt, și trimite afară Cuvântul ca să poarte și să împlinească mesagiul lui Dumnezeu. De acord cu aceasta, Ioan 1:18 sună: „Nimeni n'a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut".

Chestiunea se ridică acum în ce privește alte creaturi, cari au fost create după Fiul întâi născut al lui Dumnezeu, Cuvântul. Erau aceste alte creaturi fiecare o creațiune directă a lui Dumnezeu după cum era Fiul Său, Cuvântul? Titlul „singurul Fiu născut" al Fiului întâi născut, arată că celelalte creaturi nu au fost creațiunea directă a lui Dumnezeu, fără vreun agent mijlocitor în chestiune. După ce Iehova Dumnezeu creă Cuvântul direct, folosi pe acest singur Fiu născut ca agentul sau „meșterul" Său în crearea a orice altceva. In acest scop Ioan 1:3 mărturisește cu privire la Cuvântul: „Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n'a fost făcut fără El." Ioan 1:14 deasemenea declară că singurul Fiu născut al lui Dumnezeu, Cuvântul, a fost Acela care la timpul hotărît deveni „omul Christos Isus"; el zice: „Și Cuvântul S'a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl". 1 Ioan 1:1 deasemenea zice: „Ce era dela început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții".

Că Dumnezeu a folosit pe Fiul Său, Cuvântul, la crearea tuturor lucrurilor după El, este dovedit pe mai departe la Efeseni 3:9: „Dumnezeu, care a creat toate lucrurile prin Isus Christos." (traducere engleză). Dea-

semenea și la Coloseni 1:15—17 este scris cu privire la Cuvântul sau Isus Christos: „El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel întâi născut din toată zidirea. Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile cari sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El." Cuvântul lui Dumnezeu, Christos Isus, trebuia să fie „cel întâi născut din toată zidirea", pentruca să fie mai înainte de toate celelalte creațiuni și pentruca să fie „meșterul" lui Dumnezeu la crearea lor. In dovedirea acestui fapt, Christos Isus zice cu privire la Sine însuși: „Iată ce zice Celce este Amin, Martorul credincios și adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu." — Apocalips 3:14.

Fiind singurul Fiu născut al lui Dumnezeu și „întâiul născut din toată creațiunea", Cuvântul trebuia să fie un Prinț printre toate celelalte creaturi. In acest oficiu El purtă un alt nume în cer, nume care este „Mihail". El înseamnă „Cel ce este asemenea lui Dumnezeu?" și marchiază pe purtătorul său ca pe unul care sprijinește majestatea și supremația lui Iehova Dumnezeu și care va justifica numele și cuvântul lui Iehova de orice acuze false și reprezentări greșite posibile. Alte nume au fost date Fiului în decursul timpului. In toate principatele, cari au fost create în regatele spirituale nevăzute, Mihail era „unul dintre prinții principali", și la timpul hotărît El deveni prințul nevăzut al poporului ales al lui Dumnezeu, al lui Israel. (Daniel 10:13, 21; 12:1; Judecători 9; Deuteronomul 34:5, 6. Ca prinț puternic și purtător de mesagiu al lui Iehova, Mihail are îngeri sub comanda Sa, și deaceea el este un Arhanghel. El este acela pe care Iehova îl întrebuințează ca să nimicească toată rebeliunea din univers, deși aceasta trebue să se întâmple într'un timp de strâmtorare pe pământ, asemenea căreia n'a fost cunoscută niciodată înainte. — Vezi Apocalips 12:7—9; Daniel 12:1; Matei 24:3, 21, 22; 1 Tesaloniceni 4:16.

Cât timp erau Iehova Dumnezeu și Fiul Său iubit împreună, fără a avea în societatea lor pe alte creaturi și S'au împărtășit de iubirea Unui Altuia, Cuvântul inspirat al adevărului nu descopere. Cu toate acestea, Iehova are plăcere în lucrarea de creare și în acordarea bunătății Sale creaturilor, și timpul Său veni pentruca alte creaturi să fie aduse în existență. Acum, El lucra de acord cu Fiul Său, singurul Său Fiu fiind în completă armonie cu scopurile Tatălui Său și activa în perfectă unitate și în deplină cooperare cu El. In mod potrivit, atunci, Fiul putea zice: „Eu și Tatăl Meu suntem una." (Ioan 10:30). Fiul, sub îndrumarea Tatălui Său, se dovedi pe Sine un „meșter" și creă alte creaturi spirituale, cărora le-a fost dată poziția felurită de rang, putere și autoritate, anume, cherubim, serafim și îngeri.

Cherubim este înțeles să însemneze serviciul de *purtători*, adică, purtătorii tronului lui Dumnezeu; ei sunt o escortă a tronului Său și sprijinesc majestatea Sa pe tron ca Puterea Supremă a universului. Deaceea despre Iehova Dumnezeu se spune în Psalmul 80:1, în felul următor: „Arată-Te în strălucirea Ta, Tu, care ședi pe cherubimi". Deasemenea Psalmul 18:10: „Călărea pe un cherubim, și zbura, venea plutind pe aripile vântului". Și Psalmul 99:1: „Iehova împărățește: popoarele tremură; El șade pe cherubimi".

Pe capacul chivotului pe care porunci Iehova lui Moise să-l facă, erau reprezentați doi cherubimi de aur, unul la fiecare capăt al scaunului milei. Dar înaltului preot și poporului lui Israel nu le-a fost permis să se închine și să adore aceste icoane de cherubimi. Pentru

a împiedeca aceasta, Dumnezeu porunci ca atunci când chivotul legământului era purtat dintr'un loc în altul, întregul chivot cuprinzând cherubimii, trebuiau să fie acoperiți cu un postav, astfel ca ei să nu poată fi văzuți poporului. (Exodul 25:18—22; Numerii 4:5). Oameni în legătură cu cherubimii vii de vreme în istoria omenirii. — Geneza 3:24; Ezechiel 28:13, 14.

Serafim înseamnă *arzător* sau cei ce *ard*. Descoperirea divină îi arată ca servi pe tronul lui Dumnezeu în templul Său de judecată, și ei sunt întrebuințați spre a curăți sau a îndepărta pângărirea întocmai ca prin foc. Ei declară sfințenia lui Dumnezeu, și au fost întrebuințați să prezică că tot pământul va fi umplut cu gloria lui Iehova. — Isaia 6:1—7.

Ingeri în mod literal înseamnă *soli*. Aceasta arată nu numai pe purtătorii mesagiului lui Iehova, ci deasemenea și pe ambasadorii (trimișii) cerești, trimiși în interes de serviciu. Cel pus ca șef sau primul peste un corp de îngeri trebuia să fie un *arhanghel* în rang. Toți aceștia sunt fii spirituali, nevăzuți omului și mai înalți decât omul în formă de viață și organism. Despre creațiunea lui Dumnezeu a îngerilor este scris: „Din vânturi Îți faci soli, și din flăcări de foc slujitori (Cel ce Își face îngerii Săi spirite; slujitorii Săi o flacără de foc, *traducere engleză*)". — Psalm 104:4; Evrei 1:7.

Toți aceștia sunt creaturi strălucitoare și glorioase. Prin urmare ei sunt asemănați în Scriptură stelelor, pe cari omul le privește pe ceruri. Ei erau toți fii ai lui Dumnezeu, deoarece primiră viața dela Iehova și prin singurul Său Fiu născut, Cuvântul. Cuvântul a fost adus mai întâi în existență, în dimineața creațiunii. Apoi, pe când creațiunea era încă în dimineața ei, Iehova împreună cu Cuvântul Său, creă un alt fiu spiritual

glorios, numit *Heylel*, ceeace înseamnă *cel ce strălucește, steaua zilei*, sau *Lucifer*. Fiind unul dintre cei mai de timpurii fii ai lui Dumnezeu, el este numit un „fiu al zorilor". (Isaia 14:12). Cuvântul și Lucifer par să fi fost cei doi descriși ca „stelele dimineții".

Până în această vreme în istoria universală, totul era bucurie, pace, și activitate constructivă, prin tot regatul de creaturi cerești a lui Iehova. Darea de seamă, la Iov 38:7, descrie o ocaziune de cântare și de strigăte de bucurie printre ei: „Când stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie, și când toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie".

Toți glorioșii fii spirituali ai lui Iehova, erau aranjați într'o ordine și numiți să îndeplinească anumite îndatoriri, ca să lucreze în armonie unul cu altul, fără vrajbă și frecătură. Prin aceasta toți trebuiau să lucreze împreună, fără confuzie, pentru ducerea la îndeplinire a scopului drept și sfânt al Creatorului lor, Iehova. Astfel aranjați și împărțiți în „tronuri, sau domnii, sau principate, sau puteri", ei compuseră partea cerească a unei organizațiuni universale, organizațiunea lui Iehova, peste care El domnește suprem ca 'Rege veciniic'. (Ieremia 10:10). Toți erau supuși lui Iehova, Capul Suprem. Chiar și Cuvântul, care deveni Isus Christos, era supus Tatălui: „Capul lui Christos este Dumnezeu." (1 Corinteni 11:3; 15:28). Singurul Fiu născut și toți ceilalți fii spirituali ai lui Dumnezeu,se închinau lui Iehova ca Dumnezeul Cel Prea Inalt și Imbătrânit ca eternitatea. „Și un Imbătrânit de zile a șezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada și părul capului Lui era ca niște lână curată; scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc, și roatele Lui ca un foc aprins. Un râu de foc curgea și ieșea dinaintea Lui. Mii și mii de slu-

jitori Îi slujeau, și de zecemii de ori zece mii stăteau înaintea Lui." (Daniel 7:9, 10). Binecuvântată este partea lor de a privi frumusețea majestății lui Iehova și de a fi slujitorii Săi sfinți!

CAPITOLUL IV

CREAREA PĂMÂNTULUI

MINUNI care întrec cunoștința și înțelegerea, au fost făcute de către Marele Dumnezeu și Creator pentru folosința, bucuria și plăcerea fiilor Săi spirituali în ceruri. Iubitul și singurul Său Fiu născut era cu El în aceste mari lucrări de creare, și fiecare nouă creațiune proaspătă a făcut ca toate creaturile vii să laude și să adore pe Cel Atotputernic, „care face lucruri mari și nepătrunse, minuni fără număr." (Iov 9:10). Iehova Dumnezeu și „meșterul" Său, Cuvântul, erau Marile Puteri, și sub Ei organizația universală de creaturi spirituale, serafimi, cherubimi și îngeri, trăiau, se mișcau și serveau scopul lui Dumnezeu cu supunere perfectă și întru totul spre gloria Sa. — Romani 13:1.

Apoi înțelepciunea lui Dumnezeu cea de multe feluri, a fost extinsă la acele ceruri spirituale prin începerea unei noui forme de creațiuni, creațiunea materială. Existau adâncimi întinse, nepătrunse ale spațiului, și la porunca lui Dumnezeu, puternicul Său Fiu, Cuvântul, începu să le înfrumusețeze cu uimitoare lucruri materiale. „Cerurile au fost făcute prin cuvântul Lui, și toată oștirea lor prin suflarea gurii Lui. Căci el zice, și se face; și ce poruncește se înfăptuiește". (Psalm 33:6, 9, *A.R.V.*). Au fost formate glorioase spirale nebuloase (nouri grei) și grupe de stele strânse împreună în formă de glob, sori cu planetele și cometele lor, spre a se mișca împrejurul soarelui lor într'o orbită bine definită, toate împreună, miliarde de căi a laptelui, sau constelații de stele. Vederea Atotputernicului Creator putea cuprinde cu privirea frumoasa priveliște, și aceasta s'a făcut în

perfectă armonie cu voința Sa de necombătut. Nu exista niciun haos sau confuzie, ci toate aceste corpuri cerești se mișcau în ordine și cu regularitate, după cum mâna Marelui Făcător a tuturor lucrurilor le-a ordonat aceasta. Formarea fiecărui corp ceresc mergea înainte în conformitate cu legea fixată de Dumnezeu pentru el. Creatorul prin Cuvântul Său ținea în puterea Sa toate lucrurile create, în formare și în desvoltare. Forța Sa nevăzută, pe care Biblia o numește „spiritul lui Dumnezeu", a fost trimisă de El să lucreze și să îndeplinească voința Sa față de toate aceste creațiuni neînsufletite în întinderile nemărginite ale spațiului.

Acolo, în locuri hotărîte, erau corpurile cerești Aș, Cesil, Cimah și Mazzaroth, pe cari oamenii le-au numit în mod greșit Arcturus sau Ursul Mare, Orion, Pleiadele sau Cloșca cu puii și zodiacul, după numele dumnezeilor falși sau a demonilor. — Iov 9:9 și 38:31, 32.

La acest punct, prima carte a Sfintelor Scripturi, începe darea ei de seamă de necomparat și în conformitate cu adevărul: „La început Dumnezeu creă cerurile și pământul." (Genesa 1:1, *A.R.V.*). Dacă massa de materie din care este compus acest pământ a fost sau nu ruptă la început din soarele arzător, în jurul căruia se învârtește, și exact cu cât timp înainte ca massa pământului să fi fost formată, darea de seamă divină nu spune. Deaceea darea de seamă scripturală care urmează, în Genesa, capitolul 1, nu descrie crearea massei pământului în sine, ci ordonarea și pregătirea acesteia pentru scopul final al Creatorului lui.

Ce era și este acel scop final? Răspunsul Creatorului este răspunsul adevărului, adevăr care eliberează mintea și inima omului de orice teamă cu privire la destinul pământului pe care-l locuim: „Căci așa vorbește Iehova, care a creat cerurile, Dumnezeu care a format

pământul și l-a făcut, care l-a stabilit și l-a creat nu ca să fie pustiu, ci l-a format ca să fie locuit: Eu sunt Iehova; și nu este altul". (Isaia 45:18, *A.R.V.*). „O generațiune trece, și altă generațiune vine, și pământul rămâne veșnic în picioare. Soarele răsare, apune și aleargă spre locul de unde răsare din nou". (Eclesiastul 1:4, 5). „Pământul, pe care l-a întemeiat pe veci". — Psalm 78:69.

Pregătirea pământului și aranjarea lucrurilor de pe el, pentru a putea fi locuit, darea de seamă a Creatorului o împarte în șase perioade de lucru. Aceste șase perioade sunt urmate de o perioadă de odihnă sau sabat în legătură cu lucrările pământești, dar nu un sabat în legătură cu alte părți ale universului și cu activitatea de acolo. Acea perioadă de odihnă a lui Dumnezeu în legătură cu pământul continuă încă, după cum arată o comparație a Cuvântului Său la Genesa 2:1—3 și Psalm 95:7—11 precum și Evrei 3:15—19; 4:1—11. Deja, aproape șase mii de ani din acea odihnă mare sau sabat al lui Dumnezeu au trecut, și Cuvântul Său ne asigură în mod hotărît că o altă mie de ani din aceasta este în curs. Deaceea, această mare zi de odihnă a Creatorului, în legătură cu pământul, pare să fie de circa șapte mii de ani de lungă. Această a șaptea „zi" fiind de o asemenea durată, este înțelept să presupunem că fiecare din cele șase zile de lucru erau la fel de lungi, și toate la olaltă însumează o perioadă totală de patruzeci și două de mii de ani.

Darea de seamă despre crearea pământului, fiind în legătură cu lucruri de dinaintea existenței omului, este așadar inspirată de Dumnezeu. Dumnezeu întreabă pe om: „Unde erai tu când am întemeiat pământul? Spune, dacă ai pricepere... când stelele dimineții cântau împreună, și toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de bucurie? Cine a închis marea cu porți, când s'a arun-

cat din pântecele mamei ei? Când i-am făcut haina din nori, și scutece din întunerec." (Iov 38:4—9). „Care face îngerii Săi spirite; slujitorii Săi o flacără de foc: care puse temeliile pământului, ca în veci să nu se clatine. Tu îl acoperisei cu adâncul cum l-ai acoperi cu o haină; apele stăteau pe munți". (Psalm 104:4—6). Aceasta și alte declarațiuni scripturale mărturisesc în unire că sfera pământească era altădată înfășurată într'o boltă de apă și alte materiale, cari atârnau deasupra suprafeței globului. Mari legături sau inele de acest fel acopereau pământul și ascundeau fața lui de vedere.

La început, pământul era o massă de materie arzătoare. In această stare incandescentă (încălzire până la alb) el scânteia întocmai ca un soare mic, întocmai ca o stea. Mări nu puteau exista pe suprafața pământului atunci, ci toată umezeala a fost aruncată sub formă de vapori și hidrocarburile lui au fost evaporate, iar metalele și mineralele au fost sublimate și aruncate departe, în spațiu, împrejurul sâmburelui pământului arzător, în fierbere. Din cauza rotației pământului în jurul axei sale, această materie aruncată în spațiu, s'a format în mod treptat în inele mari în jurul Equatorului acestuia, unde forța centrifugală a pământului în rotație, era cea mai puternică. Totuși, puterea gravității (de atracție) a pământului ținea inelele în vecinătatea Equatorului pământului. In conformitate cu densitatea și gravitatea specifică a materialelor aruncate în spațiu de către pământul topit, ele se formară în inele de apă amestecată cu substanțe minerale, cel mai dens și mai greu fiind cel mai apropiat de sâmburele pământului, următorul în ordinea greutății fiind imediat după el, și așa mai departe, cel mai ușor, compus aproape numai din apă curată, fiind aruncat la depărtarea cea mai mare de sâmburele pământului. Astfel, a existat un sistem

inelar[1], și toate acestea apăreau în ochii lui Dumnezeu întocmai ca o roată mare, cu roți înăuntrul altor roți, și cu pământul topit însuși ca butucul sferic (rotund) al lor. Formarea era exact asemănătoare aceleia a planetei, pe care astronomii o numesc „Saturn" și care are încă un sistem inelar în jurul ei, trei inele concentrice (cu același centru) cari se învârtesc încă și astăzi în jurul Equatorului ei.

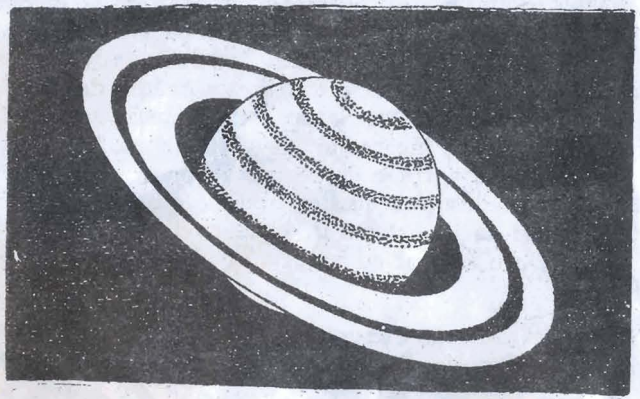
Planeta Saturn progresează spre finala formă creatoare, în conformitate cu aceleași legi divine cari au guvernat pământul în primele lui perioade de creare. Aparența tinde spre concluzunea că aceste inele sunt compuse din mici părticele de zăpadă înghețată. Cu ajutorul unui telescop este dovedit nu numai că Saturn are inele, ci că în jurul sferei sunt brâuri de diferite lățimi și strălucire, și acestea sunt pe diferite latitudini deasupra și dedesuptul Equatorului lui Saturn. Cu toate acestea, la polii săi Nord și Sud, nu există bolte de nouri, ci polii sunt descoperiți. Acolo brâurile de nouri cad, acelea fiind ținuturile celei mai mici rezistențe față de forțele de atracțiune. Asemenea brâuri sunt făcute din inelele dela Equator, cari cad unele după altele și apoi se împrăștie spre a forma brâuri, fie de o parte fie de alta a Equatorului. Fiecare din aceste brâuri de nouri, se învârtesc în jurul lui Saturn cu iuțeala specifică, proprie a planetei, încetinindu-și viteza în mod treptat, pe măsură ce se apropie de regiunea polară. Nevăzută înăuntrul și dedesuptul acestor brâuri de nouri, planeta Saturn însăși se învârtește în jurul axei sale, întocmai ca un sâmbure central cu propria ei viteză, încă nemăsurată.

Tot la fel au stat lucrurile și cu pământul în epoca timpurie a acestuia. Pe măsură ce acesta se răcea, cel

[1] Vezi cartea *Sistemul inelar al pământului* de Isaac N. Vail (1886).

mai apropiat și mai greu dintre inelele sale, se prăbușea mai întâi spre Equator. Dar forța centrifugală a pământului împiedeca căderea acestuia pe suprafața pământului, și inelul se lățea și se împrăștia întocmai ca un brâu, o parte spre Nord și altă parte spre Sud. Inel după inel se prăbușea, și brâu după brâu se forma. Brâurile se mișcau spre polul Nord și Sud și acolo, în cele din urmă, cădeau asupra pământului însuși. La punctele polare de cea mai mică rezistență, gravitatea pământului atrăgea fiecare brâu, îndată ce atingea un asemenea punct slab, și apele și prețioasele lor comori luau forma unei cascade (căderi de apă) asemănătoare Niagarei. Atingând pământul, massele de ape asemenea unui potop, măturau totul în calea lor, asemenea unei inundații înspăimântătoare, dela poli spre Equator, târând cu ele și bogăția lor de metale și minerale, împreună cu ghiața. Prin aceasta, suprafața pământului, în proces de răcire, a fost mult îmbogățită.

Intr'o anumită perioadă, apoi, suprafața pământului,

cu excepția aceleia a polilor, era cu totul acoperită de o boltă de brâuri conținând minerale și apă, ca și cum ar fi fost înfășurată în scutece, care atârnau sus împrejurul globului pământesc. Existau încă o serie de inele cari pluteau în înălțime la Equatorul lui, și astfel aparența planetei noastre era atunci asemenea aceleia a lui Saturn în prezent, ale cărui inele ating dimensiunea de 275.000 de kilometri în diametru. Pământul a atins această fază a desvoltării inelare și de acoperire mult mai repede decât Saturn, deoarece, fiind un corp mai mic, s'a răcit mult mai repede și vaporii săi s'au condensat mai curând. Nici o formă de continent nu se arăta atunci pe pământ, dar exista apă direct în sânul pământului, precum și un adânc de ape care plana sus în înălțime. Apoi, forța sau „spiritul" nevăzut al lui Iehova se purta deasupra acelor ape exterioare, mișcându-se pe fața din afară sau pe suprafața acestora. „Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întunerec, și spiritul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor." — Genesa 1:2.

Intrucât pământul acum se răcise și se întărise, nu mai strălucea mai mult asemenea unei stele, ci era întunecos. „Dumnezeu a zis: Să fie lumină! și a fost lumină. Dumnezeu a văzut că lumina era bună; și Dumnezeu a despărțit lumina de întunerec. Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunerecul l-a numit noapte. Astfel, a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua întâi." — Genesa 1:3—5.

Aceasta nu era o oarecare lumină electrică, creată de pământ însuși, altfel aceasta ar fi strălucit de jur împrejurul pământului în acelaș timp și nu ar fi fost o despărțire între lumină și întunerec. De unde venea deci lumina? Dela soare, care fusese creat din timpuri necunoscute, înaintea mititelei noastre planete pământul din sistemul solar.

Lumina soarelui strălucea numai pe suprafaţa de deasupra a boltei îngheţate sau de apă, sus în înălţime şi împrejurul pământului. Numai jumătate din această boltă primea lumina soarelui în acelaş timp, cealaltă jumătate fiind întoarsă dela soare, era în întunerec. Dar, întocmai ca şi pământul din lăuntrul boltei, şi bolta în formă de brâu se învârtea în jurul axei pământului. Astfel, exista o despărţire între zi şi noapte. Cu toate acestea, lumina soarelui nu pătrundea prin acele brâuri ale boltei şi prin urmare nu atingea suprafaţa pământului însuşi sau în mod direct apele cari erau pe pământ. Bolta de brâuri era în mod practic opacă (prin care nu pătrun[redacted] între ele şi pământ spaţiul despărţitor era înţesat cu carbon, mai rău decât o „negură asemănătoare supei de mazăre" în Londra. Să se observe deasemenea, că în descriera acestei prime zile, cât şi a tuturor următoarelor zile de creare, Dumnezeu, Creatorul, pune seara înaintea dimineţii. El începe fiecare zi de creare de şapte mii de ani, cu prioada de seară. Seara, forma finală a viitoarelor lucruri stabile, este văzută prima dată numai într'un contur turbure, dacă totuş se vede; şi apoi deveni mai clar şi, în cele din urmă, pe deplin clar, la punctul culminant sau în „dimineaţa" zilei.

„Şi Dumnezeu a zis: Să fie întindere (firmament) între ape, şi ea să despartă apele de ape. Şi Dumnezeu a făcut întinderea, şi ea a despănţit apele cari sunt dedesubtul întinderii de apele cari sunt deasupra întinderii. Şi aşa a fost. Dumnezeu a numit întinderea cer. Astfel, a fost o seară, şi apoi a fost o dimineaţă: aceasta a fost ziua a doua." (Genesa 1:6—8). Aceasta pare să însemneze o limpezire într'o anumită măsură a întinderii dintre apele sub cari era îngropată suprafaţa pământului şi brâurile de apă atârnate deasupra pământului. Firmamentul sau „cerul", nu ţinea brâurile în formă de boltă în înălţime, ci întemeierea firmamentului, însemna o clară separaţiune între asemenea ape de sus şi cele dedesupt. In acest firmament trebuiau să zboare creaturile înaripate cari urmau încă să fie create, şi în care mai târziu însuşi omul trebuia să pătrundă cu balonul, avionul şi racheta. La încheierea celei de a doua zi de creare, lumina dela soare încă nu pătrunsese prin boltă şi prin urmare nu atinsese firmamentul. Totul era încă întunecos acolo.

„Dumnezeu a zis: Să se strângă la un loc apele cari sunt dedesubtul cerului, şi să se arate uscatul! Şi aşa a fost. Dumnezeu a numit uscatul pământ, iar grămada de ape a numit-o mări. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun". (Genesa 1:9, 10). Astfel, la începutul celei de a treia zi de creare de şapte mii de ani, existau mari turburări în interiorul pământului, pricinuite foarte probabil de căderea mai multor brâuri ale boltei la polii pământului şi supunerea acestuia unei noui greutăţi şi presiuni. Cu orice preţ, puterea conducătoare a lui Dumnezeu era activă, şi formele uscatului au fost forţate să iasă la iveală pe suprafaţa pustiei de apă de până aci. Continente uriaşe şi insule au apărut la suprafaţă. Ele erau goale şi lipsite de orice vegetaţie sau vieaţă vegetală.

„Apoi Dumnezeu a zis: Să dea pământul verdeaţă, iarbă cu sămânţă, pomi roditori, cari să facă rod după soiul lor şi cari să aibă în ei sămânţa lor pe pământ. Şi aşa a fost. Pământul a dat verdeaţă, iarbă cu sămânţă după soiul ei, şi pomi cari fac rod şi cari îşi au sămânţa în ei, după soiul lor. Dumnezeu a văzut că lucrul aceste era bun. Astfel, a fost o seară, şi apoi a fost o dimineaţă: aceasta a fost ziua a treia". (Genesa 1:11—13). Nu exista evoluţie sau desvoltare a unei forme sau specialităţi de vieaţă vegetală prin schimbări nehotărîte, neclare, într'o altă formă de vieaţă vegetală. Înţelepciunea lui Dumnezeu cea de multe feluri creă

mulțimea de forme hotărîte a plantelor și vegetației, fiecare purtând sămânță în ea, spre a se reproduce și a continua propriul ei soi neschimbat. Toată această aducere în existență a primelor forme a vieții vegetale avu loc în întunerecul care încă acoperea firmamentul de deasupra pământului și înăuntrul densei bolți de apă.

„Dumnezeu a zis: Să fie niște luminători în întinderea cerului, ca să despartă ziua de noapte; ei să fie niște semne cari să arate vremile, zilele și anii; și să slujească de luminători în întinderea cerului, ca să lumineze pământul. Și așa a fost. Dumnezeu a făcut cei doi mari luminători, și anume: luminătorul cel mai mare ca să stăpânească ziua, și luminătorul cel mai mic ca să stăpânească noaptea; a făcut și stelele. Dumnezeu i-a așezat în întinderea cerului, ca să lumineze pământul, să stăpânească ziua și noaptea, și să despartă lumina de întunerec. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun. Astfel, a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a patra." (Genesa 1:14—19). Aceasta nu zice sau nu înseamnă că de abia în decursul celei de a patra zi de creare a făcut Dumnezeu soarele în jurul căruia se învârtește, și făcu deasemenea satelitul pământului, luna, precum și stelele mult mai depărtate, vizibile cu ochiul liber. Aceste corpuri cerești existau cu mult înainte de cea de a „patra zi" a pământului începu. Dumnezeu le făcuse și le atârnase în spațiu, la distanțe uriașe, dincolo de inelele și bolta care se învârtea în jurul pământului, și deaceea sus, deasupra firmamentului sau „cerului", care împrejmuia pământul, „ceruri" cari despărțeau apele de pe pământ de cele de sus.

Acum, cu toate acestea, pentru prima dată lumina soarelui, a lunii și a stelelor, apăru pe firmamentul cerului pământului și această lumină pătrunse pe suprafața uscatului și a mărilor pământului însuși. Evident, că în

acest timp, mai multe dintre brâiele greu încărcate cu apă ale bolții atinseseră polii și se prăbușiră inundând temporar întregul pământ și ștergând orice urmă de viață a plantelor. După ce aceste potopuri se potoleau, mai multe plante răsăreau și acopereau cu verdeață suprafața uscatului, ieșit afară din apă. Brâul bolții, care se prăbuși în decursul celei de a patra zi, lăsă numai inelele cele mai ușoare și din cea mai curată apă să năvălească spre Equator și să se împrăștie spre Nord și spre Sud, întocmai ca un cort sau boltă peste pământ. Această boltă apoasă care rămase, era transparentă. Ea lăsă prin urmare lumina soarelui, a lunii și a stelelor, de departe din afară, să străbată prin ea, și lumină firmamentul, întinderea aerului, care devenise acum în mod relativ liber de carbon. Efectul acesteia era să producă pe pământ o stare asemănătoare unei sere încălzite sub bolta lui transparentă. Aceasta era foarte favorabilă creșterii abundente a vieții plantelor, până chiar în regiunile polare de Nord și de Sud, în intervalele dintre căderea brâurilor (inelelor) bolții.

Datorită bolții apoasă, care încă mai acoperea pământul deasupra firmamentului, conturul definit al soarelui, al lunii și al stelelor, nu putea fi văzut pe suprafața pământului. Numai lumina lor, împrăștiată peste tot, străbătea prin boltă. Pe măsură ce timpul trece, bolta va deveni foarte subțire, nemijlocit deasupra Equatorului, și lumina soarelui va pătrunde prin ea, și va fi refractată cu o strălucire neobișnuită. Ce creaturi vor locui acum pământul?

SUFLETE ANIMALE

Darea de seamă biblică sună: „Dumnezeu a zis: Să mișune apele de viețuitoare (suflete vii, *Rotherham*), și să sboare păsări deasupra pământului pe întinderea ce

rului. Dumnezeu a făcut peștii cei mari (monștrii mării, Rotherham), și toate viețuitoarele cari se mișcă și de cari mișună apele, după felul lor; a făcut și orice pasăre înaripată după felul ei. Dumnezeu a văzut că erau bune. Dumnezeu le a binecuvântat și a zis: Creșteți, înmulțiți-vă, și umpleți apele mărilor; să se înmulțească și păsările pe pământ. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a cincea". — Genesa 1:20—23.

Cuvântul lui Dumnezeu al adevărului, așa după cum este citat mai sus, dovedește existența sufletelor pământești, cu mii de ani înainte de apariția omului. Darea de seamă inspirată a lui Dumnezeu numește monștrii mărilor și alte creaturi maritime, și deasemenea și păsările, „suflete vii", deoarece ele trăiau și aveau o măsură de inteligență. In textul original ebraic al Bibliei, această expresie este *nephesh chayyah*, exact aceeași expresie care este aplicată omului de către Creatorul său. Ținând acest adevăr în minte, vom ajuta pe studentul cuvântului lui Dumnezeu să devină liber de marea confuzie și întunecime religioasă cu privire la această întrebare: Ce este un suflet uman, și poate el muri întocmai ca animalele inferioare?

In decursul acestei a cincea zi de creare, probabil că a avut loc o cădere a altor brâuri ale boltii apoase la poli, având ca rezultat de astă dată nimicirea vieții animalelor sau a creaturilor de către apele înghețate, unele forme de viață animală fiind șterse și cari nu există astăzi. Acest proces de nimicire, împreună cu ridicarea ulterioară a scoarței pământului, era, fără îndoială, responsabil pentru acele mari depozite de piatră de var cunoscute ca „cimitire de scoici". Cu toate acestea, deoarece această a cincea zi era de mii de ani de lungă, noui forme de viață de creaturi vor fi produse de către puterea divină, după fiecare astfel de potop.

Ultima zi lucrătoare era acum sosită. „Și Dumnezeu a zis: Să dea pământul viețuitoare (suflete vii, *Rotherham*) după soiul lor, vite, târîtoare și fiare pământești, după soiul lor. Și așa a fost. Dumnezeu a făcut fiarele pământului după soiul lor, vitele după soiul lor și toate târîtoarele pământului după soiul lor. Dumnezeu a văzut că erau bune". — Genesa 1:24, 25.

Ce forme sau soiuri de suflete animale urmau să fie create mai întâi în această a șasea zi de creare, nu este spus. Fără îndoială, unele forme ale căror fosile sau resturi pietrificate au fost găsite fixate adânc în pământ, au fost distruse de către brâiele cari au căzut ulterior din boltă și de către inundațiile rezultate, cari se prăvăliau dela poli, întocmai ca valurile mării. Ziua de creare nefiind de douăzeci și patru de ore, ci de mai multe mii de ani, puterea lui Iehova va umple din nou pământul cu vieață animală de același soi sau de soiuri noui. Aceasta era fără îndoială după ultimul din aceste potopuri pustiitoare, în a șasea zi, când se aplică descrierea din Genesa 2:4—6: „Iată istoria cerurilor și a pământului, când au fost făcute. In ziua când a făcut Iehova Dumnezeu un pământ și ceruri, nu era încă pe pământ nici un copăcel de câmp și nici o iarbă de pe câmp nu încolțea încă: fiindcă Iehova Dumnezeu nu dăduse încă ploaie pe pământ și nu era nici un om ca să lucreze pământul. Ci un abur se ridica de pe pământ și uda toată suprafața pământului".

CAPITOLUL V.

SUFLETE UMANE CREATE

DUMNEZEU făcu pământul spre a fi locuit de către om. A şasea zi de creare se încheia. Capodopera creaţiunii pământeşti a lui Dumnezeu urma încă să vină, spre a prezida peste toate creaturile animale şi să facă aceasta după chipul lui Dumnezeu, care prezidează peste toată creaţiunea. In acest scop, această capodoperă (lucrare de maestru) pământească, trebuia să fie mai inteligentă decât animalele supuse ei... Aceasta trebuia să fie în asemănarea Creatorului posedând măsura necesară de înţelepciune, putere, iubire, şi justiţie. Din nou Domnul Dumnezeu întrebuinţă pe singurul Său Fiu născut, Cuvântul, ca pe un meşter, şi Lui Ii vorbi Iehova Dumnezeu când, în cele din urmă, era gata să aducă în existenţă culmea creaturilor Sale pământeşti. „Apoi Dumnezeu a zis: Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră, el să stăpânească peste peştii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pmântul şi peste toate târîtoarele cari se mişcă pe pământ. Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească şi parte femeiască i-a făcut. Dumnezeu i-a binecuvântat, şi Dumnezeu le-a zis: Creşteţi, înmulţiţi-vă, umpleţi pământul, şi supuneţi-l; şi stăpâniţi peste peştii mării, peste păsările cerului, şi peste orice vieţuitoare care se mişcă pe pământ." (Genesa 1:26—28). Aci Creatorul dădu omului şi soţiei sale un mandat cu privire la pământ. Mandatul cuprindea mai mult decât a fi după chipul lui Dumnezeu prin exercitarea domniei peste întreg pământul şi peste creaturile lui vii. Dumnezeu prin „meşterul" Său făcuse prima pereche de oameni prin puterea Sa directă. El nu

va mai face niciunul din ei în mod direct. El le dărui puterea de a reproduce solul lor prin unire de căsătorie; ceeace nu este cazul la îngeri, cari „nici nu se însoară, nici nu se mărită", ei toţi fiind creaţiunile individuale ale lui Dumnezeu prin Cuvântul Său. Prin urmare cea mai responsabilă parte a mandatului divin către omul perfect şi către femeia perfectă, era să „crească şi să înmulţească" propriul lor soi omenesc şi să umplă pământul cu urmaşi în asemănarea lui Dumnezeu.

Marele Ingrijitor favoriză această frumoasă pereche umană cu libertate de lipsă şi cu libertate de teamă. Era belşug pentru toţi, pentru om şi pentru animal, deopotrivă. „Şi Dumnezeu a zis: Iată că v'am dat orice iarbă care face sămânţă şi care este pe faţa întregului pământ, şi orice pom, care are în el rod cu sămânţă: aceasta să fie hrana voastră. Iar tuturor fiarelor pământului, tuturor păsărilor cerului, şi tuturor vietăţilor cari se mişcă pe pământ, cari au în ele o suflare de vieaţă, le-am dat ca hrană toată iarba verde. Şi aşa a fost. Dumnezeu S'a uitat la tot ce făcuse; şi iată că erau foarte bune. Şi a fost seară, şi a fost dimineaţă: ziua a şasea." (Genesa 1:29—31). O perioadă de circa 42.000 de ani trecuse acum de când Dumnezeu zise cu privire la pământ: „Să fie lumină". După toată lucrarea de pregătire a acelor mii de ani, iubitorul Creator Iehova dăduse omului şi femeii un început care era „foarte bun".

Dat fiindcă Iehova a pronunţat acest început a fi „foarte bun", acesta nu era cu nimic mai prejos de un început perfect. Prin continuarea credincioasă a omului în executarea mandatului divin încredinţat lui, lucrurile puteau rămâne perfecte pentru om în acea lume originală liberă, în care era creat omul. Ce altă lucrare a lui Iehova Dumnezeu era necesară în interesul omului?

Niciuna; şi astfel Creatorul a predat omului domnia pământului ca reprezentantul pământesc văzut al lui Dumnezeu. Lucrarea şi privilegiile omului trebue de aci înainte să continue în conformitate cu mandatul divin.

„Astfel au fost sfârşite cerurile şi pământul, şi toată oştirea lor. In ziua a şaptea Dumnezeu Şi-a sfârşit lucrarea, pe care o făcuse; şi în ziua a şaptea S'a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse. Dumnezeu a binecuvântat ziua a şaptea şi a sfinţit-o, pentrucă în ziua aceasta S'a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise şi o făcuse." (Genesa 2:1—3). Este o nebunie a cugeta că aceasta ar însemna că Atotputernicul Dumnezeu era ostenit sau obosit de lucrarea Sa pe această mică planetă a pământului şi că după aceea El era obligat să Se odihnească pentru ca să Se refacă. „Nu ştii? N'ai auzit? Dumnezeul cel veşnic, Domnul a făcut marginile pământului. El nu oboseşte, nici nu osteneşte; priceperea Lui nu poate fi pătrunsă. El şade deasupra cercului pământului, şi locuitorii lui sunt ca nişte lăcuste înaintea Lui; El întinde cerurile ca o mahramă subţire, şi le lăţeşte ca un cort, ca să locuiască în el". (Isaia 40:28, 22). Deaceea, când Exodul 31:17 declară că „în ziua a şaptea S'a odihnit şi a răsuflat", aceasta înseamnă că El isprăvise lucrarea pe care şi-o propusese să o facă în legătură cu pământul, şi El simţi mulţumirea şi bucuria înviorătoare a lucrării isprăvite. El se odihni, deasemenea, în cunoştinţa că nimic ce s'ar putea desvolta mai târziu nu ar putea să se aşeze de-a-curmezişul sau să împiedece cu succes scopul Său cu privire la pământ. El va putea face faţă oricărei situaţii ce s'ar putea ivi, şi va învinge-o.

Luna va împărţi omului timpul în luni. Declaraţia din Genesa 2:1—3 nu spune că Dumnezeu împărţi timpul pentru omul perfect şi pentru femeia perfectă în perioade de şapte zile şi le porunci să observe o zi de odihnă sau o zi de sabat, fiecare a şaptea zi. Atât timp cât această pereche perfectă ar fi observat mandatul divin, ei s'ar fi odihnit în Creatorul lor şi s'ar fi împărtăşit de libertate de închinare şi libertate de orice teamă şi necaz, şi prin aceasta ei s'ar fi bucurat de odihna sabatului lui Dumnezeu, împreună cu El. Ei s'ar fi bucurat de un sabat perpetuu prin credinţă şi ascultare faţă de El.

Darea de seamă despre crearea omului, dată în Genesa, capitolul unu, este una generală. Acea din capitolul doi, este una detailată, complectând darea de seamă mai scurtă de sus. In acest al doilea capitol, numele lui Iehova apare pentru prima dată, deoarece de acum înainte numele Domnului Dumnezeu devine în legătură cu omul de pe pământ. Darea de seamă este foarte simplă şi destăinuitoare în ce priveşte sufletul uman şi cum a fost acesta creat. Să se studieze limbajul întrebuinţat: „Şi Iehova Dumnezeu a făcut pe om din ţărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de vieaţă, şi omul s'a făcut astfel un suflet viu". — Genesa 2:7.

Să se observe că aci este întrebuinţată aceeaşi expresie „suflet viu" ca aceea în legătură cu animalele inferioare omului, când acestea au fost create. In textul ebraic expresia este *nephesh chayyah*. (Genesa 1:20, 21, 24, 30). Dumnezeu făcu creatura umană, omul, sau pe Adam, spre a fi un „suflet viu" întrucât a creat întâi trupul uman şi apoi suflând în el, nu un suflet, ci „suflarea de vieaţă", puterea de energie, şi apoi a unit această forţă de vieaţă cu trupul. Un „suflet viu" înseamnă o creatură vie; şi pe pământ aceasta înseamnă o creatură care respiră în timp ce trăieşte. Omul, sau Adam, era un suflet viu, întocmai ca şi animalele inferioare, având un trup material şi respirând atmosfera

firmamentului, aceeași pe care o respirau acele animale; numai că omul, sau Adam, era de un rang mai înalt, având o formă dreaptă și fiind de o inteligență mult superioară. El era deci după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Sufletele animalice inferioare mor. Poate sufletul uman muri? Și dacă el poate muri, este totuși posibil pentru el ca sub împrejurări drepte să trăiască pe vecie? Biblia dă răspuns.

In secțiunea pământului numită „Eden", care înseamnă „plăcere", și în partea de răsărit a acesteia, Iehova Dumnezeu plantă o grădină sau paradis, și puse acolo pe om, ca „să o lucreze și să o păzească". Acesta era într'adevăr un loc plăcut, singurul loc pregătit în mod special pe pământ, și pomii și curgerile lui de apă susținătoare de viață, sunt pe scurt descrise în Genesa 2:8—15. Deși abia de scurt timp creat, Adam era pe deplin matur și perfect în statură, și el putea vorbi în mod inteligent. Creatorul lăsă pe Adam că facă cunoștința animalelor din grădină, pentruca el, ca unul care domnește peste ele, să poată să le pună nume. Să se citească cu grijă darea de seamă: „Domnul Dumnezeu a făcut din pământ toate fiarele câmpului și toate păsările cerului; și le-a adus la om, ca să vadă cum are să le numească; și orice nume pe care-l dădea omul fiecărei viețuitoare, acela-i era numele. Și omul a pus nume tuturor vitelor, păsărilor cerului și tuturor fiarelor câmpului; dar, pentru om, nu s'a găsit niciun ajutor, care să i se potrivească." Genesa 2:19, 20, Roth.

Aici, darea de seamă întrebuințează din nou termenul „suflet viu" pentru păsări și alte animale, același ca și cel întrebuințat în legătură cu omul perfect după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Animalele erau suflete muritoare și muriseră înaintea omului, fie datorită vieții mărginite sau datorită procesului de creare în operațiune încă desupra pământului, astfel ca căderea brâu-

rilor bolții de deasupra firmamentului. Este și omul un suflet muritor? Adică, poate un suflet uman să moară? Trebue el să moară în mod forțat, întocmai ca animalele de ordin inferior, sau poate el să supraviețuiască pe vecie? Este el nemuritor?

Răspunsuri potrivite acestor întrebări sunt descoperite în legea lui Iehova pentru Adam: „Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină; dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit." — Genesa 2:16, 17.

Aceasta dovedește că sufletul uman este muritor, chiar și atunci când omul este perfect și fără păcat, așa după cum era Adam la primirea acestei porunci a lui Dumnezeu. Dacă sufletul uman ar fi nemuritor, Dumnezeu nu ar fi putut zice că neascultarea omului față de legea lui Dumnezeu aduce pedeapsa morții asupra omului. Adam, creatura umană, era un suflet. El nu avea niciun suflet înlăuntrul lui, care să fie separat și deosebit de trupul său uman, și care ar putea exista imdependent chiar la eventuala descompunere a trupului uman. Dumnezeu, care făcuse sufletul uman prin unirea trupului pământesc cu suflarea de viață, putea să desfacă acel suflet, dacă acesta s'ar *dovedi răsculător împotriva legii* lui Dumnezeu. Atunci, acel suflet ar înceta de a mai fi. El ar muri, cu atât mai mult cu cât creatura vie, omul, care este suflet viu, ar muri. Așa sună Ezechiel 18:4, 20. — Psalm 104:29.

Nephesh, termenul Ebraic pentru *suflet*, este tradus deasemenea de multe ori cu *viață* în Biblia Românească, indiferent dacă ea înseamnă viața unui animal, sau viața unui om. Prin urmare, dacă o creatură are *viață*, se poate spune despre acea creatură că este un suflet viu.

în ea. Spre exemplu, Genesa 1:30 sună: „Și tuturor fiarelor pământului, tuturor păsărilor cerului, și tuturor vietăților cari se mișcă pe pământ, în cari este un suflet viu". (*Roth.*, și *A.R.V.* nota marginală). Deasemenea și 2 Regi 4:27 sună: „Sufletul ei este amărît înăuntrul ei." Când profetul Ilie a restatornicit în mod miraculos un copil la vieață, el zise lui Dumnezeu: „Fă să se întoarcă sufletul copilului în el". „Și Domnul ascultă glasul lui Ilie, și sufletul copilului s'a întors în el, și a înviat". — 1 Regi 17:21, 22.

Deoarece sângele care circulă înlăuntrul vaselor sanguine este baza vieții umane și animale, vieața este spus a fi în sânge: „Carnea cu sufletul ei, cu sângele ei, să nu o mâncați; și cu siguranță voi cere sângele sufletelor voastre". (Genesa 9:4, 5, *Roth.*, marginală). „Căci sufletul trupului este în sânge. Vi l-am dat ca să-l puneți pe altar, ca să slujească de ispășire pentru sufletele voastre, căci prin sufletul din el face sângele ispășire." (Leviticul 17:11, *Roth.*, marginală). Prin urmare, vieața sau *sufletul*, nu poate să supraviețuiască și să existe ca o creatură inteligentă aparte de trup. După cum sângele vărsat din trup nu este mai mult, tot așa vieața sau sufletul nu există aparte de trup. Când forțele de vieață sunt despărțite de trup, *sufletul* sau creatura vie moare, și nu numai trupul.

Când Adam a fost avertizat de a nu mânca din fructul pomului oprit, sub pedeapsa cu moartea, Iehova Dumnezeu nu făcu nici o mențione despre un loc al chinului conștient, fie temporar sau etern, după moarte. În toată darea de seamă divină despre creațiune, nu se spune nimic despre facerea unui „iad" arzător de tortură, care ar fi fost prevăzut pentru chinuirea sufletelor umane. Niciun astfel de loc nu a existat vreodată, și ar fi odios (foarte neplăcut) pentru Iehova și nu în armonie cu înțelepciunea, dreptatea și iubirea Sa, ca El să

pregătească un asemenea loc vecinic de tortură pentru păcătoși. Pe de altă parte, este imposibil pentru păcătoși ca să fie trimiși într'un asemenea loc, deoarece la moarte sufletul păcătos moare și încetează de a fi. „Plata păcatului este moartea". (Romani 6:23). Dacă după împărtășirea neascultătoare din fruct, Dumnezeu ar fi închis sufletul uman la moarte într'un iad de tortură, așa după cum este învățat aceasta de către religie, Dumnezeu ar fi schimbat pedeapsa anunțată prin instituirea unei legi *ex post facto*, o lege făcută după comiterea crimei. Totuși, Iehova zice: „Eu nu Mă schimb". — Maleachi 3:6.

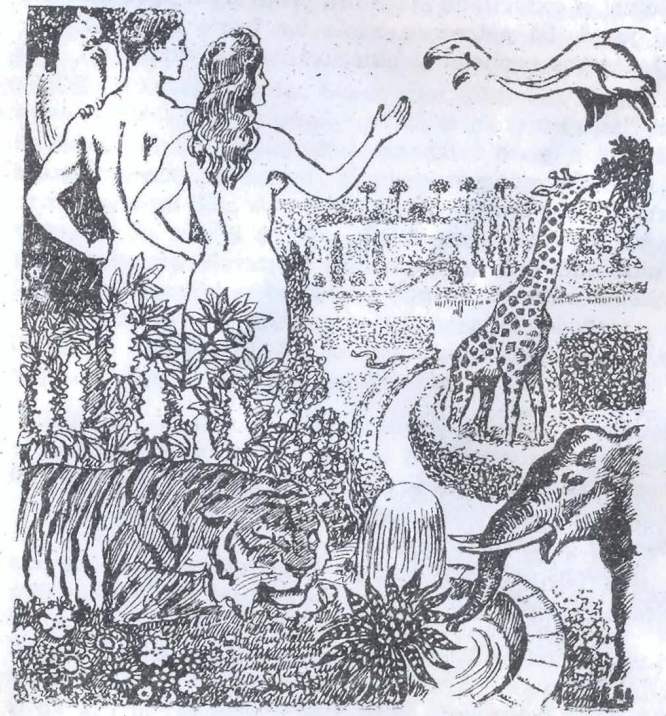
Fără ca Scripturile să fie răsucite, este văzut că sufletul uman este muritor și că Atotputernicul Dumnezeu poate să-l pună în moarte pentru păcat. Contrar învățăturii religiei că sufletul uman este nemuritor, cuvântul lui Dumnezeu al adevărului învață clar: „Sufletul care păcătuește, acela va muri." (Ezechiel 18:4, 20). Aceasta nu înseamnă, totuși, că sufletul uman nu ar putea trăi pe vecie pe pământ. De fapt, Dumnezeu Se îngriji pentru om ca să locuiască și să trăiască în paradis pe pământ pe vecie, întrucât „a făcut să răsară din pământ tot felul de pomi, plăcuți la vedere și buni la mâncare, și pomul vieții în mijlocul grădinii, și pomul cunoștinței, binelui și răului". (Genesa 2:9). Ce s'ar fi întâmplat dacă omul ar fi trebuit să se abțină pentru vecie de a mânca din fructul oprit al pomului cunoștinței binelui și răului, sau până ce Dumnezeu însuși ar fi ridicat prohibițiunea (oprirea) de deasupra pomului, după o îndestulătoare probă asupra omenirii? Adam și urmașii săi ar fi putut atunci să trăiască pe vecie pe pământ. Deaceea, în timp ce era sub probă, dreptul lui Adam la vieață vecinică era numai condițional, depinzând de ascultare. Fără îndoială că, după ce omenirea s'ar fi dovedit credincioasă și ascultătoare sub probă,

Dumnezeu ar fi condus pe om și la „pomul vieții din mijlocul grădinii" și ar fi permis omului să mănânce din el, simbolizând și garantând astfel omului ascultător, încercat, dreptul la viață vecinică.

După facerea de cunoscut a legii ascultării, Dumnezeu dădu lui Adam o femeie, pentruca să se poată naște urmași umani. Dumnezeu prin cuvântul Său făcu pe Adam direct din elementele pământului ; dar cu o coastă d n partea lui Adam ca o bază, formă Dumnezeu o femeie perfectă, o femeie umană, pentruca ei amândoi să poată fi un trup. Atunci s'a întâmplat că Creatorul lor îi binecuvântă și le-a dat mandatul divin spre a „crește, a se înmulți și a umple pământul". (Genesa 2:18—25 ; 1:28, *Roth.).* Ar fi greșit să se aplice perfectului Adam și Evei versetul din Evrei 9:27 : „Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata." Acea scriptură a fost aplicată marelui preot Evreu în ziua de ispășire și, mai târziu, Antitipului acestuia. Cât privește pe Adam și Eva, a fost pusă înaintea lor o cale a ascultării, care să-i ducă la viață vecinică pe pământ. Cercetătorul Scripturilor inspirate poate, prin urmare, să descopere cât de neadevărat este catechismul religios, care, fără dovadă scripturală, zice : „Principalele binecuvântări intenționate pentru Adam și Eva, dacă ar fi rămas credincioși lui Dumnezeu, ar fi fost o stare continuă de fericire în această viață și glorie vecinică în cea viitoare." Iehova Dumnezeu nu le-a dat nicio speranță într'o „viață viitoare" presupusă în glorie cerească. Pentru Adam și Eva era un caz, fie de a continua prezenta lor viață pe baza ascultării neîntrerupte față de Dumnezeu, sau moartea eternă pentru neascultare.

Adam și Eva trăiau pe pământ într'o lume liberă, deoarece nu exista niciun păcat sau nedreptate în ea. Ei aveau adevărul care face liber pe cel ce-l păzește.

Ei se închinau lui Dumnezeu în spirit și în adevăr în mijlocul paradisului deschis al Edenului. Ei nu aveau niciun fel de teamă chinuitoare, ci numai teama divină, care caută să evite displăcerea lui Dumnezeu. Lor nu li s'a dat nicio lege a celor zece porunci. Ei erau perfecți, deoarece 1 Timotei 1:9, 10 declară : „Căci știm că legea nu este făcută pentru cel neprihănit, ci pentru cei fărădelege și nesupuși, pentru cei nelegiuiți și păcătoși, pentru cei fără evlavie, necurați, pentru ucigătorii de tată și ucigătorii de mamă, pentru ucigătorii de oa-

meni, pentru curvari, pentru sodomiți, pentru vânzătorii de oameni, pentru cei mincinoși, pentru cei ce jură strâmb, și pentru orice este împotriva învățăturii sănătoase".

Niciun timp hotărît nu era stabilit pentru ei când să înceapă cu executarea acelei părți a mandatului divin cu privire la umplerea pământului cu urmașii lor. Ei nu erau hotărîți pentru moarte, și toată vecinicia era înaintea lor; și nu exista pentru ei nicio obligație urgentă sau vreo grabă nepotrivită. Lucrând și îngrijind grădina, și exercitând stăpânire peste creațiunea animală mai joasă, își petreceau zilele lor într'o activitate veselă, interes neobosit și binecuvântare divină.

CAPITOLUL VI.

PIERDEREA LIBERTĂȚII

ADAM și Eva, reflectând în perfecțiunea chipului și asemănării Creatorului lor, erau pământești, partea văzută a organizațiunii lui Iehova Dumnezeu. Pe vremea aceea se putea vorbi despre om ca „Adam, care era fiul lui Dumnezeu". (Luca 3:38). El și femeia sa erau o parte din familia universală a lui Dumnezeu din cer și de pe pământ. Credincioasele creaturi spirituale erau cerești, partea nevăzută a organizațiunii universale a lui Dumnezeu. Unii din aceștia avuseseră de-a-face cu omul perfect și cu femeia perfectă în Eden. Până la data când mandatul divin a fost dat acestei perechi de oameni, Dumnezeu a comunicat cu ei prin Cuvântul Său, singurul Său Fiu născut, căruia Îi zisese El în ziua a șasea: „Să facem om, după chipul și asemănarea Noastră". Și apoi prin Fiul Său, Dumnezeu dădu omului, bărbat și femeie, termenii mandatului. Aceasta era mărturie credincioasă pentru ei și era legea adevărului. Era o lege teocratică, deoarece ea exprima regula libertății pentru omenire.

Într'o zi, eroarea invadă glorioasa grădină. Asemenea eroare nu era dela Fiul iubit al lui Dumnezeu, pentrucă El este cuvântul lui Dumnezeu, și totdeauna ceeace Dumnezeu rostește prin Cuvântul Său este credincios, demn de încredere, bazat pe fapte, și durabil, deaceea adevărat. Lui Adam și Evei le fusese dat adevărul și puteau combate eroarea, dacă ei se încredeau în cuvântul lui Dumnezeu cu credincioșie. Nu era de lipsă ca Dumnezeu să împiedece eroarea de a veni în legătură cu ei pentru a fi încercați. „Adevărul Său va fi scutul și pavăza ta", și prin el ei puteau să-și apere libertatea.

(Psalm 91:4). Pătrunderea erorii trădă, prin urmare, prezența unui alt spirit care opera, nevăzut, în grădină. Cum s'a întâmplat aceasta?

„Șarpele era mai șiret decât toate fiarele câmpului, pe cari le făcuse Iehova Dumnezeu. Și el zise femeii: Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: Să nu mâncați din toți pomii din grădină?". (Genesa 3:1, 2, *A.R.V.*). Adam era plecat, și Eva era singură în acel timp. Nu creatura mută însăși, șarpele, a fost aceea care a vorbit astfel și a ridicat chestiunea cu privire la libertatea omului în grădină. Cineva era îndărătul șarpelui care vorbea astfel și în mod îndrăzneț, ridicând o chestiune de discuție cu privire la veracitatea (ceeace este adevărat) și legalitatea legii lui Dumnezeu. Trebue să fi fost o creatură spirituală nevăzută, care-și masca identitatea sa îndărătul acestei forme văzute a șarpelui, acel animal șiret care părea să aibă mai multă cunoștință și înțelepciune decât toate celelalte animale. Cine era acestă, care ar apărea ca un descoperitor de secrete vitale? Noi nu suntem lăsați în îndoială; răspunsul, la 2 Corinteni 11:3, 14, este: „Șarpele a amăgit pe Eva cu șiretlicul lui... și nu este de mirare, căci chiar Satan se preface într'un înger de lumină". Dovezi pe mai departe arată spre Lucifer, fiul zorilor.

Această împrejurare ne atrage atențiunea asupra unui aranjament nevăzut lui Adam și Evei, care fusese stabilit peste pământ de către Creatorul lor. După încheierea celei de a șasea zi de creare, și după ce El dădu mandatul divin perechii umane în Paradis, Tatăl lor ceresc întemeie un protectorat peste ei, o organizațiune specială cerească, care să poarte în mod exclusiv grijă de ei. Această organizațiune nevăzută peste ei și mai înaltă decât ei, servea ca un cer special, până când Adam și Eva în domnia lor peste creațiunea animală, erau *pământul* văzut, vorbind în mod figurativ. Aceste două

părți, cea cerească și cea pământească, constituiau lumea originală peste acest glob terestru (pământesc). Era o lume curată, perfectă și liberă. Partea nevăzută sau cerească a acestei lumi era compusă din îngeri sfinți, cari erau așezați sub Lucifer, cherubimul care era răspunzător să fie totdeauna loial Tronului Divin și să-l susțină fără șovăire.

Amănuntele aranjamentului de mai sus, sunt date în părțile de mai târziu ale dării de seamă divine. Lucifer se puse pe lucru spre a se instala ca un rege ceresc și organizațiunea de sub conducerea sa asemenea unei stânci, asemenea „Tirului", care înseamnă „stâncă". Calea sa de acțiune dădu loc unui cântec funebru sau de jale împotriva lui, după cum urmează: „Ajunsesei la cea mai înaltă desăvârșire, erai plin de înțelepciune și desăvârșit în frumuseță. Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu, și erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe: cu sardonic, cu topaz, cu diamant, cu hrisolit, cu onix, cu iaspis, cu safir, cu rubin, cu smaragd, și cu aur; timpanele și flautele erau în slujba ta, pentru ziua când ai fost făcut. Erai un cherubim ocrotitor, cu aripile întinse; te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu, și umblai prin mijlocul pietrelor scânteietoare. Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua, când ai fost făcut, până în ziua când s'a găsit nelegiuirea în tine". — Ezechiel 28:11—15, *A.R.V.*

Calea lui Lucifer deveni „*calea șarpelui pe stâncă*". (Proverbe 30:19). El observă închinarea pe care omul o acorda lui Dumnezeu, și Lucifer pofti acea închinare pentru sine însuși. Spre a întoarce pe om împotriva adevăratului și viului Dumnezeu, Cel Suprem, Lucifer trebuia să mintească cu privire la El și trebuia să trezească egoism în om și apoi să se prezinte pe sine ca binefăcătorul strălucitor al omului. Atunci putu el, sub masca binelui și cu un strigăt prefăcut de libertate din

toate repartizările trebuințelor vieții, precum și libertatea privilegiilor de a-și îmbunătăți el însuși situația, să înșele pe om să calce dreapta și înțeleapta lege a lui Dumnezeu. După ce câștigă teama, recunoștința și închinare din partea omului, Lucifer voia să se ridice mai presus decât îngerii lui Dumnezeu și voia să se divinizeze ca un dumnezeu, asemenea lui Iehova Dumnezeu. Asemenea mândrie duce la nimicire, și un astfel de spirit îngâmfat duce la o cădere grozavă, asemenea unui copac mândru aruncat la pământ. Este scris în mod profetic la Isaia 14:12—14: „Cum ai căzut din cer Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborît la pământ, tu, biruitorul neamurilor! Tu ziceai în inima ta: Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miază-nopții; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi asemenea Celui Prea Înalt.

Printr'o asemenea răscoală împotriva lui Iehova Dumnezeu și printr'o astfel de aspirație de a fi egal cu El sau chiar superior, Lucifer deveni orb cugetându-se că el s'ar face pe sine liber și independent. De fapt, totuși, el se robea pe sine unei ambiții trădătoare și deveni servul păcatului, trădării și răscoalei. Atotputernicul Dumnezeu permise lui Lucifer libertatea să apuce această cale, dar acel nelegiuit căzu în lațul minciunilor și religiei, al căror autor și inventator deveni el. Lucifer prin aceasta pierdu libertatea fiilor lui Dumnezeu, și a fost aruncat afară din organizațiunea universală a lui Iehova. El ajunse sub sentința nimicirii veșnice, de sub care nu poate să scape și care trebue să fie executată la timpul hotărît.

Prezentând o față nevinovată și surprins, el întrebă pe Eva pentruce nu mânca ea din pomul cunoștinței binelui și răului. „Femeia a răspuns șarpelui: Putem să

mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină. Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: Să nu mâncați din el, și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți." (Genesa 3:2, 3). Eva acceptase această declarație a adevărului dela bărbatul ei și observase avertismentul, pentruca să continue să trăiască. Ei nu duceau nici o lipsă și nu sufereau nimic ca un rezultat al reținerii de a mânca din fructul oprit; de fapt, mâncarea lui ar fi însemnat să sufere pierderea chiar a vieții însăși. Mai bine a trăi și a avea ceva, decât a muri și a pierde totul.

„Atunci șarpele a zis femeii: Hotărît, că nu veți muri: dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii, și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul." (Genesa 3:4, 5). Aceasta era direct o minciună, prima spusă vreodată, și ea făcea ca Iehova Dumnezeu să apară ca un mincinos. Acesta era primul păcat, și el consta din uciderea sau pierderea vieții primei perechi de oameni. Lucifer, prin această minciună și defaimă împotriva lui Dumnezeu, deveni *Diavolul* sau defăimătorul lui Dumnezeu. „Diavolul păcătuește dela început". „El dela început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr pentrucă în el nu este adevăr, oridecâteori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii". (Ioan 3:8; Ioan 8:44). Numele bun al lui Iehova pentru adevăr, dreptate, neegoism și supremație ca Dumnezeu, veni acum în joc și trebuia de aci înainte să fie justificat, iar Diavolul dovedit ca un mincinos.

Declarația acelui Șarpe vechiu, Diavolul, era o minciună cu privire la lucrurile divine și ea atinse atitudinea de închinare a creaturii. Deaceea exprimarea acelei minciuni ca un îndrumător în purtare și închinare, era introducerea religiei, spre a prinde în cursă și spre a îndepărta omenirea dela închinare lui Iehova Dumne-

zeu în spirit și în adevăr. Diavolul, de fapt, se străduia să se instaleze pe sine ca dumnezeu 'asemenea Celui Prea înalt', și el a căutat să deștepte în Eva și în bărbatul ei așteptarea că ei ar deveni „asemenea dumnezeilor", ca *Elohim*, sau, „ca Dumnezeu". *(A.R.V.)*. Care persoană sinceră poate tăgădui că asemenea sistem de închinare și divinizare este *religie?* și că Diavolul era cel ce a întrodus religia? Aceasta este religia, deoarece ea nu este închinare lui Iehova Dumnezeu, închinare pe care singurul Fiu născut al lui Dumnezeu, Cuvântul, o exercită. Religia este bazată pe cuvântul unei creaturi, mai degrabă decât pe cuvântul și poruncile adevăratului și viului Dumnezeu. Nimeni nu poate arăta vreo ceremonie sau formalism religios, pe care Adam și Eva le-ar fi practicat în Eden până la data aceea. In nevinovăție, ei urmau cuvântul și porunca lui Iehova Dumnezeu.

Religioniștii, cu toate acestea, vor arăta spre Iacob 1:26, 27, și vor zice: 'Nu numesc aceste texte adorarea lui Dumnezeu *religie?*' După unele traduceri englezești și românești ale textului grec original ar apare așa, deoarece ele sună astfel: „Dacă crede cineva că este religios, și nu-și înfrânează limba, ci își înșeală inima, religiunea unui astfel de om este zadarnică. Religiunea curată și neîntinată, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor, și să ne păzim neîntinați de lume".

Examinarea acestor texte descopere că cuvântul grecesc tradus „religie", este cuvântul *threskeia*, și „religios" este *threskos*. Aceste două cuvinte, cu toate acestea, nu au nici o legătură cu Tracii din vechea Grecie, cari erau religioniști foarte superstițioși și închinători la diavolul și prin urmare inventatori ai misterelor religioase. In schimb, *threskeia* se trage din cuvântul ebraic *darash*, care înseamnă *a căuta*, adică a căuta pe

Dumnezeu, ca la 1 Cronici 28:9; 2 Cronici 15:2; 17:4; Psalm 9:10; și în altă parte. Deaceea Versiunea Siriană, care este o traducere în limba vorbită de Isus Christos, redă *threskos* și *threskeia* în mod corespunzător; și traducerea engleză a lui Murdock a Versiunii Siriane, redă Iacob 1:26, 27 după cum urmează: „Și dacă oarecineva cugetă că se *închină lui Dumnezeu* și nu-și înfrânează limba, ci îl înșeală inima; *închinarea* sa este zadarnică. Pentrucă *închinarea* care este curată și sfântă înaintea lui Dumnezeu, Tatăl, este aceasta: a vizita pe orfani și pe văduve în necazurile lor, și a se păstra pe sine nepătat de lume". Versiunea lui Martin Luther a tradus *threskeia* cu *Gottesdienst*, sau *serviciul lui Dumnezeu*.

La Coloseni 2:18 Versiunea Autorizată sau Regele Iacob traduce *threskeia* cu *închinare*, dar la Fapte 26:5 cu *religie*, pe nedrept astfel, deoarece Pavel apostolul întrebuință acolo *threskeia* spre a înțelege *forma de închinare*. Este adevărat că religia, astfel după cum era practicată de către Fariseii din vechime printre Evrei, este o formă de închinare, dar adorarea lui Dumnezeu în spirit și adevăr nu este religie. Adevărata închinare în spirit este dela Dumnezeu; religia este dela adversarul lui Dumnezeu, care plănuiește să se facă pe sine „asemenea Celui Prea Inalt". Cuvântul *religie* se trage din cuvântul latinesc *religio*, cuvânt care, chiar dela începutul întrebuințării lui, cu mult înainte de Christos, se aplica de către păgânii Latini din Italia, practicii lor de demonism sau religie. Va produce „mai multă religie", după care se strigă acum, o lume liberă în epoca de după războiu? Ca o concluziune potrivită, să se reflecteze asupra a ceeace a cauzat lumii originale întroducerea religiei.

Inainte de apariția doctrinelor religioase ale Diavolului prin șarpe, Eva nu simțise necesitatea libertății din nevoie. Trebuințele umane erau satisfăcute din belșug.

Acum, cu toate acestea, prin adoptarea propunerilor șarpelui, inima Evei se simți mișcată de egoism. Ea simția că ar fi pierdut ceva, și că prin adoptarea doctrinelor religioase și urmarea lor, ea și bărbatul ei, ar deveni asemenea lui Dumnezeu, ar deveni liberi și de sine stă-

tători, neducând lipsă de nimic. „Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit, și că pomul era de dorit ca să facă pe cineva înțelept. A luat din rodul lui, și a mâncat; a dat și bărbatului ei, care era lângă ea, și bărbatul a mâncat și el". — Genesa 3:6.

Cu privire la fapta lui Adam este scris, la 1 Timotei 2:13, 14: „Căci întâi a fost întocmit Adam, și apoi Eva. Și nu Adam a fost amăgit; ci femeia, fiind amăgită, s'a făcut vinovată de călcarea poruncii". Eva, deși formată mai pe urmă, o luă înaintea lui Adam și arătă încăpățânare în păcat. Ea a fost înșelată în aceea că, după ce mâncă, și-a dat seama că nu a primit ce așteptase, ci șarpele o *amăgise*. (Genesa 3:13, *Roth.* marginală). Totuși, egoismul ei încăpățânat și nesupunerea ei față de capul ei, față de bărbatul ei, o făcu părtașă la păcat.

Intrucât Adam nu a fost înșelat, el nu păcătui cu vreo speranță de a câștiga ceeace promisese șarpele Evei, ci spre a o păstra pe ea pentru sine. El se învoi să calce legea împreună cu ea și să sufere aceeași soartă cu ea, mai degrabă decât să fie lipsit de ea. El o preferă pe ea în locul unei astfel de vieți, pe care o cunoscuse înaintea creerii ei. Nici Adam și nici femeia sa, nu-și menținură integritatea, adică, supunerea sănătoasă, nepătată sau perfectă înaintea lui Dumnezeu. Adam, care era capul ei pământesc, o sprijini pe calea răscoalei, întrucât se alătură în greșala ei, și, prin urmare, răspunderea pentru păcat cade mai cu seamă asupra capului său. Starea viitorilor urmași ai săi era atinsă în primul rând de ceeace făcu el, mai degrabă decât ceeace făcu Eva. Dumnezeu putea să creeze o altă femeie perfectă pentru Adam, dacă ar fi fost necesar, pentruca mandatul divin de a umple pământul să poată fi dus la îndeplinire. Deaceea, judecata divină declară: „Printr'un om a intrat păcatul în lume, și prin păcat moartea". — Romani 5:12.

Iehova Dumnezeu îi spusese lui Adam că, dacă nu va asculta „va muri negreșit". Șarpele zise către Eva: „Hotărît că nu veți muri". Pe contrazicerea religioasă a șarpelui împotriva cuvântului lui Dumnezeu, sunt bazate doctrinele nemuririi sufletului uman, a pedepsei temporară a membrilor bisericii într'un „Purgator" înflăcărat, și a chinuirii veșnice a păcătoșilor neconvertiți într'un „iad" literal cu foc și cu pucioasă. Al cui cuvânt a fost justificat prin faptele cari urmară cu adevărat, sigur și demn de încredere, al lui Iehova sau al Diavolului?

CAPITOLUL VII.

ELIBERARE PROMISĂ

ÎMPLINIREA mandatului divin de a se înmulți și a umple pământul cu niște urmași drepți, fusese prezentată omului perfect și femeii sale. Aceasta era o perspectivă îmbucurătoare. Acesta ar fi fost executat în împrejurări cari ar fi folosit urmașilor lor și ar fi slăvit pe Dumnezeu, îndeplinind scopul Său. Pe vremea când Lucifer era încă credincios, Dumnezeu îi dăduse o organizațiune specială de îngeri sfinți și așezase pe Lucifer peste aceștia, și toți aceștia constituiau un cer drept peste om și peste femeie în Eden.

Fiind „cherubim uns cu aripi întinse"; Lucifer era un suveran nevăzut peste ei, și sub dreapta lui suveranitate, mandatul divin urma să fie dus înainte spre marele lui rezultat: un pământ populat al Paradisului. Adam și Eva nu fuseseră autorizați să aducă în existență și să umple pământul cu copii imperfecți, nedrepți; dar, fiind perfecți și în asemănarea lui Dumnezeu, ei urmau să crească și să înmulțească soiul lor în dreptate, și astfel să umplă tot pământul cu oameni și femei asemănători lui Dumnezeu, toți închinându-se lui Iehova. Văzând posibilitățile minunate prin mijloacele acestei perechi umane cu puteri de reproducere, Lucifer își propuse să pună stavilă împlinirii mandatului divin și să lase ca pământul să fie umplut cu oameni cari practică religia și se închină lui Lucifer, în loc de Iehova Dumnezeu.

Mandatul divin era o perspectivă plăcută pentru a fi cercetat cu de-a-mănuntul de către perechea perfectă. Cugetul la primul lor copil trebue să fi fost mișcător,

precum și mandatul îndeplinit; un pământ plin de oameni robuști și de femei drăgălașe, toți descinși dela ei ca izvorul principal și toți aduși în existență de către ei, „instruiți și povățuiți de Domnul". Puterile de reproducere fuseseră plantate în trupurile lor, nu deoarece rassa omenească ar fi fost o rassă muritoare și deaceea reproducerea ar fi trebuit să continue rassa în existență, ci pentruca poporul de pe pământ cu oamenii, să se dovedească demni de dreptul la viață vecinică. Toți ar fi format o mare familie umană de copii ai lui Dumnezeu. Nu ar fi existat niciun fel de probleme economice datorită egoismului comercial, nici dispute și diferențieri politice, deoarece domnia pământului ar fi fost domnia lui Dumnezeu, teocratică, prin dreptul Său suveran. Așa ar fi fost peste tot pe pământ. Nu ar fi existat necesitatea războaielor, pe teoria că pământul ar fi devenit supraînghesuit și ar fi necesar a lupta cu arme producătoare de moarte și a omorî multe milioane de oameni pentru a se rări populația. Dimpotrivă, pământul ar fi devenit locuit din ce în ce mai strâns, pe măsură ce noui generațiuni s'ar fi născut, până ce pământul ar fi fost umplut în întregime în mod confortabil. Apoi nașterea de copii s'ar fi oprit, în armonie cu voia lui Dumnezeu.

Ajungând la perfecta îndeplinire a mandatului divin, omenirea perfectă, în deplină stăpânire de sine și ascultare față de porunca lui Dumnezeu, ar fi încetat de a se mai înmulți. Rassa ar fi ajuns la deplina ei creștere. In decursul timpului în care ea s'ar fi întins, din ce în ce mai mult din suprafața pământului ar fi fost supusă și hotarele paradisului Edenic s'ar fi lărgit, până ce Paradisul ar fi cuprins tot pământul și l-ar fi făcut un glob glorios în universul spațios al lui Dumnezeu. Această a plăcerii pe deplin perfectă, ar fi fost ocupată de către familia omenească pentru vecie și în ea ar fi

slăvit pe Dumnezeu. Scopul Său pentru realizarea acestui mandat divin în dreptate, nu va da greș. Timpul împlinirii lui a fost rezervat, de astă dată, pentru viitor, când stările drepte vor fi restabilite.

Indată după ce Adam și soția sa mâncară din fructul oprit și au călcat legea teocratică, ei se văzură nevrednici și incapabili de a executa mandatul divin. „Atunci li s'au deschis ochii la amândoi; au cunoscut că erau goi, au cusut laolaltă frunze de smochin și și-au făcut șorțuri din ele. Atunci au auzit glasul lui Iehova Dumnezeu, care umbla prin grădină în răcoarea zilei: și omul și nevasta lui s'au ascuns de fața lui Iehova Dumnezeu printre pomii din grădină." — Genesa 3:7, 8, *A.R.V.*

Adam și femeia sa n'au murit imediat după mâncarea fructului. Suveranul lor invizibil, Lucifer, „cherubimul uns cu aripi întinse", i-a amăgit să păcătuiască împotriva lui Dumnezeu și el a refuzat deasemenea să-și aplice puterea sa a morții împotriva lor, pentruca să și poată susține minciuna sa: „Hotărît că nu veți muri". Exista un altfel de pom în acel Paradis, anume, „pomul vieții, deasemenea în mijlocul grădinii". Dela sine înțeles că, necredincosul Lucifer, care cunoștea locul unde era „pomul vieții", i-ar fi condus la el, cât mai repede posibil. Dacă ei ar fi mâncat din fructul lui, atunci, în aparență, ei ar fi fost înzestrați cu o garanție a vieții, pentru vecie. Apoi, dacă Dumnezeu ar fi executat pe Adam și pe Eva, acest fapt ar fi desmințit înțelesul și scopul „pomului vieții" și ar fi dovedit cuvântul Său de garanție nevrednic de încredere. Dacă, cu toate acestea, Dumnezeu nu i-ar executa din cauză că ar fi respectat înțelesul „pomului vieții" și a faptului că ei au mâncat din el, atunci cuvintele Diavolului: „Hotărît că nu veți muri", ar fi fost susținute și dovedite ca adevărate. Aceasta ar fi dovedit legea lui Dumnezeu nevrednică de a fi păzită și pedepsele ei incapabile de a fi executate de către El. Aceasta

ar fi tras la îndoială Atotputernicia Sa. Șiretul Diavol a cugetat că ar putea să încolţească pe Dumnezeu şi să-L pună într'o dilemă (încurcătură) imposibilă. Dumnezeu, totuşi, nu dormita. Repede a împiedecat planul trădătorului.

Întrucât funcţionarul încredinţat al lui Iehova, (Lucifer) căzuse, Iehova însuşi luă în mână desbaterea cazului de judecată, care acum se ivise. Prin Funcţionarul Său, Cuvântul, Iehova Dumnezeu făcu de cunoscut lui Adam şi Evei prezenţa Sa în grădină. Era ca şi când ar fi umblat prin grădină, şi s'ar fi apropiat de ei. Ei nu vedeau pe nimeni, dar auzeau evidenţa prezenţei Judecătorului. Ei ştiau că erau sub judecată şi că faptele cazului erau împotriva lor. Şorţurile din frunze de smochin nu erau îndeajuns ca să acopere zăpăceala lor; ei se ascunseră printre pomii din grădină. Nu era necesar ca Judecătorul să fie vizibil, şi nici pentru ei ca să vadă pe Judecător cu ochii lor literali, pentruca să fie sub judecată. Aceasta lămureşte cum, în judecata naţiunilor urmaşilor lor, nu este necesar pentru Judecătorul lui Iehova ca să apară într'un trup văzut, nici pentru naţiunile pământului ca să-L vadă în chip literal, pentruca ele să fie sub judecată. Funcţionarul judecătoresc al Domnului fiind un spirit divin, va fi nevăzut tuturor naţiunilor adunate înaintea Lui, şi totuşi El va face prezenţa Sa uşor de priceput prin semnele văzute ale prezenţei Sale, pe cari El le va face să apară. — Matei 24:3—14.

Nu că Domnul nu ar fi reuşit să-i observe ascunşi printre copaci, dar, pentruca să le acorde un auz curat, Iehova, prin Judecătorul Său, i-a chemat afară din ascunzătoare. „Dar Domnul Dumnezeu a chemat pe om, şi i-a zis: Unde eşti? El a răspuns: Ţi-am auzit glasul în grădină; şi mi-a fost frică, pentrucă eram gol, şi m'am ascuns". Din pricina supunerii la religia acelui Şarpe vechiu, a Diavolului, şi din pricina comiterii păcatului şi neascultării, una din marile libertăţi, libertatea de teamă, fusese pierdută pentru om. Ei poate să fi simţit că Dumnezeu ar fi neglijat să le pregătească îmbrăcăminte, deoarece acum ei experienţară simţul ruşinii de goliciune.

„Şi Domnul Dumnezeu a zis: Cine ţi-a spus că eşti gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care îţi poruncisem să nu mănânci? Omul a răspuns: Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom şi am mâncat". (Genesa 3:9—12). Aceasta suna ca şi aruncarea de ocară asupra lui Iehova Dumnezeu pentrucă i-a dat lui Adam femeia, deoarece Dumnezeu o făcuse pe ea spre a fi o ajutoare pentru om şi nu o ispititoare.

„Şi Domnul Dumnezeu a zis femeii: Ce ai făcut? Femeia a răspuns: Şarpele m'a amăgit, şi am mâncat." (Genesa 3:13). Prin procesul de dare afară, Domnul scormoni chestiunea până în fundul ei, pentruca toată evidenţa să poată fi scoasă la iveală până la primul începător al acestei izbucniri de răscoală. El trebuia să stabilească dacă aceasta era produsă de omenire, sau dacă suveranul nevăzut al omului, cherubimul cu aripi întinse, Lucifer, era complice la păcatul omului sau, mai rău încă, era amăgitorul acestuia şi era el însuşi un rebel şi trădător, vinovat de administraţie proastă. Toate probele duc până la acest din urmă punct. 'Tatăl minciunilor' a fost descoperit şi demascat. Asupra lui a rostit Dumnezeu prima dată judecata.

„Domnul Dumnezeu a zis şarpelui: Fiindcă ai făcut lucrul acesta, blestemat eşti între toate vitele şi între toatele fiarele de pe câmp; în toate zilele vieţii tale să te târăşti pe pântece, şi să mănânci ţărână. Vrăşmăşie voi pune între tine şi femeie, între sămânţa ta şi sămânţa ei. Aceasta îţi va sdrobi capul, şi tu îi vei sdrobi călcâiul". (Genesa 3:14, 15). Cu asemenea frază înspăi-

mântătoare, Iehova Dumnezeu nu se adresa numai decât animalului înelat (şarpelui), ci persoanei nelegiuite spirituală, care influenţase pe şarpe şi care-l făcu să vorbească Evei mînciuna diavolească.

Cu acele cuvinte, bineînţeles, Iehova Îşi afirma supremaţia Sa peste toate creaturile. El răspundea provocării Deavolului, şi condamna scopul acelui rebel nelegiuit la o nereuşită ruşinoasă, după cum este scris „sămânţei femeii": „Dumnezeul păcii va sdrobi în curând pe Satan sub picioarele voastre". (Romani 16:20). Nu există hrană în ţărână (pulbere), ci ea este uscată şi lipsită de vieaţă. In mod asemănător Şarpelui vechiu, trebuia să se hrănească Diavolul, şi nu avea nici o speranţă de vieaţă veşnică. Binecuvântarea lui Dumnezeu se îndepărtase dela el, şi fusese umilit întrucât a fost scos afară din sfânta organizaţie a lui Dumnezeu. Aceasta ar fi trebuit să servească drept o notă de avertisment tuturor îngerilor cari serviseră sub Lucifer.

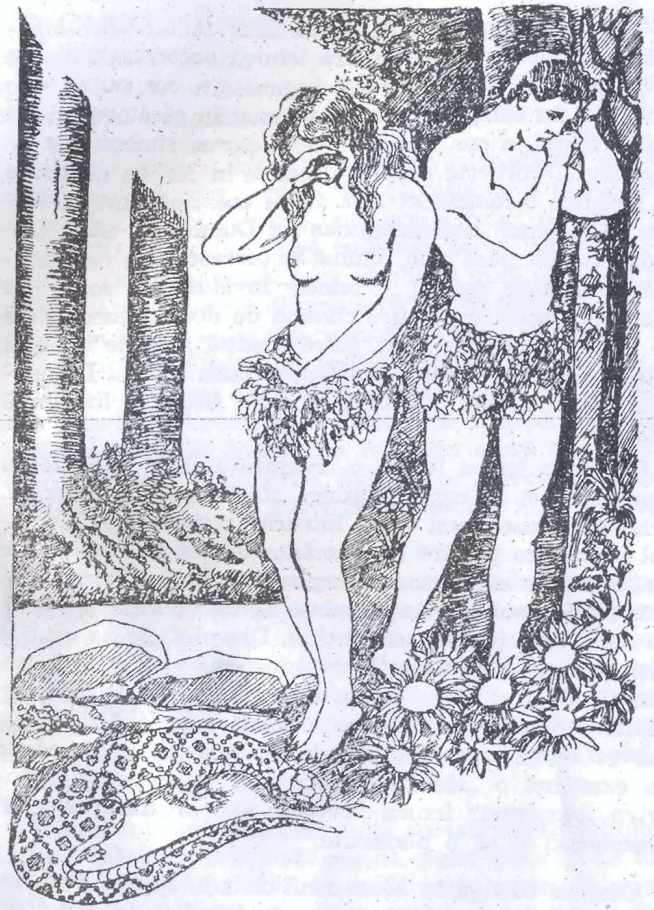
După cum Iehova Dumnezeu, aci, nu se adresase şarpelui literal de pe pământ, tot aşa, deasemenea, El nu vorbea despre femeia neascultătoare, Eva, nici despre vreo altă femeie, urmaşă a Evei, inclusiv fecioara evreică, Maria din Betleem. Prin termenul *femeie*, El desemnase ceva mai mare, ceva simbolizat printr'o femeie curată şi credincioasă, anume, organizaţiunea universală a creaturilor sfinte a lui Dumnezeu.

Dumnezeu însuşi este Cap peste această organizaţiune. Ea este măritată sau unită cu El, peste putinţă de divorţ şi este supusă Lui. Prin ea El naşte astfel de servi speciali după cum Îi place Lui. Astfel, ca să întrebuinţăm o vorbire figurată, sfânta Sa organizaţiune este „femeia" lui Dumnezeu. Este scris, la Isaia 54:5, 13: „Căci Făcătorul tău este bărbatul tău; Iehova al oştirilor este numele Său: ...Şi toţi fiii tăi vor fi învăţaţi

de Iehova; şi mare va fi pacea fiilor tăi". *(A.R.V.)*. Cu astfel de cuvinte se adresează Iehova organizaţiunii numită „Sion". Mai mult încă, îngerii din cer nu se mărită, nici nu sunt daţi cuiva ca femei în căsătorie, şi nu există femei în cer. Deaceea, când cartea simbolică a Apocalisului vorbeşte despre o femeie în cer, ea nu poate să însemne o femeie literală de pe acest pământ, ci trebue să însemne organizaţiunea lui Dumnezeu, Sion, „femeia" Sa, condusă prin lumina Sa cerească. „In cer s'a arătat un semn mare: o femeie învăluită în soare, cu luna sub picioare, şi cu o cunună de douăsprezece stele pe cap." (Apocalips 12:1). Intre această „femeie" şi acel Şarpe vechiu, Diavolul sau Satan, puse Iehova Dumnezeu vrăşmăşie sau duşmănie şi ură. Aceasta înseamnă războiu.

Că Satan îşi va forma o organizaţiune în opoziţie cu Dumnezeu şi cu organizaţiunea sfântă a lui Dumnezeu, Iehova prezise acest fapt, întrucât vorbi către Şarpele cel vechiu cu privire la „sămânţa ta" ca în nepotrivire cu „sămânţa ei", urmaşul organizaţiunii lui Dumnezeu. Intre cele două sămânţe trebue să fie opoziţie şi luptă. In acest scop Şarpele cel vechiu, Diavolul, îşi va clădi o organizaţiune simbolizată printr'o femeie nelegiuită, necurată, al cărei nume este chemat „Babilon" în Scrierile sfinte. Această organizaţiune oficială a lui Satan Diavolul va imita organizaţiunea lui Dumnezeu şi va aduce în existenţă o „sămânţă" păcătoasă ca să lupte împotriva „sămânţei" femeii devotate sau organizaţiunii lui Dumnezeu şi să o persecute.

Cine va câştiga în acest conflict îndelungat? Referindu-se nu la „femeia" Sa, ci la „sămânţa" ei, Iehova dădu Şarpelui celui vechiu, Diavolului, acest anunţ de neschimbat: „Aceasta (sămânţa) îţi va sdrobi capul, şi tu îi vei sdrobi călcâiul". Este prin urmare o răsucire a Scripturilor şi o încercare religioasă de a sprijini Ma-

riolatria (adorarea Mariei) când versiunea biblică catolică Douay, traduce cuvintele lui Dumnezeu în felul următor: „*Ea* va sfărâma capul tău, și tu vei împunge călcâiul *ei*".

Nota marginală a versiunii Douay zice că această traducere este făcută în conformitate cu „diferiții părinți" și „potrivit cu Latina" (Vulgata). Cu siguranță, totuși, ea nu este potrivită cu Cuvântul lui Dumnezeu, care a fost scris aci original în Ebraică. In textul ebraic, cuvântul *sămânță (zera')* este masculin, și pronumele pe care-l întrebuințează ebraica, nu este femenin, ci masculin, *el (hu)*. Tot la fel, pronumele posesiv întrebuințat după aceea, nu e femenin *(ei)*, ci masculin (lui). Deaceea toate traducerile corecte și necatolice, sună în mod corect cu originalul ebraic: „*El* va sfărâma capul tău, dar tu vei sfărâma călcâiul *lui*". — *Roth.; A.R.V.*

Prin aceasta Marele Tată al sămânței „femeii" făcu cunoscut că El va expune „sămânța". Lui și a ei faptelor și operațiunilor dușmănoase ale Șarpelui celui vechiu, a Diavolului, și a organizațiunii sale. Dumnezeu deasemenea permise lui Satan Diavolul libertatea de a ataca și persecuta „sămânța" „femeii" lui Dumnezeu, spre a lăsa pe Satan să vadă dacă el ar putea să înfrângă, prin asemenea mijloace, integritatea „sămânței" promise, față de Dumnezeul ei Iehova, și dacă Satan ar putea astfel să o tragă afară din organizațiunea lui Dumnezeu și să se dovedească pe sine superior Dumnezeului Celui Prea Inalt. Asemenea acțiune satanică va cauza acestei „sămânțe" mare durere și oarecare pagubă asemănătoare aceleia a unei 'mușcături la călcâi' de către un șarpe, care stă ascuns în spatele cuiva. Cu toate acestea, va fi o limită la o asemenea libertate de acțiune neîntreruptă, acordată lui Satan și „sămânței" sale. Acea limită fixată va fi atunci când „sămânța" neînfrântei integrități, va câștiga biruința prin puterea atotputernică a lui Dumnezeu și va sfărâma Șarpele și generația sa de vipere, lipsită de viață.

Vorbind necredinciosului Lucifer, sub simbolul șarpelui, Iehova Dumnezeu arătă că primul diavol venise

acum în existenţă prin defăimarea lui Dumnezeu. *Diavol* înseamnă *defăimător*. Asemănându-l cu un *şarpe*, înseamnă că Diavolul este un *înşelător*. Prin ridicare de poziţie, necredincioşul Lucifer deveni *Satan*, nume care înseamnă *împotrivitor*. Simbolizându-l ca pe un şarpe monstruos sau *balaur*, înseamnă că el este un mare *înghiţitor*, *sfâşietor* şi *sfărâmător*, ai celor drepţi ai lui Dumnezeu, dacă este posibil. (Ieremia 51:34; Apocalips 12:3, 4). Chestiunea de discuţie a bunului nume şi supremaţiei lui Dumnezeu, fusese ridicată acum de către Diavolul. Dumnezeu îl condamnă la nimicire, dar nu-l nimici numai decât, pentruca El să poată pune chestiunea de discuţie la probă până ce timpul hotărît va sosi.

CAPITOLUL VIII

MANDATUL DIVIN SUSPENDAT

DEOARECE Iehova condamnă pe Satan Diavolul la nimicire, dar îi permise să rămână pentru un timp hotărît înaintea executării sentinţei, tot astfel în mod asemănător Atotînţeleptul Dumnezeu, nu nimici imediat pe răsculaţii Adam şi Eva. Stătea în puterea lui Dumnezeu ca să-i omoare atunci şi acolo, în armonie cu pedeapsa: „Vei muri negreşit". Apoi Dumnezeu putea să creeze un om nou şi o femeie nouă, şi să încredinţeze din nou mandatul divin, acelei perechi nevinovate. Atunci îndeplinirea mandatului divin de a popula pământul cu urmaşi drepţi, ar fi mers înainte fără vreo altă întârziere sau întrerupere. Cu toate acestea, asemenea mandat trebuia să fie executat sub un suveran drept nevăzut, însoţit de către o organizaţiune spirituală cerească. Primul suveran al omului deveni trădător şi nelegiuit, dar Dumnezeu nu-l îndepărtă sau nu-l nimici din poziţia sa de putere nevăzută peste pământ şi peste creaturile lui. Deaceea, deasemena, Dumnezeu lăsă pe Adam şi femeia sa să rămână încă în vieaţă, dar nu să împlinească mandatul divin. Devenind nedrepţi, ei nu mai erau potriviţi scopului lui Dumnezeu şi Dumnezeu retrase dela ei acest privilegiu. Dumnezeu îi lăsă să rămână în vieaţă, pentruca urmaşii lor să poată servi pentru scopul probei înflăcărate a integrităţii, şi pentruca, în cele din urmă, numele Său sfânt să poată fi vestit şi justificat peste tot pământul.

Instalând curtea Sa de judecată în Eden, şi desbătând mai întâi de toate cazul Şarpelui prin judecata rostită, Iehova Dumnezeu se întoarse apoi către cel dintâi

infractor (călcător de lege) din perechea umană vinovată. „Femeii i-a zis: Voi mări foarte mult suferința și însărcinarea ta; cu durere vei naște copii, și dorințele tale se vor ține după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine". — Genesa 3:16.

Aceasta nu era o autorizație de a îndeplini mandatul divin, nici nu era aceasta o reconfirmare a mandatului. Aceasta nu voia să zică că executarea mandatului ar fi un proces dureros, și că ea ar trebui grăbită. Cunoscând dinainte nenorocirea ce va avea loc în toată lumea în decursul celor șasesprezece sute de ani de mai târziu, și aproape completa despopulare a pământului, Dumnezeu nu putea, prin cuvintele de mai sus, adresate femeii, să autorize o grăbire a mandatului divin. Catastrofa mondială viitoare va face un asemenea lucru fără niciun folos, oricare ar fi el, și va reduce cu totul la nimic grăbita generație umană. Cuvintele lui Iehova către femeie, dovedește că mandatul fusese retras dela Adam și dela femeia sa și va fi rezervat pentru vrednicii ascultători de mai târziu. Pentru acești merituoși, îndeplinirea mandatului, nu va fi niciun necaz.

Dumnezeu declară pe femeia neascultătoare imperfectă, și deaceea trupul ei nu va funcționa așa cum ar funcționa acela al unei femei perfecte sau al unei femei drepte, când naște copii în îndeplinirea mandatului. Dimpotrivă, va fi de suferit, și aceasta va crește la sexul frumos (femei). Pe lângă aceasta, femeia, fără vreo dodință exprimată din partea bărbatului ei, alergase înainte și mâncase din fructul oprit și-i dădu și lui să mănânce din el. Prin aceasta, ea îi încredință un îndemn spre dorința egoistă. Rezultatul din partea omului a fost răscoala și căderea în păcat. In mod diferit de aci înainte, omul imperfect trebue să stăpânească peste femeie, și expresia dorinții ei trebue să fie satisfacție pentru el. Libertatea de poftă și de durere plecase!

„Omului i-a zis: Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale, și ai mâncat din pomul despre care îți poruncisem: Să nu mănânci deloc din el, blestemat este acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale; spini și pălămidă să-ți dea, și să mănânci iarba de pe câmp. In sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci țărână ești, și în țărână te vei întoarce." (Genesa 3:17—19). In această pronunțare a judecății asupra omului, Marele Dătător de viață, declară anulat dreptul lui Adam la viață vecinică, și deasemenea și dreptul de a se bucura de viață în paradisul Edenului. El trebue să meargă acum pe câmpul deschis!

In ce mod era blestemat câmpul sau pământul din afara grădinii Raradisului? Intrucât încă în existența omului nu plouase pe pământ „ci un abur se ridica de pe pământ și uda toată fața pământului". (Genesa 2:5, 6). In loc de acele câmpii din afara grădinii pe care Dumnezeu o plantă corespunzător acestei irigații (udat cu apă) de abur și pretutindeni înflorind ca un parc sau grădină, câmpiile vor înclina să producă spini și pălămidă. „Căci un pământ este adăpat de ploaia care cade adesea pe el, și rodește o iarbă folositoare celor pentru cari este lucrat, capătă binecuvântare dela Dumnezeu. Dar dacă aduce spini și mărăcini, este lepădat și aproape să fie blestemat, și sfârșește prin a i se pune foc". (Evrei 6:7, 8). In vederea răscoalei blestemate a omului, Dumnezeu nu va binecuvânta pământul câmpului și nu-i va ușura problema spinilor și pălămidei, ci omul va avea de luptat cu ei.

Chiar din acest moment, omul nu mai era liber să mănânce din fructul pomilor din Paradis, ci va fi obligat să mănânce iarba câmpului de afară. Nu mai lucra nici nu mai îngrijea mai mult grădina, care era o plăcere pen-

este aceeaşi ; aceeaşi soartă au amândoi ; cum moare unul, aşa moare şi celălalt, toţi au aceeaşi suflare, şi omul nu întrece cu nimic pe dobitoc; căci totul este deşărtăciune. Toate merg la un loc ; toate au fost făcute din ţărână, şi toate se întorc în ţărână. Cine ştie dacă suflarea omului se suie în sus, şi dacă suflarea dobitocului se pogoară în pământ? *(Douay)*. Din pricina cuvintelor întrebuinţate în traducerea Douay, nu se poate înţelege că, cuvintele de mai sus, *suflare* şi *spirit*, traduc acelaş cuvânt ebraic, *ruach ;* cuvânt care este tradus deasemenea *aer* şi *vânt* în multe alte versete ale Bibliei. — Iov 41:16 ; 1:19 ; Genesa 8:1.

In lumina celor de mai sus, este clar, că atunci când Isus, murind pe lemn, zise : „Tată, în mâinile Tale Imi încredinţez spiritul Meu", El Işi încredinţa Tatălui Său ceresc puterea Sa de vieaţă. El avea încredere că în a treia zi Dumnezeu va restatornici puterea de vieaţă, şi-L va ridica dintre morţi. — Luca 23:46.

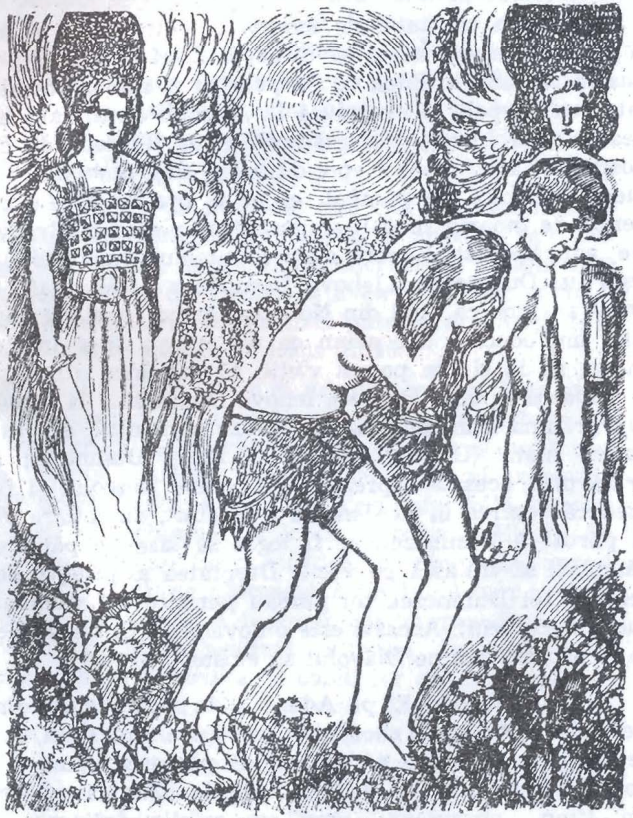
Astfel, dat fiindcă Adam şi nevasta sa Eva fiind personal în încercare şi întrucât au căzut în aceasta şi au fost condamnaţi la moarte, numai moartea şi nimicirea îi mai aşteptau. Judecata lui Dumnezeu fiind executată în mod drept împotriva lor, şi fiind infailibilă, Iehova Dumnezeu nu schimbă nimic în chestiune. El nu Se tăgăduieşte, sau nu Se contrazice pe Sine. (1 Samuel 15:29). Intrucât nu se născuseră copii lui Adam şi Evei pe vremea aceea, spre a se împărtăşi împreună cu ei în încercare, judecată şi sentinţă, situaţia urmaşilor lor era prin urmare deosebită, şi copiii lor nu erau aşa dar peste putinţa de a fi răscumpăraţi. Dumnezeu nu zise nimic cu privire la urmaşii lor, decât numai că se vor naşte în dureri pentru mama lor. „Adam a pus nevestei sale numele Eva *(Chavvah ;* Vie sau vieaţă) ; căci ea a fost mama tuturor celor vii. Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam şi nevestei lui haine de piele, şi i-a îmbrăcat

cu ele." (Genesa 3:20, 21, *marginală*). Dacă această îmbrăcare a corpurilor lor cu piele de animal a însemnat ceva, ea pare să zică că urmaşii lor, cari erau nenăscuţi, în coapsele lor, nu puteau să fie răscumpăraţi şi să aibe păcatele acoperite, decât numai prin jertfa unuia egal în valoare cu tatăl lor Adam când era perfect în Eden.

Executarea sentinţei de moarte împotriva lui Adam şi a Evei trebuia acum să înceapă. Dacă li s'ar fi permis să rămână în Eden cu Şarpele, ar fi rămas posibilitatea ca Şarpele să-i conducă la „pomul vieţii, care era deasemenea în mijlocul grădinii" şi să li-l facă de cunoscut. Ei ar fi mâncat apoi din el şi, deşi nevrednici de vieaţa vecinică pe pământ, ei ar fi pretins să fie eliberaţi de moarte şi să li se garanteze vieaţa pentru vecie, aducând astfel ocară asupra numelui, cuvântului şi legii lui Dumnezeu. „Iehova Dumnezeu a zis : Iată că omul a ajuns ca unul din Noi, cunoscând binele şi răul. Să-l împiedecăm dar acum ca nu cumva să-şi întindă mâna, să ia şi din pomul vieţii, să mănânce din el, şi să trăiască în veci. Deaceea Iehova Dumnezeu i-a izgonit din grădina Edenului, ca să lucreze pământul, din care fusese luat." (Genesa 3:22, 23, *A.R.V.*). Dumnezeu Işi arată prin aceasta supremaţia Sa peste Diavolul şi împiedecă venirea în existenţă a unei stări, după care s'ar fi părut că Dumnezeu ar fi legat să lase pe păcătoşii răsculaţi să trăiască pe vecie. Dreptatea şi justiţia perfectă a lui Dumnezeu nu puteau permite un asemenea lucru nechibzuit. Aceasta este o dovadă că El nu va permite păcatul sau pe Diavolul să existe pe vecie.

„Astfel a izgonit El pe Adam, şi la răsăritul grădinii Edenului a pus nişte cherubimi, şi văpaia unei săbii, care se învârtea în toate părţile, ca să păzească drumul la pomul vieţii". (Genesa 3:24, *A.R.V.*). Lucifer, care fusese un timp „cherubimul uns cu aripile întinse", se

înşelase în speranţa sa, şi noui trădări puteau fi aşteptate dela el. Prin urmare, Iehova Dumnezeu, care „şade pe cherubimi", puse un paznic dintre aceşti cherubimi la intrarea în grădină, precum şi o sabie de foc, înflăcărată a execuţiei. Adam şi Eva veniră prin aceasta în

contact cu astfel de creaturi cereşti, ca reprezentanţi ai lui Dumnezeu. Niciun om nu putea să treacă peste acei cherubimi de pază, spre a pune stăpânire pe mijloacele de vieaţă, contrar voinţii şi judecăţii lui Dumnezeu. Cu atât mai mult nu poate vreun om să se suie în cer şi să treacă peste cherubimii credincioşi, cari poartă şi sunt loiali tronului lui Dumnezeu, pentruca să câştige vieaţă pentru urmaşii lui Adam.

Acei paznici cherubimi au stat întotdeauna în calea lui Adam şi l-au obligat să stea în exil, pe câmpiile din afara Edenului, până în ziua morţii sale. „Toate zilele pe cari le-a trăit Adam, au fost de nouă sute trei zeci de ani; apoi a murit. El nu trăi o perioadă plină de o mie de ani. Despre Dumnezeu este scris: „O zi este pentru Domnul o mie de ani, şi o mie de ani ca o zi". (2 Petru 3:8). Socotind astfel o mie de ani ca o zi, Adam murise în aceeaşi zi, în care mâncase din fructul oprit. Mai mult încă, în ziua de douăzeci şi patru de ore, în decursul căreia el mâncă fructul din mâna nevestei sale, Marele Judecător rosti sentinţa de moarte asupra lui, şi dreptul de vieaţă al lui Adam a fost anulat. Astfel, în faţa lui Dumnezeu, Adam deveni un om mort, în chiar acea zi în Eden; aceasta cu atât mai mult când Dumnezeu izgoni pe Adam şi pe Eva şi făcu imposibil ca să ajungă la pomul vieţii, în mijlocul grădinii. Deşi trebuiră veacuri pentru atingerea punctului culminant, cuvântul lui Dumnezeu a fost justificat în cele din urmă asupra lui Adam: „In ziua în care vei mânca din el, vei muri negreşit". Satan nu reuşi să dovedească disputa sa religioasă către Adam şi Eva: „Hotărît că nu veţi muri". Majestatea, neschimbarea şi supremaţia legii lui Dumnezeu era sprijinită, până când religia nu reuşi să dea lui Adam şi Evei înţelepciune, sau cunoştinţă, sau asemănare lui Dumnezeu, sau nemurire.

Nu există nici o fărâmitură de dovadă că Adam s'ar fi căit. El era un rebel cu voia și îi era cu neputință să se căiască, iar sentința împotriva sa nu poate fi revocată. Moartea Evei nu este nici măcar menționată. Adam muri și nu merse nicăeri, ci în țărână din care fusese luat.

CAPITOLUL IX

APĂRĂTORII LIBERTĂȚII

OMUL condamnat și femeia sa își începură existența lor în afara locuinții lor de până acum din Paradis. Lumea liberă, pe care ei o cunoscuseră, trecuse. Ei trăiau într'o lume coruptă. Șarpelui celui vechiu, Diavolului, i-a fost permis de către Dumnezeu să rămână în putere. El era prin urmare încă suveranul nevăzut al lor, dar unul nedrept. Ei erau în ghiarele sale, în robie, de partea sa a marei controverse, pe care el o ridicase împotriva lui Iehova Dumnezeu. Ei nu erau mai mult copiii liberi ai lui Dumnezeu, ci erau servii aceluia al cărui cuvânt îl aleseseră de preferință, față de adevăratul cuvânt al lui Dumnezeu. Ei înfruntară legea Sa, care este o lege a libertății de a face bine, și erau, de acî înainte, sclavii legii păcatului și a morții. Ei nu mai erau mai mult liberi de slăbiciunea omenească, de poftă și de egoism. Ne având mai mult intrare la fructele susținătoare de viață din grădina Edenului, ei începură să se degenereze dela perfecțiunea trupului și a minții. Intrucât au acceptat religia din gura acelui Șarpe vechiu, Iehova Dumnezeu le permise să aibă libertatea religiei, dar nu le mai dădu niciun adevăr mai mult. Pentruce le-ar da, când în Eden ei puseseră la îndoială și disprețuiseră cuvântul divin al adevărului? Pământul nu era mai mult supus lor în vreo parte, ci ei erau supuși stărilor pământești. Aratul și cultivarea pământului nu era o parte a mandatului de „a-l supune", ci pentru a îndrepta lipsurile și a lupta pentru existență.

Perspectiva nașterii de copii în lume, nu era una dintre cele mai îmbucurătoare. Existau acum necazuri de

neînlăturat în legătură cu naşterea de copii. Deasemenea nici copiii nu vor fi născuţi perfecţi, ci într'o stare muribundă, şi vor fi păcătoşi din cauza greşelii părinţilor lor. Stăpânirea naturală nu putea fi înlăturată, stăpânire care este expusă la Romani 5:12: „Printr'un singur om a intrat păcatul în lume, şi prin păcat a intrat moartea, şi moartea a trecut asupra tuturor oamenilor din pricină că toţi au păcătuit". Dat fiindcă isvorul uman a fost necistit, „Cum ar putea să iasă dintr'un lucru necurat unul curat? Nu poate să iasă niciunul". (Iov 14:4). „Prin om a venit mortea, ...In Adam toţi mor". — 1 Corinteni 15:21, 22.

Vieaţa lui Adam de mai bine de nouă veacuri, îi permise să devină tată al unei mari familii. „La vârsta de o sută treizeci de ani, Adam a născut un fiu după chipul şi asemănarea lui, şi i-a pus numele Set. După naşterea lui Set, Adam a trăit opt sute de ani; şi a născut fii şi fiice. Toate zilele pe cari le-a trăit Adam, au fost nouă sute treizeci de ani; apoi a murit". (Genesa 5:3—5). Inainte de Set alţi fii şi fiice li se născuseră lui Adam şi Evei, şi naşterea întâiului născut ne este descrisă. „Adam s'a împreunat cu nevastă-sa Eva; ea a rămas însărcinată, şi a născut pe Cain. Şi a zis: Am căpătat un om cu *ajutorul lui* Iehova." (Genesa 4:1, *A.R.V.*). Dădea Eva onoare lui Iehova Dumnezeu când lega de El răspunderea pentru naşterea acestui copil imperfect, Cain? Foarte evident nu, având în vedere mai ales că Cain a devenit cel dintâi ucigător de oameni. Eva presupunea acestea cu privire la Dumnezeu, şi prin pretenţiunea ei, ea aduse ocară asupra numelui lui Dumnezeu, urmând astfel scopul lui Satan.

De atunci milioane de copii ai lui Cain au fost născuţi, toţi păcătoşi, toţi bolnavi, mulţi schilozi, mulţi tâmpiţi, mulţi orbi, şi mulţi născuţi morţi. Poate Dumnezeul Cel Drept să fie pe drept încărcat cu răspundere

pentru producerea astorfel de copilaşi? Este religia adevărată, şi aduce ea onoare lui Dumnezeu, când susţine că la timpul ieşirii lor din mitră, Dumnezeu a plantat un suflet nemuritor în trupurile astorfel de copilaşi, să-i facă vii? Numai Diavolul, autorul religiei, ar putea să iscodească asemenea acuze false, spre a umple de ocară numele lui Iehova, şi să creeze amărăciune în inimile umane împotriva Dumnezeului perfecţiunii şi al vieţii. Numai ignoranţă grosolană sau răsucire religioasă a învăţăturii Bibliei cu privire la ceeace este sufletul uman[1] ar putea blama pe Dumnezeu pentrucă a dat urmaşilor umani o asemenea existenţă cu un început plin de necaz, cu şanse înspăimântătoare chiar dela începutul lor.

Niciunul dintre aceşti copii nu au fost născuţi în conformitate cu mandatul divin dat în Eden, şi deaceea niciunul dintre aceştia nu au fost născuţi în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Faptul că Dumnezeu le permise să se nască, nu-L face responsabil pentru popularea acestui pământ cu oameni bolnavi, tâmpiţi, degeneraţi, imorali şi muribunzi. Toţi aceştia se născură în conformitate cu voia sau pofta părinţilor lor păcătoşi, şi responsabilitatea pentru întreaga situaţie se datoreşte acelui dumnezeu imitator, Satan Diavolul, care încearcă să arunce blamă asupra lui Iehova Dumnezeu. Singurii oameni a căror naştere o admite Iehova, şi pentru cari Işi asumă răspunderea, sunt aceia în a căror naştere înterveni El printr'o minune sau printr'o îngrijire îndrumătoare, pentruca aceştia să poată fi servi speciali. Printre unii ca aceştia sunt: Isaac[1], Samson[2], Samuel[3], Ieremia[4], Ioan Botezătorul[5], şi Isus[6].

---

[1] Vezi Capitolul 5.
[1] Genesa 18 9—14; Romani 4:17—22; Galateni 4:28, 29.
[2] Judecători 13:2—5. [3] 1 Samuel 1:11, 19, 20. [4] Ieremia 1:4, 5.
[5] Luca 1 5—20. [6] Matei 1:18—25; Luca 1 26—37.

In ce privește deosebirea dintre aceia de naștere umană ordinară, în păcat, și aceia cari devin copiii lui Dumnezeu, este scris, la Ioan 1:12, 13: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu". Nu în conformitate cu voia lui Dumnezeu, ci în conformitate cu voia cărnii păcătoase și în conformitate cu voia omului căzut, fusese născut Cain lui Adam și Evei, în timp ce erau sub sentința de moarte.

Diavolul făcu pe Eva să cugete că ea ar fi „femeia" înțeleasă în profeția lui Iehova, la Genesa 3:15, și că, prin urmare, ea ar fi favorizată de Iehova, cu nașterea fiului sau „sămânței", care trebue să sdrobească capul șarpelui. De fapt, Diavolul însuși veghia împotriva acelei posibilități. Sub această iluzie, era posibil ca Eva să cugete că fiul ei întâiu născut era un dar dela Iehova și că acest fiu era „sămânța" promisă. Cu această idee în minte, ea susținea că Iehova i-a ajutat la nașterea băiatului și-i puse numele de „Cain", ceeace înseamnă „dobândit; căpătat". Nașterea individuală a unei fiice este rar menționată în Scripturi, și este posibil că după Cain a avut loc nașterea unei fete sau unor fete, pentrucă Adam avusese multe fiice înainte de a muri.

Nașterea fiului următor, cu toate acestea, este raportată: „A mai născut și pe fratele său Abel". (Genesa 4:2, *A.R.V.*) Nu există nici o dovadă că Eva ar fi dat onoare lui Dumnezeu pentru acest fiu. Numele pe care ea i-l dădu arată că nu avea speranțe mari cu privire la el, spre a fi „sămânța" promisă, onoare pe care ea o îngrămădise toată pentru Cain. Astfel ea numi pe al doilea fiu al ei, „Abel", ceeace înseamnă „răsuflare; deșărtăciune; stare trecătoare; stare nu prea satisfăcătoare". Cain și Abel crescură la statura de oameni mari.

In acest timp se născură lui Adam și Evei fiice, cât și alți fii. Cain se căsători cu una dintre aceste fiice, surori ale sale. Tatăl său se căsătorise cu femeia care fusese făcută din propria sa coastă și pe care o numi „os din oasele mele, și carne din carnea mea". Este probabil că Abel deasemenea s'a căsătorit cu o soră a sa, dar Biblia nu spune aceasta.

In conformitate cu speranțele ei, Eva spuse lui Cain despre făgăduința profetică făcută în Eden, cu privire la „sămânța" femeii și la misiunea divină a acelei „sămânțe". Cain crescu mare crezându-se a fi un „om al soartei". Suveranul nevăzut, Satan Diavolul, a fost acela care a avut grijă ca să se formeze astfel de cuget în mintea lui Cain; și mama sa, luându-și răspunderea să facă o interpretare privată a profeției divine, va fi cea potrivită spre a concepe asemenea cuget în capul fiului. Cain își închipuia că el va fi acela care va sdrobi șarpele, câștigând prin aceasta starea de îndatorire a lui Abel și a tuturor celorlalți frați și surori ale sale, precum și a părinților săi, devenind astfel figura conducătoare pe pământ, în stare să exercite stăpânire mondială. Aceasta era o ambiție politică egoistă din partea lui Cain. Deoarece Iehova Dumnezeu prezisese „sămânța" și misiunea ei, Cain căuta cooperarea Sa și își sprijinea ambiția începând să aducă daruri de ardere de tot lui Dumnezeu, întocmai după cum aduc preoții religioși rugăciuni în legătură cu funcțiunile politice și în camerele legislative de astăzi. Cain urma falsa interpretare religioasă a Diavolului cu privire la „sămânță", și deaceea forma sa de închinare era religioasă și neprimită de Dumnezeu.

„Abel era cioban, iar Cain era plugar. După o bucată de vreme, Cain a adus lui Iehova o jertfă de mâncare din roadele pământului. Abel a adus și el o jertfă de mâncare din oile întâi născute ale turmei lui și din gră-

simea lor. Iehova a privit cu plăcere spre Abel și spre jertfa lui; dar spre Cain și spre jertfa lui, n'a privit cu plăcere". (Genesa 4:2—5, *A.R.V.*). Este probabil că Cain și Abel își aduseră jertfele lor aproape de intrarea Edenului și în vederea cherubimului care staționa acolo, ca reprezentant al lui Dumnezeu și care mânuia acea sabie învârtitoare, de foc.

Abel deasemenea știa despre făgăduința cu privire la sămânța femeii. El avea credință în ridicarea sămânței, dar nu-și asuma în mod ambițios a fi el sămânța. El însuși mărturisea a fi un păcătos înaintea lui Dumnezeu, și-și aducea aminte de pieile de animal, cu cari îmbrăcase Dumnezeu pe părinții săi. El văzu necesitatea unei astfel de descoperiri pentru sine însuși, și pricepu că aceasta trebue să aibă loc prin vărsarea sângelui sau a jertfirii vieții unui animal. In icoană Abel jertfi un miel junghiat, unul dintre întâi-născuții turmei sale. Prin aceasta el mărturisea credința sa, și el era o mărturie cu privire la adevărata cale de apropiere de Iehova Dumnezeu. Inchinarea sa lui Dumnezeu, nu era din motive egoiste, ci ca recunoștință pentru făgăduința „sămânței" eliberării. Inchinarea sa lui Dumnezeu, nu era religioasă, ci era din credință și adorațiune, în conformitate cu adevărul. Deaceea Dumnezeu a primit-o.

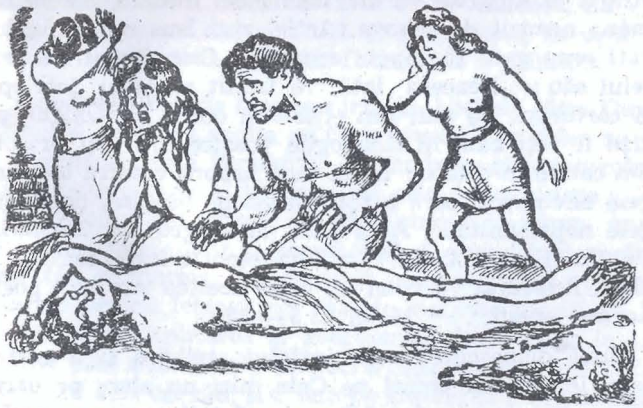
Cain văzu dovada bineprimirii lui Abel de către Dumnezeu și socoti că acesta ar fi un obstacol în calea sa de a deveni sămânța făgăduită. Necăindu-se și neîncercând să urmeze corecta și bineprimita cale de închinare a lui Dumnezeu, Cain prinse pe Abel singur la câmp, unde dovada crimei nu ar fi descoperită și atunci lovi pe fratele său credincios. Cât de mult persecutase el pe acest martor pentru Iehova mai înainte, nu este specificat. In ce privește explicarea și avertismentul referitor la „ar această cale a lui Cain", este scris: „Nu cum a fost Cain, care era dela cel rău, și a ucis pe fratele său. Și pentruce

l-a ucis? Pentrucă faptele lui erau rele, iar ale fratelui său erau neprihănite". (1 Ioan 3:12). In acest mod, primul martor uman al lui Iehova de pe pământ, fusese pus laoparte din drum, pentruca să se pregătească libertatea religiei, fără ca să existe cineva să o critice sau să o demaște. Aceasta, cu toate acestea, se făcuse pe socoteala tăgăduirii libertății de vorbire, de a pune mărturie pentru adevăr, precum și a tăgăduirii libertății de închinare lui Iehova în spirit și în adevăr.

Nici prin ucidere chiar, nu putea fi oprimată mărturia pentru adevărul lui Dumnezeu. Martirul martorului credincios al lui Iehova stătea ca o mărturie a integrității înaintea lui Dumnezeu și pentru o justificare a numelui Său. „Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui. Și prin ea vorbește el încă, măcar că este mort". (Evrei 11:4, *A.R.V.*). Nu numai simpla pată de sânge mărturisește crima datorită religiei, ci ea strigă la Dumnezeu pentru răzbunare împotriva criminalilor religioși; și acest strigăt al sângelui vărsat, dela Abel încoace, nu va rămâne neauzit de Iehova. Astfel zise Isus religioniștilor cari erau gata să repete crima lui Cain împotriva fratelui său: „Deaceea, iată, vă trimit proroci, înțelepți și cărturari. Pe unii din ei îi veți omorî și răstigni, pe alții îi veți bate în sinagogile voastre, și-i veți prigoni din cetate în cetate; ca să vină asupra voastră tot sângele nevinovat, care a fost vărsat pe pământ, dela sângele neprihănitului Abel până la sângele lui Zacharia, fiul lui Barachia, pe care l-ați omorît între templu și altar. Adevărat vă spun, că toate acestea vor veni peste neamul acesta". — Matei 23:34—36.

După demascarea criminalului religios și a crimei sale, Iehova nu omorî pe Cain, nici nu alese pe oarecineva din familia lui Adam ca să acționeze ca un răz

bunător al sângelui și să servească lui Dumnezeu ca executător. Nimenea nu era vrednic ca să reprezinte pe Dumnezeu în această calitate. Răzbunarea este a lui Dumnezeu, și El a rezervat pentru Sine executarea ei asupra ucigașului martorului Său. Totuși El îngădui lui Cain ca să rămână și să crească urmași, Dumnezeu avea o altă cale de aducere la nimic a generațiunii lui Cain și de ștergere din existență a urmașilor săi, la sfârșitul acelei lumi vechi nelegiuite. Deaceea Dumnezeu rosti hotărîrea Sa ca un semn, pentruca nimeni să nu ia legea în propriile sale mâini și să execute pe Cain. Apoi Cain își luă nevasta sa și se mută într'un teritoriu numit „țara Nod" (sau pribegie), și acolo își întemeie o familie. Probabil în armonie cu ambițiile sale politice, probabil din cauză că nu simțea libertatea de teamă, Cain zidi primele cetăți pe pământ. Urmașii săi se distingeau nu pentru adorarea lui Iehova, ci prin activitatea lor în creșterea vitelor, în petreceri muzicale, în exploatarea minelor și în industriile metalurgice, precum și în uciderí. — Genesa 4:16—24.

„Adam s'a împreunat iarăși cu nevastă-sa; ea a născut un fiu și i-a pus numele Set (Inlocuit); căci, a zis ea, Dumnezeu mi-a dat o altă sămânță în locul lui Abel, pe care l-a ucis Cain". (Genesa 4:25). Deoarece Set se născuse când Adam avea o sută treizeci de ani, atunci dacă Set se născuse imediat după uciderea lui Abel de către Cain, aceasta arată că Cain și Abel trebue să fi fost oameni de o anumită vârstă și să fi avut unele experien-

țe pe vremea crimei. Abel era a ceeace Evrei 12:1 numește „un nor așa de mare de martori", dar nu există nicio dare de seamă care să arate că Set ar fi fost scos în evidență ca un bărbat de credință și un martor al lui Iehova. Evrei, capitolul unsprezece, pe el nu-l înșiră ca unul dintre Martorii lui Iehova.

„La vârsta de o sută cinci ani Set a născut pe Enos"; numele căruia însemnă „muritor; bărbat tare". (Genesa 5:6). Adam încă trăia, fiind acum în vârstă de două sute treizeci și cinci de ani. Prin urmare, ceeace este raportat ca având loc după aceea, nu putea însemna nimic de cinste pentru Iehova Dumnezeu, ci mai degrabă ocărîrea numelui Său. Versiunea Catolică Douay din Genesa 4:26 sună: „Lui Set i s'a născut și lui un fiu,

pe care îl numi Enos; acest om începu să cheme numele Domnului". O asemenea traducere, cu toate acestea, trăgăduieşte că, înainte de Enos, Abel chema numele lui Iehova în adorare. Textul ebraic în mod literal sună: „Atunci începură să se numească cu numele lui Iehova". *(Roth.)*. Aceasta nu însemna că oamenii deveniră „fii ai lui Dumnezeu", pentrucă un asemenea lucru nu era posibil printre oameni până după venirea lui Isus. (Ioan 1:11—13). Aceasta nu însemna că oamenii începură să „umble cu Dumnezeu", deoarece următorul după Abel, care este mărturisit de a fi umblat cu Dumnezeu, este Enoch, fiul lui Iared şi strănepotul lui Enos. Aceasta nu opri degenerarea rassei omeneşti şi întoarcerea lor spre pocăinţă şi nu îndepărtă marea catastrofă, care se pregătea să vină. Chemarea pe nume a lui Iehova din vremea lui Enos trebue să fi fost fătarnică, o mişcare religioasă pentru ocărîrea pe mai departe a numelui lui Dumnezeu; şi ea derută pe oameni în ce priveşte făgăduinţa lui Dumnezeu cu privire la „sămânţă".

De abia trei sute optzeci şi şapte de ani după naşterea lui Enos, se întâmplă că se născu un om care primi aprobarea lui Dumnezeu, întrucât arătă o credinţă înaintea lui Dumnezeu şi I se închina în adevăr. „La vârsta de o sută şasezeci şi doi de ani, Iared a născut pe Enoch. La vârsta de şasezeci şi cinci de ani, Enoch a născut pe Metusala. După naşterea lui Metusala, Enoch a umblat cu Dumnezeu trei sute de ani; a născut fii şi fiice. Toate zilele lui Enoch au fost trei sute şasezeci şi cinci de ani. Enoch a umblat cu Dumnezeu; apoi nu s'a mai văzut, pentrucă l-a luat Dumnezeu". — Genesa 5:18, 21—24.

Numele lui Enoch înseamnă „instruit; consacrat". Calea sa dovedeşte că el era pe deplin consacrat lui Dumnezeu prin credinţa sa în Iehova. Umblarea sa cu Dumnezeu însemna că el avea relaţiune cu Dumnezeu prin

adevărul pe care Dumnezeu i-l descoperise şi prin aceea că mergea pe calea dreptăţii, în armonie cu acest adevăr. El nu era din acea lume veche, nelegiuită, ci privea înainte prin credinţă spre o lume nouă, în care „sămânţa femeii" lui Dumnezeu va stăpâni pământul, după ce a judecat pe Şarpele cel vechiu şi pe sămânţa lui şi după ce a sfărâmat capul Şarpelui.

In linia urmaşilor, Enoch era al şaptelea dela Adam. Iehova făcu pe credinciosul Enoch martorul şi profetul Său, spre a prezice acea zi de judecată la sfârşitul stăpânirii neîntrerupte a Diavolului. Este scris: „Şi pentru ei a proorocit Enoch, al şaptelea patriarch dela Adam, când a zis: Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinţi ai Săi, ca să facă judecată împotriva tuturor, şi să încredinţeze pe toţi cei nelegiuiţi, de toate faptele nelegiuite, pe cari le-au făcut în chip nelegiuit, şi de toate cuvintele de ocară, pe cari le-au rostit împotriva Lui aceşti păcătoşi nelegiuiţi". O asemenea profeţie prin Enoch, dovedeşte că lumea în care trăia el era nelegiuită, în ciuda faptului că oamenii chemau numele lui Iehova. O asemenea profeţie puse în primejdie viaţa lui Enoch din partea elementelor violente ale „sămânţei" Şarpelui. — Iuda 14, 15.

Intr'o vreme când oameni nelegiuiţi trăiau pe pământ până la o vârstă de peste şase sute de ani, Metusala, atingând chiar nouă sute şasezeci de ani, pentru acest bărbat evlavios de credinţă şi integritate, Enoch, trăi până la o vârstă de numai trei sute şasezeci şi cinci de ani? Fost-a el pus la o parte din drum prin intoleranţă religioasă, persecuţiune şi violenţă ca în cazul lui Abel? Enoch avea bun motiv să se aştepte la aşa ceva; dar Atotputernicul Dumnezeu îl ocroti de o asemenea moarte. Raportul cu privire la Martorii lui Iehova, la Evrei capitolul unsprezece, sună: „Prin credinţă a fost mutat Enoch de pe pământ, ca să nu vadă moartea. Şi

n'a mai fost găsit, pentrucă Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu. Şi fără credinţă este cu neputinţă să fim plăcuţi Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebue să creadă că El este, şi că răsplăteşte pe cei ce-L caută". — Versetele 5, 6.

Enoch primi o bună mărturie dela Dumnezeu pentru credinţa şi credincioşia sa. El ţinu tare la integritatea sa sub probă şi cinsti şi sprijini numele lui Iehova în mijlocul lumii nelegiuite şi în faţa vrăşmăşiei sămânţei Şarpelui. Când Iehova hotărî că Enoch îşi terminase lucrarea sa de mărturie, atunci Dumnezeu îi dădu o ultimă viziune despre noua lume viitore, în care moartea va fi ştearsă din existenţă de puterea lui Dumnezeu prin Sămânţa „femeii" Sale.

Astfel mută Dumnezeu pe Enoch, sau îl puse într'un extaz (somn adânc) ceva asemănător extazului pe care-l experienţă un apostol al lui Isus mii de ani mai târziu. (2 Corinteni 12:1—4). Ceeace Enoch văzu şi auzi în timp ce era ţinut legat şi extaziat de acea viziune a noului lumi a Paradisului restatornicit, nu-i era permis să rostească oamenilor. In timp ce Enoch era în extaz, „Dumnezeu îl luă", adică Dumnezeu lăsă viaţa lui Enoch să se stingă în chip paşnic. El nu simţi durerile morţii; el nu văzu sau nu pricepu că murea. In acelaş timp, până la această din urmă viziune de lucruri glorioase viitoare, el era relativ tânăr şi nu începuse să simţească scăderea puterii, creşterea durerilor, şi înţepenirea plină de slăbiciune a vârstei înaintate, care se apropie de porţile morţii.

Astfel Enoch „muri în credinţă", şi duşmanii săi nu au fost în stare să găsească trupul său niciodată spre a-l folosi pentru vreun scop. El „n'a fost găsit"; el „nu era". Dumnezeu a dispus de trupul său. Enoch muri, în

timp ce atenţiunea sa îi era înlănţuită de viziunea lumii noui. Când Dumnezeu îl aduce în realitate la vieaţă din nou, la porţile acelei lumi noui, acea viziune va fi primul cuget al minţii sale, şi ochii lui vor privi înainte spre a vedea realizarea acestei viziuni înfăptuite pe pământ.

CAPITOLUL X

ELIBERAREA PREUMBRITĂ

DUPĂ dispariţia neaşteptată a lui Enoch, fie că aceea a pricinuit vreo agitaţie sau sentiment de pierdere sau nu, oamenii continuară să muncească şi să lucreze cu mâinile lor, luptând cu spinii şi pălămida pământului blestemat. Enoch fusese întocmai ca „sarea pământului", exercitând o influenţă sănătoasă printre oameni; dar oamenii în general erau legaţi de corupţie. Aceştia erau bucuroşi că Enoch nu mai era şi predicarea şi profeţia sa împotriva păcătoşilor nelegiuiţi încetase. In mod egoist ei continuau să-şi mănânce mâncarea lor, să-şi bea vinul lor, să se căsătorească, şi să dea în căsătorie, şi omenirea se înmulţea în măsură crescândă.

Lamech, nepotul lui Enoch, simţea în mod dureros asprele condiţiuni de vieaţă. El nu se distingea printre oameni ca un martor pentru Iehova, după cum făcuse bunicul său. Avertismentul lui Enoch despre judecata viitoare, impresionase probabil pe Lamech că un timp de judecată se apropia, şi că o schimbare în starea umană urma să vie îndată. Deoarece numele lui Lamech însemna „puternic; răsturnător; nimicitor", el se potrivea foarte bine profeţiei lui Enoch, că Dumnezeul oricărei puteri va răsturna puterea celor nelegiuiţi, îi va nimici şi va introduce o lume nouă în care oamenii ascultători se vor odihni de munca istovitoare şi de apăsările celui nelegiuit. Lamech trăise în decursul ultimilor cincizeci şi cinci de ani ai vieţii primului său strămoş, Adam. Dela el Lamech învăţă cum, datorită păcatului lui Adam, Dumnezeu blestemase pământul, dar dăduse şi promisiunea viitoarei „sămânţe", care să sfărâme capul

Şarpelui înşelăciunii şi neadevărului. Aceasta ar însemna ridicarea blestemului, după cum spera Lamech.

„La vârsta de o sută optzeci şi doi de ani, Lamech a născut un fiu. El i-a pus numele Noe, zicând: Acesta ne va mângâia pentru osteneala şi truda mâinilor noastre, cari vin din acest pământ, pe care Iehova l-a blestemat". (Genesa 5:28, 29, *A.R.V.*). Cuvintele lui Lamech se dovediră a fi o profeţie, şi erau prin urmare inspirate de spiritul sau forţa nevăzută a lui Iehova Dumnezeu. De fapt, născând astfel un fiu, care să joace un rol în împlinirea profeţiei, Lamech deveni o icoană a lui Iehova Dumnezeu, Cel Atotputernic; şi fiul său Noe deveni o icoană profetică a „sămânţei" promise în Eden şi prin care blestemul trebuia să fie ridicat. Lamech trăi până ce fiul său Noe era în vârstă de 595 de ani, şi-l văzu angajat într'o lucrare la porunca lui Dumnezeu Atotputernicul şi care a dat dovadă că fiul său Noe fusese pe drept numit sub inspiraţia lui Dumnezeu.

Pe neaşteptate, în mijlocul corupţiei vremurilor, un nou element apăru pe scenă şi atrase atenţiunea oamenilor, dar nu spre îmbunătăţire. Darea de seamă divină zice deodată: „Uriaşii erau în vremurile acelea pe pământ". Sau, ca traducere mai bună a dării de seamă: „Nephilim-ii erau pe pământ în zilele acelea". Genesa 6:4, *A.R.V.*). Cine erau acei Nephilim-i uriaşi? Ei nu erau oarecari indivizi din sânul omenirii, de o creştere capricioasă, anormală, datorită unei suferinţe glandulare. Ei erau supra-oameni. Erau demoni din lumea spiritelor, materializaţi în carne, dar de o formă uriaşă, spre a dovedi originea lor superioară, deoarece omul este făcut „cu puţin mai prejos decât îngerii". Apariţia lor neaşteptată printre oameni, constituia dovada vizibilă că lucrurile, în acele ceruri de sub Satan, suveranul nevăzut al omului, mergea spre mai rău.

Dumnezeu nu scosese afară din cer pe Satan Diavolul, după ce pronunță judecata asupra lui în Eden, ci îl lăsă să rămână pentru încercarea integrității fiilor spirituali ai lui Dumnezeu. Într'adevăr, după mai bine de două mii de ani după răscoala lui Satan, „se întâmplă într'o zi, când fiii lui Dumnezeu se înfățișară înaintea lui Iehova, că Satan veni și el printre ei. Și Iehova zise lui Satan: De unde vii? Atunci Satan răspunse lui Iehova, și zise: Dela cutreerarea pământului și dela plimbarea pe care am făcut-o pe el". (Iov 1:6, 7, *A.R.V.*). Evident, atunci, mulți din acei îngeri, dacă nu toți cari erau în organizațiunea pe care Dumnezeu o supuse lui Lucifer în funcțiunea sa de „cherubim ocrotitor" peste om în Eden, cedară îndupleçării lui Satan, după ce el pricinui căderea omului. Ei deasemenea se răsculară împotriva lui Dumnezeu Cel Prea Inalt, părăsiră sfânta Sa organizațiune și luară loc de partea lui Satan în controversă.

Acei îngeri necredincioși deveniră diavoli, întrucât ei se alăturară necredinciosului Lucifer la defăimarea lui Iehova Dumnezeu și ocărîrea numelui Său. Ei deveniră demoni cari erau adorați mai târziu de oameni, dar a căror adorare Iehova Dumnezeu interzise poporului Său ales să o practice, zicând: „Să nu-și mai aducă jertfele lor la demonii cu cari curvesc". (Leviticul 17:7, *Roth.*). „Au adus jertfe dracilor, unor idoli cari nu sunt dumnezei, unor dumnezei pe cari nu-i cunoșteau, dumnezei noui, veniți de curând". (Deuteronomul 32:17, *Roth.*; și 2 Cronici 11:5; Psalm 106:37). Lucifer, de rangul cherubimilor, deveni astfel „prințul demonilor", numit și „Beelzebub". — Matei 12:24, 27, 28, *A.R.V.*

Îngerii cari păcătuiră în acest fel, ajunseră sub sentința de condamnare a lui Iehova Dumnezeu. El îi degradă din binecuvântata lor poziție în sublima Sa organizațiune a lumii și adevărului, și-i înjosi la starea numită în mod simbolic „Tartar". Neavând lumina adevărului scopurilor lui Dumnezeu, ei nu erau liberi, ci sunt sub continua supraveghere a lui Dumnezeu, ca vrăjmași ai Săi. Astfel ei sunt ca în lanțuri. Ei niciodată nu se pot elibera de sub sentința Sa de nimicire, care apasă

lor, ci în starea lor de degradare în Tartar, așteaptă executarea acelei sentințe în ziua de judecată, împreună cu Satan Diavolul. Descoperirea inspirată cu privire la aceasta zice: „Dar osânda îi paște de multă vreme, și pierzarea lor nu dormitează. Căci dacă n'a cruțat Dumnezeu pe îngerii cari au păcătuit, ci i-a aruncat în Tartar, unde stau înconjurați de întunerec, legați cu lanțuri și păstrați pentru judecată". (2 Petru 2:3, 4, *A.R.V.*, marginală). „El a păstrat pentru judecata zilei celei mari, puși în lanțuri vecinice, în întunerec, pe îngerii cari nu și-au păstrat vrednicia, ci și-au părăsit locuința". — Iuda 6.

Demonii cari s'au materializat în zilele lui Noe, rizau oamenii cari nu aveau credință în Dumnezeu, așa cum avea Noe. Ei răspândeau violență. Chiar numele lor *Nephilim* înseamnă *căzători*, cari fac pe oameni să cadă prin violențe sau prin alte mijloace. Așa o impresie înspăimântătoare făceau, încât aproape o mie de ani mai târziu, când spionii Israeliți spionau țara Canaanului, și văzură înălțimea neobișnuit de mare a fiilor Canaanitului Anac, ei se întoarseră și raportară în mod fals: „Și văzurăm acolo Nephilim-ii, pe fiii lui Anac, cari se trag dela Nephilim-i: și noi eram ca niște lăcuste în fața lor". (Numerii 13:33, *A.R.V.*). Cartea Genesei spune ce a urmat îndată după ce apărură Nepilim-ii pe pământ.

Oamenii ajunseră atât de corupți încât marele Spirit, Iehova, hotărî să le acorde numai 120 de ani de favoare, înainte ca să-Și execute judecata asupra lor, rezolvând prin aceasta chestiunea de controversă a supremației cu

această generație de oameni cu vieață lungă. „Când au început oamenii să se înmulțească pe fața pământului, și li s'au născut fete, fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase; și d'n toate și-au luat de neveste pe acelea pe cari și le-au ales. Atunci Iehova a zis: Spiritul Meu nu va rămâne pururea cu omul, căci și omul nu este decât carne păcătoasă: totuși zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani". — Genesa 6:1—3, *A.R.V.*

„Fiii lui Dumnezeu", cari se căsătoriră cu fetele oamenilor, erau îngeri cari, până aci, rămaseseră credincioși față de Iehova Dumnezeu. „Căci, în cer, cine se poate asemăna cu Iehova? Cine este ca Tine între fiii lui Dumnezeu?". (Psalm 89:6, *A.R.V.*, marginală; Psalm 88:7, *Douay*). Incă în organizațiunea lui Iehova ca membri ai familiei Sale de fii, acești îngeri se materializară, fără îndoială cu bune intențiuni, spre a fi de folos rassei umane rătăcite. Cu toate acestea ei nu au fost împuterniciți la aceasta de Dumnezeu, Tatăl lor, și nu era în armonie cu calea Sa de a produce „sămânța" care va fi trimisă din cer spre a sdrobi capul Șarpelui. Deaceea, aceasta era un pas făcut în neascultare, care servi în schimb scopului lui Satan, și produse o progenitură de urmași cari erau „vitejii, oameni cu renume", corcituri îngeri-oameni, cari își făcură un nume pentru ei înșiși și nu pentru Dumnezeu și cari umplură pământul cu violență. Scurta dare de seamă sună: „Nephilim-ii (uriașii) erau pe pământ în zilele acelea, și chiar și DUPĂ ACEEA, când fiii lui Dumnezeu se împreunară cu fetele oamenilor, și ele le născură copii: aceștia erau oamenii puternici din vechime, oameni cu renume". — Genesa 6:4, *A.R.V.*

In mijlocul acestei nelegiuiri, Noe urmă exemplul lui Enoch și umbla cu Iehova Dumnezeu. El se căsători cu o femeie cinstită, nepătată, și după ce ajunse la vârsta

de 500 de ani, Dumnezeu îl binecuvântă cu trei fii. El îi creseu în credința lui Dumnezeu și îi conduse în ascultare față de voința dreaptă a lui Dumnezeu. Noe se păstră pe sine nepătat și necorupt de acea lume veche, nelegiuită, și mărturia inspirată cu privire la el raportează: „Acestea sunt generațiunile lui Noe. Noe era un om drept și perfect în generațiunea sa: Noe umbla cu Dumnzeu. Și Noe născu trei fii, Sem, Ham și Iafet". (Genesa 6:9, 10, *A.R.V.*). Acești trei fii se căsătoriră cu femei necorupte.

Pământul pe vremea aceea era în starea descrisă la 2 Petru 3:5, stare de care oamenii din afara familiei lui Noe aleseră mai bine să rămână ignoranți: „Căci înadins se fac că nu știu că odinioară erau ceruri și un pământ scos prin cuvântul lui Dumnezeu din apă și cu ajutorul apei".

Prin cuvântul plin de putere al lui Dumnezeu, apele de pe pământ fuseseră adunate în mari ochiuri de mare, și pământul uscat a fost făcut să apară, a treia zi de creare. In decursul vremii, inelele de materii evaporate în starea lor topită, căzuseră unul după altul, spre a forma o boltă de brâuri împrejurul pământului, dar sus, *deasupra firmamentului pământului* sau întinderii atmosferice. Brâurile se mișcau încet spre poli, la Nord și la Sud, și acolo, în zonele de mai puțină rezistență, căzură, supunând pământul marelui potop care nimici orice formă de vieață existentă. Acum, după încheierea celei de a șasea zi de creare, în care Dumnezeu făcu pe om, ultimul inel, aproape numai din apă curată, pătrunse spre firmamentul pământului și înveli pământul într'o boltă. El era susținut în aer de forța centrifugă, pe măsură ce ea se învârtea. El constitui un *mare adânc* de apă în suspensie, dar încă învelind pământul.

Urmașii lui Adam, înmulțiți acum pe pământ, erau afară din apă, pe pământul uscat. In acelaș timp ei erau

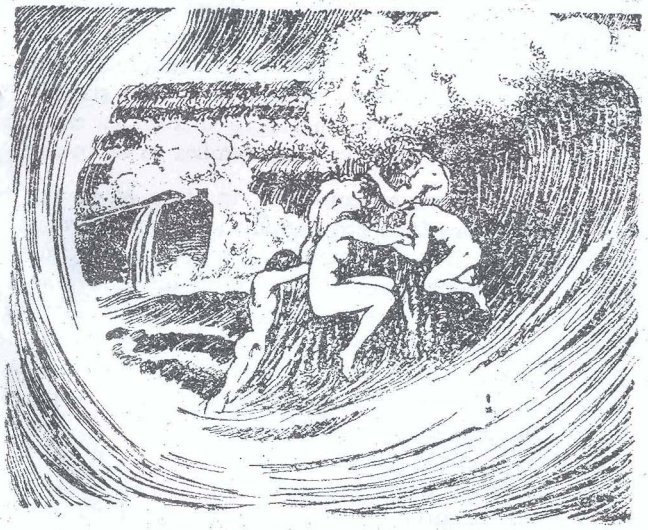
în apă, fiind înăuntrul boltei de apă, care fusese acolo încă înainte de crearea lui Adam. Oamenilor nelegiuiți de pe pământ, de când Adam adormise în moarte, toate lucrurile li se păreau că continuă să rămână așa cum erau ele dela începutul creațiunii. Ei nicidecum nu vedeau ce vedea Dumnezeu, că apele marei bolte de sus se mișcau spre poli; că, datorită acestui fapt, grosimea boltei deasupra Ecuatorului pământului devenea foarte redusă, razele soarelui aproape pătrunzând prin ea, și că vârfurile boltei, cari se apropiau de poli, slăbeau în mod primejdios, întrucât rotația lor era așa de înceată, încât aveau numai o mică forță centrifugă de opus puterii de atracție a gravității pământului. Căderea boltei era amenințătoare, așteptând doar ca Dumnezeu să-Și îndepărteze puterea Sa de restrângere, la sfârșitul celor 120 de ani. Dar înainte ce brâurile boltei să fi căzut, Dumnzeu în mod milostiv lăsă să fie avertizați locuitorii pământului de îngrozitorul cataclism de ape, și să li se arate oamenilor calea de scăpare, dacă ei ar da ascultare.

Iehova Dumnezeu făcu pe Noe martorul Său spre a trâmbița avertismentul. Fără îndoială că mai întâi Iehova Dumnezeu făcu lui Noe o dare de seamă despre crearea pământului, așa cum este descrisă în primul capitol al Bibliei, descoperindu-i prin aceasta existența puternicului adând de deasupra firmamentului, și că acesta trebue, în scurt timp, să se prăbușească pe pământ, provocând un potop peste toată fața pământului și nimicind întreaga omenire coruptă. Pentru a scăpa din acesta, trebuia să fie clădită o barcă mare, iar Noe, fiii săi și femeile tuturor celor patru, trebuiau să se refugieze în ea, ducând înăuntru și un număr de păsări alese, vite și animale, reptile (nu insecte). O asemenea catastrofă ce s'a abătut vreodată asupra pământului, nu a fost raportată niciodată până aci, totuș Noe a crezut pe Dumnezeu. „Prin credință Noe, când a fost înștiințat de Dumnezeu despre lucruri cari încă nu se vedeau, și, plin de o teamă sfântă, a făcut un chivot ca să-și scape casa; prin ea, el a osândit lumea, și a ajuns moștenitor al neprihănirii care se capătă prin credință". Evrei 11:7.

Toți cei nelegiuiți de pe pământ, Nephilim-ii, oamenii puternici cu renume, precum și omenirea în general, își băteau joc de Noe și de fiii săi, în timp ce aceștia clădeau marea corabie, lungă de 300 de coți, lată de 50 de coți și înaltă de 30 de coți, cu trei etaje interioare. Cum voiau ei să o lanseze de pe uscat, unde o clădiseră? Noe și fiii săi, cu toată batjocura, țineau tare la integritatea lor. Noe avertiză poporul de potop și predică dreptatea lui Dumnezeu, dreptate care reclama potopul nimicirii peste lume, ca executarea dreptei sentințe a lui Dumnezeu asupra ei. Întrebat de către cei îndoielnici când se va întâmpla aceasta, Noe răspunse că el nu știe ziua sau ceasul, dar că nu se va întâmpla înainte ca corabia să fie terminată și înainte ca el și familia sa să între în ea.

Marea barcă era complectată, în timp ce aburul continua să se ridice încă din pământ și să ude întreaga față a pământului. Niciun semn de ploaie sau potop nu se vedea. Ce se întâmplă acum? Cuvântul lui Iehova se adresă lui Noe spunându-i să intre în barcă cu familia sa, ducând cu sine deasemenea și păsările și animalele: „Căci după șapte zile voi face să plouă pe pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți; și voi șterge astfel de pe fața pământului, toate făpturile pe cari le-am făcut". Noe ascultă. Niciun copil sau sugaciu nu a fost luat în corabie. Deși căsătoriți, fiii lui Noe erau atât de preocupați cu pregătirea pentru potop și cu mărturia pentru Iehova, încât nu aveau timp să se gândească la întemeierea unei familii. Nu era ocaziune pentru așa ceva. Mai mult decât atât, abținerea lor de a avea copii

arăta convingerea lor; ea adăuga greutatea la mărturia lor cu privire la catastrofa apropiată. Căiţu-s'au oamenii şi întorsu-s'au ei îndată dela căile lor stricate, crezând că dezastrul mondial era aproape, atunci când văzură pe Noe şi pe familia sa întrând în corabie şi luând cu ei înăuntru creaturile vii? Fiul omului, Christos Isus, răspunde: „Cum era în zilele lui Noe dinainte de potop, când mâncau şi beau, se însurau şi se măritau, până în ziua când a întrat Noe în corabie, şi n'au ştiut nimic, până când a venit potopul şi i-a luat pe toţi, tot aşa va fi şi la venirea Fiului omului“. — Matei 24:38, 39.

Noe era în vârstă de 600 de ani când întoarse spatele acelei lumi nelegiuite şi întră în corabia cu încărcătura ei preţioasă. „Cele cari au întrat, erau câte o

parte bărbătească şi câte o parte femeiască, din orice făptură, după cum poruncise Dumnezeu lui Noe. Apoi Iehova l-a închis înăuntru“. (Genesa 7:6, 16, *A.R.V.*) Apoi izbucni potopul, în cel de-al şaşesutelea an al vieţii lui Noe, în şaptesprezece a lunii a doua. Toate isvoarele marelui adânc suspendat deasupra pământului, izbucniră în şiroale de apă; şi bolta de apă, care apărase pământul de razele directe ale soarelui, lunii şi stelelor întocmai ca un geam de fereastră, îşi deschise stăvilarele ei. Patruzeci de zile căderea apei continuă, şi apele au crescut pe pământ şi au ridicat corabia, înălţând o, în cele din urmă pe suprafaţa lor cu cincisprezece coţi deasupra celor mai înalţi munţi.

Pământul părea acum, înăuntrul firmamentului său cu atmosfera bine spălată, întocmai ca un glob de apă, semănând mult cu pământul de atunci când Dumnezeu porunci, cu 29.000 de ani înainte de aceasta, zicând: „Să se strângă la un loc apele cari sunt de desuptul cerului, şi să se arate uscatul. Nu era prin urmare un lucru nou pentru Dumnezeu ca să dea o poruncă asemănătoare, după ce apele potopului acoperiseră pământul timp de 150 de zile; pentru că atunci talpa corăbiei atinse uscatul. „Apele au scăzut de pe faţa pământului, scurgându-se şi împuţinându-se, şi, după o sută cincizeci de zile apele s'au micşorat. În luna a şaptea în ziua a şaptesprezecea a lunii, corabia s'a oprit pe munţii Ararat“. (Genesa 8:3, 4, *A.R.V.*). Aceasta era exact cinci luni de când începu potopul. Împărţind cinci luni în 150 de zile, arată că fiecare lună socotea 30 de zile, aproximativ durata unui sistem lunar (lună nouă) a lunii pământului. Un an de douăsprezece luni pe vremea lui Noe socotea, aşadar, circa 360 de zile. Acesta fiind un an lunar, era necesar, eventual, să fie regulat după echinoxul de primăvară, pentru a pune calendarul de acord cu anul solar şi pentru a nu lua-o înainte anotimpurilor cari sunt stabilite acum. — Genesa 8:22.

In cel de-al șasesute unulea an al vieții lui Noe, „în luna a doua, în a douăzeci și șaptea zi a lunii, pământul era uscat de tot. Atunci Dumnezeu a vorbit lui Noe și i-a zis: Ieși afară din corabie." (Genesa 8:13—16). Noe și familia sa și animalele stătuseră în corabie exact un an lunar și zece zile, deoarece Domnul îi închisese în corabie în ziua a șaptesprezecea a lunii a doua a anului trecut. Ce se întâmplase afară, în timp ce aceștia erau în siguranță înăuntru? Dumnezeu „n'a cruțat lumea veche, ci a scăpat pe Noe, acest propovăduitor al neprihănirii, împreună cu alți șapte inși, când a trimis potopul peste o lume de nelegiuiți". Cuvântul de judecată al lui Iehova s'a împlinit, prin care „lumea de atunci a pierit, înecată de apă". (2 Petru 2:5; 3:5, 6). Nelegiuita organizațiune de oameni de pe pământ, împreună cu amestecul Nephilim-ilor și a „fiilor neascultători ai lui Dumnezeu" din cerurile nevăzute, se sfârși. Lumea veche se sfârși, „pieri", dar pământul continua să rămână mai departe. Cu privire la el Dumnezeu zice acum: „Cât va fi pământul, nu va înceta semănatul și seceratul, frigul și căldura, vara și iarna, ziua și noaptea". (Genesa 8.22). Acest adevăr eliberează pe toți cei credincioși de teama că sfârșitul lumii înseamnă distrugerea pământului literal, a soarelui, a lunii și a stelelor. Ocrotirea lui Noe și a familiei sale de către Dumnezeu, confirmă adevărul că Dumnezeu va păstra pe servii Săi în decursul sfârșitului acestei lumi.

CAPITOLUL XI

SOCOTIREA TIMPULUI

REGELE veciniciei stabili o limită lumii vechi a nelegiuiților și o aduse la sfârșit după exact 120 de ani dela pronunțarea judecății Sale. (Genesa 6:3). Cu facerea de cunoscut a atotputernicei Sale puteri în potop, Iehova Dumnezeu șterse din existență creaturile nelegiuite, cari umpluseră pământul cu violență. Prin apele înfuriate ale potopului, El nu numai curăți pământul de ei, ci curăți pământul însuși, care fusese pătat de sângele pe nedrept vărsat de către cei nelegiuiți. Pământul pătat putea în mod drept să fie curățit numai prin sângele acelora cari au vărsat sânge. — Numerii 35:33.

Creaturile spirituale cerești, cari se materializaseră trupuri de carne, și exercitară un control direct în afacerile pământului, trebuiră să se întoarcă în lumea spirituală. In acest mod asemenea fel de amestec direct al spiritelor din cer în afacerile umane, a luat sfârșit. „Fiilor spirituali ai lui Dumnezeu", cari în mod neascultător se căsătoriră cu fetele oamenilor, nu le-a fost permis să se întoarcă în curțile sfinte ale prezenței lui Dumnezeu, ci Dumnezeu îi lăsă pe mâna lui Satan, care-i duse într'o adevărată captivitate. Fiind astfel tratați, ei deveniră „spiritele din închisoare, cari fuseseră răzvrătite odinioară, când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe, când se făcea corabia, în care au fost scăpate prin apă un mic număr de suflete, și anume opt". — 1 Petru 3:19, 20.

Nephilim-ii, cu toate acestea, cari se răzvrătiră deschis împreună cu Satan, se alăturară din nou rândurilor

diavolilor și demonilor sub Satan prințul lor, și pe toți aceștia Satan îi rândui acum după o nouă formă, simbolizată în profeția biblică ca „un alt semn în cer". „Și iată, s'a văzut un mare balaur roș, cu șapte capete, zece coarne, și șapte cununi împărătești pe capete. Cu coada trăgea după el a treia parte din stelele cerului, și le trunica pe pământ". — Apocalips 12:3, 4.

Dovada este clară, deci, că cerurile și pământul simbolice de dinaintea de potop, încetară să mai existe, dar globul nostru, pământul, rămase. Religia fusese ștearsă de pe fața pământului, prin nimicirea tuturor religioniștilor. La porunca lui Dumnezeu, Noe și toți ceilalți ocupanți ai corăbiei, păsiră afară pe pământul curățit. Primul lucru ce urma să fie făcut în afara corăbiei, era să se instituie adorarea lui Iehova Dumnezeu prin Noe, care este o icoană profetică a „sămânței" femeii, destinată să sfărâme capul Șarpelui. „Noe a zidit un altar lui Iehova; a luat din toate dobitoacele curate și din toate păsările curate, și a adus arderi de tot pe altar. Iehova a mirosit un miros plăcut; și Iehova zise în inima Sa: Nu voi mai blestema pământul din pricina omului, pentrucă întocmirile gândurilor din inima omului sunt rele din tinerețea lui; și nu voi mai lovi tot ce este viu, cum am făcut", Genesa 8:20, 21, *A.R.V.*

De altmintrelea, fiind profetică arătând lucruri mai mari încă viitoare, această transacțiune era o împlinire pe scară mică sau în miniatură a cuvintelor lui Lamech la nașterea lui Noe: „Acesta ne va mângâia pentru osteneala și truda mâinilor noastre, cari vin din acest pământ, pe care l-a blestemat Dumnezeu". Iehova blestemase pământul pe vremea Edenului, deoarece un om perfect devenise nelegiuit; dar acum, toți urmașii lui fiind făcuți păcătoși și deci întocmirile gândurilor din inima lor fiind înclinate spre rău din tinerețea lor, Iehova Dumnezeu nu blestemă pământul din pricina stării

lipsită de ajutor, în care ei se născuseră. Numai mai târziu, când rassa umană arătă o preferință (plăcere) pentru nelegiuire în mod hotărît și pătă pământul cu sânge nevinovat, aduse Dumnezeu asupra lor un blestem. — Isaia 24:3—6; Maleachi 4:6.

Pe vremea când această icoană profetică a fost făcută aci, pământul era curat, nepătat și neblestemat. Unicii lui locuitori erau drepți în fața lui Dumnezeu prin credința și ascultarea lor, și prin adorarea lui Iehova, hotărîți să excludă orice demonism sau religie. Intr'adevăr, demonii nevăzuți de sub Satan nu fuseseră nimiciți, ci li s'a permis să se reorganizeze. Cu toate acestea, la acest punct al timpului, Iehova Dumnezeu, prin Cuvântul, reprezentantul Său ceresc, era în relațiuni directe cu Noe și cu dreapta sa familie. Ceruri drepte stăteau prin urmare atunci în legătură cu un pământ drept. Sub asemenea împrejurări, cari erau profetice împrejurărilor din lumea nouă, acum aproape, Dumnezeu reînoi mandatul divin. „Dumnezeu a binecuvântat pe Noe și pe fiii săi, și le-a zis: Creșteți, și înmulțiți-vă....; răspândiți-vă pe pământ, și înmulțiți-vă pe el!" — Genesa 9:1, 7.

Cam un an mai târziu, sau doi ani dela începutul potopului, a fost născut primul copil în împlinirea acestui mandat divin reînoit. (Genesa 11:10). In decursul timpului, mandatul a fost împlinit, nu într'un sens complect, ci într'un sens tipic sau preumbrător, când cele șaptezeci de generațiuni dela Noe și urmașii săi au fost aduse în existență, după cum sunt numite în Genesa, capitolul zece. *Șaptezeci* (sau de șapte ori zece, ambele numere simbolizând perfecțiune) reprezintă împlinirea sau executarea în ce privește mandatul. Nimrod, datorită nelegiuirii și lipsei de copii, nu este socotit, deoarece el nu preumbrește pe aceia cari, într'un oarecare mod, vor avea parte în adevărata și permanenta împlini-

re a mandatului divin în lumea nouă. (Genesa 10:8—10; 10:32). Noe, care trăi încă 350 de ani după potop, văzu mandatul executat în mod tipic. Deşi mandatul era reînoit în primul rând cu el, el nu mai avu copii. Fiii săi şi nurorile sale se înmulţiră. Aşa va fi şi sub Mai Marele Noe.

Spre a arăta că executarea mandatului divin nu însemna naşterea de copilaşi sub stăpânire totalitară pentru scopuri de războaie egoiste şi pângărire a pământului cu sânge, Iehova Dumnezeu stabili cu Noe şi cu fiii săi, deci cu toţi urmaşii lor până astăzi, legământul veşnic cu privire la sfinţenia sângelui, baza vieţii. Prin acest legământ sau declaraţia solemnă a voinţii Dătătorului de viaţă, omul poate ucide animale pentru hrana sa trebuincioasă, dar nu poate, din dorinţa de a ucide, să răpească animalelor viaţa sau *sufletul*. Deasemenea, sângele unui ucigaş putea fi vărsat numai de către acela pe care Dumnezeu l-a delegat să activeze după chipul Său, adică, în calitate de reprezentant şi executător al judecăţilor lui Dumnezeu. Dumnezeu zise acelora cari I se închină Lui: „Tot ce se mişcă şi are viaţă, să vă slujească de hrană: toate acestea vi le dau, ca şi iarba verde. Numai carne cu viaţa ei, adică sângele ei, să nu mâncaţi. Căci voi cere înapoi sângele vieţilor voastre; îl voi cere înapoi dela orice dobitoc; şi voi cere înapoi viaţa omului din mâna omului, din mâna oricărui om, care este fratele lui. Dacă varsă cineva sângele omului, şi sângele lui să fie vărsat de om; căci Dumnezeu a făcut pe om după chipul Lui". — Genesa 9:3—6.

Dacă oamenii ar fi păstrat acest legământ veşnic al sfinţeniei vieţii creaturii, ei nu ar fi pângărit pământul, ci ar scăpa de aducerea blestemului dela Dumnezeu asupra lor, cu nimicirea ce urmează blestemului. Ca un semn vizibil al acestui legământ al sângelui, Marele Dătător de viaţă lăsă să apară pe cer curcubeul, care niciodată nu putuse fi văzut de om înainte de potop. „Şi Dumnezeu zise: Iată semnul legământului pe care-l fac între Mine şi voi şi între toate vieţuitoarele *((suflete vii) nephesh chayyah)* cari sunt cu voi, pentru toate neamurile de oameni în veci... Acesta este semnul legământului pe care l-am făcut între Mine şi orice făptură de pe pământ". (Genesa 9:12—17, *Roth.*). Adevărul acestui legământ al curcubeului, fiind aplicat în mod potrivit de puterea lui Dumnezeu la propriul Său timp, va elibera pământul de războaiele nedrepte, cari au lovit omenirea.

MĂSURAREA TIMPULUI PÂNĂ ÎN ZIUA DE ASTĂZI

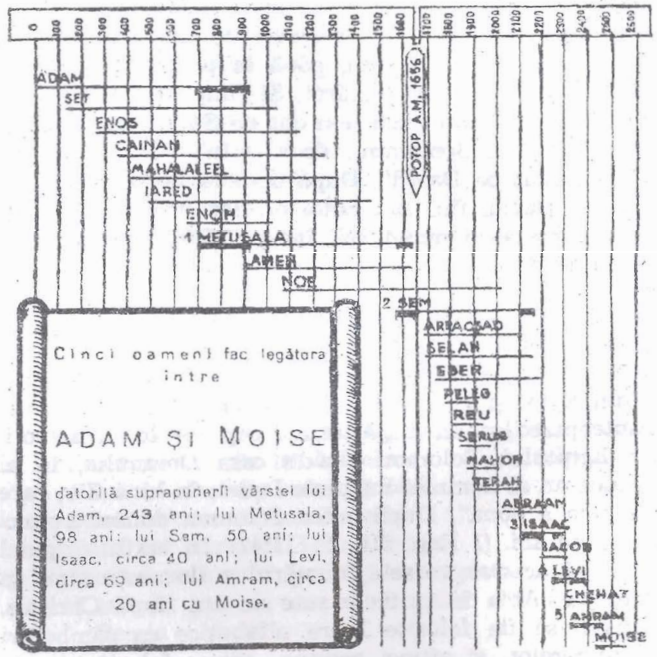
In ce priveşte relaţiunile umane, Dumnezeu păstrează cu o precizie de cronometru timpul împlinirii scopurilor Sale. Până ce Dumnezeu nu le descopere servilor Săi devotaţi, este cu neputinţă creaturilor „să ştie timpurile sau anotimpurile, pe cari Tatăl le-a păstrat în a Sa putere". El hotărăşte timpul pentru fiecare din scopurile Sale când să devină mature, şi la împlinirea vremii, El activează. „Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub lege, pentruca să căpătăm înfierea". (Galateni 4:4, 5). „Toate îşi au vremea lor, şi fiecare lucru sub ceruri îşi are ceasul lui." — Eclesiastul 3:1.

Cuvântul divin al adevărului arată cât de nebuni sunt acei învăţători ai „falsei asanumită ştiinţă, cari învaţă că omul a fost pe această planetă într'o stare de desvoltare spre perfecţiune de milioane de ani. Asupra numărului exact de ani, aceşti asanumiţi „savanţi", nu pot cădea de acord printre ei. După potop, cuvântul lui Dumnezeu socoteşte timpul prin generaţiunile fiului lui Noe, Sem. Inainte de potop, timpul era socotit dela Adam prin linia lui Set. Prin aceasta este uşor şi simplu

să se dovedească că timpul dela crearea lui Adam până la potop era 1.656 de ani, după cum urmează:

Dela crearea lui Adam până la naşterea lui Set erau	130 ani
Apoi până la naşterea lui Enos	105 ani
Până la naşterea lui Cainan	90 ani
Până la naşterea lui Mahalaleel	70 ani
Până la naşterea lui Iared	65 ani
Până la naşterea lui Enoch	162 ani
Până la naşterea lui Metusala	65 ani
Până la naşterea lui Lamech	187 ani
Până la naşterea lui Noe	182 ani
Până la potop	600 ani
Dela crearea lui Adam până la potop, după Genesa 5:3—29; 7:6, erau	1.656 ani
Dela începutul potopului până la naşterea fiului lui Sem, Arpacşad, erau	2 ani
Până la naşterea lui Selah	35 ani
Până la naşterea lui Eber	30 ani
Până la naşterea lui Peleg	34 ani
Până la naşterea lui Reu	30 ani
Până la naşterea lui Serug	32 ani
Până la naşterea lui Nahor	30 ani
Până la naşterea lui Terah	29 ani
Până la moartea lui Terah, timp la care fiul său Abraam, în etate de 75 de ani, trecu peste râul Eufrat, în pământul promis	205 ani
Dela potop până la legământul lui Dumnezeu în Canaan, după darea de seamă din Genesa 11:10—32; 12:1—7, erau	427 ani

ANNO MUNDI („IN ANUL LUMII")

Exodul 12:40—43 şi Galateni 3:17 sunt de acord că dela legământul abraamic până la legământul legii lui Iehova cu naţiunea lui Israel, la timpul ieşirii lor din Egipt, erau 430 ani. După aceea urmă pribegia Israeliţilor prin pustie spre ţara Canaanului, timp de 40 de ani, urmată de 6 ani de lupte cu Canaaniţii, înainte de împărţirea întregii ţări, Israeliţilor, de către judecătorul

Iosua. (Iosua 14:5—10; Numerii 1:1; 10:11, 12; 12:16; 13:1—30). După moartea lui Iosua a existat o perioadă cu întreruperi, a judecătorilor, a cărei durată Biblia nu o precizează. Cu privire la aceasta apostolul Pavel zice, la Fapte 13:19—22: „Și după ce a nimicit șapte popoare în țara Canaanului, le-a dat de moștenire pământul lor, pentru aproape patrusute cincizeci de ani. După aceste lucruri, le-a dat judecători, până la proorocul Samuel. Ei au cerut atunci un împărat. Și timp de aproape patruzeci de ani, Dumnezeu le-a dat pe Saul, fiul lui Chiș, din semințiа lui Beniamin; apoi l-a înlăturat, și le-a ridicat împărat pe David". După domnia de patruzeci de ani a lui David, fiul său Solomon deveni rege, și în al patrulea an al domniei lui, începu clădirea templului la Ierusalim.

In darea de seamă cu privire la construirea templului, Marele Dumnezeu, care păstrează timpul cu precizie, furnizează ceeace umple golul dintre ieșirea Israeliților din Egipt și începerea lucrării templului. „In al patrusuteoptzecilea an după ieșirea copiilor lui Israel din țara Egiptului, Solomon a zidit casa Domnului, în al patrulea an al domniei lui peste Israel, în luna Ziv, care este luna a doua". După aceea Solomon domni treizeci și șase de ani. (1 Regi 6:1, 2; 11:42). In textul original Ebraic al acestor versete, numărul anilor este scris în întregime. Abia în primele sute de ani după Christos, începură să fie folosite litere alfabetice ca semboluri ale numerelor, și atunci acestea erau folosite numai spre a numerota capitolele și versetele, dar NU spre a schimba textul original Ebraic. Fără vreo altă declarație scripturală cu privire la timp, noi acceptăm pe cea din 1 Regi 6:1, 2, și continuăm cu socotirea timpului.

Dela legământul lui Dumnezeu cu Abraam până la Ieșire erau	430 ani

Dela Ieșire până la începerea zidirii templului		480 ani
Până la moartea lui Solomon și domnia lui Roboam		36 ani
Până la domnia lui Abia		17 ani
Până la domnia lui Asa		3 ani
Până la domnia lui Iosafat		41 ani
Până la domnia lui Ioram		25 ani
Până la domnia lui Ahazia		8 ani
Până la domnia Atalíei		1 an
Până la domnia lui Ioas		6 ani
Până la domnia lui Amația		40 ani
Până la domnia lui Ozia		29 ani
Până la domnia lui Iotam		52 ani
Până la domnia lui Ahaz		16 ani
Până la domnia lui Ezechia		16 ani
Până la domnia lui Manase		29 ani
Până la domnia lui Amon		55 ani
Până la domnia lui Iosia		2 ani
Până la domnia lui Ioahaz		31 ani
Până la domnia lui Ioiachim	3 luni	
Până la domnia lui Ioiachin		11 ani
Până la domnia lui Zedechia	3 luni	
Până la pustiirea Ierusalimului		11 ani
Până la sfârșitul pustiirii de șaptezeci de ani, în primul an al Regelui Cir din Persia		70 ani
Până la sfârșitul (timpului vechiu) anului 1 î. Chr.		536 ani
Dela legământul abraamic până la anul 1 î. Chr.		1.945 ani

Cifrele de mai sus sunt bazate pe darea de seamă cu privire la regii lui Isarel, așa după cum e consemnată în 2 Cronici, capitolele 12 până la 36. Atât 2 Cronici 36:19—23 și Ezra 1:1—6, cât și Daniel 5:28—31, sunt de acord că în primul an al domniei sale, Cir permise Iudeilor să plece din Babilon și să se întoarcă în Ierusalim spre a zidi templul, sfârșindu-se astfel pustiirea de șaptezeci de ani a Iudeei. Este bine stabilit că doi ani după răsturnarea Babilonului în anul 539 î. Chr. de către Dariu Medul și nepotul său, Cir Persianul, începu primul an de domnie exclusivă al lui Cir, deci în anul 537 î. Chr. Totalizând împreună cele trei mari perioade de timp dela crearea lui Adam încoace, avem în față următorul tablou:

Dela crearea lui Adam până la potop erau	1.656 ani
Dela potop până la legământul abraamic erau	427 ani
Dela legământul abraamic până la sfârșitul anului 1 î. Chr. erau	1.945 ani
Dela crearea lui Adam până la sfârșitul anului 1 î. Chr. erau	4.028 ani

După aceea începu perioada așanumită *Anno Domini* sau A. D. („In anul Domnului"). Socotirea timpului „după Christos", prescurtat: „d. Chr.".

Dela începutul anului 1 d. Chr., până la începutul anului 1944 d. Chr., sunt 1943 de ani plini, cari, adunați la tabloul de mai sus, dau măsurarea timpului dela crearea lui Adam până astăzi:

Dela crearea lui Adam până la sfârșitul anului 1 î. Chr. erau	4.028 ani
Dela începutul anului 1 d. Chr. până la sfârșitul anului 1943 sunt	1.943 ani

Dela crearea lui Adam până la sfârșitul anului 1943 d. Chr. sunt	5.971 ani

Noi suntem, prin urmare, aproape de sfârșitul celor șase mii de ani ai istoriei umane, unde împrejurările și întâmplările înfricoșătoare apropiate, au fost preumbrite de către acelea din zilele lui Noe. — Luca 17:26—30.

CAPITOLUL XII

DUŞMANII LIBERTĂŢII

PRIN potop Iehova Dumnezeu Îşi făcu un nume mare în mînţile celor opt supravieţuitori. Prin ei a dat El din nou un început familiei umane, care, deşi nu era un început perfect, dar, cu toate acestea, era drept. Toate creaturile umane se închinau atunci lui Iehova, care le eliberase într'un mod atât de minunat din botezul nimicirii, care veni peste nelegiuiţii închinători la demoni, în potop. Toate creaturile umane erau acum sub termenii legământului veşnic al sfinţeniei vieţii, atât umane cât şi animale. Orice măcelărire cu rea voinţă a oamenilor şi animalelor era interzisă şi supusă răzbunării lui Dumnezeu prin Executătorul Său la timpul Său hotărît. Duşmanii nelegiuiţi ai libertăţii fuseseră şterşi de pe pământ.

Asemenea stări noui, nu înseamnă că proba integrităţii omului faţă de Dumnezeu a ajuns la sfârşit. Iehova încă permise Şarpelui cel vechiu, Satan Diavolul, să rămână împreună cu hoardele sale de demoni, cărora le ardea încă inima de dorinţa de a fi adoraţi de oameni pe pământ. Ei nu aveau niciun simţământ de toleranţă pentru curata şi nepătata închinare a adevăratului Dumnezeu, Iehova Cel Prea Inalt, care le-a dat o asemenea mustrare pălmuitoare şi-i înfrânse prin potop. Fiind încă vii şi activi, Satan şi demonii săi, „sămânţa" sa, ştiau că Sămânţa „femeii" lui Dumnezeu, care va sfărâma capul Şarpelui, nu se născuse încă, şi nu intră în acţiune împotriva lor. Ei stăteau la pândă, pentruca, imediat ce vor fi în faţa ei, să o nimicească dacă va fi posibil. Ei erau hotărîţi să corupă şi să răstoarne adorarea lui Iehova de pe pământ şi să facă pe oameni

să uite numele pe care Iehova şi-l făcu prin potop. Aceasta ar fi adus mare ocară asupra numelui lui Dumnezeu şi ar întoarce oamenii dela El şi i-ar îndrepta spre Diavolul ca cel suprem. Proba integrităţii omului trebuia neapărat să meargă înainte. Şi aşa s'a şi întâmplat.

„Fiii lui Noe, cari au ieşit din corabie, erau: Sem, Ham şi Iafet: Ham este tatăl lui Canaan. Aceştia au fost cei trei fii ai lui Noe, şi din ei s'au răspândit oameni peste tot pământul". (Geneza 9:18, 19). Nemai născându-se alţi copii lui Noe, familia omenească, care se cobora dela el, se împărţi în trei mari ramuri: Semiţii, Hamiţii şi Iafetiţii. Ei erau şi sunt toţi din acelaşi sânge, şi legământul veşnic cu privire la sânge, interzice şi condamnă exterminarea răuvoitoare a unei ramuri din rassa umană, de către vreo familie a celeilalte ramuri, după cum, spre exemplu, anti-Semiţii zişti încercau să şteargă din existenţă pe Iudeii
Este clar declarat, la Fapte 17:26, 27, că Dumnezeu „a făcut ca toţi oamenii, ieşiţi dintr'unul singur, să locuiască pe toată faţa pământului; le-a aşezat anumite vremi şi a pus anumite hotare locuinţei lor, ca ei să caute pe Dumnezeu, şi să se silească să-L găsească bâjbâind, măcar că nu este departe de fiecare din noi".

Numai activând sub directa numire a lui Iehova Dumnezeu, spre a nimici pe cel nelegiuit, poate cineva să execute pe nelegiuit. Un exemplu despre aceasta era atunci când Iehova îi aduse pe Israeliţi în ţara pe care o promisese strămoşilor lor. Atunci Dumnezeu le porunci să nimicească pe locuitorii închinători la demoni, şi să şteargă din existenţă religia lor. Atotputernicul Dumnezeu prin minuni, ajută pe Israeliţi să ducă la împlinire executarea acestor închinători la diavolul.

Noe trăi încă 350 de ani după începerea potopului şi era martorul ocular al împlinirii simbolice a mandatului

divin. Cam la un an după ce mandatul le-a fost comunicat, fiul lui Noe, Sem, deveni tatăl unui fiu, pe care-l numi Arpaxad sau Arpacşad. (Genesa 10:22; 11:10, *A.R.V.*). Numele acesta însemna „ţara lui Chasdim sau a Chaldeilor", adică, „ţara învingătorilor sau a invadatorilor". Deaceea, pare să se aplice lucrării lui Sem şi a fraţilor săi la învingerea pământului prin cultivare, invadând în mod continuu părţile necultivate. Fiul lui Sem, Arpacşad, va fi continuat această învingere a solului. El era vărul lui Canaan, fiul lui Ham. Însuşi Noe a dat un exemplu, întrucât se îndreptă spre agricultură. El nu zidi cetăţi, după cum făcuse Cain, care pierduse libertatea de teamă.

Noe plantă o vie, şi într'o zi a băut vin şi s'a îmbătat. El stătea desgolit în cortul său. Diavolul păndea o bună ocaziune ca să aducă ocară asupra acestui martor credincios al lui Iehova şi să dea impresia că Noe ar fi un beţiv ordinar din obişnuinţă. „Ham, tatăl lui Canaan, a văzut goliciunea tatălui său, şi a spus celor doi fraţi ai lui afară". (Genesa 9:20—22). Ham neglijă să acopere goliciunea tatălui său până ce el şi-ar fi revenit în fire. In schimb, Ham se lăsă să fie folosit ca o unealtă de către Şarpele cel vechiu, care ocărăşte pe Iehova şi pe servii Săi, şi el duse vestea despre starea tatălui său lui Sem şi lui Iafet. Aceştia doi, cu toate acestea, nu folosiră ocaziunea de a umili şi a ocărî pe profetul şi servul lui Iehova, acest „propovăduitor al dreptăţii". Ei îl respectară, pe el, pe care Domnul îl cinstise pentru atitudinea lui credincioasă. Ei n'au judecat pe servul Domnului şi nu s'au alăturat la înfăţişarea falsă şi la ocărîrea lui. Ei se temeau de Iehova, Dumnezeul al cărui serv ascultător era tatăl lor. „Atunci Sem şi Iafet au luat mantaua, au pus-o pe umeri, au mers de-a'ndărătelea, şi au acoperit goliciunea tatălui lor; fiindcă feţele lor erau întoarse înapoi, n'au văzut goliciunea tatălui lor".

(Genesa 9:23). In ochii lor, tatăl lor n'a suportat nicio ruşine.

A cui atitudine era cea dreaptă în ochii lui Iehova, deveni acum aparentă. Noe, trezindu-se din ameţeala provocată de vin, află ce se întâmplase, şi cum Ham se arătase neglijent şi fără ruşine şi aduse ocară asupra servului lui Iehova. Atunci spiritul inspiraţiunii dela Dumnezeu veni asupra lui Noe şi el rosti cuvinte profetice: „Blestemat să fie Canaan! Să fie robul robilor fraţilor lui!" Ham, care omisese să-şi facă datoria faţă de Dumnezeu, a fost neglijat şi s'a trecut peste el, şi blestemul urmă asupra lui Canaan, care este înşirat ca al patrulea fiu al lui Ham. Urmaşii lui Canaan, Canaaniţii, ajunseră sub acest blestem. In decursul timpului simţiră ei acest blestem, atunci când ploua Dumnezeu foc şi pucioasă peste Sodoma şi peste Gomora, cât şi atunci, când El aduse pe Israeliţi în ţara Canaanului şi le porunci să nimicească pe locuitorii Canaaniţi şi religia lor. Etiopienii sau Cuşiţii nu sunt Canaaniţi, ci sunt urmaşii lui Cuş, care este primul amintit printre fiii lui Ham. Nu există nicio bază pentru pretenţiunea religioasă, că locuitorii indigeni ai Africii ar avea pielea neagră din pricina blestemului lui Dumnezeu pronunţat asupra lui Canaan de către Noe.

Apoi Noe pronunţă binecuvântarea lui Dumnezeu asupra celor doi fii credincioşi ai săi; „şi el zise: Binecuvântat să fie Iehova, Dumnezeul lui Sem; şi Canaan să fie robul lui. Dumnezeu să lărgească locurile stăpânite de Iafet, şi Iafet să locuiască în corturile lui Sem, şi Canaan să fie robul lor". (Genesa 9:26, 27, *A.R.V.*) Israeliţii şi strămoşii lor, cărora Dumnezeu le făgădui că le va da în posesiune ţara Canaanului, coborîră dela Sem şi erau Semiţi. Astfel de Canaaniţi, cari nu erau executaţi la porunca lui Dumnezeu, deveniră robii Israeliţilor, cari se închinau lui Iehova, Dumnezeul lui

Sem. Binecuvântarea rostită asupra lui Sem, oferi un alt punct de sprijini, în ce privește Sămânța femeii, prezisă în Eden. Ea arăta că Sămânța va veni prin linia lui Sem, că în această Sămânță urmașii lui Iafet vor fi binecuvântați și că urmașii lui Canaan, după cum sunt preumbriți prin Gabaoniți, vor deveni servii Sămânței. Iosua 9:3—27.

Satan Diavolul nu reuși să observe această direcție a scopului lui Dumnezeu. Plin de vrăjmășie, el era hotărît să nimicească Sămânța. Era dorința sa arzătoare de a inunda din nou rassa umană cu religie sau demonism, și prin aceasta să înșele pe oameni și să-i îndepărteze dela Iehova. Prin mijlocirea religiei dorea el să-și procure stăpânire peste victimele sale și dorea să le întrebuințeze pentru a clădi o organizațiune văzută pe pământ, și peste aceasta Satan și demonii săi ar fi o putere de control spirituală sau cerească. Acțiunea lui Iehova prin potop distrusese atât organizațiunea spirituală cât și cea omenească, cari existau atunci. Pe acestea se hotărî Satan sa le înlocuiască cu altă organizațiune cerească și cu o altă organizațiune pământească, simbolic vorbind: cu al doilea rând de „ceruri" și „pământ". Deoarece Ham ajunsese în disgrația lui Dumnezeu, Satan continuă să întrebuințeze pe urmașii acestuia ca fruntași ai religiei și să așeze temelia unui alt pământ controlat de diavol. Mai ales în Nimrod, nepotul lui Ham, găsi Satan unealta sa.

Cuș era întâiul născut al lui Ham. „Cuș a născut și pe Nimrod: el este acela care a început să fie puternic pe pământ. El era un viteaz vânător înaintea lui Iehova; iată de ce se zice: Ca Nimrod, viteaz vânător înaintea lui Iehova. El a domnit la început peste Babel, Erec, Acad și Calne, în țara Sinear". (Genesa 10:8—10, A.R.V.). Noe trăia încă, și, deși el era atunci patriarchul întregii omeniri, nu se așeză pe sine peste ei ca un rege sau

dictator. El recunoștea domnia teocratică a Domnului Dumnezeu, Eliberatorul și Mântuitorul său. El înălța numele lui Iehova, numele pe care Dumnezu și-l făcu pentru Sine prin potop. Spre a pune în umbră numele lui Dumnezeu printre oameni, și să îndepărteze pe oameni dela încrederea și adorarea lui Dumnezeu, aduse Satan Diavolul pe Nimrod pe primul plan.

Nimrod se arăta răzvrătit. Smțindu-se restrâns de legământul vecinic al lui Dumnezeu, se lupta pentru libertate, după cum cugeta el, dar în realitate executa cu încăpățânare și servea scopurile lui Satan, și prin aceasta ajunse sclavul Diavolului. Din motive de sport el ajunse un ucigaș al animalelor de câmpie și de pădure, și în cele din urmă a oamenilor mai slabi. El călcă intenționat legământul cu privire la sfințirea sângelui. Vederea curcubeului nu însemna nimic pentru el. El puse numele lui Dumnezeu la o parte și se făcu pe sine însuși popular, făcându-și un nume pentru sine. El, și nu martorul lui Iehova, Noe, deveni standardul de comparație uman; „deaceea se zicea: Ca Nimrod, viteaz vânător înaintea lui Iehova". Aceasta însemna, „superior și în opoziție față de Iehova".[1]

Oamenii se temeau de vânătorul Nimrod mai degrabă decât de Dumnezeu, și deaceea nu erau înțelepți. Sub el ei nu câștigară libertate, ci căzură în lațul religiei și în sclavia dictaturii. „Frica de oameni este o cursă, dar cel ce se încrede în Iehova n'are de ce să se teamă". „Frica de Iehova este începutul înțelepciunii". (Proverbe 29:25, *A.R.V.*; Psalm 111:10 *A.R.V.*). Depărtându-se de frica de Iehova, oamenii lăudau, înălțau și adorau pe Nimrod, și prin aceasta religia era din nou instaurată pe pământ. Oameni cari și-au pus încrederea

[1] **Prepoziția ebraică aci *(liphnei)* este asemănătoare aceleia din 1 Cronici 14:8; 2 Cronici 14:10; 20:12; Deuteronomul 31:21.**

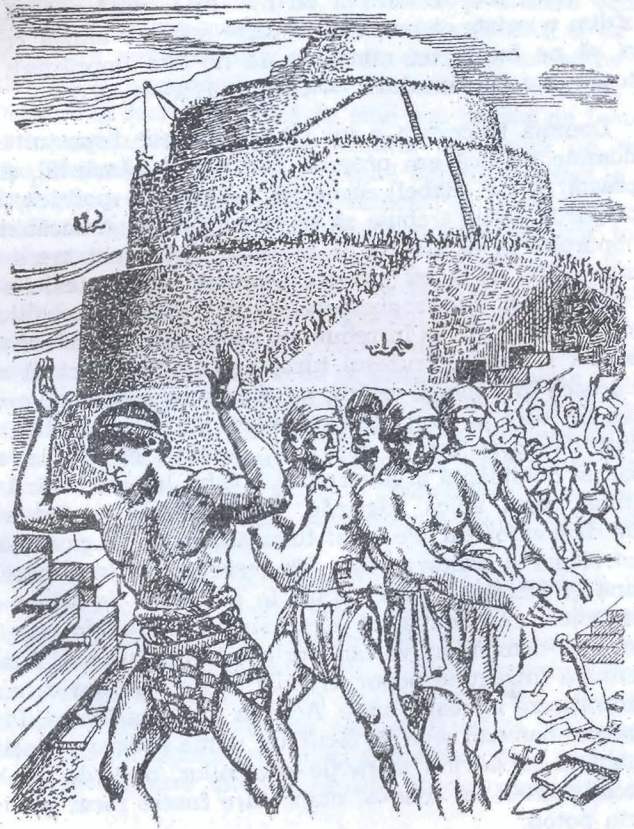
în om, au interpretat greşit profeţia lui Dumnezeu şi priveau pe Nimrod ca pe eliberatorul făgăduit, „Sămânţa" femeii, şi-l urmau ca pe conducătorul lor. După moartea sa, ei l-au zeificat ca pe un dumnezeu nemuritor, cu toatecă Nimrod era mort. Deaceea Satan Diavolul era demonul care primea asemenea adorare.

Întocmai ca ucigaşul lovit de frică, Cain, Nimrod strânse oamenii religioşi împreună şi clădiră cetăţi. Babel era prima sa cetate. In aceasta se stabili el ca un rege care guverna prin violenţă, domnind astfel ca un dictator şi terorizând poporul. El puse baza politicii organizate şi statul se ridică pe sine mai presus de Iehova Dumnezeu, deoarece capul statului era capul lui religios. Uniunea statului şi a religiei deţinea puterea şi ţineau poporul în întunerecul rătăcirii şi al sclăviei. Adevărata închinare lui Iehova Dumnezeu nu era tolerată, ci libertatea era tăgăduită în domeniul lui Nimrod. Nimrod era un Cuşit, nu un străvechiu Chaldean, şi el îşi întinse teritoriile regatului lui prin agresiuni violente. (Genesa 10:11, 12, *marginală*). El credea într'o clasă a stăpânilor, care avea să stăpânească peste o clasă a sclavilor, şi într'o egalitate a familiei. Noe şi Sem se ţinură de adevăr şi continuară să se închine lui Iehova. Ei rămaseră liberi de religia şi tirania lui Nimrod. Ei nu deveniră o parte a „pământului" controlat de demoni, pe care Satan, dumnezeul imitator, reuşi să-l întemeieze prin Nimrod.

Iehova Dumnezeu de timpuriu Îşi arătă supremaţia Sa peste acea capitală politico-religioasă, Babel, începutul domniei totalitare a lui Nimrod. Pe vremea aceea nu exista familii de limbi sau ginţi, ci toată omenirea vorbea o singură limbă. Acesta era un avantaj; dar, în loc de a întrebuinţa aceasta spre a se uni în închinare şi serviciu lui Dumnezeu, ei îşi propuseră să îndrumeze acest avantaj spre interese egoiste, într'o conspiraţie unită împotriva adevăratului şi viului Dumnezeu. „Tot pământul avea o singură limbă şi aceleaşi cuvinte. Pornind ei înspre răsărit, au dat peste o câmpie în ţara Sinear; şi au descălecat acolo. Şi au zis unul către altul: Haidem! să facem cărămizi şi să le ardem bine în foc. Şi cărămida le-a ţinut loc de piatră, iar smoala le-a ţinut loc de var. Şi au mai zis: Haidem! să ne zidim o cetate şi un turn al cărui vârf să atingă cerul, şi să ne facem un nume, ca să nu fim împrăştiaţi pe toată faţa pământului". — Genesa 11:1—4, *A.R.V.*

Domnia teocratică a lui Iehova era aci disprețuită. O domnie politică era propusă pentru tot pământul, şi această cetate (Babel) urma să fie capitala politică, împrejurul căreia trebuia să se strângă toată mitocănimea poporului şi să fie ţinuţi în robie, într'o supunere comună faţă de acest guvern. Oamenii puseră temelia acestei cetăţi, care reprezenta politica. Autorii şi ziditorii ei erau oameni; ei întrebuinţau cărămida arsă în foc sau uscată la soare. Trufaşul turn, pe care începură ei să-l zidească în mijlocul cetăţii, nu era un turn de veghere, ci era un turn al închinării religioase. El trebuia să se ridice deasupra cetăţii spre cer, arătând că religia era partea dominantă a guvernului. Vârful lui era hotărît să atingă cerul, adică „cerurile" simbolice ale lui Satan şi ale demonilor săi. Pe acest turn urmau să fie practicate astrologia şi adorarea oştirilor cerurilor văzute, soarele, luna şi stelele, pe cari omul le alegea să le adore ca simboluri reprezentative ale demonilor. Religia, sau adorarea demonilor, vorbind prin intermediul unei limbi comună întregului popor, trebuia să fie legătura care să îmbrăţişeze întreaga lume. Aceasta ar salva lumea. Prin aceasta oamenii şi-ar fi făcut un nume pentru ei înşişi, înălţând şi slăvind isprăvile oamenilor, mai de grabă decât numele lui Iehova, nume care fusese făcut glorios prin potop.

Din nou deveni necesar pentru Dumnezeu, Cel Prea Înalt, să-Şi facă de cunoscut în mod pronunţat numele Său înaintea oamenilor, cari după potop, aşa de repede uitară şi ocărîră numele Său. Supremaţia Domnitorului Teocratic al universului trebuia desfăşurată pentruca oamenii cinstiţi să poată învăţa şi cunoaşte adevărul şi să fie liberi de religie şi de dictatura mondială sau de lu-

mea totalitară. Iehova Dumnezeu nu se coborî trupeşte de pe tronul Său ceresc ca să inspecteze, ci Îşi îndreptă atenţiunea Sa jos spre acel efort politico-religios al oamenilor cari se înălţau pe sine. Iehova putea deasemenea să trimită jos pe reprezentantul Său, pe Fiul Său iubit, dacă ar fi voit. „Şi Iehova a zis: Iată, ei sunt un singur popor, şi toţi au aceeaşi limbă; şi iacă de ce s'au apucat; acum nimic nu i-ar împiedeca să facă tot ce şi-au pus de gând. Haidem! să Ne pogorîm şi să le încurcăm acolo limba, ca să nu-şi mai înţeleagă vorba unii altora". Iehova Îşi îndrumă atunci puterea Sa jos. „Astfel Iehova i-a împrăştiat peste toată faţa pământului: şi au încetat ca să mai zidească cetatea. Deaceea cetatea a fost numită Babel; căci acolo a încurcat Iehova limba întregului pământ, şi de acolo i-a împrăştiat Iehova pe toată faţa pământului". (Genesa 11:5—9, *A.R.V.*). Atotputernicul Dumnezeu puse stavilă ţelului lor egoist şi frânse efortul lor organizat unit de a stabili o dominaţie mondială cu ajutorul religiei, politicii şi comerţului, şi în combaterea lui Iehova. El arătă supremaţia Sa pentru folosul acelora, cari se temeau de El şi I se închinau Lui. Deoarece Noe şi Sem se păstrară curaţi şi nepătaţi de acea înregimentare lumească de oameni prin religie şi politică, Dumnezeu nu încurcă limba lor. Ei continuau să I se închine Lui şi să fie martorii Săi acum pentru noule naţiuni.

Această dare de seamă biblică a fost scrisă dinainte ca un îndemn pentru noi acum, când scopul oamenilor este de a face cauză comună şi în mod unit să instaleze „o lume nouă şi mai bună" în care întreg pământul să constitue o singură vecinătate şi omenirea să fie o mare familie sub un guvern internaţional cu „mai multă religie".

CAPITOLUL XIII

LEGĂMÂNTUL PENTRU LIBERTATE

OAMENILOR li s'a părut lung timpul dela legământul lui Iehova în Eden, prin care Iehova a descoperit că sămânța sau urmașul „femeii" Sale va sdrobi capul Șarpelui. *Legământul* lui Dumnezeu este învoiala Sa, totdeauna solemnă, prin care El își exprimă scopul Său. Când această declarație a scopului este făcută numai din partea lui Dumnezeu și fără a lua în considerațiune vreo creatură sau creaturi, sau fără să depindă de faptele creaturii, este un legământ *unilateral* sau de *o singură* parte.

Legământul în Eden a fost exprimat direct șarpelui, care reprezenta pe Satan, dar acesta nu era făcut cu Satan dușmanul, nici nu era acesta făcut cu Adam sau cu Eva, cari s'au alăturat lui Satan în răscoală. Mai mult încă, legământul nu depindea de ceeace ar face vreuna din aceste creaturi necredincioase, diavolești sau umane. Deaceea, legământul era de o singură parte, sau unilateral. Implinirea lui depindea în întregime și în mód absolut de Atotputernicul Dumnezeu singur. Acest fapt a asigurat executarea lui în mod perfect. Scopul lui Iehova, așa cum a fost declarat în auzul dușmanului, nu putea să dea greș, în ciuda vrăjmășiei exprimată de către un asemenea dușman. Oamenii temători de Dumnezeu pot, prin urmare, să exercite credință deplină în Dumnezeu, că El va justifica cuvântul Său sau îl va susține cu adevărat. El va justifica prin aceasta numele Său, care este legat de acel cuvânt. In prezicerea nimicirii neleguitului Lucifer, a lui Satan, care era îndărătul zidirii cetății Babel, sau *Babilon*, Dumnezeu, care-și păstrează cu credincioșie legământul, zice: „Iehova al

oștirilor a jurat și a zis: Da, ce am hotărît se va întâmpla, ce am pus la cale se va împlini. Iehova al oștirilor a luat această hotărîre: cine I se va împotrivi? Mâna Lui este întinsă: cine o va abate?" — Isaia 14:4, 12, 24, 27, *A.R.V.*

Cam la patru sute de ani după potop, Iehova Dumnezeu a dat mai multă informațiune, într'un alt legământ, cu privire la „Sămânța" promisă. Sem, unul dintre cei opt supraviețuitori ai potopului, era încă în viață, și deasemenea și Arpaxad (sau Arpacșad), al cărui nume înseamnă „țara Chaldeilor". In conformitate cu binecuvântarea lui Sem de către Noe, „sămânța" urma să fie așteptată din linia urmașilor lui Sem, și I-a plăcut lui Dumnezeu să lase ca această linie să treacă prin Arpacșad. In decursul vremii, a fost zidită o cetate cu numele „Ur din Chaldea", pe țărmul de Sud al râului Eufrat, aproape de locul unde se varsă în Golful Persic. Eufratul era unul dintre cele patru râuri, cari curgeau din grădina Eden. Când Sem era în vârstă de 450 de ani și fiul său Arpacșad în vârstă de 350 de ani, în Ur din Chaldea se născuse un copil, pe care Terah, tatăl său, îl numi „Abram". Numele său înseamnă „tată sublim". El era din linia de urmași dela Sem prin Arpacșad. Tatăl lui Abram, Terah, avea trei fii, primul născându-se când Terah era în vârstă de șaptezeci de ani. Abram era cel mai tânăr, fiind născut cu șaptezeci și cinci de ani înainte de moartea lui Terah, dar din cauza însemnătății lui Abram în scopul lui Dumnezeu, el este numit primul printre fiii lui Terah. — Genesa 11:26, 32; 12:4.

Abram crescu în Ur din Chaldea. Intrucât Abram și Sem au trăit împreună adică viețile lor s'au suprapus timp de 150 de ani, Abraam a putut să primească direct dela Sem o dare de seamă despre potop și despre stările cari l-au precedat, precum și despre promisiunea lui Iehova în Eden cu privire la eliberare prin o „sămânță".

Abram a arătat credință în aceste chestiuni și, deci, în Iehova Dumnezeu, și a privit înainte spre ziua „sămânței", spre ziua libertății. Aceasta i-a plăcut lui Dumnezeu. El era cu luare aminte la Abram pentru credința lui. Unul din urmașii lui Abram spune ce urmă, zicând: „Dumnezeul slavei S'a arătat părintelui nostru Abraam, când era în Mesopotamia, înainte ca să se așeze în Haran. Și i-a zis: Ieși din țara ta și din familia ta, și du-te în țara, pe care ți-o voi arăta. El a ieșit atunci din țara Chaldeilor, și s'a așezat în Haran. De acolo, după moartea tatălui său, Dumnezeu l-a strămutat în țara aceasta, în care locuiți acum". — Fapte 7:2—4, *A.R.V.*

Darea de seamă de către un alt urmaș al lui Abram, Moise, zice: „Iehova zisese lui Abram: Ieși din țara ta, din rudenia ta, și din casa tatălui tău, și vino în țara pe care ți-o voi arăta. Voi face din tine un neam mare, și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare, și vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta, și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine". — Genesa 12:1—3, *A.R.V.*

Aceasta a stabilit că sămânța „femeii" lui Dumnezeu trebuia să vină prin acest om credincios, prin acest martor al lui Iehova. Această declarație a scopului divin lui Abram, era un legământ unilateral al lui Iehova, prezicând pe mai departe canalul prin care trebuia să vină „sămânța", și deci o garanție că binecuvântarea trebuia să vină la toate familiile pământului, nu orbește sau în mod automat, ci numai la toți aceia cari binecuvântează pe Abram, pe când aceia cari îl blestemă, vor fi blestemați. In armonie cu acest legământ, Dumnezeu schimbă mai târziu numele lui Abram în vârstă de 99 de ani, în acela de *Abraam*, ceeace înseamnă „tatăl unei mulțimi".

Unul din urmașii lui Abraam deveni un apostol al „sămânței" și a declarat sub inspirație că Abraam a fost întrebuințat ca un tip sau icoană profetică a lui Iehova Dumnezeu. Dumnezeu însuși este „Tatăl sublim" și este Tatăl „sămânței" și al mulțimii acelora cari primesc viață și libertate prin „sămânță". (Romani 4:16, 17, *marginală*). Prin urmare lui Abraam i-a promis Dumnezeu în realitate că El va face numele lui Iehova mare și că în Iehova vor fi binecuvântate toate familiile pământului, dacă ele binecuvintează numele lui Iehova. Aceia cari blestemă pe Iehova, vor fi blestemați, întocmai ca Șarpele. Prin acest fapt, nevasta lui Abraam devenea deasemenea un tip, o icoană profetică a „femeii" lui Dumnezeu, care naște „sămânța", „femeia" lui Dumnezeu fiind sfânta Sa organizațiune numită *Sion*. Pentru acest motiv, Dumnezeu schimbă numele nevestei lui Abraam din Șarai în Sara, ceeace înseamnă „prințesă".

Dacă Abraam urma să fie o parte în acest legământ, aceasta depindea de credința sa, așa cum a fost dovedită prin fapte. Când el părăsi țara Chaldeilor și se mută în țara pe care i-o arătase Dumnezeu, anume, în țara Canaanului, acum Palestina, atunci legământul i s'a aplicat lui, Abraam deveni părtaș la el, care, de astădată deveni un legământ de două părți sau bilateral. Cu toate acestea, scopul legământului unilateral al lui Iehova Dumnezeu, așa după cum a fost dat în Eden, stătea încă în picioare și nu depindea de niciun om, ci va fi executat neținându-se seamă de vreo creatură individuală. Dacă o creatură va avea o parte în acest legământ, în timpul împlinirii lui, depinde de credința și credincioșia unei asemenea creaturi. Abraam a arătat credință și credincioșie până la sfârșit, și deaceea a fost întrebuințat ca o parte pentru legământ.

Abraam nu se stabili în Canaan și nu zidi o cetate cu propriile sale mâini și nu ridică nicio pretențiune a

supra ţării. Canaaniţii se închinau la dumnezei falşi, la demoni, dar Abraam se închina lui Iehova. Odată, Abraam a fost nevoit să se pogoare în Egipt. Atunci Satan Diavolul, în vrăşmăşia sa împotriva sămânţei promise, încercă să necinstească pe nevasta lui Abraam, Sara, prin Faraon, regele Egiptului, şi să facă astfel pe Sara nepotrivită de a fi mama urmaşului lui Abraam. Iehova Dumnezeu, Mai Marele Abraam, zădărnici manevra lui Satan şi păstră pe Sara curată, nepătată şi potrivită spre a fi folosită ca o icoană a „femeii" lui Dumnezeu. Abraam n'a luat parte în politica ţării Canaanului, şi în ce priveşte certurile locale, sau certurile cu naţiunile înconjurătoare, el stătea cu totul neutru. El credea că Dumnezeu îi va da ţara, lui şi urmaşilor lui, la timpul Său hotărît şi pe propria Sa cale.

Pe vremea aceea trăia în Canaan un rege distins, care se închina lui Iehova Dumnezeu. Numele său era Melchisedec. El era domnitor al cetăţii Salemului, care mai târziu deveni Ierusalim, după cum susţin unii. Biblia nu conţine nici o dare de seamă cu privire la tatăl sau mama lui Melchisedec sau cu privire la urmaşii săi, nici cu privire la vârsta sa, sau cu privire la sfârşitul vieţii sale. El şi Abraam s'au întâlnit în felul următor: Nepotul lui Abraam, Lot, venise cu el în Canaan. Din motive economice, Lot se despărţi de Abraam şi îşi întinse corturile sale aproape de Sodoma, pe câmpia râului Iordan. Prin aceasta Lot era aproape de teatrul de război dintre cinci regi locali şi patru regi agresori din afara Canaanului. Lot şi casa sa au fost capturaţi printre prizonierii luaţi de către regii biruitori agresori şi au fost duşi în robie. Abraam înarmă 318 oameni dintre servii săi instruiţi şi urmări pe jefuitori, nu pentrucă Lot era rudenia sa după carne şi sânge, ci pentrucă Lot credea în acelaş Dumnezeu căruia Abraam I se închina. El îi bătu şi aduse înapoi pe colegul său, pe credincioşul

Lot, casa şi averea sa. La întoarcerea sa, pe când Abraam se apropia de Salem, regele acelei localităţi îi ieşi înainte întru întâmpinarea lui, şi-i aduse daruri îmbucurătoare.

„Melchisedec, împăratul Salemului, a adus pâine şi vin: el era preot al Dumnezeului Celui Prea Inalt. Melchisedec a binecuvântat pe Abram, şi a zis: Binecuvântat să fie Abram de Dumnezeul Cel Prea Inalt, Ziditorul cerului şi al pământului. Binecuvântat să fie Dumnezeul Cel Pea Inalt, care a dat pe vrăşmaşii tăi în mâinile tale! Şi Abram i-a dat zeciuială din toate". (Genesa 14:18—20). Acest preot-rege binecuvântă pe Abraam şi Abraam îi dădu zeciuială din tot ceeace adusese.

Această întâmplare era manevrată de Iehova Dumnezeu şi era profetică. Ea prezicea că „sămânţa" organizaţiunii lui Dumnezeu va fi marele Preot al lui Iehova şi deasemenea şi un rege al dreptăţii şi al păcii, şi că El va justifica numele lui Iehova şi-l va binecuvânta. Deaceea Dumnezeu făcu această declaraţie cu privire la „sămânţă", zicând: „Iehova a jurat şi nu-i va părea rău: Tu eşti preot în veac după ordinul lui Melchisedec". (Psalm 110:4, *A.R.V.*). Aceasta ne dă o speranţă pentru un guvern al dreptăţii şi al păcii peste pământ prin „sămânţa" lui Dumnezeu. „Speranţă, pe care o avem ca o ancoră a sufletului; o speranţă tare şi neclintită, care pătrunde dincolo de perdeaua dinlăuntru a templului, unde Isus a întrat pentru noi ca înainte mergător, când a fost făcut Mare Preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec. In adevăr, Melchisedec acesta, împărat al Salemului, preot al Dumnezeului Celui Prea Inalt, — care a întâmpinat pe Abraam când acesta se întorcea dela măcelul împăraţilor, care l-a binecuvântat, care a primit dela Abraam zeciuială din tot, — care, după însemnătatea numelui său, este întâi, rege al

dreptății, apoi și rege al Salemului, adică Rege al păcii; fără tată, fără mamă, fără spiță de neam, neavând nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții, — dar care a fost asemănat cu Fiul lui Dumnezeu, — rămâne preot în veac. Vedeți bine dar cât de mare era el, dacă până și patriarchul Abraam i-a dat zeciuială din prada de război". — Evrei 6:19, 20; 7:1—4.

Abraam ajunse în vârstă de nouăzeci și nouă de ani, și se părea fără speranță acum ca să aibă urmaș prin Sara, care era cu zece ani mai tânără decât el. Atunci apăru Atotputernicul Dumnezeu prin solul Său lui Abraam și-i promise că, prin puterea atotputernică a lui Dumnezeu, Abraam și Sara vor avea un fiu, care va fi numit *Isaac*. Înainte de nașterea lui Isaac a avut loc distrugerea cu foc și cu pucioasă a Sodomei și a Gomorei, iar Lot și cele două fiice ale sale au fost scăpați din această soartă. Încă odată Satan Diavolul a încercat să pângărească pe urmașul lui Abraam prin acțiunea regelui filistean Abimelech, dar Dumnezeu eliberă pe Sara de pângărire prin acest închinător al diavolului și a dat-o îndărăt lui Abraam. După aceea s'a născut Isaac, când Abraam era în vârstă de o sută de ani; aceasta s'a întâmplat printr'o minune a lui Dumnezeu și prin spiritul sau forța Sa activă. El n'a fost „născut după carne", ci a fost „născut după spirit". — Galateni 4:28, 29; Romani 4:17—22.

Isaac era singurul fiu născut al lui Abraam prin femeia sa Sara, și el iubea pe Isaac foarte mult. In această relațiune a acestor trei, Abraam preumbrea sau simboliza pe Iehova Dumnezeu ca Tatăl „sămânței" promise. Femeia sa Sara preumbrea pe organizațiunea sfântă a lui Dumnezeu, prin care aduce Iehova la iveală „sămânța", organizațiune care este simbolizată în Scriptură ca o „femeie" curată și sfântă a lui Dumnezeu și care se numește *Sion*. „Femeia" este organizațiunea universală a lui Dumnezeu, compusă din creaturile Sale credincioase, cari sunt în relațiune de legământ cu El, fiind consacrate și devotate Lui. Intreaga organizațiune universală este unită cu El cu legături sfinte, întocmai ca legăturile de căsătorie, dela care nu există divorț, cu excepția nimicirii pentru creatura necredincioasă, separată astfel dela Dumnezeu. Isaac preumbrea pe singurul Fiu

născut al lui Dumnezeu, Cuvântul, Capul organizațiunii universale a lui Dumnezeu. Singurul Fiu născut al lui Dumnezeu a fost luat din acea organizațiune pentruca să devină „omul Christos Isus" și după aceea să devină un Rege și Preot în veac „după rânduiala lui Melchisedec".

Abraam a crescut pe Isaac în credința și ascultarea lui Iehova, după cum spusese Dumnezeu: „Căci Eu îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el să țină calea Domnului (a lui Iehova), făcând ce este drept și bine, pentruca astfel Domnul (Iehova) să împlinească față de Abraam ce i-a făgăduit". (Genesa 18:19, *A.R.V.*). Când Isaac crescuse la starea de tânăr, care avea aceeași credință întocmai ca tatăl său, atunci Dumnezeu puse, atât pe tată cât și pe fiu, la o mare probă a integrității sau a sănătății credinței și devotamentului lor față de Dumnezeu. Prin îndeplinirea cu credincioșie a părții lor prin favoarea și cu ajutorul Său, tatăl și fiul trebuiau să aibă parte într'o dramă profetică, cari preumbreau întâmplări de cea mai mare importanță ce urmau să vie. Dumnezeu porunci lui Abraam să ia pe Isaac și să meargă cale de trei zile spre Nord, în țara Moria, și să-l aducă acolo ca ardere de tot lui Dumnezeu pe unul din munți. Prin faptul că Abraam a ascultat și a făcut pașii necesari pentru aducerea jertfei, el și-a dovedit iubirea pentru Creatorul său, care era mai mare decât iubirea sa pentru singurul său fiu născut.

Când au ajuns la locul de jertfă și au clădit acolo un altar, Abraam făcu de cunoscut lui Isaac că Dumnezeu îl desemnase ca el să fie jertfa. Isaac nu fugi, ci cu devotament pentru Iehova Dumnezeu, se hotărî să-și păstreze integritatea înaintea Dumnezeului său cu credincioșie până la moarte. El se lăsă să fie legat și pus pe lemnele altarului. Abraam luă cuțitul în mâna sa și în

momentul următor îl ridică la punctul extrem spre a înjunghia cu el pe Isaac, înainte de a aprinde focul de pe altar. In clipa aceea Isaac era ca și mort pentru credincioșia sa. Pentru Abraam el era ca și mort și pe deplin jertfit. Incă o clipă și — dar într'un mod fulgerător îngerul lui Iehova strigă din cer și opri lovitura mortală și declară că încercarea lui Abraam a temerii sale de Dumnezeu era îndeajuns. Apoi Dumnezeu Se îngriji de un berbece, care era încurcat cu coarnele într'un tufiș, și-l jertfi pe acesta ca un simbol al lui Isaac.

„Ingerul lui Iehova a chemat a doua oară din ceruri pe Abraam și i-a zis: Pe Mine însumi jur, zice Iehova: pentrucă ai făcut lucrul acesta, și n'ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța, și anume: ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării; și sămânța ta va stăpâni cetățile vrășmașilor ei. Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta". (Genesa 22:15—18, *A.R.V.*). Cu această pronunțare, legământul lui Dumnezeu cu Abraam era complect. Ea arăta că eliberarea de dușmanii lui Dumnezeu și ai omului se va câștiga prin biruința „sămânței" promise. Dumnezeu accentuă că și alții vor fi asociați împreună cu „sămânța" ca fii ai lui Dumnezeu, dar că numărul tuturor acelora nu fusese încă destăinuit, ci era ca stelele și ca grăunțele de nisip, peste puterea omului atunci să-i numere.

Prin „sămânță", toate națiunile, cari binecuvântează pe Iehova Dumnezeu și-L ascultă, vor fi binecuvântate. După textul ebraic: „Astfel toate națiunile pământului se vor binecuvânta în sămânța ta". *(Roth.)*. Binecuvântarea nu va veni în mod automat, ci prin exercitarea credinței și supunerii oamenii tuturor naționalităților vor primi binecuvântare.

In această dramă profetică, care a fost creată cu A-

braam şi Isaac pe muntele Moria, s'a preumbrit în mod exact că Fiul lui Dumnezeu Îşi va păstra integritatea înaintea lui Dumnezeu cu credincioşie până la moarte, pentru justificarea numelui Tatălui Său, şi că, din iubire pentru noua lume a dreptăţii, Iehova Dumnezeu va da pe acest Fiu să fie Sămânţa şi Regele asemenea lui Melchisedec. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentruca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică". — Ioan 3:16.

CAPITOLUL XIV

DREPTUL DE INTÂIA NAŞTERE A LIBERTĂŢII

CUI urma să-i revină preţiosul drept de întâia naştere pentru făgăduinţa sau legământul făcut cu Abraam? Iehova Dumnezeu, care era preumbrit prin Abraam, a hotărît aceasta, deoarece El este Autorul şi Desăvârşitorul legământului. El a îndrumat pe Abraam în drama tipică.

Când Abraam era în vârstă de 137 de ani, nevasta sa credincioasă muri. Veni ştirea din cetatea lui Haran în Mesopotamia, aproape de izvorul râului Eufrat, unde se stabilise Nahor, fratele mai bătrân al lui Abraam, că fiului acestuia, lui Bethue, i se născuse o fiică, Rebeca, şi că ea ajunsese acum la maturitate. Fiul lui Abraam, Isaac, era de-acum în vârstă de patruzeci de ani, dar încă tot singur. El refuza să se căsătorească cu vreuna din fiicele ţării, cari erau Canaanite, urmaşe ale blestematului Canaan. Isaac aştepta ca tatăl său Abraam să-i găsească o nevastă şi să aranjeze astfel pentru transmiterea pe mai departe a legământului făgăduinţei. Nevasta trebuia să fie o femeie temătoare de Dumnezeu şi din rudenia cea mai apropiată a lui Abraam. Abraam nu se întoarse îndărăt în ţara din care Iehova Dumnezeu îl scosese, nici nu permise ca fiul său Isaac să meargă acolo, ci trimise acolo pe cel mai bătrân dintre servii casei sale, ca să aducă o nevastă pentru Isaac din mijlocul neamului său. Afară din cetate, Domnul Dumnezeu aduse deodată pe acest serv, Eliazar în legătură cu femeia în perspectivă, cu Rebeca, tocmai unde oprise să adape cămilele sale. După ce a dat cămilelor sale să bea şi după ce află identitatea lui Eliazar, Rebeca fugi acasă şi a dat de ştire că servul lui Abraam se află afa-

ră din cetate. Fratele ei, Laban, se grăbi numai decât şi aduse omul în casă.

Înainte de a primi să mănânce, Eliazar, fără întârziere, făcu de cunoscut misiunea sa tatălui Rebecii, lui Bethuel. Atât Bethuel cât şi Laban ziseră: „Dela Iehova vine lucrul acesta; noi nu-ţi mai putem spune nici rău, nici bine. Iată, Rebeca este înaintea ta; ia-o şi du-te, ca să fie nevasta fiului stăpânului tău, cum a spus Iehova". După o sărbătoare şi după ce s'au odihnit peste noapte, Eliazar a cerut să fie lăsat să se întoarcă cu Rebeca la casa stăpânului său. Rebeca s'a învoit să plece, deoarece cazul dela Domnul era urgent. „Şi ei au binecuvântat pe Rebeca, şi i-au zis: O, sora noastră, să ajungi mama a mii de zeci de mii, şi sămânţa ta să stăpânească cetăţile vrăjmaşilor tăi". (Genesa 24:50, 51, 60, *A.R.V.*) Pe când cămilele se apropiau de destinaţie, purtând pe Eliazar şi pe logodnica lui Isaac, Isaac era la câmp şi-i văzu venind. Caravana se opri, iar Rebeca coborî şi-şi acoperi faţa cu vălul ei de mireasă. „Servul a istorisit lui Isaac toate lucrurile pe cari le făcuse. Isaac a dus pe Rebeca în cortul mamei sale Sara; a luat pe Rebeca, ea a fost nevasta lui, şi el a iubit-o. Astfel a fost mângâiat Isaac pentru pierderea mamei sale". (Genesa 24:66, 67). Nu există nicio dare de seamă că ar fi fost de faţă vreun preot sau ar fi luat vreo oarecare parte în aceste întâmplări; pentrucă întreaga chestiune era în conformitate cu aranjamentul şi legea lui Iehova Dumnezeu.

Această parte plăcută a dramei profetice îndeplineşte pe mai departe icoana, că sămânţa lui Abraam trebue să fie numeroasă ca stelele şi ca nisipul. Ea preumbreşte că singurul Fiu născut al lui Dumnezeu ca „Sămânţa", nu va fi singur, ci că Iehova Dumnezeu, în conformitate cu scopul Său, Îi va da asociaţi, peste cari Fiul va fi Capul, după cum bărbatul este capul femeii. (1 Corinteni

11:3). In consecinţă, Isaac continuă să preumbrească pe Christos Isus ca Sămânţa, pe când Rebeca preumbreşte grupa asociaţilor creştini, pe cari Iehova Dumnezeu, în conformitate cu scopul Său, îi dă lui Christos Isus ca „mireasă". Ei sunt „trupul lui Christos", al cărui Cap este Isus Christos. Prin căsătoria cu Isaac, Rebeca deveni nora lui Abraam şi deveni una cu Isaac, tipica sămânţă a făgăduinţei. Aceasta preumbreşte cum aceia cari constitue mireasa lui Christos, sau „nevasta Mielului", vor fi uniţi, prin adopţiunea lui Dumnezeu, împreună cu Sămânţa Christos Isus şi prin aceasta devin parte a Sămânţei Mai Marelui Abraam.

Aceasta nu este „interpretarea particulară" a vreunui om. Scripturile îndepărtează orice îndoială cu privire la aceasta. Sub inspiraţie cerească este scris: „Înţelegeţi şi voi dar, că fii ai lui Abraam sunt cei ce au credinţă. Scriptura, deasemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihăniţe pe neamuri, prin credinţă, a vestit mai dinainte lui Abraam această veste bună: Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine. Acum, făgăduinţele au fost făcute lui Abraam şi seminţei lui. Nu zice: Şi semînţelor (ca şi cum ar fi vorba de mai multe), ci ca şi cum ar fi vorba numai de una: Şi seminţei tale, ADICĂ CHRISTOS". (Galateni 3:7, 8, 16, *A.R.V.*). Aceasta dovedeşte că Christos Isus este Sămânţa Marelui Abraam, Iehova. Prin Christos Isus, Iehova binecuvintează pe aceia cari arată credinţă şi o dovedesc, şi apoi El îi adoptă ca fii ai Săi şi-i face una cu Christos Isus, Sămânţa, făcându-i astfel parte din „Sămânţă". Căci toţi sunteţi fii ai lui Dumnezeu prin credinţa în Christos Isus... Fiindcă toţi sunteţi una în Christos Isus. Şi dacă sunteţi ai lui Christos, sunteţi „sămânţa" lui Abraam, moştenitori prin făgăduinţă". — Galateni 3:26—29.

Legământul lui Dumnezeu cu Abraam, nu a descoperit câţi anume vor fi asociaţi cu Christos Isus ca „mi-

reasa Sa ; ei au fost lăsaţi fără număr, întocmai ca stelele şi ca nisipul. La timpul hotărît i-a plăcut lui Dumnezeu să facă de cunoscut numărul exact. (Apocalips 7:4—8 ; 14:1, 3). ca dovadă că Isaac preumbrea Sămânţa promisă, care uneşte clasa „miresei" cu sine ca copii ai lui Dumnezeu şi ai organizaţiunii Sale, şi ca dovadă că mama lui Isaac, Sara, preumbrea pe „femeia" lui Dumnezeu, organizaţiunea Sa, Sion sau Ierusalimul ceresc, este scris cu privire la trupul lui Christos, urmaşii Săi : „Dar Ierusalimul cel de sus este slobod, şi el este mama noastră. Şi voi fraţilor, ca şi Isaac, voi sunteţi copii ai făgăduinţei. Deaceea, fraţilor, noi nu sutem copiii celei roabe, ci ai femeii slobode. Christos ne-a izbăvit ca să fim slobozi". (Galateni 4:26, 28, 31). Organizaţiunea lui Dumnezeu este una a adevărului, şi deaceea este liberă.

Dumnezeu ştia în mod cu totul clar dinainte şi El deasemenea a hotărît dinainte cine să fie Acela care, ca unealtă a Sa, va face mare numele Său şi va binecuvânta pe cei credincioşi dintre oameni. Acest fapt devine tot mai clar, pe măsură ce procedurile profetice se desfăşură. Să nu se uite niciodată că Şarpele cel vechiu, în amara sa vrăşmăşie împotriva Sămânţei făgăduite, era totdeauna la pândă şi gata de atac, pentru a se opune împlinirii legământului lui Iehova şi astfel să se dovedească pe sine mai puternic decât Dumnezeu. După douăzeci de ani de sterilitate, nevasta lui Isaac deveni fecundă (roditoare), prin mila lui Dumnezeu. Domnul i-a descoperit că va naşte doi gemeni, şi că cel ce se va naşte pe urmă va deveni mai puternic decât cel ce se va naşte întâi, şi Dumnezeu a hotărît că „cel mai bătrân va fi servul celui mai tânăr". (Genesa 25:21—23). Aceasta a însemnat că cel mai tânăr era alesul lui Dumnezeu pentru dreptul de întâia naştere la legământul Său cu Abraam. Şarpele cel vechiu, cu toate acestea, imediat s'a apucat să saboteze această hotărîre divină şi să aducă ruşine asupra alegerii lui Dumnezeu.

Când s'a împlinit vremea Rebecii ca să nască, întâiul născut a fost numit Esau, iar al doilea gemen, care se ţinea tare cu mâna de călcâiul fratelui său, a fost numit Iacob, sau „Cel care ia locul altuia". Gemenii crescură la maturitate. Esau deveni un vânător. Iacob se ocupa cu lucrarea de administrare şi de construcţie pe lângă corturile tatălui său Isaac, şi cu studiul legămintelor lui Dumnezeu, a căror împlinire el o dorea. Esau nu se ocupa de legământul cu Abraam, ci vâna şi se interesa de fiicele blestemate ale lui Canaan, dintre cari îşi alese femeile sale. Totuşi el pretindea dreptul la legământul abraamic, în virtutea legii ţării cu privire la fii întâi născuţi. Neştiind că Dumnezeu hotărîse ca dreptul de întâia naştere să aparţină gemenului celui mai tânăr, lui Iacob, dar arătând dispreţ pentru cuvântul lui Dumnezeu şi iubindu-şi stomacul său, Esau vându dreptul său de întâia naştere lui Iacob pentru o gustoasă fierturi de linte. Pentru aceasta cuvântul lui Dumnezeu numeşte pe Esau un curvar şi un nelegiuit ; şi pe drept, Dumnezeu a judecat pe cei doi fii gemeni, zicând : „Pe Iacob l-am iubit, dar pe Esau l-am urît". (Romani 9:10—13, Maleachi 1:2, 3). Iacob poseda acum dreptul de întâia naştere în două moduri : prin hotărîrea lui Dumnezeu şi prin dreptul de cumpărare a oricărei pretenţiuni în legătură cu aceasta. — Genesa 25:27—34.

Diavolul ura pe Iacob şi veghia asupra lui ca să-l nimicească, pe când era încă fără copii. La Gerar, în Palestina, Dumnezeu Îşi reînoi termenii legământului abraamic faţă de Isaac. (Genesa 26:1—6). Apoi veni vremea pentru Isaac ca să transmită urmaşului său binecuvântările dreptului de întâia naştere, pe cari el le primise de la Abraam. Esau ţinu în neştiinţă pe tatăl său despre vânzarea pretenţiunii sale la dreptul de întâia naştere. El a lucrat în mod fățarnic ca şi când dreptul i-ar fi

aparţinut lui şi, la dorinţa tatălui său, se duse să vâneze, înainte de a veni să primească binecuvântarea. Dumnezeu lăsă ca Rebeca să afle despre complotul lui Esau şi o conduse în armonie cu ceeace-i spusese Dumnezeu înainte de naşterea lui Esau şi a lui Iacob. Drept rezultat, Isaac a dat binecuvântarea alesului lui Dumne-

zeu, lui Iacob, şi zise: „Fiii mamei tale să se închine înaintea ta! Blestemat să fie oricine te va blestema, şi binecuvântat să fie oricine te va binecuvânta". (Geneza 27:27—29). Isaac, datorită vârstei înaintate, orbise şi nu văzu cui îi transmise binecuvântarea. Deaceea binecuvântarea îşi luă cursul ei nu după voia omului, ci după voia lui Dumnezeu, pentruca scopul lui Iehova să rămână în picioare. (Romani 9:11). El niciodată nu acordă binecuvântări în mod greşit.

După aceea veni Esau, în mod prezumţios (încrezut în sine), să pretindă şi să primească binecuvântarea dreptului de întâia naştere, dar sfârşi prin a afla numai că Iacob lucrase în conformitate cu vânzarea pe care i-o făcuse cu ani înainte. Mâniat din cauză că nu-i reuşise să înşele pe fratele său, moştenitorul de drept al făgăduinţei, Esau plănui să omoare pe Iacob, la moartea tatălui lor. In acelaş timp, el se căsători cu o femeie Canaanită. Intreaga sa procedură arată că el era nevrednic spre a moşteni binecuvântarea; deaceea Dumnezeu hotărî împotriva lui.

Iacob era acum trecut de şaptezeci de ani. Mama sa Rebeca, auzind despre scopul criminal al lui Esau, sfătui pe credinciosul său fiu să se ferească de Esau şi să fugă în casa fratelui ei Laban, în Siria. Inainte ca să plece, orbul Isaac sfătui pe Iacob, ca moştenitor al făgăduinţei, să nu se conformeze după purtarea necurată a lui Esau, ci să meargă în casa vărului său în Siria (sau Padanaram) şi să-şi ia o nevastă din casa lui. Apoi — şi de astă dată în mod conştient — Isaac repetă binecuvântarea lui Dumnezeu pentru Iacob, arătând prin aceasta că el era moştenitorul aprobat.

Iacob a pornit la drum spre Siria. In decursul călătoriei sale, el era obligat să doarmă afară, în câmp deschis, aproape de locul ce se numeşte Luz. Şi-a pus o

piatră drept căpătâi și s'a culcat să doarmă. Iehova trimise un vis celui ce dormea și asigură pe Iacob că procedase bine și că era un om cu credință, care plăcea lui Dumnezeu și că era ales de El. „Și a visat o scară rezemată de pământ, al cărei vârf ajungea până la cer. Ingerii lui Dumnezeu se suiau și se pogorau pe scara aceea". Din vârful scării aceleia, Iehova vorbi lui Iacob, și, extinzând termenii legământului abraamic la el, îi zise: „Și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine și în sămânța ta". Deșteptându-se dis de dimineață a doua zi, Iacob făcu un stâlp din piatra pe care și-o pusese de căpătâi, a turnat untdelemn pe ea și a chemat numele locului aceluia „Bethel", ceeace înseamnă „Casa lui Dumnezeu". Iacob a făcut o juruință că, dacă Dumnezeu îl va conduce și se va îngriji de el și-l va aduce din nou în pace acasă, atunci „Iehova va fi Dumnezeul meu". — Genesa, capitolul 28, *A.R.V.*

Ajungând în cetatea lui Haran în Siria, Iacob a fost bine primit de către Laban, unchiul său, și putea să se simtă ca acasă. El a făcut o învoială cu Laban spre a se căsători cu cele două fiice ale sale, Lea și Rachela. Prin ele și prin servele lor, cari au dat naștere la copii pentru stăpânele lor, Iacob deveni tată a unsprezece fii și o fiică. El a dobândit deasemenea și mari turme de animale domestice și un mare număr de servi. Aceasta cauză gelozie în casa lui Laban și Dumnezeu porunci lui Iacob să plece și să se întoarcă în pământul promis. Esau, auzind de venirea sa, ieși întru întâmpinarea lui, și Iacob îi trimise dăruri înainte. Noaptea, înainte de întâlnirea cu Esau, Iacob a fost vizitat de un înger al lui Iehova, și Iacob s'a luptat cu îngerul în formă umană, pentru o binecuvântare divină, înainte de a se întâlni față în față cu Esau. Apoi, acest împuternicit al lui Dumnezeu schimbă numele lui Iacob în Israel, zicând: „Căci ai luptat cu Dumnezeu și cu oameni, și ai fost biruitor".

Pentru acest motiv „Israel" înseamnă „Cel ce domnește cu Dumnezeu; luptător (care se ia la trântă) cu Dumnezeu". Aceasta era răsplata pentru credința neclintită.

Intâlnirea lui Iacob cu Esau trecu fără ca Esau să-și fi executat amenințarea sa, exprimată cu douăzeci de ani în urmă. Esau se întoarse la Seïr, și Iacob plecă mai departe și își întinse un cort provizoriu aproape de Sichem. Acolo a ridicat un altar de închinare, pe care l-a numit *„El-e-lo-he-Israel"*, însemnând „Dumnezeu, Dumnezeul lui Israel". Acest Dumnezeu era Iehova, după cum zise Iacob în Bethel, locul unde visase scara. In decursul timpului, Dumnezeu porunci lui Iacob să mai viziteze încă odată Bethel-ul. Acolo apăru Dumnezeu lui Iacob și confirmă schimbarea numelui său în acela de *Israel*, și deasemenea și promisiunea cu privire la sămânța lui Abraam. Pe drum, pe când se întorceau dela Bethel, și pe când se apropiau de Efrata (mai târziu numit Betleem), soția iubită a lui Iacob, Rachela, născu pe al doilea fiu al ei, Beniamin, dar ea muri din cauza marilor dureri de naștere. Celalt fiu al ei era Iosif. Iacob era acum tată a doisprezece fii. El avea privilegiul acum să viziteze pe tatăl său Isaac, înainte de ce acest bătrân patriarch, orb, muri în vârstă de 180 de ani.

Cu privire la moartea lui Isaac, darea de seamă la Genesa 35:29, în conformitate cu traducerea *King James*, sună: „Și și-a dat duhul și muri, fiind adăugat la poporul său, bătrân și sătul de zile: și fiii săi Esau și Iacob îl înmormântară". Traducerea *Douay* a aceluiași verset sună: „Și slăbit de vârstă, el muri și a fost adăugat la poporul său". Traducerea *Rotherham* sună: „Și Isaac și-a dat ultima suflare și muri, fiind adăugat la poporul său".

O comparație a acestor trei traduceri autoritare, condamnă falsa doctrină bazată pe minciuna Șarpelui în

Eden, că un suflet nemuritor ar locui în trupul omului şi că, întocmai ca un duh, acesta scapă din trup la moarte şi se duce într'o lume spirituală, aşteptând o reuniune cu trupul la timpul învierii. Aceasta nu este altceva decât religia demonică a vechilor Egipteni, cari făceau mumii prin îmbălsămarea trupurilor moarte, închizându-le în cosciuge în credinţa că la ziua de judecată, sufletul va intra din nou în trup şi persoana va trăi din nou. Aceasta este o străduinţă nebună a demonilor de a contrazice sentinţa lui Dumnezeu asupra lui Adam : „Din ţărână eşti, şi în ţărână te voi întoarce". In ce priveşte pe Isaac, el muri şi a fost înmormântat, şi la el se aplică cuvintele lui Isus : „Nimenea nu s'a suit în cer".

Fiul lui Isaac, Iacob a continuat să locuiască în corturi, ca un străin într'o ţară străină, neluând parte la afacerile acestei lumi, ci privind înainte spre lumea nouă a dreptăţii. Esau şi urmaşii săi, cu toate acestea, clădiră cetăţi în teritoriile Seirului şi întemeiară împărăţii şi ducate. Iacob privea după întemeierea Impărăţiei lui Dumnezeu prin Sămânţa făgăduită. El nu ridică cetate sau cetăţi, clădite de mâini omeneşti. Intocmai ca Abraam şi Isaac, el ţinea tare la integritatea Sa faţă de făgăduinţa lui Iehova şi era un martor credincios pentru El.

Ca dovadă a aprobării acestor trei strămoşi ai Sămânţei făgăduinţei, Iehova făcu să se scrie această dare de seamă : „Prin credinţă Abraam, când a fost chemat să plece într'un loc, pe care avea să-l ia ca moştenire, a ascultat şi a plecat fără să ştie unde se duce. Prin credinţă a venit şi s'a aşezat el în ţara făgăduinţei, ca într'o ţară care nu era a lui, şi a locuit în corturi, ca şi Isaac şi Iacob, cari erau împreună moştenitori cu el ai aceleiaşi făgăduinţe. Căci el aştepta cetatea care are temelii tari, al cărei meşter şi ziditor este Dumnezeu, In credinţă au murit toţi aceştia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite (împlinite) : ci doar le-au văzut şi le-au urat de bine de departe, mărturisind că sunt străini şi călători pe pământ. Cei ce vorbesc în felul acesta arată desluşit că sunt în căutarea unei patrii. Dacă ar fi avut în vedere pe aceea din care ieşiseră, negreşit că ar fi avut vreme să se întoarcă în ea. Dar doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească. Deaceea, lui Dumnezeu nu-I este ruşine să Se numească Dumnezeul lor, căci le-a pregătit o cetate". — Evrei 11:8—10, 13—16.

Acea „cetate", sau guvern organizat, o vor lua ei în stăpânire ca prinţi peste tot pământul sub împărăţia cerească a Sămânţei „femeii" lui Dumnezeu. Pentru acest motiv, Christos Isus, Sămânţa, zise cu privire la credinţa lor : „Abraam s'a bucurat să vadă ziua Mea : a văzut-o, şi s'a bucurat". (Ioan 8:56). Pentru credinţa şi faptele lor, ei sunt înscrişi cu numele în „marele nor de martori" al lui Iehova. — Evrei 12:1.

CAPITOLUL XV

O NAȚIUNE LIBERĂ NĂSCUTĂ

UN NUME dat unui om de către Dumnezeu, care cunoaște sfârșitul dela început, aruncă lumină peste partea pe care un astfel de om va împlini-o în scopul Atotputernicului Dumnezeu. Această regulă este adevărată deasemenea și cu privire la Iacob. „Dumnezeu i-a zis: Numele tău este Iacob; dar nu te vei mai chema Iacob, ci numele tău va fi Israel. Și i-a pus numele Israel. Dumnezeu i-a zis: Eu sunt Dumnezeul Cel Atotputernic. Crește și înmulțește-te; un neam și o mulțime de neamuri se vor naște din tine, și chiar împărați vor ieși din coapsele tale". Genesa 35:10, 11.

Națiunea lui Israel, compusă din Israeliți, sau din urmașii omului Israel, a fost prezisă dinainte. Ea trebuia să fie o națiune liberă, nu o parte a acestei lumi și a religiei ei, a comerțului și a politicii ei, ci liberă de lume și supusă numai legii lui Iehova, Dumnezeul lui Israel. Regele ei trebuia să stea, în mod reprezentativ, pe tronul lui Iehova Dumnezeu și să domnească ca Servul Său și în temere de Dumnezeu. Națiunea trebuia să fie o teocrație tipică, adică, o națiune administrată de către Dumnezeu și guvernată prin poruncile Sale. Astfel trebuia ea să preumbrească o națiune mai mare viitoare și pe Regele ei, anume, Împărăția lui Dumnezeu prin Sămânța Sa. Această națiune din urmă este veșnicul Guvern teocratic prin care bărbați ascultători din toate națiunile și familiile vor fi pentru veșnic binecuvântați. Modul cum Dumnezeu a procedat spre a împlini această făgăduință de legământ făcută lui Iacob, este de interes universal.

Marele contrar al lui Dumnezeu, Satan, Diavolul, și-a propus să zădărnicească legământul divin și prin aceasta să dovedească că Dumnezeu nu este în stare să-Și îndeplinească cuvântul Său. Observând favoarea specială pe care Iacob, sau Israel, a acordat-o iubitului său fiu Iosif, Diavolul a trezit gelozie în cei zece frați vitregi ai săi. Aceasta s'a agravat atunci când Dumnezeu favorizâ pe Iosif cu visuri, cari preziceau ridicarea sa la vremea și în modul pe cari Dumnezeu le-a hotărît. Spre a combate scopul divin, frații lui Iosif îl vândură în robie în Egipt, prima putere mondială după darea de seamă biblică.

Vrăjmășia Diavolului l-a urmărit pe Iosif mai departe ca sclav în țara lui Ham, și tânărul a fost pus într'o lumină falsă, acuzat pe nedrept, și aruncat în închisoarea de stat. Iosif, cu toate acestea, nu-și pierdu credința în Dumnezeu, care-i trimisese visurile. El își menținu integritatea sa înaintea lui Iehova și i s'a dat privilegiul de a fi un martor pentru Iehova. După un număr de ani, Dumnezeu făcu ca Iosif să fie scos afară din închisoare și, înaintea puternicului domnitor al Egiptului, să explice visurile lui Faraon. Prin puterea lui Dumnezeu, Iosif explică visurile, prezicând șapte ani de belșug peste întreg Egiptul, urmați apoi de șapte ani de foamete îngrozitoare. Situația trebuia să fie luată în mână imediat, și Faraon numi pe Iosif ca prim ministru al său, pentru a lua măsuri de ajutor împotriva foametei și să asigure libertatea din lipsuri a Egiptului. Când cei șapte ani de belșug se terminară, au urmat cei șapte ani de foamete. Dar Egiptul era pregătit dinainte.

Foametea atinse celelalte părți ale pământului, și cei zece frați vitregi ai lui Iosif veniră în Egipt după alimente, dar nu reușiră să recunoască pe Iosif în poziția sa înălțată. Folosindu-se de puterea sa, Iosif îi obligă să aducă pe fratele său mai tânăr, Beniamin, cu ocazia

celei de a doua călătorii a lor după alimente. Apoi, după ce ospătă pe cei unsprezece fraţi ai săi, Iosif li se descoperi în particular cine era el. Ei îşi temeau vieţile lor, dar Iosif i-a asigurat că Iehova Dumnezeu permisese toate acestea pentru binele servilor Săi credincioşi şi a combătut scopurile Diavolului. Apoi, Iosif îi trimise îndărăt în Canaan spre a aduce pe tatăl lor şi toate familiile lor, jos în Egipt, ca să trăiască în acea ţară în vremea de foamete care mai rămăsese. Iosif s'a înţeles cu Faraon ca ei să fie stabiliţi în ţinutul lui Goşen, unde li s'a purtat bine de grijă. Egiptenii, cu toate acestea, îşi terminară banii şi celelalte lucruri, şi nu mai aveau ce să dea în schimb spre a-şi primi hrana necesară, astfel încât, în cele din urmă, ei se vândură pe ei şi pământurile lor lui Faraon pentru susţinerea vieţii lor. In consecinţă, oamenii depindeau acum de domnitorul lor prin primul său ministru, în ce priveşte susţinerea vieţii, şi Iosif dispunea de ei şi de interesele lor în tot Egiptul, spre a-i apăra împotriva lipsei şi a şomajului. Deasemenea din toate ţările de primprejur veneau la Iosif după alimente. — Genesa, capitolele 37 până la 47.

Atotputernicul Dumnezeu, care înscenă această puternică dramă profetică şi prezervă darea de seamă despre aceasta până acum, face de cunoscut prin aceasta oamenilor calea care duce la viaţă veşnică în această mare criză mondială. Toţi aceia cari caută libertate din moarte, lipsă şi teamă, trebue să asculte instrucţiunile şi legile Domnitorului Suprem, mai mare decât Faraon. Ei trebue să vină la Servul principal al lui Dumnezeu, la Sămânţa „femeii" Sale, la Christos Isus. Ei trebue să se „vândă" sau să se devoteze pe ei înşişi lui Iehova Dumnezeu şi să primească din mâna marelui Său Serv proviziile dătătoare de viaţă ale adevărului, împărţite acum prin cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. Dacă aceasta nu se întâmplă, orice conferinţă mondială cu privire

la hrana materială şi orice mecanism stabilit de către domnitorii mondiali, spre a rezolva problema hranei, precum şi alte probleme de după războiu, sunt zadarnice. Asemenea străduinţe umane, nu vor anunţa uşurare durabilă, securitate socială, ordine bună, pace, prosperitate şi libertăţile dorite. „Omul nu trăieşte numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Iehova, trăieşte omul". Acela, care este mai mare decât Iosif, a repetat aceste adevăr. Deutronomul 8:3, A.R.V.; Matei 4:3, 4.

In Egipt, rudele lui Israel, ajunseră la şaptezeci de suflete. Timpul se apropia ca el să moară, la vârsta de 147 ani, ultimii şaptesprezece ani, petrecându-i împreună cu Iosif în Egipt. Sub îndrumarea lui Dumnezeu, Israel adună pe cei doisprezece fii ai săi în jurul patului său şi le puse o mărturie cu privire la Iehova şi la legământul Său. Apoi, în calitate de instrument al lui Dumnezeu, el transmise binecuvântarea divină asupra acestor doisprezece stâlpi ai viitoarei naţiuni a lui Israel, compusă din douăsprezece seminţii.

Cu spiritul lui Dumnezeu al inspiraţiei asupra lui, Israel arătă seminţia prin care va veni domnitorul făgăduit al împărăţiei lui Dumnezeu, Guvernul teocratic. El zise: „Iuda este un pui de leu... Toiagul de domnie nu se va depărta de Iuda, nici toiagul de cârmuire (legiuitorul, trad. engl.) dintre picioarele lui, până va veni Silo; şi de El vor asculta popoarele". (Genesa 49:9, 10). Viitorul Rege va fi „Leul din seminţia lui Iuda". Din cele douăsprezece canale, cari au ieşit din Iacob, Sămânţa regală a făgăduinţei va veni prin Iuda, al cărui nume înseamnă „laudă", laudă lui Dumnezeu. Despre Iuda şi despre fraţii săi se vorbeşte acum ca despre capi de seminţii: „Aceştia sunt toţi cei ce alcătuiesc cele douăsprezece seminţii când i-a binecuvântat, pe fiecare cu o binecuvântare deosebită". (Genesa 49:28). Doispre-

zece este un simbol scriptural al unei organizaţiuni complecte, echilibrată ; şi cele douăsprezece seminţii ale lui Israel sunt folosite ca o icoană a organizaţiunii complecte a viitoarei naţiuni teocratice sub Sămânţa, Silo, „Prinţul Păcii". — Apocalips 7:4—8 ; 5:5 ; Isaia 9:6, 7.

Cele douăsprezece seminţii ale copiilor lui Israel, se bucurau de libertatea de închinare şi liberi de lipsă, teamă şi de apăsare până la moartea lui Iosif, a primului ministru al Egiptului. Sub binecuvântarea lui Dumnezeu, în armonie cu scopul Său irezistibil, ei s'au înmulţit mult. Cu moartea lui Iosif, Satan cugeta că avea de-acum poporul ales al lui Dumnezeu acolo unde dorea. Egiptul n'a acceptat închinarea Dumnezeului lui Iosif, Iehova, ci a continuat în religie, prosternându-se demonilor. Satan încercă să murdărească pe Israeliţi cu asemenea religie şi prin ea să-i întoarcă spre necredincioşie faţă de Iehova. El a ridicat pe tronul Egiptului un Faraon, care nu cunoştea sau nu recunoştea datoria, cu care naţiunea era obligată faţă de Iosif şi faţă de Dumnezeul său, Iehova. Impins de naţionalism şi de ideea că Egiptenii erau o rassă domnească, acest Faraon servea Diavolului, încât prin ordine de stat voia să nimicească pe străinii Israeliţi, şi să-i facă să lucreze ca sclavi până la moarte. Nu toţi Israeliţii deveniră pătaţi prin religie, ci câţiva dintre ei ţineau la credinţa lor în Iehova şi rezistară împotriva unei asemenea nedreptăţi, făurite prin lege împotriva lui Iehova şi a poporului Său. Sub aceste împrejurări diabolice în Egipt, se născu Moise, fiul unui bărbat din seminţia lui Levi, numit Amram, şi al soţiei sale, Jochebed.

Iehova, care ducea mai departe la împlinire scopul Său, ocroti pe acest copil levit de sabia sângeroasă a lui Faraon, şi chiar făcu ca el să fie adoptat în casa lui Faraon şi să fie crescut de propria fiică a lui Faraon. Până la predarea lui mamei sale adoptive, părinţii lui Moise

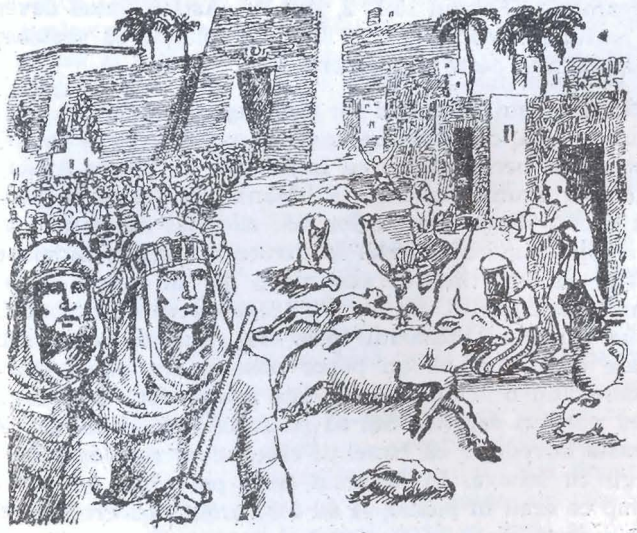
crescură copilul în educaţia, mustrarea şi credinţa Dumnezeului lui Abraam, Isaac şi Iacob. La curtea lui Faraon, Moise crescu la maturitate, în timp ce poporul său nu înceta să se înmulţească în ciuda crudei apăsări a Egiptului nazificat. Moise nu adoptă religia Egiptului, ci s'a lipit de credinţa sa în Iehova şi căuta eliberarea poporului său. In străduinţa sa de a începe eliberarea lor, un conducător egiptean de sclavi a fost ucis. In primejdie acum cu propria sa vieaţă şi văzând că nu sosise încă vremea, Moise părăsi Egiptul şi se refugie în Arabia la un prinţ Midianit, care era un urmaş al propriului strămoş al lui Moise, al lui Abraam. Moise se căsători cu fiica prinţului şi începu o vieaţă de păstor. Patruzeci de ani trecură astfel.

Timpul prezis al lui Iehova sosi spre a face poporul Său ales o naţiune liberă. Dela vremea, când Abraam întră în ţara făgăduită, şi când a fost făcut parte din legământul lui Dumnezeu, trecuseră 430 de ani, şi Israeliţii gemeau tot mai mult sub apăsarea unui nou Faraon. Intr'o zi, dintr'un rug, care ardea în chip miraculos la poalele Muntelui Horeb, îngerul lui Dumnezeu chemă pe Moise, care-şi păştea oile, şi-i porunci să se întoarcă în Egipt, să scoată pe Israeliţi din robie şi să-i aducă la acest munte să se închine lui Dumnezeu. Moise întrebă în al cui nume să preia el această misiune. „Dumnezeu a zis lui Moise : EU SUNT CEL CE SUNT. Şi a adăugat : Vei răspunde copiilor lui Israel astfel : Cel ce se numeşte EU SUNT, m'a trimis la voi. Şi Dumnezeu a mai zis lui Moise : Aşa vei zice copiilor lui Israel : Iehova, Dumnezeul părinţilor voştri, Dumnezeul lui Abraam, Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacob, m'a trimis la voi. Acesta este numele Meu pentru vecinicie, acesta este numele Meu din neam în neam. Du-te". (Exodul 3:14—16, *A.R.V.*). Moise trebuia să fie martorul lui Iehova în Egipt.

Moise se întâlni apoi cu Israeliții în Egipt și le prezentă dovezile sale autentice și declarațiunea scopului lui Dumnezeu, simbolizat prin numele „Iehova". Impreună cu fratele său Aaron, Moise apăru înaintea lui Faraon și ceru în numele lui Iehova eliberarea Israeliților, precum și libertatea lor să se închine lui Iehova la muntele sfânt. Arogant, Faraon răspunse: „Cine este Iehova, ca să ascult de glasul Lui, și să las pe Israel să plece? Eu nu cunosc pe Iehova, și nu voi lăsa pe Israel să plece". (Exodul 5:2, *A.R.V.*). Următor acestui fapt, Iehova, prin Moise ca servul și profetul Său, lovi Egiptul cu zece plăgi, arătând supremația și atotputernicia lui Iehova. Preoții religiei lui Faraon au rezistat, dar în zadar. Faraon servea pe Diavolul, și astfel stătea ca un simbol al Diavolului. Deacecea, într'un mesagiu către Faraon, Iehova spuse pentruce permitea El Diavolului să continue să existe și să se opună în mod nelegiuit lui Dumnezeu. Iehova zise: „Dar te-am lăsat să rămâi în picioare, ca să vezi puterea Mea, și numele Meu să fie vestit (de către Martorii Mei) în tot pământul". (Exodul 9:16, *Leeser*). Ultimele patru plăgi au urmat acestei descoperiri.

A zecea plagă a fost nimicirea tuturor întâilor născuți ai Egiptului, copii și animale. Pentruca copiii întâi născuți ai Israeliților să fie ocrotiți în decursul acestei ultime plăgi, li s'a poruncit Israeliților să junghie un miel de paște și să-l mănânce în casele lor, înlăuntrul ușilor stropite cu sângele lui. In vechile aranjamente tipice ale lui Dumnezeu, legămintele Sale erau inaugurate și intrau în vigoare peste sângele unui animal de jertfă. Stropirea sângelui mielului de paște, era, prin urmare, începutul legământului special al lui Dumnezeu al legii, cu națiunea lui Israel. Prin aceasta ei intrau în mod definitiv într'o relațiune de legământ cu El și erau supuși legii Sale. Ei deveneau o națiune teocratică, și nașterea sau aducerea lor în existență la libertate, urmă imediat. Toată aceasta a fost o dramă profetică, în care mielul de paște deveni un simbol sau icoană a Jertfei mai mari, prin care un nou legământ cu Dumnezeu este adus în existență. Această Jertfă este antitipicul Isaac, „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii" și care este Christos Isus. — Ioan 1:29, 36.

In acea noapte de paște, cea de a patruspreze cea zi din luna întâia după calendarul lui Dumnezeu, lui Faraon i s'a răpit întâiul său născut și el a trimis și a rugat pe Moise și pe poporul său, să plece afară din Egipt. Israeliții s'au adunat la olaltă și au ieșit. In timp ce mergeau, stâlpul de nor al lui Iehova apăru înaintea lor și-i conducea. In timpul nopții acesta se transforma într'un stâlp de foc și-i lumina. Ei erau conduși spre coasta Mării Roșii. In amărăciune învârtoșată, Faraon și

oştile sale înarmate, întreprinseră urmărirea israeliţilor, sperând a le întinde o cursă la coasta mării şi a-i duce îndărăt în robie. Apoi, Moise ridică toiagul în mâna sa, şi Iehova împărţi apele Mării Roşii şi poporul Său trecu înainte ca pe uscat. Când oştile lui Faraon năvăliră grăbite în fundul mării în urmărire aprinsă, Dumnezeu făcu ca echipamentul lor militar să se târască greu şi să se îngroape în noroiu. El aduse din nou la olaltă apele despărţite şi ele înghiţiră trupele de elită ale lui Faraon. Când poporul lui Dumnezeu se afla în siguranţă de cealaltă parte a mării, cântă sub conducerea lui Moise, cântarea de biruinţă: „Voi cânta lui Iehova, căci şi-a arătat slava: A năpustit în mare pe cal şi pe călăreţ. Iehova este tăria mea şi temeiul cântărilor mele de laudă: El m'a scăpat. El este Dumnezeul meu: pe El Îl voi lăuda; El este Dumnezeul tatălui meu; pe El Îl voi preamări". (Exodul 15:1, 2, *A.R.V.*). Astfel, Israel deveni o naţiune a Martorilor lui Iehova, obligată să vestească numele Său peste tot pământul.

În decursul călătoriei lor mai departe, acum ca o naţiune liberă, deveni necesar să se procure hrană în mod miraculos pentru hrănirea Israeliţilor în pustia Arabiei. Această hrană era numită „Mană", şi putea fi găsită în fiecare dimineaţă a celor şase zile, dar nu în a şaptea zi. Când poporul întrebă pentruce nu, Moise le spuse: „Veţi strânge timp de şase zile; dar în ziua a şaptea, care este Sabatul, nu va fi". „Şi poporul s'a odihnit în ziua a şaptea". (Exodul 16:26, 30). Aceasta este prima dare de seamă, că un popor observa un Sabat săptămânal sau o zi de odihnă. Este prima dată că Dumnezeu porunci servilor Săi să păzească o zi de Sabat. Aceasta dovedeşte că Israeliţii erau acum sub legământul legii cu Iehova. În decursul celor patruzeci de ani, în timp ce erau în pustie, ei au fost hrăniţi cu credincioşie cu această mană miraculoasă.

În luna a treia după părăsirea Egiptului, Israeliţii ajunseră la poalele Muntelui Horeb sau Sinai. Acolo, Iehova zise către naţiunea nou născută: „Aţi văzut ce am făcut Egiptului, şi cum v'am purtat pe aripi de vultur, şi v'am adus aici la Mine. Acum, dacă veţi asculta glasul Meu, şi dacă veţi păzi legământul Meu, veţi fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu; Îmi veţi fi o împărăţie de preoţi şi un neam sfânt". (Exodul 19:4—6) Israeliţii s'au învoit ca să păzească legământul. A treia zi după aceea, făcu Dumnezeu, pe Muntele Sinai, o înspăimântătoare demonstraţie a puterii şi gloriei Sale. Atunci, chemă El pe Moise sus pe Munte şi i-a dat legea de bază, cele zece porunci, şi deasemena multe alte legi amănunţite ale legământului. Primele patru din cele zece porunci, porunceau poporului Său de legământ, să nu aibe pe altcineva decât pe Iehova ca Dumnezeu, să nu-şi facă idoli şi să nu se închine lor, să nu ia numele Său în deşert, şi să păzească a şaptea zi a fiecărei săptămâni, sfinţind-o ca un Sabat pentru El. Celelalte porunci, stabileau cum trebuiau să se poarte cum se cade faţă de semenul lor, în deosebi faţă de aceia în legământ cu Dumnezeu.

Moise coborî de pe munte. Ca mijlocitor între Dumnezeu şi naţiunea lui Israel, el înaugură legământul legii faţă de Israeliţi peste sângele animalelor de jertfă, şi stropi atât cartea scrisă a legii, cât şi poporul cu sânge. Din nou chemă Iehova pe Moise sus pe munte şi-l reţinu acolo timp de patruzeci de zile, fără mâncare sau băutură. El a dat lui Moise două table de piatră pe cari erau săpate cele zece porunci, precum şi o explicare amănunţită a legii. El instrui deasemenea pe Moise ca să instaleze familia lui Aaron ca preoţie şi întreaga seminţie a lui Levi ca servi ai preotului. Mai departe, Moise trebuia să pregătească şi să instaleze un tabernacol sfânt, unde puteau fi aduse jertfe şi unde se putea

păcatele întregii naţiuni, într'o zi anuală a ispăşirii.

In timpul absenţei lui Moise de patruzeci de zile, Diavolul a slăbit credinţa poporului şi l-a amăgit să calce cele zece porunci şi ridică un viţel de aur pentru închinare. Moise îi surprinse în toiul idolatriei lor nebune, sparse cele două table ale legii în indignarea sa, şi p. o-runci apoi ca idolul să fie nimicit. Intreaga seminţie a lui Levi luă loc de partea lui Iehova în această chestiune şi execută trei mii de închinători la idoli. Apoi, Moise se sui din nou pe munte, spre a interveni ca mijlocitor în folosul poporului, pe care Iehova l-a scos din lume pentru numele Său. Astfel, Domnul Dumnezeu renunţă ca să nimicească naţiunea lui Israel. Când Moise coborî de astă dată cu o nouă serie de table de piatră, faţa lui strălucea de gloria lui Dumnezeu, şi el era obligat să-şi acopere faţa cu un văl, când vorbea cu poporul.

Pregătirea pentru procurarea tuturor lucrurilor necesare pentru tabernacolul de închinare, înainta repede. In prima zi a celui de-al doilea an după părăsirea Egiptului, tabernacolul a fost instalat, şi Moise, ca servul lui Dumnezeu, instală pe Aaron ca mare preot şi pe fiii săi ca preoţi, iar pe leviţi ca ajutori. Atât legea lui Dumnezeu pentru naţiune, cât şi toate ceremoniile executate înăuntrul şi în legătură cu tabernacolul, erau tipice; adică, ele erau umbre sau pilde ale lucrurilor bune viitoare, cari vor fi împărtite omenirii prin marea teocraţie a lui Iehova, de către Sămânţa făgăduinţei. (Coloseni 2:16, 17; Evrei 10:1). Pentru aceea este necesar pentru creştini ca să studieze şi să dea atenţie acestor lucruri scrise odinioară.

CAPITOLUL XVI

FORMAREA CĂRŢII LIBERTĂŢII

SCRIE lucrul acesta într'o carte, ca să păstreze aducerea aminte, şi spune lui Iosua că voi şterge pomenirea lui Amalec de sub ceruri". Aşa porunci Iehova Dumnezeu lui Moise, după biruinţa pe care a dat-o Dumnezeu căpitanului Iosua, asupra Amalechiţilor atacatori, o biruinţă care întări mai mult pe Israeliţi în libertatea lor pe care o câştigară de sub autoritarul Egipt. — Exodul 17:14, *A.R.V.*

„Scrie-ţi aceste cuvinte, căci pe temeiul acestor cuvinte închei legământ cu tine şi cu Israel". Astfel, Iehova Dumnezeu, din nou porunci lui Moise, când acesta era cu Dumnezeu pe Muntele Sinai şi Dumnezeu i-a predat legile, poruncile şi ordinele sfântului Său legământ cu naţiunea lui Israel. — Exodul 34:27.

Când atotînţeleptul Dumnezeu a dat asemenea poruncă de a se scrie, El avea în vedere vremurile pline de nedumerire din zilele noastre, când omenirea amărîtă duce lipsă de conducere adevărată şi de o speranţă sănătoasă. „Şi tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învăţătura noastră, pentruca, prin răbdarea şi prin mângăierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde". (Romani 15:4). Cu privire la întâmplările din cariera poporului de legământ al lui Dumnezeu, este declarat sub inspiraţie: „Aceste lucruri li s'a întâmplat ca să ne slujească drept pilde (sau icoane) şi au fost scrise pentru învăţătura noastră, peste cari au venit sfârşiturile veacurilor". — 1 Corinteni 10:11.

Scrierea cărţii libertăţii, a cărţii adevărului, a Bibliei, nu a fost lăsată înclinării unor istorici lumeşti. Ea a

fost scrisă la porunca lui Iehova Dumnezeu dată servilor Săi devotaţi, cari erau oameni liberi ai lui Dumnezeu şi supuşi conducerii Sale. Moise este primul după darea de seamă, care primi porunca divină să scrie o dare de seamă sfântă despre scopurile lui Dumnezeu şi despre faptele Sale.

Atotputernicul Dumnezeu cunoaşte formaţia şi slăbiciunea memoriei, şi cunoaşte deasemenea şi scopul Diavolului de a nimici darea de seamă, să o strice şi să o şteargă din minţile oamenilor. Deaceea, Dumnezeu nu a lăsat ca educaţiunea poporului să fie supusă procesului tradiţiei şi puterii preoţimii religioase, ci lăsă ca să fie scrisă o credincioasă dare de seamă, pentru a fi citită şi consultată, pentruca faptele şi învăţăturile adevărate să poată fi cercetate. Deoarece Dumnezeu a poruncit ca darea de seamă să fie scrisă în mod expres pentru aceia cari duc lipsă de informaţiune vitală în acest timp de cea mai rea criză a naţiunilor la sfârşitul lumii, Atotputernicul Dumnezeu va păzi Sfintele Scripturi şi va avea grijă ca ele să fie păstrate până la timpul necesar, în faţa tuturor eforturilor urîtorilor libertăţii de a le nimici şi de a ţine omenirea în ignoranţă. „Cuvântul Domnului rămâne în veac. Şi acesta este cuvântul care v'a fost propovăduit prin Evanghelie". — 1 Petru 1:25; Isaia 40:8.

Prima menţiune despre o carte, este făcută la Genesa 5:1, care declară: „Iată cartea neamurilor lui Adam". Dacă dări de seamă au fost scrise şi păstrate până în acest trecut îndepărtat, nu este arătat, întrucât prima scriere şi citire este menţionată pe vremea lui Moise, când Dumnezeu îl autorizâ să scrie. Este prin urmare raţional că dela Adam până la Moise, darea de seamă a fost transmisă mai departe prin tradiţie orală, din generaţiune în generaţiune. Dovadă în acest scop este declaraţia lui Dumnezeu despre Abraam: „Căci Eu îl cunosc şi

ştiu că are să poruncească fiilor lui şi casei lui după el, să ţină calea Domnului, făcând ce este drept şi bine, astfel Domnul să împlinească faţă de Abraam ce i-a făgăduit". — Genesa 18:19.

Abraam putea să înveţe faptele în mod direct dela Sem, fiul lui Noe, întrucât vieaţa lui Sem şi aceea a lui Abraam erau suprapuse timp de 150 de ani. Sem putea să adune informaţiuni dela strămoşul său Metusala, care muri în anul potopului, când Sem era in vârstă de 98 de ani. In schimb, Metusala avusese mult timp să strângă material de documentare, direct până îndărăt la crearea omului; pentrucă vieaţa lui Adam se suprapunea cu acea a lui Metusala timp de 243 de ani. Faptele astfel transmise mai departe, dela Adam până la Metusala, apoi până la Sem, şi după aceea până la Abraam, acest „prieten al lui Dumnezeu" putea să le treacă direct nepotului său Iacob, pe care el l-a cunoscut timp de 15 ani. Iacob putea să transmită credincioasa dare de seamă fiului său Levi, strămoşul lui Moise, sau chiar fiului lui Levi, Chehat. Chehat, levitul, putea să comunice faptele din cartea Genesei fiului său Amram. Deşi Chehat a trăit 133 de ani, totuşi el a murit înaintea naşterii nepotului său Moise. Amram trăi 137 de ani în Egipt, şi fiul său Moise se născu cu 80 de ani înainte de ce Iehova eliberă pe Israeliţi din Egipt.

Atotputernicul Dumnezeu, în care nu este minciună, a avut grijă ca darea de seamă orală, sau tradiţia, să fie memorizată în mod corect şi să treacă mai departe prin linia bărbaţilor amintiţi mai sus. Aceasta a făcut-o Dumnezeu prin spiritul Său, sau forţa Sa nevăzută. Este „spiritul adevărului", care lucrează pentruca noi să avem „Mângâierea Scripturilor". Isus zise în legătură cu „spiritul adevărului", „mângâietorul", şi despre ajutorul pe care acesta îl dă memoriei: „Dar Mângâietorul", adică spiritul sfânt, pe care-l va trimite Tatăl, în numele

Meu, vă va învăţa toate lucrurile, şi vă va aduce aminte de tot ce v'am spus". — Ioan 14:17,26, *Emphatic Diaglott*.

Noe, Abraam, Isaac şi Moise, erau profeţi. Cât despre înrâurîrea puterii sau spiritului nevăzut al lui Dumnezeu asupra lor, pentru a duce mai departe o dare de seamă corectă, este scris: „Căci nicio proorocie n'a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit dela Dumnezeu, mânaţi de spiritul sfânt". (2 Petru 1:21, *A.R.V.*). Cel târziu cu Moise, Dumnezeu puse capăt tradiţiei orale, când porunci lui Moise să scrie. Deaceea cu Moise începe formarea Bibliei scrise. Moise scrise partea sa din Biblie în limba pe care Dumnezeu i-a arătat-o. Aceasta era limba Ebraică. — Exodul 24:12; 31:18.

Moise scrise primele cinci cărţi ale Bibliei. Acestea au compus la început o singură carte, dar aceasta fără îndoială a fost despărţită în cinci volume, spre a o face suluri uşor de mânuit. Cartea Genesei singură, poate să fie făcută un sul de cel puţin 9 metri. Aceste scrieri au fost numite „cartea legii lui Moise". (Iosua 1:8; 8:31—35). Iosua scrise cartea care poartă numele său. (Iosua 24:26). Dumnezeu, prin puterea sau spiritul Său al inspiraţiunii, lăsă şi pe alţi servi ai Săi să scrie, astfel ca David, Solomon, Isaia, Ieremia, Ezechiel, Habacuc, Naum, şi Ezra[1]. La 1 Regi 14:19, 29 un alt scriitor menţionează cartea cronicilor; în timp ce la 1 Cronici 29:29, scriitorul menţionează cartea lui Samuel. La 2 Cronici 16:11; 32:32, sunt menţionate cartea Regilor şi viziunea lui Isaia, arătând astfel că acele cărţi existau în acea vreme. Daniel scrie la anul 538 înainte de Christos: „Eu, Daniel, am văzut din cărţi numărul anilor, despre cari vorbise Domnul către proorocul Ieremia". Cinci ani mai târziu, îngerul lui Iehova zise către Daniel: „Dar vreau să-ţi

[1] Vezi 2 Cronici 35:4; 26:22; Ieremia 36:2, 27; 51:60; Ezechiel 37:16; Habacuc 2:2; Naum 1:1; Ezra 4:8; 7:11, 12, 21.

fac de cunoscut ce este scris în cartea adevărului". (Daniel 9:2; 10:21). Aceasta dovedeşte că pe vremea lui Daniel exista o colecţie a cărţilor Scripturilor inspirate.

Din zilele lui David mai ales, sunt menţionaţi scriitori, cari erau preoţi şi leviţi. (2 Samuel 8:17; 20:25). După Daniel, scriitorul Ezra, preotul, a ajuns însemnat. (Ezra 7:1, 6, 10—12). Fără îndoială că din timpul lui Ezra încoace, multiplicarea prin copiere a sfintelor cărţi inspirate, a crescut în mare măsură. Pentruce? Deoarece Israeliţii sau Evreii se împrăştiaseră atunci prin multe ţări şi şi-au clădit sinagogi spre a auzi şi a studia cuvântul lui Dumnezeu. Deaceea, copiile erau necesare pentru fiecare sinagogă. Astfel, când Isus intră într'o sinagogă în Nazaret şi I s'a cerut să predice, I s'a putut da cartea sau sulul profeţiei lui Isaia, ca să citească. (Luca 4:17). Mai târziu, apostolul Său, Iacob, explică despre această răspândire de copii a cuvântului lui Dumnezeu, zicând: „Căci încă din vechime, Moise are în fiecare cetate oameni, cari îl propovăduiesc, fiindcă este citit în sinagogi în toate zilele de Sabat". (Fapte 15:21). Ucenicii lui Isus îi citau din profeţia lui Maleachi cu privire la venirea unui Ilie, şi Isus recunoscu inspiraţiunea profeţiei lui Maleachi, zicând: „Este adevărat că trebue să vină întâi Ilie, şi să aşeze din nou toate lucrurile". (Matei 17:10—13). Aceasta dovedeşte că cartea profeţiei lui Maleachi, ultima carte a Scripturilor Ebraice a Bibliei, exista pe vremea lui Isus şi *canonul* (sau colecţia de cărţi inspirate) în Ebraică era atunci complect, dela Genesa, prin Cronici, şi până la Maleachi, inclusiv.

Asemenea cărţi canonice erau desfăşurate în mod public pentru referinţă, pe mesele bibliotecii preoţilor sau scriitorilor Evrei. Alte cărţi, cari nu erau inspirate şi deaceea nu erau dela Dumnezeu, deci nu corespundeau cu adevărul, erau ascunse din faţa publicului. Prin urmare ele au fost numite „Apocrife", ceeace înseamnă

„ascuns", deoarece sunt neautentice, false, nu sunt inspirate de Dumnezeu în mod natural. Cărțile apocrife nu sunt cuprinse până în zilele noastre în canonul Ebraic. Nicăeri în Biblie, însuși Scripturile canonice Ebraice nu sunt numite „Vechiul Testament". Este foarte greșit că oamenii le desemnează ca atari și le despart de scripturile cari au fost scrise mai târziu, după Christos, în greceşte şi numesc aceste Scripturi greceşti „Noul Testament". In Scripturile Ebraice, un nou testament sau legământ nou, este atât prezis precum și preumbrit, dar acest testament nu se referă la colecția Scripturilor grecești, scrise de către scriitorii creștini.[1] Intreaga Biblie a Scripturilor Ebraice și Grecești, dela Genesa până la Apocalips, este o singură carte dela un singur Autor, Dumnezeu, și nu sunt două „testamente".

Despărțirea neautorizată a Bibliei în „testamente" a dus la eroarea religioasă că 'Vechiul Testament a fost împlinit și tot ce este necesar pentru creștini este să citească Noul Testament'. Prin această eroare, Diavolul a ținut pe mulți cari se numesc „creștini", în robia ignoranței și a orbiei spirituale.

Religioniștii, cari sprijinesc tradițiunile oamenilor, și pun înșelăciunea preoților înaintea cuvântului scris al lui Dumnezeu se apără întrucât zic că Isus Christos nu a dat nicio poruncă ucenicilor Săi să scrie și deaceea o Biblie scrisă nu este necesară sau indispensabilă. Deaceea, s'ar pretinde că apostolii lui Isus nu ar fi scris sub inspirațiunea lui Dumnezeu. Deoarece ei, cu toate acestea, au scris sub inspirațiune, atunci aceasta s'a întâmplat la porunca Sa. Iehova Dumnezeu nu le lăsă să fie transmise mai departe prin tradițiune orală, ci porunci ca astfel de adevăruri dătătoare de viață, pentru a fi

[1] Ieremia 31:31—33; 2 Corinteni 3:6—15; Evrei 8:5—13; 10:16, 17.

păstrate îngrijit, să fie încredințate spre a fi scrise. In mod rezonabil, prin urmare, El nu lăsă ca faptele împlinirii multor astorfel de icoane, umbre și profeții, prin Isus și apostolii Săi, să depindă simplu de tradiția orală, supusă amăgirii preoțești. El a dorit deasemenea ca astfel de fapte și adevăruri nou descoperite, să fie păstrate în scris. „Pentrucă Eu, Iehova, nu Mă schimb". — Maleachi 3:6, *A.R.V.*

Intrucât Iehova a poruncit scrierea Scripturilor Ebraice canonice, astfel, porunci El scrierea Sfintelor Scripturi în Greacă prin apostolii și ucenicii lui Isus Christos. Apostolul Petru scrise două epistole și a dat ca motiv aceasta: „Imi voi da osteneala dar, ca, și după moartea mea, să vă puteți aduce totdeauna aminte de aceste lucruri". (2 Petru 1:15). El vorbea despre scrierile apostolului Pavel cu aprobare, zicând: „Cum v'a scris și prea iubitul nostru frate Pavel, după înțelepciunea dată lui, ca și în toate epistolele lui, când vă vorbește despre lucrurile acestea. In ele sunt unele lucruri grele de înțeles, pe cari cei neștiutori și nestatornici, le răstălmăcesc ca și pe celelalte scripturi spre pierzarea lor". (2 Petru 3:15, 16). Când apostolul Ioan bătrân, supraveţuind tuturor celorlalți apostoli, Domnul Christos i se arătă într'o viziune și de douăsprezece ori[1] i-a poruncit să scrie. „Ceeace vezi, scrie într'o carte, și trimite-o celor șapte biserici cari sunt în Asia". Și apostolul zice în introducerea acestei cărți a Apocalipsului: „Ferice de cine citește". — Apocalips 1:3.

Cu Ioan, scrierea cărților inspirate canonice ale Scripturilor în Greceşte s'a terminat. Prin aceasta canonul (Scripturile autoritare) era încheiat, numai acela al Scripturilor Grecești, ci deasemenea și acela al

[1] Apocalips 1:11, 19; 2:1, 8, 12, 18; 3:1, 7, 14; 14:13; 19:9; 21:5.

întregii Biblii. Mai întâi, cele şasezeci şi şase de cărţi erau scrise pe suluri de piele fin-grăunţoase sau pe papirus. Fiind scrise de mână şi nu tipărite cu litere de tipar, aceste copii sunt numite *manuscripte*, ceeace înseamnă *scris de mână*. Niciunul dintre scrierile originale autografe ale acestor scriitori inspiraţi de Dumnezeu, nu mai există astăzi, dar Marele Autor al „scripturilor adevărului", a lăsat să se facă copii în strânsă armonie cu originalele. Ebreii sau Iudeii au depus cea mai mare grijă la copierea şi păstrarea Scripturilor Ebraice. Copii fidele după acestea au rămas până în zilele noastre, deşi cruciadele şi inquiziţia Romano-Catolică au nimicit şi au făcut să fie nimicite nenumărate copii din cuvântul lui Dumnezeu în Ebraică. Zadarnic asemenea efort! „In adevăr, poporul este ca iarba: Iarba se usucă, floarea cade; dar cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veac", cu toată furia religioasă de a-l nimici. — Isaia 40:7, 8.

Nu numai că au fost făcute multe copii din scrierile Greceşti ale apostolilor şi ucenicilor inspiraţi ai lui Christos, ci deasemenea multe traduceri de ale acestora au fost făcute în alte limbi, în armonie cu porunca lui Isus: „Duceţi-vă şi faceţi ucenici, din toate neamurile, ... învăţându-i să păzească tot ce v'am poruncit". „Şi-Mi veţi fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, şi până la marginile pământului." (Matei 28:19, 20; Fapte 1:8). In ziua de Rusalii, zece zile mai târziu, ucenicii au fost unşi cu spiritul sau forţa activă a lui Dumnezeu şi erau în măsură să vorbească în multe limbi străine. Mulţi din aceia, cari acceptară creştinismul atunci, erau Evrei cari vorbeau greceşte. (Fapte 2:1—11; 6:1). Scurt după aceea, ucenicul Filip predică evanghelia unui proselit Evreu, care era un Etiopean, şi-l botează. (Fapte 8:26—39). Traducerile Sfintelor Scripturi din Ebraică şi Greacă în aceste limbi diferite, sunt numite *versiuni*.

Facerea de copii manuscripte după Scripturile din limba originală precum şi de asemenea versiuni sau traduceri a lor, a continuat până pe la mijlocul veacului al cincisprezecilea, când a fost inventat tiparul cu litere mişcătoare.

Astăzi, numărul de manuscripte a Scripturilor Greceşti, cari au fost scrise după Christos, este peste 4.000 în Greaca originală. In afară de aceasta există cel puţin 8.000 de copii manuscripte a traducerii Latina Vulgata. Sunt deasemnea cam o mie de manuscripte existente ale primelor versiuni, în etiopană, armeniană, siriană, coptică, gotică, persiană, şi altele. Deaceea se poate spune cu siguranţă că există acum 12.000 de copii manuscripte ale Scripturilor scrise de către apostolii şi ucenicii lui Christos, din cari, cu toate acestea, nu se găsesc două exemplare exact la fel.[1]

cei dintâi, cari s'au specializat în compunerea manuscriptelor în formă de carte, cu pagini şi scoarţe, acestei cărţi pe care o ţineţi în mână, şi nu în suluri. O asemenea carte-manuscript este numit *codex*. In ultima jumătate a veacului al patrulea după Christos, a fost scris un asemenea *codex*, şi care este cunoscut astăzi ca *Manuscriptul Vatican No. 1209*. Dovada este că el a fost scris în Egipt. In decursul timpului, el şi-a găsit calea lui înspre biblioteca Vaticanului, la Roma, unde pentru prima dată apare în catalogul cărţilor bibliotecii în anul 1481. In original conţine, — în Greceşte nu în Latineşte — întreaga Biblie, dar a pierdut părţi din ea, inclusiv ultima carte, Apocalipsul, sau Descoperirea. El niciodată nu a conţinut neautenticile cărţi ale Macabeilor. El are trei coloane pe pagină.

[1] Pentru documentare în acest capitol, vezi *Criticismul textual al Noului Testament*, de Sir Frederic G. Kenyon, K.C.B., F.B.A.

Vaticanul refuză mult timp cercetătorilor Bibliei, astfel că Contelui Tisendorf, o scurtă privire a acestui Manuscript Vatican No. 1209. In cele din urmă, în 1868, autoritățile papale au scos o ediție a așa-numitului „Nou Testament", parte din Manuscript, care a fost urmată în anii următori de volume conținând așanumitul „Vechiu Testament". In 1889—1890, toate publicațiunile de până aci, au fost sprijinite printr'o copie facsimilă a întregului manuscript original.

Facsimilul textului biblic grecesc al lui Novum Testamentum E. Codice Vaticano 1209 (pagina 1441 a manuscriptului original) dela 1 Ioan 4:13 până la 1 Ioan 5:16.

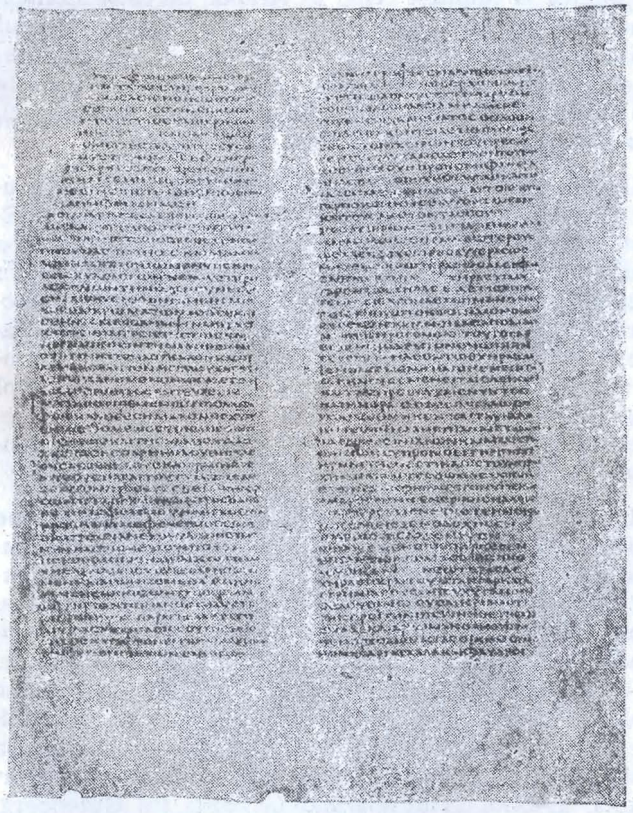
Al doilea în însemnătate, după Manuscriptul Vatican No. 1209, urmează altul, scris în veacul al patrulea, Manuscriptul Sinaitic. El a fost găsit în mănăstirea greco-catolică la Muntele Sinai în Arabia, de către Contele Tisendorf, în 1859, și este acum, dela 1933, în Museul Britanic în Londra. El este în Greceşte, și original conține întreaga Biblie, din care „Noul Testament", parte din el este în mod practic complect, inclusiv Apocalipsul, sau Descoperirea, patru coloane pe o pagină.

Următorul manuscript în însemnătate, este Manuscriptul Alexandrinian, scris în veacul al cincilea, în Egipt. Prin patriarchul greco-catolic, Ciril Lucar, care l-a adus din Alexandria la Constantinopol (Istambul) în 1621, el a fost prezentat Regelui Iacob I al Angliei, monarchul care a făcut să se formeze Versiunea Regele Iacob (King James Version) a Bibliei englezești. Manuscriptul a fost primit în realitate de către Regele Carol I în 1627, deoarece Regele Iacob murise înainte de predarea darului. Se păstrează în Muzeul Britanic. El conținea altădată întreaga Biblie în Greceşte.

In anul 382 d. Chr., Eusebiu Ieronim, cunoscut pe scurt ca Jerome, începu revizia sa a vechii versiuni Latine a Bibliei. El încearcă prima dată să traducă din textul original Grecesc și din Versiunea Greacă Septuaginta, dar, în cele din urmă, se întoarse și la textul original Ebraic. Versiunea Latină pe care o formase Jerome, și care a fost revizuită de atunci, este numită „Latina Vulgata". Când a fost inventat tiparul, în veacul al cincisprezecelea, această Biblie Latină a fost aceea, care a fost încredințată presei prima dată, la Mainz, în Germania, în anul 1456, apărând în ediția lui Gutenberg, cunoscută ca „Biblia Mazarin".

John Wycliffe a fost acela, care a tradus prima dată Biblia în englezește, în anii 1382—1384. Era scrisă de

mână. Prima Biblie engleză complectă, tipărită vreodată, a fost aceea de Myles Coverdale, în anul 1535, care cuprindea în ea lucrarea făcută până aci de William Tyn-

Facsimilul textului biblic grecesc al lui Codex Alexandrinus (pagina 145 a manuscriptului original) dela 1 Timotei 3:14. până la 1 Timotei 5:13.

dale, pe atunci în închisoare așteptând să fie executat de către inquiziția Romano-Catolică. Alte traduceri ale Bibliei în englezește urmară, dar aceea, care s'a dovedit cea mai populară, este Versiunea King James, sau Versiunea autorizată, publicată în 1611. Versiunea Catolică Douay, în englezește, a fost complectată și publicată prima dată în anul 1610.

Multă cercetare și criticism savant al manuscriptelor originale Grecești a Bibliei au fost întreprinse în veacuri cari urmară, pentru a se ajunge la textul just sau exact, așa cum l-au scris apostolii și colaboratorii lor. In anul 1774, J. J. Griesbach, renumit în criticismul textual, edită primele sale trei ediții ale „Noului Testament" Grecesc. Griesbach porni dela concluzia că cele mai vechi manuscripte sunt cele mai exacte și mai corecte în textul lor, după cum era cunoscut pe atunci Manuscriptul Alexandrinian.

De vreme, pe la începutul veacului al nouăsprezecilea, începură să se întemeieze Societățile de Biblie englezești: Societatea de Biblie Britanică și Străină și Societatea de Biblie New York-eză în 1804, Societatea de Biblie Philadelphia-nă în 1808 și Societatea de Biblie Americană în 1816. In 1884 Watch Tower Bible and Tract Society (Societatea de Biblie și Tractate Turnul de Veghere) a fost legal înregistrată, dar revista *The Watchtower (Turnul de Veghere,* în englezește) fusese deja publicată începând din Iulie 1879. Societatea Watch Tower deasemenea a distribuit Biblii și un ajutor biblic intitulat „The Emphatic Diaglott", de un oarecare Beniamin Wilson, dela care s'au cumpărat mai târziu matrițele și dreptul de editură al Diaglott-ului.

Diaglott-ul conține textul Grecesc original, dela evanghelia lui Matei până la Apocalips, text care este în conformitate cu textul revizuit sau recenzat de către

Dr. J. J. Griesbach. Rândurile Grecești sunt intercalate cu acelea ale traducerii englezești, urmând textul grecesc cuvânt cu cuvânt. La dreapta acesteia, există o coloană care conține o nouă traducere cu semne de accentuare, într'o englezească curgătoare. (Vezi pagina 40 a acestei cărți). Această traducere engleză accentuată, de autorul lui *The Emphatic Diaglott*, nu urmează în mod strict sau exclusiv, textul Grecesc al Dr. Griesbach, ci urmează mai degrabă textul mai vechiu al Manuscriptului Vatican No. 1209, cel mai vechiu și mai valoros manuscript în existență și care nu fusese publicat pe vremea Dr. Griesbach. Unde manuscriptul Vatican No. 1209 are lipsuri, *Diaglott-ul* urmează manuscriptul Vatican No. 1160 și cel Alexandrinian. In 1942, ediția Watchtower a Bibliei începu să fie publicată (în englezește). Această ediție este favorita Versiune King James a Bibliei, neschimbată, dar cu ajutoare speciale pentru studenți.

Din darea de seamă de mai sus, pretențiunea defăimătoare a religioniștilor, este dovedită a fi nefondată și nebună, anume: „Dacă nu era organizațiunea religioasă Romano-Catolică, creștinii nu ar avea astăzi Biblia, pentrucă organizațiunea Romano-Catolică a fost făcută de Dumnezeu depozitara adevărului și păstrătorul lui". Asemenea pretențiune închipuită, nu numai că stă în contrazicere cu faptele, dar ia onoarea dela Dumnezeu, care este Autorul Sfintei Biblii și care nu depinde de niciun om sau grup de oameni, pentru a fi păstrată. El a păstrat cuvântul Său scris și lăsă ca el să fie răspândit în toată lumea în ciuda opoziției și a efortur lor nimicitoare ale tuturor religioniștilor.

CAPITOLUL XVII

O TEOCRAȚIE REGALĂ

VREME de patruzeci de ani conduse Iehova Dumnezeu, prin Moise, pe copiii lui Israel prin pustie. In ultimul an al călătoriei, El îi aduse în câmpiile Moabului, față în față cu cetatea Ierichon, în țara făgăduită. Domnul numi pe credinciosul serv al lui Moise, pe Iosua, spre a fi succesorul lui. Moise acordă o binecuvântare înspirată celor douăsprezece seminții ale lui Israel, și apoi se urcă pe vârful Muntelui Nebo, spre a muri. Sus, pe vârful muntelui, îi permise Dumnezeu să privească întreaga țară a promisiunii. Apoi Moise muri, și Dumnezeu îl îngropă, dar nimenii nu știe unde și cum a dispus Dumnezeu de trupul lui Moise. Pe vremea aceea s'a întâmplat ceeace se spune la Iuda 9: „Archanghelul Mihail, când se împotrivea diavolului și se certa cu el pentru trupul lui Moise, n'a îndrăznit să rostească împotriva lui o judecată de ocară, ci doar a zis: Domnul să te mustre".

Moise nu s'a dus în cer. Scena schimbării la față, care avu loc pe vârful unui munte cu cincisprezece veacuri mai târziu, și în care Moise și Ilie au fost văzuți într'o vedenie, nu dovedește că Moise era viu și în cer. (Matei 17:1—9). Cuvintele lui Isus trebue să fie primite ca adevărate, când zice: „Nimeni nu s'a suit în cer, afară de Cel ce S'a pogorît din cer, adică Fiul omului". Apariția lui Moise cu Isus în vedenia schimbării la față, a mărturisit numai că Christos Isus este un profet întocmai, dar mai mare, atât decât Moise precum și decât Ilie, după cum spusese Moise pe acele câmpii ale Moabului, nu cu multe zile înainte de moartea sa: „Iehova, Dumnezeul tău, îți va ridica din mijlocul tău, din-

tre fraţii tăi, un prooroc ca mine: să ascultaţi de el!" (Deuteronomul 18:15—19, *A.R.V.*). Apostolul Petru era cu Isus la schimbarea la faţă şi mai târziu confirmă acest adevăr că Isus este Mai Marele Moise. — Fapte 3:20—23.

Printr'o minune a lui Iehova, puhoiul apelor râului Iordan se despărţiră, şi astfel Iosua conduse pe Israeliţi peste albia uscată a râului năvălitor, şi atunci învingerea ţării promise începu. Iehova promise strămoşilor lor, că le va da ţara. Acum El porunci naţiunii Sale alese, ca ea să nimicească pe Canaaniţii blestenaţi din ţară şi să stăpânească religia lor, altfel religia s'ar dovedi o cursă pentru ei. Dumnezeu condamnase la moarte pe acei închinători la demoni, şi El făcu pe Israeliţi executătorii sentinţelor Sale, „după chipul lui Dumnezeu". Războiul, pe care Israeliţii l-au purtat împotriva Canaaniţilor, era purtat la porunca Marelui Teocrat, Iehova. Acesta era un război teocratic şi drept, pentru curăţirea ţării, pe care o murdăriseră prin faptele idolatrice şi sângeroase, făcute în numele religiei. Dumnezeu era cu Israeliţii în acest război şi a făcut minuni pentru biruinţa poporului Său şi pentru nimicirea duşmanilor.

La sfârşitul celor şase ani de război continuu, naţiunile păgâne încă nu fuseseră complect înlăturate din ţara făgăduită, totuşi împărţirea ţării printre seminţiile lui Israel începu. Seminţiile continuau să fie credincioase Dumnezeului lui Israel, în decursul vieţii lui Iosua şi a bătrânilor poporului, cari l-au supravieţuit, şi ele au fost binecuvântate, după cum este scris: „Ferice de poporul, al cărui Dumnezeu este Iehova, poporul, pe care Şi-l alege El de moştenire!" (Psalm 33:12, *A. R. V.*). Numele lui Iosua înseamnă: „Iehova mântuieşte". Versiunea greacă a Bibliei, redă numele lui Iosua ca „Isus". (Fapte 7:45; Evrei 4:8). In credincioasa sa conducere a lui Israel, şi în biruinţele, pe cari el le-a câştigat prin

credinţa în Dumnezeu, asupra naţiunilor păgâne din Canaan, Iosua era un tip sau icoană profetică a lui Isus Christos, Sământa care va sdrobi capul Şarpelui. La ultima sa întâlnire cu poporul lui Israel, înainte de moartea sa, Iosua îi îndemnă să păzească legământul cu Dumnezeu şi să I se închine Lui, care i-a făcut o naţiune liberă. Iosua i-a învitat să hotărască între religie şi între adevăratul şi viul Dumnezeu, zicând: „Şi dacă nu găsiţi cu cale să slujiţi lui Iehova, alegeţi astăzi cui vreţi să slujiţi: sau dumnezeilor, cărora le slujeau părinţii voştri dincolo de Râu, sau dumnezeilor Amoriţilor, în a căror ţară locuiţi. Cât despre mine, eu şi casa mea, vom sluji lui Iehova". (Iosua 24:15, *A.R.V.*). Cine va tăgădui că Iosua era un martor al lui Iehova?

O împrejurare mai rămăsese încă după vremea lui Iosua, care primejdui rămânerea lui Israel o naţiune liberă: aceea era prezenţa Canaaniţilor în unele părţi ale ţării, cari scăpaseră de a fi nimiciţi împreună cu religia lor. Asemenea religie s'a dovedit a fi păcatul obişnuit, împotriva căruia este dat avertismentul acelora cari trebue să fie liberi şi neîmpiedecaţi în alegerea pentru viaţă veşnică: „Şi noi, dar, fiindcă suntem înconjuraţi cu un nor aşa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedecă, şi păcatul care ne înconjoară aşa de lesne, şi să alergăm cu stăruinţă în alegerea care ne stă înainte". (Evrei 12:1). Şarpele cel vechiu stătea la pândă primprejur, spre a amăgi în mod continuu cu religia naţiunea aleasă, prin care trebua să vină Sământa regală.

De mai multe ori, Israeliţii deveniră nepăsători şi neglijenţi, şi uitară închinarea şi serviciul lor lui Iehova. Ei căzură victime religiei. De câte ori naţiunea rupse legământul ei faţă de El, Iehova îi vându în mâinile duşmanilor lor păgâni, la ai căror dumnezei-demoni Israeliţii începuseră să li se închine. Când poporul Său striga la El în strâmtorarea lui şi se întorcea dela demo-

nism căutându-L pe El, atunci Iehova le ridica judecători ca să-i elibereze de dușmanii lor și de cursa religiei. Această perioadă a judecătorilor văzu ridicarea și isprăvile credinței unor astfel de martori ai lui Iehova ca Ehud, Barac și Debora, Ghedeon, Iefta, Samson, și profetul Samuel. (Evrei 11:32—34). Darea de seamă în cartea Judecătorilor încheie cu această declarație: „Pe vremea aceea, nu era împărat în Israel, fiecare făcea ce-i plăcea". — Judecători 21:25.

Apoi, Israeliții doriră să imite națiunile păgâne, cari erau în jurul lor, și veniră la judecător, profetul Samuel, și-i cerură să le pună un rege peste ei, care să-i conducă și să-i guverneze în mod vizibil. Ei ignorară că Iehova era Regele lor teocratic nevăzut și că El nu li-ar fi părăsit dacă ei nu ar fi încetat să I se închine Lui. Samuel era indignat și se rugă lui Dumnezeu". Și Iehova zise lui Samuel: Ascultă glasul poporului în tot ce-ți va spune; căci nu pe tine te leapădă, ci pe Mine Mă leapădă, ca să nu mai domnesc peste ei. Ei se poartă cu tine cum s'au purtat totdeauna, de când i-am scos din Egipt, până în ziua de astăzi; M'au părăsit și au slujit altor dumnezei". — 1 Samuel 8:7, 8, *A.R.V.*

La cererea insistentă a poporului, Dumnezeu desemnă pe Saul din seminția lui Beniamin să le fie rege, și Saul a fost uns cu untdelemn pe capul lui, pentru acest serviciu regal. Saul ajunse astfel 'unsul lui Iehova'. (1 Samuel 10:1; 12:3, 5). In Ebraică, numele pentru „cel uns" este „Mesia"; dar Regele Saul începu să meargă pe o cale arbitrară și să lucreze în neascultare față de Dumnezeu. Samuel îi spuse că lucrase nebunește, „Domnul ar fi întărit pe vecie domnia ta peste Israel; dar acum, domnia ta nu va dăinui. Domnul Și-a ales un om după inima Lui, și Domnul l-a rânduit să fie căpetenia poporului Său". (1 Samuel 13:13, 14). Acel om se dovedi a fi David, care s'a născut la zece ani după începerea domniei lui Saul.

Când David era încă un tânăr băiat păstor, Dumnezeu trimise pe profetul Său Samuel ca să ungă pe David în mod neoficial ca rege desemnat de Dumnezeu. Prin aceasta David, din seminția lui Iuda, deveni „unsul" Domnului. El se dovedi a fi o icoană a viitorului Mesia, „Leul din seminția lui Iuda". Intrucât David învinse uriașul filistean Goliat, numai cu o praștie și cu o piatră Dumnezeu îl ridică în ochii poporului și Regele Saul îl făcu o căpetenie a armatei sale.

Spiritul Domnului nu se odihnea mai mult peste Saul, și Diavolul deșteptă în el spiritul geloziei împotriva lui David. Diavolul îndemnă pe Saul să persecute pe David și încerca să-l nimicească pentruca să împiedece Sămânța promisă de a veni prin linia lui David. Dar Iehova eliberă pe unsul Său de persecuțiunea lui Saul. Pus față în față cu dezastrul ce-l aștepta din partea armatei filistene, Saul, în cele din urmă, vizită vrăjitoarea din Endor, și scurt după aceea Dumnezeu permise ca Saul să fie ucis, deoarece în mod neascultător cedase demonismului.

David ajunse atunci Rege al lui Israel și a fost uns pentru serviciu la Hebron, în seminția lui Iuda. El a domnit timp de patruzeci de ani. De mai multe ori a fost el înșelat de către Diavolul și a avut de suferit pentru aceasta, dar inima sa rămase totdeauna credincioasă lui Iehova, căruia el se închina, și s'a căit și a fost restatornicit în favoarea lui Dumnezeu. La începutul *domniei sale peste cele douăsprezece seminții, Iebusiții* păgâni mai ocupau încă o parte din orașul Ierusalim, mai cu seamă Muntele Sionului și cu fortăreața acestuia. David conduse armatele sale împotriva lui și smulse Sionul din mâinile păgânilor și-și stabili după aceea acolo tronul său. In acest mod Ierusalimul ajunse orașul capitală a lui Israel, mai ales muntele acestuia, numit „Sion". Deoarece David preumbrea pe Mesia, pe Regele uns al

lui Iehova ce avea să vină, Sion ajunse un tip al organizațiunii principale a lui Iehova sub Regele Său mesianic. Deaceea organizațiunea principală a lui Dumnezeu, sau Guvernul teocratic prin Mesia, este numit „Sion" în profeția biblică.

Atunci Filistenii încercară să răstoarne pe David, dar Iehova dete lui David două biruințe minunate asupra

lor, la Muntele Peratim și la Gabaon. Și David compuse un psalm sub inspirația lui Dumnezeu și scrise: „Pentruce se întărâtă neamurile, și pentruce cugetă popoarele lucruri deșerte? Impărații pământului se răscoală, și domnitorii se sfătuiesc împreună, împotriva lui Iehova, și împotriva unsului Său, ... Apoi, în mânia Lui, le vorbește, și-i îngrozește cu urgia Sa, zicând: Totuși Eu am uns pe Impăratul Meu pe Sion, muntele Meu

cel sfânt... Iehova Mi-a zis: Tu ești Fiul Meu! Astăzi Te-am născut". (Psalm 2:1—7, *A.R.V.*). Deși acest Psalm se bazează pe faptele istorice de atunci, este totuși o profeție, care se aplică la Mesia, la Christos Isus, dela anul 1914 d. Chr., și deaceea la acest timp. Profeția avusese o împlinire parțială sau în mic la venirea lui Mesia sau Christos, cu nouăsprezece sute de ani înainte. (Fapte 4:24—28). Ea trebue să aibă o împlinire completă sau finală în zilele noastre. (Apocalips 11:15—18). In textul grecesc al Bibliei, cuvântul *Christos* stă în loc de *Mesia*. — Ioan 1:41.

David era zelos să încurajeze adevărata închinare a Domnitorului său teocratic nevăzut. Datorită unei biruințe a Filistenilor asupra lui Israel cam cu șaptezeci de ani înainte, chivotul sfânt de aur al tabernacolului de închinare fusese îndepărtat din Sfânta Sfintelor tabernacolului și a fost găzduit în casa unui levit la Chiriat-Iarim. Regele David ridică un cort special pentru chivot pe Muntele Sion și se îngrijise ca să fie transportat și așezat acolo. Astfel, închinarea lui Iehova, ajunse să fie în mod nedespărțit legată cu cetatea principală Sion. La timpul instalării sfântului chivot pe muntele Sionului, care acum deveni „muntele lui Iehova" și „sfântul Său locaș", Regele David cânta psalmi și zicea: „Să se bucure cerurile, și să se veselească pământul! Să se spună printre neamuri că IEHOVA DOMNEȘTE. Să chiuie copacii din pădure înaintea lui Iehova! Căci El vine să judece pământul". (1 Cronici 16:31, 33, *A.R.V.*). Aci se prezentă, în cele din urmă, Teocrația regală tipică, în credincioasa asemănare a viitorului Guvern teocratic prin Mesia. Iehova, reprezentat prin sfântul chivot, domnea pe Sion, și Regele Său uns, David, al cărui nume înseamnă „Iubit", ședea pe „tronul tipic al lui Iehova". — 1 Cronici 29:23, *A.R.V.*

In decursul timpului, inima lui David era mișcată ca să

clădească o casă solidă, palat sau templu pentru chivotul Domnului și pentru serviciul preoților Săi, precum și pentru leviți. Atunci Domnul trimise pe profetul Său Nathan și încunoștiință pe David că un asemenea privilegiu era rezervat fiului Său, dat fiindcă David era un om al războiului și al vărsării de sânge. In acelaș timp, cu toate acestea, Iehova Dumnezeu a încheiat un legământ cu David. Acesta era un legământ pentru împărăție. Prin el, Dumnezeu promise că împărăția va continua prin linia lui David: „Ci casa ta și împărăția ta vor dăinui veșnic înaintea ta, și scaunul tău de domnie va fi întărit pe veci". (2 Samuel 7:1—16). Acest legământ pentru împărăție garanta că Sămânța regală, Mesia, sau Christos, va veni din casa sau prin linia lui David și că Iehova Îi va da Lui Guvernul teocratic. Prin urmare, Mesia sau Christos, urma să se numească „Fiul lui David". — Matei 1:1.

De acord cu legământul pentru împărăție, lui David i-a urmat la tron fiul său Solomon, al cărui nume înseamnă „Pașnic". David fiind bătrân și dușmanii încercau să împiedece domnia lui Solomon, Solomon a fost pus pe tron înaintea morții tatălui său. In anul al patrulea, după ce fusese uns să domnească, Solomon începu zidirea templului, pentru care tatăl făcuse mari pregătiri. (1 Regi 6:1). Acestea erau întâmplări tipice ale viitorului. Ele corespund cu istoria lui Christos, Mesia. In anul al patrulea, sau trei ani și jumătate după ce fusese uns cu spiritul lui Dumnezeu la râul Iordan, Christos veni la templul din Ierusalim și se prezentă pe Sine atât ca Rege, cât și ca Piatră de temelie, pe care trebuia să se clădească marele templu spiritual al lui Iehova Dumnezeu. Cu privire la Sine însuși, unsul Isus zicea: „Iată că aici este Unul mai mare decât Solomon". Prin aceasta El dovedea că Solomon era un tip al lui Mesia, care zidește adevăratul templu din pietre vii. — Matei 12:42; 1 Petru 2:4—9.

Șapte ani a consacrat Solomon la clădirea templului pe Muntele Moria la Ierusalim. Când chivotul era adus de pe Muntele și pus înăuntrul Sfintei Sfintelor templului, și preoții și leviții erau instalați în serviciile lor, slava lui Iehova Dumnezeu umplu templul înaintea ochilor întregului popor care se afla acolo. In chivotul legământului nu se afla nimic altceva, afară de cele două table de piatră, pe cari erau săpate poruncile lui Dumnezeu și pe cari Moise le pusese în chivot la Muntele Horeb. (1 Regi 8:9—21). Astfel își desfășură acum, pentru o vreme, tipica Teocrație a Dumnezeului Celui Prea Inalt, cea mai mare slavă a sa. Oameni din toată lumea veneau să se închine la Templul Său și să audă înțelepciunea lui Solomon. Cu privire la binefacerile generale ale pașnicei sale domnii, astfel ca libertate din teamă și lipsă, este scris: „Iuda și Israel erau în număr foarte mare, ca nisipul de pe țărmul mării. Ei mâncau, beau și se veseleau. Solomon mai stăpânea și toate împărățiile dela Râu până la țara Filistenilor și până la hotarul Egiptului, ... și Iuda și Israel locuiau în siguranță, fiecare sub via lui și sub smochinul lui, dela Dan până la Beer-Seba, în tot timpul lui Solomon". (1 Regi 4:20—25). Aceasta este o icoană profetică a stărilor Lumii Noui sub domnia lui Christos.

Când Solomon îmbătrânise, Satan Diavolul îl încurcă în seducătorul păcat al religiei. Regele înțelept de altădată căzu în idolatrie, și muri sub desaprobarea divină, în anul 997 î. Chr. După domnia sa de patruzeci de ani, națiunea celor douăsprezece seminții se desbină în două, împărăția de Nord a celor zece seminții ale lui Israel, și împărăția de Sud a celor două seminții, Iuda și Beniamin. Impărăția de Nord părăsi numaidecât închinarea lui Iehova și întemeie o religie de stat spre a îndepărta poporul dela Teocrația tipică și dela închinarea lui Iehova în Ierusalim. Necredincioasa împărăție a fost ni-

micită în cele din urmă de către Regele Asiriei, cu aproape trei secole mai târziu. In împărăția de Sud, aceea a lui Iuda, urmașii Regelui Solomon dețineau tronul. Legământul lui Iehova cu David pentru împărăția vecinică rămăsese în vigoare, dar Iehova schimbă linia prin care Sămânța mesianică trebuia să vină, dela linia lui Solomon la aceea a altui fiu al lui David numit Nathan. (Luca 3:21, 31; 2 Samuel 5:4). Ultimul rege din linia lui Solomon care a șezut pe tron la Ierusalim a fost Zedechia.

Regele Zedechia deveni necredincios și închinător la idoli. Inaintea răsturnării sale, Dumnezeul legământului pentru împărăție, inspiră pe profetul Său Ezechiel să adreseze aceste cuvinte împotriva lui, din țara Babilonului: „Și tu, domn nelegiuit, gata să fi ucis, domn al lui Israel, a cărui zi vine tocmai când nelegiuirea este la culme! Așa vorbește Domnul Dumnezeu: La o parte cu mitra, jos cununa împărătească! Nu mai este cum a fost. Ce este plecat va fi înălțat, și ce este înălțat va fi plecat! Voi da jos cununa, o voi da jos, o voi da jos. Dar lucrul acesta nu va avea loc, decât la venirea Aceluia care are dreptul la ea, și în mâna căruia o voi încredința". Ezechiel 21:25—27.

In anul 607 î. Chr., cerescul Teocrat făcu ca Teocrația tipică în Israel să fie răsturnată prin Regele Nebucadnețar din Babilon. Totuș Iehova nu părăsi pe poporul Său de legământ, din care o rămășiță I-a rămas credincioasă, astfel ca Ezechiel, Daniel și cei trei însoțitori Evrei ai lui, și Ieremia. Prin profetul Său Ieremia, Dumnezeu prezise că după șaptezeci de ani de pustiire a Ierusalimului, și a domeniilor lui, El va restatornici rămășița credincioasă din prinsoarea Babilonului în pământul făgăduit. Mai mult încă, legământul lui Iehova cu David pentru împărăția vecinică nu a dat greș. El a rămas în continuare, așteptând venirea Aceluia, care este

vrednic și care are dreptul ca să primească împărăția sau Guvernul teocratic. Lui îi dă Iehova împărăția la venirea Sa. După cum prezisese Iacob pe patul său de moarte în Egipt, sceptrul dreptului de domnie nu trebuia să se depărteze dela semințiа lui Iuda, semințiа lui David, până când urma să vină Silo, „Prințul Păcii", ca să primească dreptul împărăției. La El vor trebui atunci să se adune toți oamenii de bine. — Geneza 49:10.

Regele Zedechia a fost luat prizonier de către Regele Nebucadnețar, iar Ierusalimul și templul lui au fost jefuite și făcute una cu pământul. Țara lui Iuda era despuiată de locuitorii ei, și cei șaptezeci de ani de pustiire începură. Cu răsturnarea Teocrației tipice, s'a instalat lunga perioadă de timp, cunoscută ca „timpurile păgânilor". Satan Diavolul deveni acum „dumnezeul acestei lumi". — 2 Corinteni 4:4.

CAPITOLUL XVIII

„ŞAPTE TIMPURI"

DUPĂ răsturnarea Teocraţiei tipice a lui Israel în anul 607 î. Chr. prin Regele Nebucadneţar, Babilonul deveni cea de-a treia putere mondială însemnată în istoria biblică, Egiptul şi Asiria fiind înaintea imperiului Babilonului. Dumnezeul Cel Prea Inalt, Puterea Supremă, întrebuinţă atunci pe Nebucadneţar ca unealtă a Sa, spre a executa asupra Israeliţilor necredincioşi judecăţile Sale, despre cari El de mult timp îi avertizase prin profeţii Săi credincioşi. Atotputernicul Dumnezeu, care poate să întrebuinţeze chiar şi forţele neînsufleţite, fără inteligenţă ale creaţiunii, ca să execute scopul Său, întrebuinţă prin aceasta pe Nebucadneţar ca servul Său. (Ieremia 25:9 ; 27:6 ; 43:10). Primul asediu efectuat de către Nebucadneţar împotriva Ierusalimului, era cu unsprezece ani înainte de distrugerea lui, şi în acel timp duse el mulţi prizonieri la Babilon, inclusiv tinerii bărbaţi credincioşi Daniel şi Ezechiel. Ambii bărbaţi deveniră profeţi şi deaceea martori ai lui Iehova. Daniel, din cauza înţelepciunii sale pe care o primi dela Dumnezeu, ajunse consilierul şi sfetnicul principal al lui Nebucadneţar. Deşi Dumnezeu întrebuinţă pe acest rege păgân ca unealtă a Sa, aceasta nu înseamnă că Iehova era Dumnezeul căruia el I se închina. Cu toate acestea, din cauza vastei domnii imperiale, pe care Nebucadneţar o exercita prin permisiunea Atotputernicului Dumnezeu, Iehova îl întrebuinţă ca baza sau temelia prin care Daniel putea să rostească profeţii de cea mai mare importanţă cu privire la instalarea împărăţiei lui Mesia.

Prin urmare, regele scrise : „Nebucadneţar, împăratul,

către toate popoarele, neamurile, oameni de toate limbile, cari locuesc pe tot pământul : Să aveţi multă pace ! Am găsit cu cale să fac cunoscut semnele şi minunile, pe cari le-a făcut Dumnezeu Cel Prea Inalt faţă de mine. Cât de mari sunt semnele Lui şi cât de puternice sunt minunile Lui! Impărăţia Lui este o împărăţie veşnică, şi stăpânirea Lui dăinuieşte din neam în neam". (Daniel 4:1—3). Prin urmare, pentru toţi bărbaţii şi femeile din „toate popoarele, naţiunile şi limbile" cari doresc să aibă multă pace, este de cel mai adânc interes să cerceteze descoperirea, pe care un rege pământesc a văzut de bine să o povestească atât de înalt şi de sublim, după cum urmează :

El avusese un vis care-l chinuia. Niciunul dintre înţelepţii religioşi şi dintre sfetnicii curţii sale, nu-l putea explica. Aducându-şi aminte cum Daniel i-a adus aminte şi i-a interpretat visul uitat al regelui cu privire la chipul îngrozitor şi nimicirea lui, Nebucadneţar învită pe martorul lui Iehova şi-i povesti visul :

„Iată vedeniile cari mi-au trecut prin cap, când eram în pat. Mă uitam, şi iată că în mijlocul pământului era un copac foarte înalt. Copacul acesta s'a făcut mare şi puternic, vârful lui se înălţa până la ceruri, şi se vedea dela marginile întregului pământ. Frunza lui era frumoasă, şi avea roade multe ; în el se găsea hrană pentru toţi ; fiarele câmpului se adăposteau sub umbra lui, păsările cerului îşi făceau cuibul în ramurile lui, şi orice făptură vie se hrănea din el. In vedeniile cari-mi treceau prin cap„ mă uitam, şi iată că s'a pogorît din ceruri un străjer sfânt. El a strigat cu putere şi a vorbit aşa : „Tăiaţi copacul, şi rupeţi ramurile ; scuturaţi-i frunza, şi risipiţi roadele ; fugăriţi fiarele de sub el, şi păsările din ramurile lui ! Dar trunchiul cu rădăcinile lui, lăsaţi-l în pământ, şi legaţi-l cu lanţuri de fier şi de aramă, în iarba de pe câmp, ca să fie

udat de roua câmpului, şi să fie la un loc cu fiarele în iarba pământului. Inima lui de om i se va preface într'o inimă de fiară, şi vor trece şapte vremuri peste el. Hotărîrea aceasta a fost luată în sfatul străjerilor, şi pusă la cale înaintea sfinţilor, ca să ştie cei vii că Cel Prea Inalt stăpâneşte peste împărăţia oamenilor, că o dă cui îi place, şi înalţă pe ea pe cel mai de jos dintre oameni!" — Daniel 4:10—17.

Daniel interpretă visul, care prezicea că şapte ani de nebunie vor trece peste Nebucadneţar, în decursul cărora el nu va putea să conducă guvernul său imperial, ci va deveni sălbatic, întocmai ca o fiară, şi va trăi în câmpiile deschise. După aceea îşi va veni în fire, şi va fi restatornicit în împărăţia sa, care, întocmai ca acel trunchiu de copac înlănţuit în pământ, era păstrat în aşteptarea reîntoarcerii sale. Prin această experienţă el va cunoaşte că Dumnezeul Cel Prea Inalt este Atotputernicul şi a ordonat cine va exercita domnia peste oameni.

Douăsprezece luni mai târziu, Nebucadneţar începu să se laude cu marele Babilon, pe care el îl clădise. Apoi un glas s'a pogorît asupra lui din cer spunându-i acelaş mesaj ca în vis, şi îndată a fost apucat de desechilibru mintal şi de nesimţire. El a fost lăsat liber în câmpie ca să trăiască şi să mănânce întocmai ca o fiară lipsită de judecată. Când se împliniră cei şapte ani asupra lui în această stare înjosită, Dumnezeu avu milă de el şi-l lăsă să-şi vină în fire, şi el lăudă pe Dumnezeu Cel Prea Inalt. Atunci îşi reluă din nou tronul său. Prin asemenea procedări Iehova Dumnezeu, care îl avertizase dinainte prin visul profetic şi prin Daniel, îl folosi atât spre a face o icoană în mic a împlinirii visului, precum şi spre a ilustra marea şi complecta împlinire a acestuia.

Cam cu 150 de ani înaintea acestei întâmplări ciudate, Isaia a fost inspirat să declare „un proverb profetic împotriva regelui Babilonului". Isaia l-a asemănat cu un copac mare, şi apoi a zis: „Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborît la pământ, tu, biruitorul neamurilor! Tu ziceai în inima ta, ... voi fi ca Cel Prea Inalt". (Isaia 14:4—14). In Eden, Dumnezeul Cel Prea Inalt făcu pe frumoasa, strălucitoarea creatură spirituală, Lucifer, să fie suveranul nevăzut peste pământ şi peste creaturile lui. Către Lucifer zice profeţia: „Stăteai în Eden, Grădina lui Dumnezeu; ... Erai un cherubim ocrotitor, cu aripile întinse; astfel te instalasem: ...Ai fost neprihănit în căile tale, din ziua când ai fost făcut, până în ziua când a fost găsită nelegiuirea în tine". (Ezechiel 28:13—15). Prin urmare, marele copac, care ajungea până la cer, pe care Nebucadneţar, regele Babilonului îl văzu, preumbrea serviciul ceresc al lui Lucifer, anume, suveranitatea sa nevăzută peste Adam şi Eva, precum şi peste creaturile animale inferioare. Acea suveranitate era atunci dreaptă.

Când Lucifer s'a dedat la nelegiuire şi s'a răsculat împotriva domniei supreme a Dumnezeului. Celui Prea Inalt, el pierdu dreptul de a fi reprezentantul lui Dumnezeu în calitate de suveran, şi Dumnezeu înjosi pe Lucifer, care devenise Satan, sau contrarul lui Dumnezeu. Dumnezeu condamnă pe Satan la nimicire, dar îi permise să rămână în vieaţă pentru un timp mărginit, până ce chestiunea de discuţie cu privire la numele şi supremaţia lui Iehova va fi fost combătută şi definitiv rezolvată. Intr'adevăr, Satan a continuat să exercite control asupra omului, dar nu asupra omului drept, nici în calitate de suveran *drept* al lui Dumnezeu peste oameni. Serviciul suveranului drept a încetat de a mai funcţiona mai mult sau de a mai continua, ci era în suspensie sau aşteptare, până la venirea Aceluia care are dreptul la el, şi căruia, atunci, Cel Prea Inalt I-l va da, chiar dacă ar fi socotit de către această lume ca „cel mai înjosit

dintre oamen.". Această situaţiune, prin urmare, era acum ca în icoana din vis, când marele copac a fost tăiat şi creaturile pământeşti au fost fugărite de sub el, şi numai trunchiul copacului a fost lăsat în pământ, legat cu lanţuri de fier şi de aramă.

Copacul nu era un lucru mort. Trunchiul lui viu mărturisea că el va da naştere unui nou vlăstar şi va creşte

din nou, când timpul lui Dumnezeu hotărît pentru aceasta va fi venit şi va îndepărta lanţurile restrângătoare din jurul lui. In mod asemănător, dreapta suveranitate nevăzută, cerească, peste omenire, va fi restabilită sau va intra din nou în acţiune. Aceasta înseamnă că împărăţia lui Dumnezeu, Guvernul teocratic, va fi întemeiată peste omenire, dar aceasta numai atunci, când Dumnezeu va îndepărta restricţiile, la timpul Său hotărît şi dinainte prezis. Când ar fi aceasta?

Dumnezeu nu putea, în conformitate cu propria Sa hotărîre, să stabilească împărăţia peste oameni în mâinile unui suveran drept, nevăzut, înainte ca „şapte timpuri" să fi trecut peste trunchiul copacului simbolic. Visul profetic nu arată că cele „şapte timpuri" începură în Eden, îndată cu răscoala lui Lucifer şi cu pierderea dreptului său şi a autorităţii dreptei suveranităţi. Faptele în împlinire arată că ele nu începură atunci. Visul anunţă numai că în lunga experienţă a trunchiului, va trece peste el o perioadă de „şapte timpuri" şi că acesteia îi va urma nemijlocit deslegarea trunchiului şi libera creştere din nou a lui. In împlinirea în mic a visului asupra lui Nebucadneţar, el ajunse întocmai ca o fiară, fără pricepere omenească, timp de şapte ani, după cari îşi recăpătă mintea şi exercită din nouă domnia peste imperiu.

Prin aceasta este lămurit, că cele „şapte timpuri" începură cu răsturnarea prin Nebucadneţar a Teocraţiei tipice a lui Iehova în Ierusalim, în anul 607 î. Chr. Atât timp cât administraţia tipică a lui Dumnezeu în Ierusalim era încă în acţiune în numele Său, chiar dacă în mod imperfect, acel timp era o măsură de judecată sănătoasă naţională şi o exercitare parţială a dreptei domnii printre naţiuni pe acest pământ. Dar cu răsturnarea Teocraţiei tipice, nu mai exista atunci niciun fel de restricţie în genere pentru lipsa de judecată şi pen-

tru bestialitatea guvernatorilor umani şi a omenirii. Puterile sau guvernele păgâne erau acum în mod exclusiv pe teren. Poporul de legământ al lui Dumnezeu, nu mai deţinea mai mult vreo suveranitate naţională în mijlocul acestei lumi, în mod independent de naţiunile păgâne. Toate naţiunile, cari domneau atunci pe pământ, erau naţiuni păgâne în frunte cu Babilonul ca suprem. Astfel, în întregime, timpurile „păgânilor" începură. Acestea trebue aşadar să fie acelea la cari s'a referit Isus Christos, la Luca 21:24, ca „timpurile păgânilor". Incepând în anul 607 î. Chr., şi fiind şapte la număr, când se vor termina aceste „timpuri" şi când va fi stabilită dreapta suveranitate a Impărăţiei lui Dumnezeu?

In Apocalips 12:6, 14 se vorbeşte despre 1.260 de zile, după care aceeaşi perioadă de zile este descrisă ca „un timp, timpuri şi jumătate de timp, care este jumătate din şapte timpuri. Prin urmare, „şapte timpuri" ar fi de două ori 1.260 de zile, sau 2.520 de zile. In corabie, Noe numără 150 de zile în decursul potopului, în cari apele dominau asupra pământului, şi aceste zile erau împărţite în 5 luni, de unde rezultă că o lună are în medie 30 de zile. (Genesa 7:11, 24; 8:3, 4). Prin urmare, 2.520 de zile ar fi egale cu 84 de luni, cari corespund cu 7 ani. Aceasta corespunde cu împlinirea în mic a visului, în care nebunia lui Nebucadneţar de „şapte timpuri", a durat şapte ani.

In împlinirea mai mare sau complectă, cele „şapte timpuri", trebuiau să fie mai mari decât 2.520 de zile literale. Ezechiel, care profeţea în acelaş timp ca Daniel, era deasemenea inspirat să dea o anumită măsură de timp, şi el a dat această regulă divină pentru socotirea timpului: „Iţi pun câte o zi pentru fiecare an". El deasemenea era legat la expirarea timpului măsurat. (Ezechiel 4:6, 8). Deaceea, fiecare din cele 2.520 de zile, în conformitate cu calculul profetic în profeţia lui Daniel.

corespund unui an, unui an solar. Prin această regulă, cele „şapte timpuri", sau „timpurile păgânilor" se ridică la 2.520 de *ani*. Pe vremea lui Nebucadneţar anul începea să se socotească din toamna anului, sau dam dela 01 Octombrie, după timpul nostru. Deoarece el distruse Ierusalimul în vara anului 607 î. Chr., acel an începuse în toamna anului 608 î. Chr. şi se sfârşi în toamna anului 607 î. Chr.

Deoarece cele „şapte timpuri" păgâne îşi începură primul lor an în toamna anului 607 î. Chr., este uşor să se calculeze când se vor termina. Din toamna anului 607 î. Chr. până în toamna anului 1 î. Chr. sunt exact 606 ani. Să nu se uite că din toamna anului 1 î. Chr. până în toamna anului 1 d. Chr s'a scurs un an. Deaceea din toamna anului 1 î. Chr. până în toamna anului 1914 d. Chr. sunt 1.914 ani. Să se adauge acum 606 ani la cei 1.914 ani, şi rezultatul total este 2.520 ani, sfârşindu-se în toamna anului 1914 d. Chr. Prin această metodă, Iehova, care, în ce priveşte scopurile Sale, păstrează cu strictete timpul, a prezis în mod simbolic că „timpurile păgânilor", adică, cele „şapte timpuri", vor continua şi se vor întinde până în toamna anului 1914 d. Chr. Inaintea acelei date, prin urmare, adevăratul Guvern teocratic al lui Mesia, care era preumbrit prin tipica Teocraţie în Ierusalism, nu putea fi instalat.

Explicând lui Nebucadneţar ce însemna trunchiul înlănţuit al copacului, Daniel zice: „Porunca să lase trunchiul cu rădăcinile copacului, înseamnă, că împărăţia ta îţi va rămâne ţie, îndată ce vei recunoaşte stăpânirea Celui ce este în ceruri". (Daniel 4:26). Aceasta preumbri că Dumnezeu nu părăsise scopul Său original de a avea o domnie suverană, dreaptă, peste oameni drepţi. In schimb, exercitarea în realitate a domniei suverane nevăzute prin Acela pe care El L-a numit pen-

tru aceasta, era ţinută în suspensie, până ce nu vor fi expirat cele „şapte timpuri" de dominaţie păgână peste pământ. Atunci, Cel nou numit al lui Iehova Dumnezeu, va prelua domnia suverană vacantă în locul necredinciosului Lucifer şi va începe exercitarea ei. Aceasta înseamnă că „împărăţia cerurilor", sau împărăţia lui Dumnezeu prin Regele Său uns, fusese stabilită şi sosise, neţinând seamă de faptul dacă puterile păgâne au priceput sau au recunoscut aceasta sau nu. Inseamnă că a sosit timpul pentru ei să plece dela putere şi să facă loc domniei Teocraţiei peste tot pământul. Cui a dat Iehova suveranitatea cerească peste toţi oamenii de bine în anul 1914 d. Chr.? Daniel 4:17 răspunde: „Ca să ştie cei vii că Cel Prea Inalt stăpâneşte peste împărăţia oamenilor, că o dă cui îi place, şi înalţă pe ea pe cel mai de jos dintre oameni". „Pe unul de jos dintre oameni îl înalţă El pe ea". *(Roth.)*. Dumnezeu n'a dat „împărăţia oamenilor" dictatorilor totalitari şi religioşi, cari sunt oameni demonizaţi, nelegiuiţi. Iehova Dumnezeu a dat împărăţia cerurilor, a lumii noi, Aceluia, pe care politicianii, traficanţii comerciali şi preoţimea religioasă Il dispreţuiesc ca pe „cel mai de jos dintre oameni", anume, lui Christos Isus, care a fost pironit pe lemn între doi tâlhari. (Isaia 53:1—12). Acesta prezisese că la sfârşitul lumii, începând în anul 1914 d. Chr., adevăraţii Săi urmaşi „vor fi urîţi de toate naţiunile pentru numele Meu". Aceasta se împlineşte acum asupra Martorilor lui Iehova. (Matei 24:9). Cu privire la guvernul lumii noi a dreptăţii, profeţia Apocalipsului 11:15—18, s'a adeverit în anul 1914 d. Chr., la sfârşitul celor „şapte timpuri":

„Impărăţia lumii a trecut în mâinile Domnului nostru şi ale Christosului Său. Şi El va împărăţi în vecii vecilor... Iţi mulţumim Doamne, Dumnezeule, Atotputernice, care eşti şi care erai şi care vii, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare, şi ai început să împărăţeşti. Neamurile se

mâniaseră, dar a venit mânia Ta". *(A.R.V.)*. Acum, prin urmare, putem să înţelegem pentruce Christos, Mesia, nu instală împărăţia lui Dumnezeu la prima Sa venire, sau îndată după ce S'a înălţat la cer.

CAPITOLUL XIX

REGELE LIBERTĂȚII APARE

TIMPUL pentru apariția lui Mesia, sau Christos, fusese prezis lui Daniel și prin el scris cu sute de ani înaintea venirii Celui uns. Pentru mângâierea lui Daniel, îngerul Gabriel îl informă: „Să știi dar, și să înțelegi, că dela darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului, până la Mesia, la Prințul, vor trece șapte săptămâni; apoi, timp de șasezeci și două de săptămâni, piețele și gropile vor fi zidite din nou, și anume în vremuri de strâmtorare. După aceste șasezeci și două de săptămâni Mesia va fi stârpit, și nu va avea nimic (dar nu pentru sine însuși, B. engl.)". (Daniel 9:25, 26). Asemenea poruncă cu privire la zidirea din nou a Ierusalimului, a fost dată lui Neemia în anul 454 î. Chr., și 69 de săptămâni de ani (sau 483 de ani) dela acea dată, ne duce la anul 29 d. Chr., ca anul în care trebuia veghiat. Va apare Mesia atunci? — Neemia 1:1—3; 2:1—8.

Cu sute de ani mai târziu, același înger Gabriel, era trimis la Ierusalimul zidit din nou, ca să prezică credincioșului preot Zaharia în templu, nașterea unui fiu care va merge înaintea lui Mesia și va anunța venirea Lui. Șase luni mai târziu, „îngerul Gabriel a fost trimis de Dumnezeu într'o cetate din Galilea, numită Nazaret, la o fecioară logodită cu un bărbat, numit Iosif, din casa lui David. Numele fecioarei era Maria". Gabriel zise acestei urmașe a Regelui David, din semința lui Iuda: „Iată că vei rămâne însărcinată, și vei naște un fiu, căruia îi vei pune numele Isus. El va fi mare, și va fi chemat Fiul Celui Prea Inalt; și Domnul Dumnezeu Îl va da scaunul de domnie al tatălui Său David. Va împărăți peste casa lui Iacob în veci, și împărăția Lui nu va avea sfârșit". Maria a zis îngerului: „Cum se va face lucrul acesta, fiindcă eu nu știu de bărbat?" Gabriel i-a răspuns: „Spiritul sfânt se va pogorî peste tine, și puterea Celui Prea Inalt te va umbri. Deaceea, Sfântul care se va naște din tine, se va chema Fiul lui Dumnezeu... ...Căci niciun cuvânt dela Dumnezeu nu este lipsit de putere". (Luca 1:5—37). In asemenea frază, deși Maria nu o înțelegea, solul lui Dumnezeu spuse că viața iubitului și singurului născut Fiu al lui Iehova va fi transferată sau mutată din regatul ceresc și din gloria cerească, în mitra fecioarei evreice, prin puterea făcătoare de minuni a lui Dumnezeu.

Câtva timp după aceea, îngerul Domnului anunță pe Iosif, logodnicul Mariei, într'un vis, zicând: „Nu te teme să iei la tine pe Maria, nevastă-ta, căci ce s'a zămislit în ea, este dela spiritul sfânt. Ea va naște un Fiu, și-i vei pune numele ISUS, pentrucă El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale". (Matei 1:20, 21, *A.R.V.*). Această întâmplare era să fie în împlinirea profeției lui Isaia 7:14: „Toate aceste lucruri s'au întâmplat ca să se împlinească ce vestise Domnul prin proorocul, care zice: Iată, fecioara va fi însărcinată, va naște un fiu, și-i vor pune numele Emanuel, care, tălmăcit, înseamnă: Dumnezeu este cu noi". — Matei 1:22, 23.

Iosif și Maria erau obligați să se ducă la Betleem, în țara lui Iuda, înainte ca această întâmplare să aibă loc, și într'o noapte copilul s'a născut acolo și a fost culcat într'o iesle. Aceasta s'a întâmplat cu treizeci de ani înainte de data profetică a anului 29 d. Chr. Era cam șase luni după sărbătoarea paștelor, primăvara, a anului 2 î. Chr., deci în jurul lui 1 Octombrie, când ploile de iarnă nu începuseră încă și păstorii erau afară pe câmpiile din apropiere, păzindu-și turmele noaptea. Păstorii nu văzură așanumita „stea a Betleemului" sau „steaua

dela răsărit, spre a le atrage atenţiunea asupra importantului eveniment. Ei nu erau astrologi, întocmai ca magii sau „înţelepţii dela răsărit", închinători la demoni. Aceşti păstori Evrei se temeau de Dumnezeul lui Abraam şi al lui David.

„Şi iată că un înger al Domnului s'a înfăţişat înaintea lor, şi slava Domnului a strălucit împrejurul lor. Ei s'au înfricoşat foarte tare. Dar îngerul le-a zis: Nu vă temeţi: căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: Astăzi, în cetatea lui David, vi s'a născut un Mântuitor, [redacted]e Christos Domnul. Iată semnul, după care-L v[redacted]aşte: veţi găsi un prunc înfăşat în scutece şi culcat [redacted] o iesle. Şi deodată, împreună cu îngerul, s'a unit o mulţime de oaste cerească, lăudând pe Dumnezeu, şi zicând: Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, şi pace pe pământ între oamenii plăcuţi Lui (între oamenii de bine, *Douay*). — Luca 2:9—14.

Religioniştii numiţi „trinitarieni" zic că aceasta era încarnarea lui Dumnezeu şi că acolo s'a născut aşanumitul „Dumnezeu-om". Unei asemenea învăţături nescripturale i se datoreşte obiceiul de a numi pe Maria „mama lui Dumnezeu", defăimând prin aceasta pe Atotputernicul Dumnezeu, care nu are nici început sau origină şi nici mamă. Mariei nu i s'a spus că ea va fi „mama lui Dumnezeu", ci îngerul Gabriel i-a spus: „Sfântul, care se va naşte din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu". (Luca 1:35). Mai mult încă, dacă o simplă încarnare a Fiului lui Dumnezeu ar fi fost intenţionată, atunci nu ar fi fost necesar ca viaţa Lui sa fie transferată ca un embrion în mitra fecioarei şi să se desvolte acolo, până când, în cele din urmă, să se nască ca un copil neputincios. El putea să rămână mai departe o persoană spirituală şi să-Şi materializeze un trup de carne pe deplin desvoltat, îmbrăcându-se cu el, exact

cum au făcut aceasta fiii lui Dumnezeu în zilele lui Noe şi cum a făcut şi îngerul Gabriel, când a apărut vizibil Mariei.

In locul descrierii unei încarnări, Scriptura (Ioan 1:14) zice: „Şi Cuvântul S'a făcut trup, şi a locuit printre noi, plin de har şi de adevăr. Şi noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl. Misiunea Sa pe pământ urma să fie temporară, şi deaceea se spune că a „locuit" printre noi, întocmai după cum vorbeşte apostolul Petru despre sine ca „în cortul acesta", cu toate că Petru nu era încarnat. (2 Petru 1:13, 14). Că Fiul lui Dumnezeu născut pe pământ nu era o puternică persoană spirituală, îmbrăcându-Se pe deasupra cu o formă de carne a unui sugaci şi pretinzând a fi absolut ignorant, întocmai ca un nou născut, este dovedit prin scriptură (Filipeni 2:5—8), care arată că El pusese la o parte existenţa Sa spirituală: „Christos Isus, care, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuş n'a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S'a desbrăcat pe sine însuşi şi a luat chip de rob, făcându-se asemenea oamenilor. La înfăţişare a fost găsit ca un om, S'a smerit şi S'a făcut ascultător până la moarte, şi încă moarte de cruce". — *Diaglott*.

Se susţine că scriptura: „Şi-i vor pune numele Emanuel, care, tălmăcit, înseamnă: Dumnezeu este cu noi", dovedeşte că acest sugaci era însuşi „Dumnezeu încarnat". Aceasta este, cu toate acestea, o sucire a Scripturilor şi este contrară tuturor celorlalte texte ale Bibliei, cari se ocupă de acest subiect. Numele „Emanuel" însemna simplu, că reprezentantul şi servul lui Dumnezeu era cu poporul Său de legământ şi astfel, în mod reprezentativ, Iehova Dumnezeu era cu ei şi era pentru ei, de partea lor, favorizându-i şi ajutându-i, aşa după cum a fost prezis aceasta la Isaia 8:10. Tot la fel şi faptul că numele „Isus" înseamnă „Iehova mântueşte",

nu înseamnă că Isus și Iehova Dumnezeu sunt una și aceeași persoană. „Isus" este simplu forma greacă pentru numele Ebraic „Iosua", și faptul că succesorul lui Moise era numit Iosua, nu înseamnă că el era Iehova Dumnezeu. — Numerii 13:16, 17; Faptele 7:45.

Profeția des citată din Ieremia 23:5, 6, nu poate fi întrebuințată ca dovadă că Isus este Iehova Dumnezeu însuși și una în persoană cu El, anume: Iată vin zile, zice Iehova, când voi ridica lui David o Odraslă neprihănită. El va împărăți, va lucra cu înțelepciune, și va face dreptate și judecată în țară. In vremea Lui, Iuda va fi mântuit, și Israel va avea liniște în locuința lui; și iată numele pe care i-L vor da: Iehova, neprihănirea noastră". *(A.R.V.)*. Simpla numire a unei creaturi printr'o poreclă care cuprinde numele *Iehova*, nu înseamnă unitatea în persoană a acelei creaturi cu Iehova. Aceasta este dovedit de către Scriptură, la Ieremia 33:16: „In zilele acelea, Iuda va fi mântuit, și Ierusalimul va locui în liniște. Și iată cum Il vor numi: Iehova, Neprihănirea noastră". *(A.R.V.)*. Cu siguranță că Ierusalimul nu este una în persoană cu Iehova, și nu este egal cu El în putere și slavă, și nu este un membru al presupusei „trinități" sau treimi.

Scriptura dela 1 Timotei 3:16, este deasemenea citată de către religioniști în argumentarea lor că Isus era „Dumnezeu încarnat". Această susținere este răsturnată de cuprinsul tuturor versiunilor moderne revizuite a textului, după cum urmează: „Și fără îndoială, mare este taina evlaviei; *El, care* a fost arătat în trup, îndreptățit în spirit, văzut de îngeri, propovăduit printre națiuni, crezut în lume, primit sus în slavă". (1 Timotei 3:16, *A.R.V.; Douay; Diaglott; Rotherham; Weymouth; etc.*). In pasagiul de mai sus, aproape toate manuscriptele vechi, și toate versiunile, inclusiv Latina Vulgata, *„El, care"* în loc de *„Dumnezeu"*. Mai

mult încă, ideea religioasă despre „Sângele lui Dumnezeu" ca bazată pe cuvintele lui Pavel din Fapte 20:28, este înțepată de către reproducerea accentuată a textului original grecesc de *Diaglott* și *Rotherham*, după cum urmează: „Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v'a pus spiritul sfânt priveghetori, ca să păstoriți biserica lui Dumnezeu, pe care a câștigat-o cu sângele Aceluia care este al Său", (nu: „cu însuși sângele Său"). Sângele propriului Său Fiu, sau al Mielului lui Dumnezeu este acela, prin care cumpără Iehova Dumnezeu biserica Sa.

Iosif și Maria erau autorizați să numească copilul „Iosua", sau „Isus", pentrucă, zicea îngerul, El este acela care va mântui pe poporul Lui de păcatele sale". (Matei 1:21, *A.R.V.*). Numai pe aceia cari devin poporul Său credincios și ascultător îi mântuește El, și nu pe aceia cari rămân necredincioși și rebeli cu voia. Dacă Isus ar fi fost Atotputernicul Dumnezeu Iehova, nu ar fi putut să mântuiască pe poporul Său de păcatele lor prin sângele Său, deoarece Iehova Dumnezeu este nemuritor, „din vecinicii în vecinicii". „Singurul care are nemurirea, care locuiește într'o lumină, de care nu poți să te apropii, pe care niciun om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea, și care are cinstea și puterea vecinică". (1 Timotei 6:16, *A.R.V.*). Atotputernicul Dumnezeu nu poate muri, dar Isus putea muri și a și murit, după cum este mărturisit de către Scripturi; deaceea El nu putea fi Dumnezeu, Tatăl Său, ci era Fiul muritor al lui Dumnezeu. La timpul hotărît, după dovedirea credincioșiei Sale până la moarte, și după procurarea răscumpărării din păcat, Fiul a fost răsplătit cu nemurire, după cum zicea El: „După cum Tatăl are viață în sine însuși, tot așa a dat și Fiului ca să aibă viață în sine însuși". — Ioan 5:26.

Hotărîrea divină este: „Plata păcatului este moartea,

dar darul lui Dumnezeu este viața vecinică prin Isus Christos, Domnul nostru". (Romani 6:23). Pentruca Isus să poată mântui poporul Său de păcatele sale, era necesar ca Fiul lui Dumnezeu să se nască ca o creatură omenească și să crească spre a deveni „omul Christos Isus". (1 Timotei 2:5, 6). El deveni astfel pe deplin egalul și perfectul Adam în Eden, fără păcat și înzestrat cu dreptul la viață umană perfectă în Paradisul pământesc. Legea lui Dumnezeu arată perfecta balanță a justiției divine, zicând: „Dar dacă se întâmplă o nenorocire, vei da viață pentru viață, ochiu pentru ochiu, dinte pentru dinte, mână pentru mână, picior pentru picior". (Exodul 21:23, 24). Omul perfect Adam păcătui, făcând să se întâmple o nenorocire, și a fost condamnat la moarte. El pierdu dreptul său la viață și deaceea nu putea să lase moștenire dreptul la viață vecinică copiilor săi.

Pentruca dreptul la viață să fie asigurat pentru aceia din urmașii lui Adam cari cred și ascultă pe Dumnezeu, era necesar ca un alt om perfect să-și dea viața sa umană și dreptul său pentru o asemenea viață lui Dumnezeu ca un preț de răscumpărare. Prin aceasta el răscumpără sau primește înapoi pentru acei credincioși dreptul de viață pe care-l pierdu Adam prin păcat, și dreptul de viață poate atunci să fie acordat acelora cari se dovedesc vrednici în conformitate cu condițiunile lui Dumnezeu. Deoarece nici unul dintre urmașii lui Adam nu este fără păcat, sau nu are un drept de viață pe care să-l aducă ca un preț de răscumpărare, era necesar ca Fiul lui Dumnezeu să renunțe sau să depună existența Sa spirituală și să devină omul perfect, de care era lipsă. Spre a întruni cu exactitate legea perfectă a lui Dumnezeu, Isus trebuia să fie un om perfect, nici mai mult, nici mai puțin. Astfel, Isus putea să moară pentru omenirea care avea nevoie de răscumpărare, dar

nu ca o creatură spirituală, ci ca o creatură umană perfectă. Pentru aceste și alte motive, Isus nu era un „Dumnezeu-om", pentrucă aceasta ar fi fost mai mult decât prețul de răscumpărare cerut. Dacă El ar fi fost Dumnezeu nemuritor sau un suflet nemuritor, atunci nu putea să-Și dea viața. In conformitate cu faptele scripturale, El era muritor pe pământ, și în El s'a împlinit profeția lui Isaia 53:12: „El S'a dat pe sine la moarte, și a fost pus în numărul celor fărădelege, pentrucă a purtat păcatele multora și S'a rugat pentru cei vinovați" Sufletul Lui era atunci cuprins de o întristare de moarte". — Matei 26:38.

Deoarece Isus nu-și primi viața Sa dela păcătosul Adam prin omul imperfect Iosif, el nu era fiul lui Adam. Deoarece El a fost născut de o femeie prin puterea lui Dumnezeu și deveni omul perfect, fără păcat și nepătat, echivalentul exact al omului perfect în Eden, Isus era în mod potrivit numit: „Fiul omului", (după cum sună literal în grecește). Prin jertfa Sa de ispășire, El răscumpără dreptul la viață și toate privilegiile posedate de omul perfect în Eden. Cu aceasta corespund scripturile, zicând: „Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub lege, pentruca să căpătăm înfierea". „Pentrucă nici Fiul omului n'a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca preț de răscumpărare pentru mulți". — Galateni 4:4, 5; Matei 20:28.

Iosif și Maria nu au fost instruiți să numească copilul *Christos*, pentrucă acesta este un titlu care înseamnă *Uns*. Cu toate acestea, copilul era destinat să devină Christos sau Mesia. Aceasta urma să se întâmple atunci când Il unse Dumnezeu ca să fie Prințul regal. De abia la timpul acelei ungeri trebuia să vină și să apară „Mesia, Prințul".

Însăşi numirea lui Isus spre a fi Mesia sau Christos, dovedeşte că scopul Său principal sau primar de a veni pe pământ, nu era să răscumpere şi să mântuiască omenirea. Asemenea mântuire a creaturilor umane, deşi importantă pentru oamenii cari caută vieaţă vecinică, este numai secundară în scopul sublim al lui Dumnezeu. Scopul lui Iehova este ca să stabilească un guvern drept, un guvern teocratic, care se va odihni pe umerii credinciosului Său Fiu, şi prin acel guvern să justifice numele Său, înaintea tuturor creaturilor vii din univers. Aceasta va dovedi pe Diavolul ca un defăimător, mincinos şi dumnezeu fals. Titlul *Mesia* sau *Christos* arată, nu pe Răscumpărătorul, ci pe Regele princiar, pe care Iehova Îl unge ca să fie Domnitor în acea Teocraţie sau în împărăţia lui Dumnezeu.

Scopul primar al Fiului lui Dumnezeu de a veni pe pământ, era ca să înfrunte pe Satan şi ca să răspundă în mod decisiv falsei acuzaţiuni a lui Satan că Dumnezeu nu poate pune pe pământ o creatură, care să-şi păstreze integritatea sa şi să rămână credincioasă până la moarte, sub proba persecuţiunii dela Diavolul şi dela demonii săi. (Iov 1:8—12; 2:3—5). Şarpelui trebuia să i se permită să sdrobească călcâiul Sămânţei „femeii" lui Dumnezeu. Prin păstrarea integrităţii Sale sub cea mai înfocată probă, Christos Isus trebuia să justifice numele Tatălui Său, şi să-Şi dovedească vrednicia Sa de a fi Sămânţa sau Regele organizaţiunii principale a lui Dumnezeu, Sion.

In anul 29 d. Chr., ajungând la vârsta de treizeci de ani, Isus Se consacră pe sine scopului lui Iehova şi simbolizâ în mod public, că El a murit faţă de voia Sa proprie şi trăi pentru a face voia lui Dumnezeu, întrucât a fost botezat prin scufundare în apele Iordanului, şi apoi a fost ridicat din apă. Nemijlocit după aceasta, Ioan Botezătorul văzu o reprezentare a spiritului sau forţei active a lui Dumnezeu, coborîndu-se asupra lui Isus. Aceasta era în forma unui porumbel. (Luca 3:21—23). Religioniştii pledează în mod copilăresc că aceasta ar fi o dovadă a unei „trinităţi", Tatăl, Fiul şi spiritul sfânt. De fapt, numai două persoane erau aci, fiecare separate şi distincte, şi un porumbel ca un semn pentru Ioan Botezătorul că puterea nevăzută a lui Dumnezeu fusese vărsată asupra Fiului lui Dumnezeu.

Ioan auzi glasul lui Dumnezeu, care anunţa pe Isus ca Fiul Său. Aceasta dovedeşte că Dumnezeu acolo născu pe Isus prin spiritul sau forţa Sa activă, în virtutea căreia Isus deveni acum Fiul spiritual al lui Dumnezeu, înzestrat cu dreptul la vieaţă spirituală în cer. Dumnezeu Îl născu astfel deoarece dreptul lui Isus la vieaţă umană, trebuia, de-acum înainte, să fie dedicat răscumpărării omenirii. Vieaţa Sa pământească trebuia să fie depusă ca o răscumpărare pentru păcătoşii cari se pocăiesc. Aceasta înseamnă că Dumnezeu a primit pe Isus în „legământul prin jertfă". (Psalm 50:5). Vieaţa Sa umană era devotată în mod necondiţionat spre a răscumpăra pentru oamenii cari cred dreptul la vieaţa vecinică, care fusese pierdut pentru ei, întrucât se născuseră păcătoşi.

Din aceste motive, putea Isus după aceea să zică unui paralitic: „Omule, păcatele îţi sunt iertate". Cu privire la o femeie păcătoasă, care-I spălase picioarele cu lacrimile ei şi I le şterse cu părul capului ei, El zice: „Păcatele ei, cari sunt multe, sunt iertate". „Şi El îi zise: Păcatele tale îţi sunt iertate". Cărturarii religioşi şi Fariseii acuzau pe Isus de pretenţiunea de a fi Dumnezeu, sau egal cu Dumnezeu, întrucât iartă păcatele. (Luca 5:18—24; 7:37—50). Isus putea astfel să ierte păcate deoarece El era şi este Cuvântul lui Dumnezeu, şi El era atunci în legământul cu Dumnezeu prin jertfă. Din pricina acestei vieţi umane perfecte, fără păcat, a Sa,

era legat prin contract să o întrebuinţeze pentru răscumpărarea celor ce se pocăiesc, cari cred, şi să-i elibereze din neputinţa păcatului. Pentru acelaş motiv, putea Isus mai târziu să dea următoarea însărcinare credincioşilor Săi apostoli: „Celor ce le veţi ierta păcatele, vor fi iertate; şi celor ce le veţi ţinea, vor fi ţinute". (Ioan 20:23). Apostolii erau reprezentanţii Săi pe pământ.

Profeţia lui Dumnezeu, la Psalm 2:7, era adresată lui Isus: „Tu eşti Fiul Meu, astăzi Te-am născut". Când Iehova născu pe Isus cel botezat şi-L făcu Fiul spiritual al lui Dumnezeu, cu dreptul la vieaţă în regatul spiritual ceresc, Isus deveni o „creatură nouă". Atunci Iehova primi pe Fiul Său născut într'un legământ pentru împărăţie, după cum a fost preumbrit prin legământul pentru împărăţie, pe care Dumnezeu l-a încheiat cu Regele David cu sute de ani înainte.

Isus deveni moştenitorul împărăţiei mesianice şi era în adevăr „Fiul lui David", pe care Şarpele Il pândea

spre a-L nimici. In armonie cu aceasta, Iehova unse pe Isus cu spiritul sânt sau forţa divină, după cum a fost simbolizat prin coborîrea porumbelului asupra capului lui Isus. El era uns să fie Regele, „Prinţul Păcii", Sămânţa „femeii" lui Dumnezeu, Sion. In virtutea acestei ungeri El deveni Mesia, Christos. De-acum înainte El era Christos Isus, sau Unsul Isus. — Fapte 10:36—38.

La acel eveniment, veni „Mesia, Prinţul", şi cele şasezeci şi nouă de săptămâni de ani, prezise la Daniel 9:25, ajunseră la sfârşitul lor. Pentruce venise Mesia, Prinţul? Christos Isus însuşi răspunse, când guvernatorul Pilat din Pont Il întrebă: „Atunci un rege tot eşti?" „Isus răspunse: Tu zici că Eu sunt un rege. Eu pentru aceasta M'am născut şi am venit în Lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu". (Ioan 18:37). Mântuirea umană este subordonată acestei lucrări de mărturie, în justificarea numelui lui Dumnezeu.

In credincioşie faţă de legământul pentru împărăţie şi faţă de ungerea Sa de a propovădui Impărăţia, Isus

resistă ispitelor Diavolului în decursul celor patruzeci de zile în pustie. El refuză să accepte dela Diavolul împărăţiile acestei lumi, în schimbul închinării Sale la Dia-

volul. El era hotărît să câştige Împărăţia şi apoi cu puterea Împărăţiei să sdrobească capul „acelui şarpe vechiu, numit Diavolul, şi Satan", şi prin aceasta să justifice numele lui Dumnezeu. (Matei 4:1—11). Mesia este Regele libertăţii, pentrucă prin glorioasa Sa domnie El aduce pentru vecie libertăţile dorite de către om.

CAPITOLUL XX

DELA MOARTE LA NEMURIRE

„NOI am găsit pe Mesia (care tălmăcit, înseamnă Christos)". Despre această descoperire, pescarul Evreu, Andrei, se grăbi să spună fratelui său, Simon Petru. (Ioan 1:40, 41, *A.R.V.*). Andrei auzise că Ioan Botezătorul identificase pe Isus ca „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii", şi apoi el urmă pe Isus şi-L auzi propovăduind împărăţia mesianică.

Christos Isus spuse ucenicilor să caute mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea ei. El însuşi făcea acest lucru. El nu se amesteca în afacerile politice ale acestei lumi, ci s'a devotat pe Sine în mod exclusiv proclamării împărăţiei noui lumi a dreptăţii. In sinagoga oraşului Său natal Nazaret, în Galilea, El declară în mod public însărcinarea Sa dela Dumnezeu să propovăduiască, şi El se străduia deja să se descarce de obligaţiunea Sa, de a pune mărturie despre cel mai mare adevăr al cuvântului scris al lui Dumnezeu, Împărăţia. (Luca 4:16—21). El era Domnitorul uns al acelui Guvern teocratic, şi El era prezent. In acest fel El era în drept să propovăduiască: „Pocăiţi-vă, căci împărăţia cerurilor s'a apropiat". (Matei 4:17). El nu a clădit o sinagogă sau o clădire religioasă şi să se instaleze pe sine în ea ca un pastor, să sune un clopot în turn şi să invite poporul să vină şi să-L audă propovăduind, şi apoi să facă o colectă de bani. El merse la popor şi le propovăduia în libertate, în casele lor particulare şi în sinagogile unde se întruneau, precum şi în templul din Ierusalim. „Curând după aceea, Isus umbla din cetate în cetate şi din sat în sat şi propovăduia şi vestea evanghelia Împărăţiei

lui Dumnezeu. Cei doisprezece erau cu El". — Luca 8:1.

Dintre aceia cari auzeau și urmau pe Christos Isus, El alese și numi doisprezece apostoli. El nu alese cărturari învățați și doctori în lege, avocați vicleni, Farisei și Saducei. Asemenea oameni învățau tradițiunile oamenilor în locul poruncilor lui Dumnezeu și practicau ceeace unul dintre ei numea „religia Iudeilor". Ei provocau autoritatea și însărcinarea lui Isus, și-L lepădară. Isus zise că nu poate fi pus vin nou în burduf vechiu, fără ca să nu se întâmple o nenorocire. El alese oameni umiliți, dispuși să învețe, cinstiți, temători de Dumnezeu. El veni în numele Tatălui Său, și deaceea El le făcu de cunoscut numele lui Iehova. El îi învăța că justificarea numelui lui Dumnezeu prin împărăția Sa, este de primă importanță. Așa îi învăța El să se roage: „Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfințească-se numele Tău; vie împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ". (Matei 6:9, 10). El îi însărcină și-i trimise să propovăduiască din cetate în cetate și din casă în casă. Instrucțiunile Sale erau: „Și pe drum, propovăduiți, și ziceți: *Împărăția cerurilor este aproape*... La întrarea voastră în casă, urați-i de bine; și dacă este casa aceea vrednică, pacea voastră să vină peste ea; dar dacă nu este vrednică, pacea voastră să se întoarcă la voi... Veți fi urîți de toți, din pricina numelui Meu; dar cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit. Când vă vor prigoni într'o cetate, să fugiți într'alta". — Matei 10:1—23; deasemenea Luca 9:1—6; 10:1—16.

Satan Diavolul pricepea că Isus era Moștenitorul lui Dumnezeu al împărăției, pe care o propovăduia. El era prezisa Sămânță a „femeii" lui Dumnezeu, și deasemenea Sămânța făgăduită a lui Abraam. Vrăjmășia lui Satan nu cunoștea marginși el era hotărît să nimicească pe Isus și să-și mențină propria sa dominație a lumii nelegiuite. Din nou întrebuință religia ca pretext pentru a se opune martorului lui Iehova, de astă dată Martorului Principal. Peotimea religioasă păși împotriva Lui, Îl defăima și căuta să-L omoare. Motivul era, după cum îi-l spuse Isus: „Voi aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El dela început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentrucă în el nu este adevăr". (Ioan 8:44). Acei preoți religioși ai Evreimii nutreau speranțe egoiste în inimile lor, cu privire la împărăția mesianică. Ei erau invidioși pe Isus din pricina propovăduirii Împărăției și refuzară să I se alăture la purtarea fructelor Împărăției la poporul de rând, care cu bucurie asculta pe Isus. — Marcu 12:37.

La trei ani și jumătate după ungerea Sa ca Rege la râul Iordan, Isus călări în mod triumfător pe mânzul unei măgărițe în mijlocul unei mulțimi care jubila, salutând împărăția lui Dumnezeu. El intră călare în Ierusalim și merse la templu, unde, din vechime, regii națiunii lui Israel fuseseră unși și aclamați de popor. La templu, Christos Isus, Regele Uns, judecă națiunea, dându-se pe sine, atunci și acolo, ca Regele numit al lui Dumnezeu. Conducătorii Evrei religioși refuzară această ocazione și ridicară obiecțiune împotriva demonstrației poporului. Făcând astfel, ei Îl lepădară ca Rege la această judecată în templu. Deaceea, Isus le zise: „N'ați citit niciodată în Scripturi că: Piatra, pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului; Domnul a făcut acest lucru, și este minunat în ochii noștri? Deaceea, vă spun că împărăția lui Dumnezeu va fi luată dela voi, și va fi dată unui neam, care va aduce roadele cuvenite. Cine va cădea peste piatra aceasta, va fi sdrobit de ea, iar acela peste care va cădea ea, îl va spulbera". (Matei 21:23—46). Religioniștii complotau acum să-L omoare.

Sărbătoarea Paștelor anului 33 d. Chr. veni câteva zile după aceea, și Isus se adună cu apostolii Săi ca să

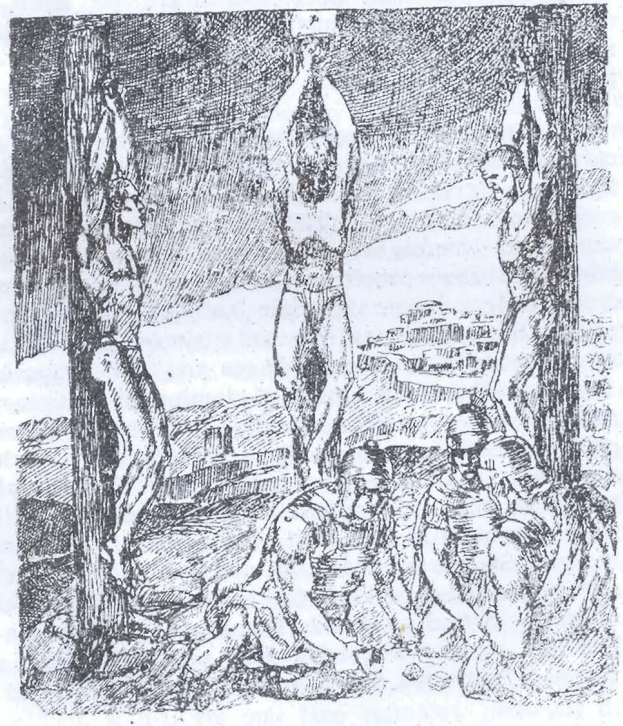
mânânoc Paștele. Cu acea ocaziune El luă deasemenea pâine și vin și instituí o cină de amintire pentru numele lui Dumnezeu și, în același timp, ca un simbol al propriei Sale căi credincioase până la moarte, pentru justificarea numelui lui Dumnezeu. Către cei unsprezece apostoli credincioși, cari luară cina de amintire, El zise: „Voi sunteți aceia, cari ați rămas necontenit cu Mine în încercările Mele. Deaceea, vă pregătesc Împărăția, după Tatăl Meu Mi-a pregătit-o Mie, ca să mâncați și să beți la masa Mea în împărăția Mea, și să ședeți pe scaune de domnie, ca să judecați pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel". — Luca 22:28—30, *Diaglott*; *Rotherham*.

Apoi, accentuând că El reprezentase cu credincioșie pe Tatăl Său, Iehova, ca martor al Său pe pământ, El le zise: „Cine M'a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl". (Ioan 14:9). El le-a dat de înțeles că plecarea Sa la Tatăl era o cauză pentru bucurie: „Pentrucă Tatăl Meu este mai mare decât Mine". (Ioan 14:28). Altădată, cu o altă ocazie, El declarase perfecta Sa armonie cu Iehova, în scopul Său și în lucrarea Sa, întrucât zicea: „Eu și Tatăl Meu suntem una". Acum, în această noapte de Paște, Isus introduse pe ucenicii Săi în rugăciune și se rugă ca aceeași armonie și unitate să poată fi stabilită printre ucenicii Săi, prin mijlocirea adevărului. El zise lui Dumnezeu: Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume. Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevăr... Nu numai pentru aceștia Mă rog, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în noi, pentruca lumea să creadă că Tu M'ai trimis. Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu, pentruca ei să fie una, cum și noi suntem una, — Eu în ei, și Tu în Mine; — pentruca ei să fie în chip desăvârșit una,... Eu le-am făcut cunoscut numele Tău, și li-L voi mai face cunoscut, pentrucă dragostea cu care M'ai iubit Tu, să fie în ei, și Eu să fiu în ei". — Ioan 17:16—26.

După ce vorbise astfel, Isus îi conduse afară în grădina Ghetsimani. Trădarea Sa de către Iuda, apoi cercetarea înaintea tribunalului religios evreesc, după aceea o audiere înaintea lui Pilat din Pont și a Regelui Irod, și, la urmă, o neaudiere înaintea lui Pilat, toate urmară rapid. In tot decursul acestui timp, marii preoți Evrei și alți preoți, așezați în fruntea maselor populare, cereau în mod furtunos executarea lui Isus prin spânzurare pe lemn. „Să răstignesc pe Regele vostru?" le-a zis Pilat. „Preoții cei mai de seamă au răspuns: Noi n'avem alt rege decât pe Cezarul". — Ioan 19:6, 15.

Care, atunci, era chestiunea de discuție, cu privire la care era Christos Isus cercetat și încercat și pe care religioniștii Evrei își întemeiaseră hotărârea lor? Era aceasta mântuirea omenirii? Nu, nu aceasta în primul rând; era împărăția lui Dumnezeu, Regele căreia trebue să justifice numele lui Dumnezeu, prin păstrarea cu credincioșie a integrității Sale înaintea lui Dumnezeu, până chiar la moartea cea mai rușinoasă. Impărăția lui Dumnezeu este de prima și de cea mai înaltă importanță, deoarece sfântul Său nume și dominația Sa universală sunt legate de ea. Prin urmare, Isus preferă să moară pe lemn, unde regalitatea Sa a fost batjocorită prin inscripția atârnată de-asupra capului Său. Privit după exterior, El muri în disgrația religioniștilor și a politicianilor, dar muri în adevăr și pentru adevărul Impărăției. Moartea Sa era moartea unui om liber. El muri cu mâinile curate, liber de robie față de om, diavol sau religie. El muri cinstind pe Iehova Dumnezeu. In lupta, pe care Diavolul o duse împotriva Lui, pentru a-L face să-Și păteze integritatea Sa, Isus câștigase!

„Și strigând cu o voce tare, Isus zise: Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez spiritul. Și zicând aceasta, încetă să mai respire". (Luca 23:46, *Roth.; Diaglott*). El știa că moare credincios, și deaceea era vrednic să-Și încredințeze puterea vieții Sale marelui Dătător de viață în speranța unei învieri. El cunoștea scriptura, la Psalmul 16:10, care zice: „Căci nu vei lăsa sufletul meu în locuința morților; nici nu vei îngădui ca prea iubitul Tău să vadă putrezirea". In timp ce era viu în carne și

privea înainte spre această moarte, El nu era niciodată turburat, ci carnea Sa se odihnea în speranță și era comodă. El știa că va experiența o înviere la viață în spirit, viață la care El fusese născut la râul Iordan.

Satan Diavolul auzise pe Isus vorbind în particular ucenicilor Săi despre o înviere și o reîntoarcere la Tatăl Său. In neliniștea sa, Diavolul făcu pe agenții săi religioși să pună o pază la mormântul în care era pus trupul lui Isus, precum și o piatră mare de-asupra, care apoi să fie sigilată în mod oficial. (Matei 27:57—66). Ce precauțiune nebună! A treia zi dela înmormântare avu loc cel mai puternic miracol al lui Iehova, învierea scumpului Său Fiu dintre morți la viață divină, la nemurire.

Nici un ochiu uman nu văzu acea înviere, dis de dimineață în acea dintâi zi a săptămânii. Paznicii mormântului au simțit un cutremur de pământ și erau înspăimântați la vederea unui înger orbitor, care a dat piatra la o parte, expunând vederii interiorul gol al mormântului. Pe Isus cel înviat ei nu-L văzură, nici n'au fost oarecari dintre servii Diavolului, după aceea, făcuți martori ai faptului învierii lui Isus. Ce se întâmplase cu trupul de carne al lui Isus? El nu a fost „spiritualizat"; pentrucă aceasta este imposibil, după propriile cuvinte ale lui Isus: „Ce este născut din carne, este carne, și ce este născut din spirit, este spirit". (Ioan 3:6). Pavel, care avusese o viziune a învierii lui Isus, zice deasemenea: „Ce spun eu, fraților, este că nu poate carnea și sângele să moștenească împărăția lui Dumnezeu". (1 Corinteni 15:50). In conformitate cu Psalmul 16:10 și Fapte 2:27—31, trupul nu era permis să putrezească. Deaceea, Iehova Dumnezeu dispuse de acel trup în propriul Său mod, întocmai după cum a dispus de trupul lui Moise, care era un tip al lui Christos Isus; dar nimeni nu știe cum s'a întâmplat aceasta. — Deuteronomul 34:5, 6.

La înviere, Atotputernicul Dumnezeu răspunse rugă-

ciunii lui Isus: „Și acum, Tată, proslăvește-Mă la Tine însuți cu slava, pe care o aveam la Tine, înainte de a fi lumea". (Ioan 17:5). Aceea era slavă în cer, sau regatul nevăzut într'un trup spiritual a cărui strălucire nu era acoperită cu văl sau ascunsă de un trup de carne, care purta urma împunsăturii de suliță în coastă, amprentele cuelor în mâini și picioare, zgârieturile spinilor pe frunte, precum și dungile de pe spate, urme ale loviturilor de biciu. Trupul de carne este trupul în care Isus S'a umilit pe sine, întocmai ca un rob, și nu este trupul slavei Sale, nu trupul în care El înviase. Apostolul Petru, care L-a văzut după învierea Sa, mărturisește: „Christos, deasemenea, a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuiți, ca să ne aducă la Dumnezeu. El a fost omorît în trup, dar A FOST INVIAT IN SPIRIT, în care S'a dus să propovăduiască spiritelor din închisoare". (1 Petru 3:18, 19, *Douay; A.R.V.*). El a fost înviat la viață divină într'un trup spiritual. Invierea ucenicilor Săi credincioși va fi asemănătoare învierii Sale, cu privire la care este scris: „Dacă ne-am făcut una cu El, printr'o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El, și printr'o înviere asemănătoare cu a Lui". „Este semănat trup firesc, și înviază trup spiritual... Noi vom fi schimbați. Căci trebue ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire". — Romani 6:5; 1 Corinteni 15:44, 52—54.

Incepând din ziua învierii Sale, Isus se arătă viu ucenicilor Săi credincioși, la diferite intervale în decurs de patruzeci de zile. Deoarece un spirit nu poate să aibă carne și oase, cum atunci, a apărut Isus, sau S'a făcut văzut lor? Prin materializarea trupurilor de carne cu ocaziunile aparițiilor Sale, trupuri complect îmbrăcate, nu cu hainele Sale de înmormântare, ci cu îmbrăcăminte corăspunzătoare timpului și scopului apariției Sale. Aceasta nu era ceva nou sau neobișnuit; pentrucă îngerul Gabriel apăru astfel preotului Zaharia înlăuntrul templului, și șase luni mai târziu Mariei, mama lui Isus. Incă în acea dimineață a învierii, doi îngeri complect îmbrăcați în alb, apărură Mariei Magdalena la mormânt. Astfel Isus acum făcu vzibilă prezența Sa ucenicilor Săi, chiar înlăuntrul camerei, îndărătul ușilor încuiate. Examinează fiecare din aparițiile Sale după înviere, și vei observa că El își materializa trupuri de diferite forme, și deaceea deveni necesar pentru El ca să-Și descopere adevărata Sa identitate prin variate semne și indicii.

La Marcu 16:12 citim: „După aceea, S'a arătat *într'alt chip*, la doi dintre ei, pe drum, când se duceau la țară". Acest verset este înțeles astăzi a nu fi parte din cartea originală a lui Marcu, totuși rapoartele autentice ale altor martori, dovedesc că Christos cel înviat întrebuință 'toată puterea Sa în cer și pe pământ' ca să apară sub diferite forme de trupuri, și prin aceasta să dovedească că El este glorificat și nu mai este mai mult o creatură de carne, pământească. Cu cel puțin o ocaziune, probabil două, El apăru într'o formă asemănătoare aceleia a trupului în care a fost crucificat, pentruca să Se identifice față de Toma cel îndoielnic. — Luca 24:36, 43, *A.R.V.*; Ioan 20:19—30.

Datorită acestor manifestațiuni diferite, Maria Magdalena confundă pe Domnul ei înviat, cu un grădinar. Cei doi ucenici cu cari El se întovărășise pe drum spre Emaus, nu-L cunoscură până ce ajunseră acasă și li Se descoperi la masă. Când El apăru în formă cunoscută, spre a satisface pe Toma, acel ucenic, acum convins, izbucni într'o exclamație de mirare: „Domnul meu și Dumnezeul meu!" Prin aceasta Toma nu voia să susțină că Isus era Atotputernicul Dumnezeu sau Iehova însuși. „Dar lucrurile (semnele) acestea au fost scrise, pentruca voi să credeți că Isus este Christosul, Fiul lui Dumnezeu". — Ioan 20:28—31.

Când Isus Se arătă la şapte ucenici la Marea Galileii, în timp ce pescuiau şi ei veniră la ţărm să prânzească din peştele pe care El îl pregăti în mod miraculos pentru ei, la început, „ucenicii nu ştiau că este Isus". Dar după minune, „niciunul dintre ucenici nu cuteza să-L întrebe: Cine eşti? căci ştiau că este Domnul". (Ioan 21:4, 12). După aceea, când El apăru pe un munte în Galileea, „ei I s'au închinat, dar unii s'au îndoit". (Matei 28:16, 17). După ani de zile, apăru El, fără un trup de carne, lui Saul din Tars, apostolul Pavel după aceea; căci însoţitorii lui Saul nu vedeau pe nimeni, dar auzeau sunetul glasului. Isus, în mod miraculos, permise lui Saul să vadă ceva din slava Sa cerească, ca un spirit divin. Lui Saul, care nu L-a identificat după oarecari 'amprente ale cuielor în mâinile şi picioarele Sale', Domnul zise drept răspuns la întrebarea sa: „Eu sunt Isus, pe care tu Îl persecuţi". Vizionea l-a costat pe Saul vederea sa timp de trei zile. De aceea timp de patruzeci de zile după învierea Sa, Isus nu apăru în acest mod ucenicilor Săi, ci în formă de carne.

Christos Isus este într'adevăr înviat. In gloria învierii El zise: „Cel viu. Am fost mort, şi iată că sunt viu în vecii vecilor", deoarece este îmbrăcat acum cu nemurire. (Apocalips 1:5, 18). El este „Cel întâi născut din morţi", „pârga celor adormiţi". (Coloseni 1:18; 1 Corinteni 15:20). El este cel dintâi care trebuia să fie înviat pentru vieaţă veşnică. Invierea Sa este începutul „primei învieri", în care ucenicilor Săi credincioşi le este făgăduit să se împărtăşească. (Apocalips 20:5, 6). El este temelia tare şi nemuritoare pentru o lume nouă, liberă şi fără sfârşit.

CAPITOLUL XXI

BISERICA OAMENILOR LIBERI

PORŢILE iadului nu putură birui pe cel mai mare Martir al lui Iehova, „pe care Dumnezeu L-a înviat, deslegându-I legăturile morţii (iadului, *Douay*), pentrucă nu era cu putinţă să fie ţinut de ea". (Fapte 2:24, *Douay*). Aceasta întăreşte declaraţia făcută ucenicilor Săi de către Christos Isus: „Şi pe această piatră voi zidi biserica Mea, şi porţile iadului (Locuinţei morţilor, *trad. românească*) nu o vor birui". (Matei 16:18). După învierea Sa El anunţă: „Iată, Eu sunt viu în vecii vecilor. Eu ţin cheile morţii şi ale Locuinţei morţilor". Aceasta dă speranţă ucenicilor Săi, că după cum sufletul sau vieaţa Sa nu a fost lăsat o pradă pentru vecie *iadului* sau locuinţei morţilor, tot la fel sufletele urmaşilor Săi credincioşi nu vor fi părăsite pentru vecie în groapă. Christos Isus are puterea să elibereze din „iad" şi „moarte", şi El declară: „Oricine vede pe Fiul, şi crede în El, poate să aibă vieaţă veşnică; şi Eu îl voi învia în ziua de apoi". — Ioan 6:40.

Stânca pe care biserica este fondată, este cerească. Ea este Christos Isus! La patruzeci de zile după învierea Sa la vieaţă ca o „nouă creatură" cerească, El se înalţă la cer, nu ca să înceapă nemijlocit să domnească, ci s. şadă la dreapta puterii lui Dumnezeu şi să zidească biserica Sa. (Fapte 1:1—9; Evrei 10:12, 13; 12:2). Tatăl Său Iehova, El însuşi este marea Stâncă cerească, pe care se odihneşte întreaga creaţiune: „Voi vesti numele lui Iehova. Daţi slavă Dumnezeului nostru. El este Stânca, lucrările Lui sunt desăvârşite". (Deuteronomul 32:3, 4. *A.R.V.*). Fiul lui Iehova, Christos Isus, este „întipărirea chipului Fiinţei Sale, şi care ţine toate lucrurile cu cu-

vântul puterii Sale". Cu privire la acest Fiu și la locul Său important în organizațiunea cerească Sion, Iehova zise: „Așa vorbește Domnul Iehova; Iată, pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră de preț, piatră din capul unghiului clădirii, temelie puternică; cel ce o va lua ca sprijin, nu se va grăbi să fugă." (Evrei 1:3; Coloseni 1:15; Isaia 28:16, *A.R.V.*). Pe sine însuși, ca Regele Uns și Fiul viului Dumnezeu, Christos Isus zidește organizațiunea Sa regală, biserica. Apostolul Petru, care credea în „Stâncă", vestea cu îndrăzneală, atât dușmanului cât și bisericii deopotrivă, că Christos Isus este Temelia, Stânca, pe care este zidită biserica lui Christos. — Fapte 4:8—12; 1 Petru 2:3—10.

„Biserică" înseamnă o adunare chemată afară din lume pentru scopul lui Dumnezeu, și, ca atare, adunarea celor douăsprezece seminții a lui Israel sub Moise ca profet, era o „biserică". (Fapte 7:37, 38). Primii membri ai bisericii clădite pe Christos Isus, au fost luați din „biserica" unor astfel de Israeliți naturali, sau din „Israelul după carne". Pe de altă parte, toți membrii bisericii lui Dumnezeu în Christos, devin o creațiune nouă, și deaceea sunt Israeliți spirituali, „Israelul lui Dumnezeu". (1 Corinteni 10:18; Galateni 6:15, 16). Când Iacob, al cărui nume îl schimbă Dumnezeu în acela de Israel, binecuvântă pe cei doisprezece fii ai săi înaintea morții sale, el lăsă doisprezece stâlpi de temelie, pe cari se putea răzima acea națiune tipică a lui Israel. Când Christos Isus a fost ca piatră de temelie în Sion, El deasemenea a ridicat doisprezece stâlpi de temelie pentru organizațiunea bisericii Sale, anume, doisprezece apostoli ai Săi, dintre cari Petru era unul. Aceasta este preumbrit în mod simbolic la Apocalips 21:14: „Zidul cetății avea douăsprezece temelii, și pe ele erau cele douăsprezece nume ale celor doisprezece apostoli ai Mielului". (Galateni 2:9). Numărul final al bisericii cerești va fi

numai 144.000 în conformitate cu hotărîrea lui Dumnezeu. Deoarece ei erau preumbriți prin cei credincioși din cele douăsprezece seminții ale lui Israel, deaceea biserica lui Dumnezeu este asemănată celor douăsprezece seminții din 12.000 de membri fiecare. (Apocalips 7:4—8; 14:1, 3). Ei sunt sub un „nou legământ", mijlocit de către Mai Marele Moise, Christos Isus. Legământul nou a suspendat pe cel vechiu al legii făcut cu Israelul natural. — Evrei 8:6—13.

Christos Isus, când era pe pământ, nu puse mântuirea creaturilor umane pe planul întâi și apoi, în mod frenetic, să încerce să convertească lumea. El Își mărgini propovăduirea Sa și activitățile Sale la națiunea lui Israel și spuse ucenicilor Săi atunci să facă la fel: „Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel". „Să nu mergeți pe calea păgânilor, și să nu intrați în vreo cetate a Samaritenilor; ci să mergeți mai de grabă la oile pierdute ale casei lui Israel". (Matei 15:24; 10:5, 6). Dacă un număr suficient de Evrei ar fi părăsit „religia Evreilor" și ar fi exercitat credință în cuvântul lui Dumnezeu și s'ar fi întors la Isus despre care cuvântul lui Dumnezeu a profețit, întreaga corporațiune a bisericii ar fi fost aleasă din națiunea evreiască. Scripturile, cu toate acestea, au prezis că aceasta nu va fi așa, ci că casele lui Israel se vor poticni peste Christos Isus ca Stânca, și numai o rămășiță a Israelului natural Îl va accepta și va fi zidită în biserică pe Christos. Domnul Isus știa dinainte aceasta, prin mijlocirea profeților, și zise lui Petru: „Îți voi da cheile Împărăției cerurilor, și orice vei lega pe pământ, va fi legat în ceruri, și orice vei deslega pe pământ, va fi deslegat în ceruri". (Matei 16:19). Cum, atunci, a întrebuințat Petru cele două chei?

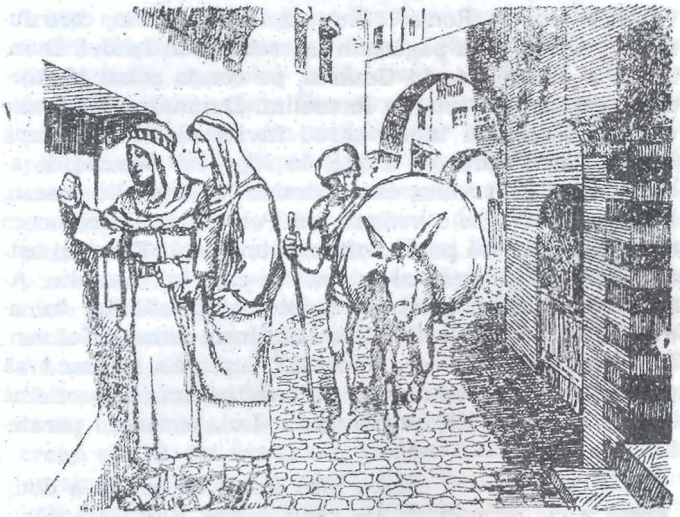
Înainte de înălțarea Sa la cer, Isus zise ucenicilor Săi: „Trebuia să pătimească Christos, și să învieze a treia zi dintre cei morți. Și să se propovăduiască tuturor nea-

murilor, în numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând dela Ierusalim. Voi sunteți martorii acestor lucruri". (Luca 24:46—48; Fapte 1:7, 8). La zece zile după înălțarea Sa, lucrarea de mărturie începu în ziua de Rusalii, la Ierusalim. Isus spusese dinainte ucenicilor Săi: „Nu te teme turmă mică; pentrucă Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția"; și El luă atunci pe apostolii Săi credincioși în legământul pentru Împărăție cu sine. (Luca 12:32; 22:28—30). La Rusalii, era timpul potrivit ca să se dea și altor Evrei privilegiul să fie luați în legământul pentru împărăția cerurilor. Cum trebuia să se deschidă acest privilegiu unor astfel de Evrei? Prin „cheile cunoștinței"; și această cunoștință trebuia să fie împărțită prin propovăduire. — Luca 11:52; Fapte 2:21; Romani 10:11—17.

In ziua de Rusalii, privilegiul a fost deslegat în cer, și Petru întrebuință prima 'cheie a împărăției cerurilor' și deslegă. In ziua aceea, în timp ce apostolii și alți ucenici erau adunați împreună în Ierusalim, un glas veni din cer, și spiritul sau forța nevăzută a lui Dumnezeu s'a vărsat asupra ucenicilor credincioși. Ei erau născuți prin puterea Tatălui și unși pentru împărăție prin spiritul Său. Aceasta era în mod definitiv însărcinarea lor de a propovădui și a pune mărturie despre Împărăție. Datorită demonstrației făcute de către toți acei ucenici cari vorbeau în limbi străine, o mulțime de participanți la sărbătoarea Rusaliilor din multe țări și limbi se adunară afară. Atunci Petru, primitorul cheilor Împărăției, se ridică și le propovădui pe Christos, Regele, și încheie, zicând: „Căci David nu s'a suit în ceruri, ci el singur zice: Domnul a zis Domnului Meu: Șezi la dreapta Mea, până ce voi pune pe vrășmașii Tăi sub picioarele Tale. Să știe bine dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Christos pe acest Isus, pe care L-ați răstignit voi". (Fapte 2:34—36). Cu această

introducere a mărturiei Împărăției, Petru întrebuință pe cea dintâi dintre „cheii", și mii erau admiși în ziua aceea în privilegiile Împărăției. „Cei ce au primit propovăduirea lui, au fost botezați; și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s'au adăugat aproape trei mii de suflete". Apoi ei se angajară în activitatea de propovăduire din casă în casă, fiind bine primiți de către popor. — Fapte 2:41, 46, 47.

Profeția lui Daniel 9:26, 27, arată că o jumătate de săptămână de ani, sau trei ani și jumătate, trecură

după aceste Rusalii. In decursul acelui timp, convertirea la creștinism era restrânsă la Evrei și Samariteni, după cum spusese Isus: „Imi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, și în Samaria", înainte de a merge până la cele mai îndepărtate părți ale pământului. (Fapte 1:8).

In această perioadă de timp, privilegiile Impărăției erau legate de acest cerc de persoane, și de păgâni în general ținute departe; deaceea Petru era legat sau împiedecat de a întrebuința într'un mod oarecare cea de-a doua „cheie" a Impărăției.

Limita de timp a fost în cele din urmă atinsă. Până atunci, numai o rămășiță de Evrei, împreună cu unii Samariteni, observaseră privilegiul Impărăției. Atunci cerurile deslegară privilegiul pentru păgâni, și Petru era eliberat de restricțiuni pentru acest serviciu. Pe loc, el întrebuință cea de-a doua cheie. L-a trimis Dumnezeu în acest scop la Roma? Nu; ci la un Italian, care fusese convertit dela păgânism la credința în Iehova Dumnezeu și care locuia în Cezarea, pe coasta mării Mediterane, cam la 110 km. de Ierusalim. Dumnezeu îi trimise o vedenie a unui înger, care-l învită să trimită după Simon Petru, care era atunci în Iope, nu departe de acolo. Exact pe vremea când trimișii lui Corneliu soseau, Dumnezeu trimise o vedenie lui Petru arătând că acum calea era deschisă pentru alte națiuni decât Evrei, și astfel Petru se întoarse cu trimișii la casa lui Corneliu. Atunci propovădui acestuia, rudelor și prietenilor lui adunați, cu privire la Christos sau Unsul Isus: „Noi suntem martori a tot ce a făcut El, ...și ne-a poruncit să propovăduim norodului, și să mărturisim ...că oricine crede în El, capătă, prin numele Lui, iertarea păcatelor". — Fapte 10:1—43.

Confirmat-a cerul ceeace făcu Petru cu cea de-a doua „cheie a cunoștinței"? „Pe când rostea Petru cuvintele acestea, s'a pogorît spiritul sfânt peste toți cei ce ascultau cuvântul. Toți credincioșii tăiați împrejur (Evrei) cari veniseră cu Petru, au rămas uimiți când au văzut că darul spiritului sfânt s'a vărsat și peste neamuri. Căci îi auzeau vorbind în limbi și mărind pe Dumnezeu" După aceea, Corneliu și ceilalți credincioși dintre păgâni, au fost botezați, nu cu botezul lui Ioan Botezătorul, care era pentru Evrei, ci „botezați în numele lui Isus Christos". (Fapte 10:44—48, *A.R.V.*). Prin aceasta credincioșii dintre păgâni, erau luați în legământul pentru Impărăție. Acum Petru își sfârșise lucrarea sa exclusivă cu „cheile împărăției cerurilor". Nu era nevoie ca să aibă un succesor pentru o asemenea lucrare, și Dumnezeu nu a numit sau ridicat vreun succesor. Ușa rămâne deschisă pentru păgâni. — Fapte 14:27; 1 Corinteni 16:9.

Pentruce a întrebuințat Iehova Dumnezeu pe Simon Petru și cercetă pe acești ne-Evrei cu favoarea Impărăției Sale? După ce Petru, sau Simon, făcuse un raport despre aceasta, apostolul Iacob zise: „Simon a spus cum mai întâi Dumnezeu Și-a aruncat privirile peste neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor, care să-I poarte numele". (Fapte 15:7—14). Acesta este scopul „noului legământ", anume, să aleagă și să aducă la iveală un astfel de popor. Atât creștinii de printre națiunile păgâne, cât și cei de printre Evrei, trebue să fie împreună un „popor pentru numele Său", adică pentru numele lui Dumnezeu, care este Iehova. Nu exista acum nicio deosebire rasială sau națională; toți trebue să fie una în Christos, Capul lor, o biserică nedespărțită, fără schismă (desbinare), „Căci, după cum într'un trup avem mai multe mădulare, și mădularele n'au toate aceeași slujbă, tot așa și noi, cari suntem mulți, alcătuim un singur trup în Christos; dar, fiecare în parte, suntem mădulare unii altora". (Romani 12:4, 5). „Toți cari ați fost botezați pentru Christos, v'ați îmbrăcat cu Christos. Nu mai este nici Iudeu, nici Grec; nu mai este nici rob, nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Christos Isus. Și dacă sunteți ai lui Christos, sunteți „sămânța lui Abraam, moștenitori prin făgăduință". (Galateni 3:27—

29). „Așa că, de acum încolo, nu mai cunoaștem pe nimeni în felul lumii; și chiar dacă am cunoscut pe Christos în felul lumii (înainte de a fi fost înviat ca spirit), totuși acum nu-L mai cunoaștem în felul acesta (după carne). Căci, dacă este cineva în Christos, este o făptură nouă. Cele vechi s'au dus: iată că toate lucrurile s'au făcut noui". — 2 Corinteni 5:16, 17; deasemenea și 1 Corinteni 12:12, 13, 18, 27.

Isus este membrul Cap al bisericii. Ceilalți membri constitue trupul bisericii. „El este Capul trupului, al bisericii". (Coloseni 1:18; Efeseni 1:22,23). Membrilor trupului-biserică a lui Christos, le este scris: „Să vă purtați într'un chip vrednic de Dumnezeu, care vă chiamă la împărăția și slava Sa". (1 Tesalonicenl 2:12). Deoarece împărăția lui Dumnezeu sub Christos este cerească, și carne și sânge nu o poate moșteni, cum pot creaturile umane să găsească intrare în ea? Prin următoarele trepte schițate în Scripturi:

Deoarece creatura umană a fost concepută în păcat și născută în nelegiuire, deci sub condamnare chiar dela naștere, trebue ca ea mai întâi să fie făcută drept sau să fie îndreptățită, spre a fi eliberată de sub condamnarea divină. Aceasta se împlinește după ce creatura umană arată credința sa, nu numai prin aceea că crede în Iehova ca Dumnezeu și în Christos Isus ca jertfa de ispășire pentru păcate, ci, în afară de aceasta, ea trebue să mărturisească a fi răscumpărată prin jertfa lui Christos Isus, și trebue să facă o deplină și complectă consacrare lui Dumnezeu, spre a fi al Său, și spre a face voia Sa pe vecie. Credinciosul simbolizează consacrarea Sa prin botezul în apă. Privilegiul pentru Împărăție cât și acela de a fi o parte împreună cu Christos Isus în „legământul prin jertfă" fiind deschis, Iehova Dumnezeu îndreptățește creatura umană și o socotește ca posesoarea dreptului la viață umană. Acel drept la viață umană, cu toate acestea, este îndată jertfit, pentruca cel consacrat să poată fi luat în „legământul prin jertfă". Dumnezeu naște pe cel îndreptățit prin cuvântul Său (simbolizat prin apă) și prin spiritul Său, și astfel îl aduce la iveală ca un fiu spiritual al lui Dumnezeu. Pe acest fiu recunoscut al lui Dumnezeu, care se dovedește credincios, Dumnezeu îl chiamă la Împărăție și-l ia în legământul pentru acel Guvern teocratic și apoi îl unge cu spiritul Său sfânt. Prin asemenea ungere, cel consacrat este botezat în „trupul lui Christos".

Dacă citești scripturile de mai jos[1] în ordinea lor te vei convinge însuți că cea de mai sus este ordinea scripturală.

Toți cei unși într'un astfel de mod, sunt aspiranți la Împărăție. Deși încă într'un trup de carne, ei sunt o „creațiune nouă". Ei trebue acum să urmeze pe Capul și Regele lor, Christos Isus, și să pună mărturie despre împărăția lui Dumnezeu, așa după cum El a făcut. Ei trebue să-și mențină integritatea lor înaintea lui Dumnezeu și să păzească legământul cu El, prin toate defăimările și persecuțiunile, pe cari ei le îndură, chiar până la moarte. Ei nu sunt „mântuiți" pentru viață vecinică îndată ce cred și încep să urmeze pe Christos Isus, ci numai după ce se dovedesc credincioși până la moarte. Ei trebue să-și dea toată silința să-și facă sigură chemarea și alegerea lor. Dacă înainte de moarte ei s'au dat la o parte și s'au dovedit necredincioși, ei se vor dovedi meritând nimicirea vecinică. Dar pentru ei, ca să rabde până la sfârșit, înseamnă mântuirea lor defini-

[1] **Romani 4:24, 25; 5:1, 9, 12, 16; 8:1, 33; Iacob 1:18; Ioan 3:3, 5; 1 Petru 1:3; Tit 3:5—7; 1 Corinteni 1:9; 2 Tesalonicenl 2:14; 2 Corinteni 1:21; 1 Ioan 2:20, 27; Romani 6:3, 4; 1 Corinteni 12:12, 13.**

tivă. Scripturile adevărului înşirate mai jos, dovedesc aceste fapte în mod corect.[2]

Unii ca aceştia *nu sunt încă nemuritori*; altfel ei nu ar putea să păzească „legământul prin jertfă" şi să moară o moarte de credincioşie şi să fie făcuţi asemenea morţii lui Christos. Prin integritatea şi loialitatea lor până la moarte, ei au o parte împreună cu Christos Isus la justificarea numelui Tatălui Său. Prin urmare Dumnezeu va da „viaţă vecinică celor ce, prin stăruinţa în bine, caută slava, cinstea şi nemurirea". — Filipeni 3:10, 14; Romani 2:6, 7.

Când primesc ei nemurirea? Aceia cari mor înaintea întemeierii împărăţiei lui Dumnezeu şi a venirii Regelui la templu, trebue să doarmă în moarte, inconştienţi, inactivi, aşteptând acele evenimente. Numai la sosirea Regelui la templu pentru judecată, primesc membrii adormiţi ai trupului lui Christos, sau ai bisericii, „coroana vieţii". Vorbind despre învierea trupului-biserică, apostolul Pavel scrie: „Este semănat trup firesc, şi înviază trup spiritual... Iată vă spun o taină: nu vom adormi toţi, dar toţi vom fi schimbaţi, într'o clipă, într'o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiţă. Trâmbiţa va suna, morţii vor învia nesupuşi putrezirii, şi noi vom fi schimbaţi. Căci trebue ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, şi trupul acesta muritor, să se îmbrace în nemurire. Când trupul acesta supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire, şi trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: Moartea a fost înghiţită de biruinţă". (1 Corinteni 15:42—54). Membrilor trupului lui Christos li se face parte de o înviere spirituală, la viaţă cerească în spirit, în Împărăţie.

[2] 2 Corinteni 5:17; 1 Petru 2:21; Romani 8:16—18, 28—30; 2 Timotei 2:11, 12; 2 Pentru 1:4—11; Evrei 10:38, 39; Romani 1:31, 32; Apocalipsa 2:10; Matei 10:22; 24:13.

Membrii rămăşiţei acestei clase, cari sunt încă pe pământ în carne, când Regele vine la templu, trebue să îndeplinească legământul prin jertfă cu credincioşie până la moarte. Cu toate acestea, ei nu dorm în moarte, ci sunt „schimbaţi" într'o clipă în asemănarea cerească a Regelui şi Capului lor prezent. (1 Ioan 3:2; Coloseni 3:1—4) „Porţile iadului" nu vor birui biserica lui Dumnezeu pe Stâncă.

Apostolul Pavel avertiză că imediat după moartea sa, va avea loc o cădere dela adevărata credinţă la religie. Apostolul Ioan avertiza în acelaş scop despre lucrarea lui Satan. (Fapte 20:29—31; 2 Tesalonicenі 2:1—3; 1 Ioan 2:18—23). Apostolul Petru zicea despre unii ca aceştia: „Le făgăduiesc slobozenia, în timp ce ei înşişi sunt robi ai stricăciunii. Căci fiecare este robul lucrului de care este robit". (2 Petru 2:1—3, 19, *Roth.*). Aceasta era chiar aşa. Mai puţin decât o sută de ani după ce muri Ioan, se ridică un om numit Turtullian (155—222 d. Chr.), care învăţa că există o trinitate compusă din trei persoane de o singură substanţă într'un singur Dumnezeu. Astfel, câteva veacuri mai târziu, un religionist, pe nedrept, a introdus textul la 1 Ioan 5:7, spre a da un sprijin biblic aparent unei asemenea învăţături.[1] Apoi Augustin (354—430 d. Chr.) întrebuinţă puternica sa influenţă spre a impune păgâna învăţătură a „nemuririi sufletelor umane" adunărilor relegioase, contrar învăţăturii biblice despre jertfa de ispăşire a lui Christos. Pe astfel de baze, alte erori defăimătoare au fost introduse şi adoptate, astfel ca chinul vecinic al sufletelor într'un iad cu foc, Purgator, rugăciuni pentru morţi, parastase, etc.

[1] *Manualul lui Kenyon pentru Criticismul textual al Noului Testament*, pagina 270 şi nota marginală; deasemenea pagina 133, § 3, şi pagina 138, § 4. Să se observe *Diaglott* şi *A. R. V.* în ce priveşte 1 Ioan 5:7, 8.

CAPITOLUL XXII

„TIMPUL SFÂRSITULUI"

IMPĂRATUL Constantin, ca pontifex maximus al Imperiului Roman, a convocat primul Consiliu ecumenic, la Nicea (sau Nice) în Asia Mică, în anul 325 d. Chr. El nu era botezat pe vremea aceea, şi în anul următor (326) el ordonă executarea celui mai bătrân fiu al său şi apoi a soţiei sale. Constantin se amestecă în aşazisul consiliu „creştin". El hotărî ca învăţătura „treimii" să fie de aci înainte credinţa comunităţii religioase. El o sprijinea cu sabia statului. Consiliul Nicean făcu drum regulei că statul să-şi poată întrebuinţa braţul lui secular, spre a aduce pe „creştinii" mărturisiţi ai Imperiului mondial Roman, în făgaşul noului sistem de credinţă. El a însemnat desvoltarea aşanumitei „biserici de stat". El puse temelia pentru stabilizarea „religiei organizate", care a fost greşit numită „creştinătate".

In parabola despre grâu şi neghină, Christos Isus prezise această producţie a mulţimilor de creştini falşi. El îi asemănă cu neghina. Apoi, El explică: „Cel ce seamănă sămânţă bună, este Fiul omului. Ţarina, este lumea; sămânţa bună, sunt fiii Impărăţiei; neghina, sunt fiii celui rău. Vrăşmaşul, care a semănat-o, este Diavolul; secerişul, este sfârşitul veacului; secerătorii, sunt îngerii. Deci, după cum se strânge neghina şi se arde în foc, aşa va fi şi la sfârşitul veacului". (Matei 13:24—30, 36—43). In acest limbaj simbolic prezise Isus demascarea şi despărţirea creştinilor prefăcuţi de cei adevăraţi, urmată de nimicirea religioniştilor fătarnici. Această parabolă a fost întrebuinţată de preoţi pentru învăţătura lor, că pământul nostru literal, soarele, luna şi stelele, vor fi distruse prin foc universal.

Ca sprijin pe mai departe pentru o asemenea interpretare a „sfârşitului lumii", religioniştii citează cuvintele lui Isus: „Câtă vreme nu va trece cerul şi pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile". „Cerul şi pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece". (Matei 5:18; 24:35). La acestea sunt adăugate cuvintele apostolului Petru: „Iar cerurile şi pământul de acum sunt păzite şi păstrate, prin acelaş cuvânt, pentru focul din ziua de judecată şi de pieire a oamenilor nelegiuiţi. Ziua Domnului însă va veni ca un hoţ. In ziua aceea, cerurile vor trece cu troznet, trupurile cereşti se vor topi de mare căldură, şi pământul, cu tot ce este pe el, va arde. Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice ce fel de oameni ar trebui să fiţi voi, printr'o purtare sfântă şi evlavioasă, aşteptând şi grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerurile aprinse vor pieri, şi trupurile cereşti se vor topi de căldura focului?" (2 Petru 3:7, 10—12). Religioniştii zic: 'Sfârşitul lumii în zilele lui Noe a fost prin apă literală, şi astfel sfârşitul acestei lumi, va fi prin foc literal, consumând toate lucrurile materiale, şi lăsând să rămână numai lucrurile spirituale'.

Asemenea „interpretare particulară" a profeţiei lasă fără considerare faptul că, pe când apa potopului era literală, pământul literal nu a fost distrus, şi soarele şi stelele nu au fost nici măcar atinse de către potop, nici focurile lor nu au fost stinse. Se pune mult prea multă importanţă pe slabul om muritor dacă se insistă că, din pricina căderii lui Adam şi a nelegiuirii urmaşilor săi, Dumnezeu ar distruge minunata lucrare a pământului, luna, soarele şi stelele, şi nebuloasa sistemului astral, la crearea cărora Dumnezeu a întrebuinţat nenumărte mii

de ani. Omul nu este important. Dumnezeu putea uşor să fi şters din existenţă perechea necredincioasă în Eden, şi să fi început o rassă nouă şi perfectă.

„Iată, neamurile sunt ca o picătură de apă din vadră, sunt ca praful pe o cumpănă; ...Toate neamurile sunt ca o nimica înaintea Lui, nu sunt decât nimicinicie şi deşertăciune" Iehova nu va distruge glorioasa Sa lucrare, pământul, din pricina tuturor acestor naţiuni, ci va distruge naţiunile în schimb, pentruca lucrarea Sa să poată fi potrivită pentru a fi ocupată de către servii Săi drepţi. „El a întocmit pământul, l-a făcut şi l-a întărit, l-a făcut nu ca să fie pustiu, l-a întocmit ca să fie locuit". (Isaia 40:15—17; 45:12, 18). „Aşa vorbeşte Domnul; Cerul este scaunul Meu de domnie, şi pământul este aşternutul picioarelor Mele". Acest aşternut al picioarelor este acela pe care învaţă Isus pe ucenicii Săi să se roage pentru venirea domniei teocratice a lui Dumnezeu, zicând: „Vie Împărăţia Ta. Facă-se voia Ta, precum în cer, aşa şi pe pământ". — Isaia 66:1; Luca 11:2.

Deşi multe texte scripturale arată că va fi o desfăşurare de mult foc literal asupra pământului şi în firmamentul atmosferic, împrejurul pământului, la sfârşitul final al „acestei lumi", Scripturile dovedesc cu totul clar, că „pământul rămâne veinic în picioare", şi că vor exista supravieţuitori, cari vor fi trecuţi cu bine peste această catastrofă mondială, tot aşa după cum şi Noe şi familia sa au fost trecuţi peste sfârşitul acelei lumi vechi. Lumea neleguită de dinainte de potop, consta din organizaţiunea pământească vizibilă a omenirii şi nelegiuita organizaţiune cerească a demonilor, cari controlau omenirea stricată. Aşa erau „pământul" şi „cerurile" cari compuneau „lumea de atunci", şi care pieri în potop. — 2 Petru 3:6.

Înfăţişarea superficială a pământului nostru literal, a

fost mult schimbată prin adăugarea potopului din bolta de apă căzută, dar, pe acelaşi pământ, o altă organizaţiune vizibilă de oameni nelegiuiţi a fost clădită. Ea datează mai ales de pe vremea fondării împărăţiei lui Nimrod la Babel, sau Babilon, şi ea s'a împrăştiat peste tot pământul. Această organizaţiune umană vizibilă a religiei, comerţului şi politicii, constituie „pământul" simbolic, şi oamenii cugetă că el va dura tot atât timp cât durează planeta noastră pământească. Planeta noastră, pământul, este împrejmuită de o masă de aer care este „firmamentul" sau întinderea atmosferii, care se întinde de mai mult decât 200 km. de-asupra omului. In mod asemănător, „pământul" simbolic este controlat de puterile spirituale nevăzute, anume, demonii sub Satan Diavolul. Această organizaţiune de spirite nelegiuite cu Satan ca prinţul lor, este cu atât mai înaltă decât omul cât şi nevăzută lui. Deaceea, acea organizaţiune demonească constituie „cerurile" cu relaţiune la prezenta organizaţiune a omului. După cum omul nu poate să depăşească cu avionul sau cu rachetele sau cu alte mijloace învelişul de aer, care este împrejurul globului nostru pământesc şi în care omul respiră, tot aşa nu poate omul să se elibereze de aceste „ceruri" demonice. Dumnezeu singur poate şi va elibera omenirea de asemenea puteri de control demoneşti.

Simbolicele „ceruri şi pământul de acum" constitue această lume", „elementele" şi „lucrările" ei. Christos Isus zise: „Împărăţia Mea nu este din lumea aceasta". El de repetate ori numea pe Satan Diavolul „prinţul acestei lumi". — Ioan 18:36; 12:31; 14:30; 16:11.

Distrugerea lumii, aşa după cum a fost descrisă de către Petru, se referă la „cerurile" şi la „pământul" simbolic. Deaceea „focul" care va topi şi va arde părţile văzute ale lumii lui Satan, trebue să fie simbolic, mai de grabă decât literal. Deoarece focul literal este dis-

tructiv pentru lucruri combustibile (cari ard) și curăță rugina, tot așa „focul" în care această lume prezentă trece „cu un mare sgomot", preumbrește distrugerea pe care Dumnezeu în mânia Sa aprinsă o aduce asupra puternicei organizațiuni a lui Satan, văzută și nevăzută curățind prin aceasta universul de demonii nelegiuiți și de oamenii nelegiuiți.

Este scris: „Dumnezeul nostru este un foc mistuitor", (Evrei 12:29). Așa zice Dumnezeu către „creștinătatea" religioasă, care reprezintă în chip fals creștinismul și aduce ocară asupra numelui lui Dumnezeu: „Deaceea așteptați numai, zice Iehova, până în ziua când Mă voi scula la pradă: căci am hotărît să strâng neamurile, să adun împărățiile, ca să-Mi vărs urgia peste ele, toată aprinderea mâniei Mele; căci toată țara va fi mistuită de focul gelozie Mele". (Tefania 3:8, *A.R.V.*). Către marea organizațiune babilonică de sub necredinciosul Lucifer, zice Dumnezeu: „Voi pedepsi lumea pentru răutatea ei, și pe cei răi pentru nelegiuirile lor; ...Pentru aceasta voi clătina cerurile, și pământul se va sgudui din temelia lui, de mânia lui Iehova al oștirilor, în ziua mâniei Lui aprinse". (Isaia 13:1, 11—13, *A.R.V.*; 14:4, 12). Sfârșitul lumii va fi printr'un act al lui Dumnezeu.

Este clar, prin urmare, că distrugerea „lumii" stăpânită de demoni, nu înseamnă distrugerea pământului, pe care Iehova îl pregătise în decurs de „șase zile" pentru locuință omului. Cum vom ști noi atunci, când suntem la sfârșitul lumii? Prin semne, prin dovezi sau probe vizibile și perceptibile simțurilor noastre. Isus zise, în surprinzătoarea Sa profeție, despre sfârșitul lumii: „Tot așa, și voi, când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că este aproape, este chiar la uși". (Matei 24:33). „Tot așa, când veți vedea toate aceste lucruri întâmplându-se, să știți că împărăția lui Dumnezeu este aproape". (Luca 21:31). Stabilirea împărăției lui Dumnezeu marchiază sfârșitul lumii lui Satan, pentrucă Isus zise că împărăția mesianică nu este o parte a acestei lumi satanice.

Daniel, capitolul patru, a arătat că împărăția lui Dumnezeu nu se va instala până la sfârșitul celor „șapte timpuri" ale națiunilor păgâne, de sub suveranul lor invizibil, Satan. Din cauza controversei cu privire la suprematia și dominația universală a lui Iehova, Dumnezeu hotărî lui Satan Diavolul o perioadă de timp limitată. In acea perioadă, contrarul lui Dumnezeu va putea să domnească neîntrerupt peste lume. Această perioadă fără întrerupere se va termina cu sfârșitul celor „șapte timpuri" ale puterilor păgâne. Sfârșitul ei trebue, prin urmare, să marcheze sfârșitul sau mistuirea lumii de domnie neîntreruptă a lui Satan. Textul grecesc al Bibliei întrebuințează cuvântul *aion* (eon) spre a însemna domnia neîntreruptă a lui Satan, care trebue să se sfârșească odată cu expirarea celor „șapte timpuri". Acele „șapte timpuri" se sfârșiră în toamna anului 1914 d. Chr.

Cu toate acestea, sfârșitul *aion-ului* lui Satan, sau a domniei neîntreruptă nu înseamnă distrugerea deodată a organizațiunii sale văzute și nevăzute. El înseamnă simplu că „timpul sfârșitului" pentru organizațiunea Sa a început. Daniel 11:40 prezise ce va avea loc „la timpul sfârșitului". Incepând de atunci, organizațiunea demonic-umană a lui Satan, se va duce cu pași grăbiți spre sfârșitul ei, în nimicire completă. Adică sfârșitul *final* al organizațiunii lui Satan, organizațiune pe care textul grecesc al Bibliei o numește *kosmos* (tradus „lume"). In ce privește acest sfârșit *final*, profeția lui Daniel zice: „La vremea hotărîtă, va veni sfârșitul". (Daniel 8:19; 11:27). Iehova Dumnezeu este acela care hotărîse ziua și ceasul unui astfel de sfârșit *final*, cu referire la care Isus zise: „Despre ziua aceea și despre ceasul acela, nu știe nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl". (Matei 24:36; *A.R.V.*; Marcu 13:32). Aceste cu

vinte dovedesc, dealtfel, că Isus nu este una în persoană cu Tatăl Său. Spre a pricepe că sfârșitul *final*, stă nemijlocit înaintea noastră, Isus a accentuat necesitatea de a veghia asupra semnelor timpurilor. Iehova Dumnezeu cunoaște timpul hotărît, și, prin semnele pe cari El le dă, ne avertizează, pentruca să putem apuca pe calea cea dreaptă, și să nu fim suprinși într'o stare de păcat, în acea zi și ceas.

Când Christos Isus Se înalță la cer, în prezența lui Dumnezeu, peste 1.800 de ani mai aveau de trecut din cele „șapte timpuri". Natural, El trebuia să aștepte la dreapta lui Dumnezeu, până la timpul când va începe să domnească și să între în acțiune împotriva organizațiunii mondiale (sau *kosmos)* a lui Satan. Când perioada de domnie neîntreruptă a lui Satan se sfârși, Dumnezeu împuternici pe Isus să pășească la acțiune împotriva organizațiunii dușmanului. Profeția din Psalmul 110:1, 2, trebuia să fie împlinită: „Iehova a zis Domnului meu: Șezi de-a dreapta Mea, până voi pune pe vrășmașii Tăi, așternut picioarelor Tale. Iehova va trimite sceptrul puterii Tale din Sion, zicând: stăpânește în mijlocul vrășmașilor Tă.". (A.R.V.). „El, dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S'a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu, și așteaptă de acum ca vrășmașii Lui să-I fie făcuți așternut al picioarelor Lui". (Evrei 10:12, 13, A.R.V.). Astfel, sfârșitul domniei neîntrerupte a lui Satan, trebue să marcheze „începutul necazurilor" peste organizațiunea sa mondială.

Trecut-am noi de acel „început al necazurilor", și ne apropiem noi acum de sfârșitul *final* al organizațiunii *(kosmos)* lui Satan? Răspunsul la această întrebare este de cea mai mare importanță și merită să fie cercetat cu cea mai mare atențiune. Satan Diavolul este nevăzut; și, deoarece împărăția lui Dumnezeu deasemenea este nevăzută, ea fiind cerească, ce dovadă avem noi că cele

„șapte timpuri" și domnia neîntreruptă a lui Satan s'au sfârșit în anul 1914 d. Chr. și că Guvernul teocratic al lui Iehova prin Christos, a fost instalat la acel timp? Marele Profet al lui Iehova, Christos Isus, prezise dovezile sau semnele vizibile.

Isus tocmai prezisese distrugerea Ierusalimului și a templului acestuia. Astfel mai mulți dintre ucenicii Săi veniră la El la o parte și-I puseră această întrebare: „Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului lumii *(aion)*?". (Matei 24:3; Marcu 13:3, 4). Isus prezise apoi pe scurt evenimentele ce vor preceda sfârșitul domniei neîntrerupte a lui Satan, precum și nașterea împărăției lui Dumnezeu, și atunci adăugă: „Dar sfârșitul tot nu va fi atunci". Ce va marca propriu zis începutul necazurilor la sfârșitul domniei neîmpiedecată a Diavolului peste oameni re? Isus răspunse: „Un neam se va scula împotriva altui neam, și o împărăție împotriva altei împărății; și, pe alocurea, vor fi cutremure de pământ, foamete și ciumă. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul necazurilor. Atunci vă vor da să fiți chinuiți, și vă vor omorî; și veți fi urîți de toate neamurile pentru numele Meu". — Matei 24:7—9.

Anul 1914 d. Chr., în care se sfârșiră cele „șapte timpuri", marcă începutul primului Război Mondial, un război deosebit de războaiele dinainte, în acea înregimentare a tuturor națiunilor și împărățiilor pentru scopuri de război, care a fost instituită atunci. Foamete și lipsă de alimente loviră lumea, și era necesar să se organizeze distribuirea de ajutoare în regiunile atinse de foamete, pentru a preveni revoluția și anarchia. Izbucni ciuma, în mare măsură așanumita „gripă spaniolă". In numai câteva luni acea plagă, bântuind cu furie din regiunile reci polare spre tropicele equatoriale, doborî la pământ în moarte mai multe milioane de oameni decât

cei patru ani și jumătate ai primului război mondial. Cutremure de pământ, spre exemplu, cel care lovi Japon a în anul 1923 și ucise 99.331 de persoane, veniră să mărească și mai mult nimicirea și mizeria umană ; și mai multe asemenea perturbări seismice ale pământului au fost înregistrate în acești câțiva ani dela 1914, decât în toată istoria omenirii de până acă. In decursul întregului acestui timp, ura *tuturor* națiunilor lumești a fost exprimată împotriva poporului lui Iehova, întrucât îi persecutau pentru propovăduirea împărăției lui Christos.

Primul război mondial nu era dela Dumnezeu. Poporul de legământ al lui Iehova nu avusese nimic de-a face cu el. El era, totuși dovada văzută, p păibilă, că Iehova prin Regele Său acum întronat făcuse pașii corespunzători împotriva organizațiunii nevăzute a lui Satan, a cărui domnie neîntreruptă expirase atunci. El era o dovadă pentru oameni că profeția lui Isus se împlinise : „Puterile cerurilor vor fi clătinate". (Matei 24:29 ; Luca 21:26). El a însemnat că Iehova poruncise acum Regelui Său : „Stăpânește în mijlocul vrăjmașilor Tăi." El dovedi că Christos Isus a făcut așa și întreprinse acțiune împotriva organizațiunii nevăzute de demoni a acelui Șarpe vechiu, a Diavolului. Satan și demonii săi nu mai trebuiau să fie mai mult tolerați neîmpiedecați în poziția lor cerească, și Christos Isus, Sămânța „femeii" lui Dumnezeu, făcu război împotriva organizațiunii de demoni. A urmat o luptă în cer, nevăzută omenirii, și Satan și îngerii săi neleguiți au fost bătuți. El au fost aruncați jos din cer în vecinătatea pământului, unde partea văzută a organizațiunii lui Satan era în necazurile primului război mondial. Prin învrednicirea lui Christos Isus de a câștiga această biruință peste puternicii Săi dușmani Iehova Dumnezeu îndeplini făgăduința făcută Regelui Său, de a „face dușmanii Tăi așternut picioarelor Tale". — Apocalips 12:7—13 ; Psalm 110:1.

Astfel, cerurile organizațiunii lui Satan, au fost clătinate din înalta lor poziție de putere și nu au fost mai mult tolerate, în mijlocul cerurilor sfinte ale lui Dumnezeu. Acesta era unul dintre cele mai zdrobitoare necazuri pentru Satan. „Lumea *(aion)* sa de domnie neîntreruptă, ajunsese la sfârșit. Nimicirea organizației sale mondiale *(kosmos)*, trebuia să urmeze în scurt timp. Acest sfârșit *final* va fi la timpul inevitabil hotărît al lui Dumnezeu.

CAPITOLUL XXIII

MODUL VENIRII REGELUI

PRINTRE evenimentele pline de însemnătate, cari marchează „timpul sfârșitului", care începu în anul 1914 d. Chr., Isus prezise acesta: „Și puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate semințile pământului se vor boci, și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă". (Matei 24:29, 30). Aceasta desaprobă susținerea că convertirea lumii la Christos și facerea pământului un loc potrivit pentru El ca să vină, trebuesc să fie îndeplinite înainte de sfârșitul *final* al organizațiunii mondiale *(kosmos)* a lui Satan. Altfel, pentruce ar trebui „toate semințiile pământului să se bocească" în loc să se bucure? Cum, atunci, vine Regele?

Că Christos Isus va părăsi această lume a lui Satan și va veni din nou la timpul hotărît, El a declarat deschis. Mângâind pe ucenicii Săi după ce institui cina de amintire a morții Sale, Isus zise: „In casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n'ar fi așa, v'aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc (care dovedește că Moise, David, Ioan Botezătorul, și alții, nu merseseră în cer). Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, că acolo unde sunt Eu, să fiți și voi". (Ioan 14:2, 3). Câteva ore mai târziu, când marele preot Evreu L-a întrebat: „Te jur pe Dumnezeul cel viu, să ne spui dacă ești Christosul, Fiul lui Dumnezeu", Isus răspunse: „Da, sunt! Ba mai mult, vă spun că de acum încolo veți vedea pe Fiul omului șezând la dreapta puterii lui Dumnezeu, și venind pe norii cerului". — Matei 26:63, 64.

Inseamnă aceasta că Regele Christos Isus va veni din nou în corp și va apare într'un chip de carne, astfel încât toate semințiile pământului să-L poată vedea pe cei? Religioniștii, cari învață distrugerea globului nostru terestru prin foc literal la sfârșitul lumii, zic Da. Ei citează cuvintele îngerilor cari se arătară la timpul înălțării lui Isus la cer: „Bărbați Galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S'a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel, cum L-ați văzut mergând la cer". (Fapte 1:11). Atunci, „un nor L-a ascuns din ochii lor". Ucenicii nu puteau să-L vadă mai departe din cauza norului care-L ascundea. Cuvintele îngerilor, „în același *fel*", *nu* zice sau înseamnă „în același *trup*". Trupul în care Christos Isus a fost văzut înălțându-se spre cer, nu era trupul care fusese piconit pe lemn. El era un trup pe care El și-L materializase pentru acea ocaziune ca să apară ucenicilor Săi. Când norul Il ascunse din ochii lor, atunci El descompuse acel trup, după cum făcuse cu celelalte trupuri pe cari și le luă în decursul celor patruzeci de zile premergătoare. La învierea Sa, El era „făcut viu în spirit", și El este acum spirit și deaceea nevăzut". Și Domnul este spiritul; și unde este spiritul Domnului, acolo este slobozenia". — 2 Corinteni 3:17, *Diaglott; Roth.*

In ce privește „modul" înălțării Sale, nu ar trebui să ne scape din vedere faptul că El nu S'a arătat pe sine la „toate națiunile pământului", ci numai ucenicilor Săi consacrați. Mai târziu, pe drumul care duce spre Damasc, când a dat o miraculoasă vedenie despre slava Sa, aceasta era în mod exclusiv pentru Saul, care deveni apostolul Său Pavel. Aceasta nu era pentru oarecari religioniști, cari erau cu Saul. Ei auzeau sunetul glasului, dar nu vedeau pe cel ce vorbea. (Fapte 9:7). Toate acestea erau în strânsă legătură cu cuvintele lui Isus înainte de moartea Sa: „Incă puțin, și lumea nu Mă va

mai vedea ; dar voi Mă veţi vedea, pentrucă Eu trăiesc şi voi veţi trăi". (Ioan 14:19). Acesta este un adevăr scriptural stabilit, aşa dar, că ochii omeneşti nu-L vor vedea la venirea Sa a doua, nici nu va veni El într'un trup de carne. Când a venit în carne, la prima Sa prezenţă printre oameni, aceasta era o umilire. „Tot aşa Christos, după ce S'a adus jertfă o singură dată, ca să suporte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, *fără ca să aducă o jertfă pentru păcat*, ci ca să aducă mântuire, acelora cari Îl aşteaptă". (Evrei 9:28, *Diaglott; Young*). Chiar şi ucenicilor Săi a apărut El în chip de carne numai în decursul celor patruzeci de zile după învierea Sa, şi înainte de înălţarea Sa la cer.

Venirea Sa a doua va fi, prin urmare, neobservată de ochii omeneşti, afară de cazul când există evenimente cari însoţesc venirea Sa ca semne vizibile, ca să instruiască pe urmaşii Săi credincioşi cu privire la prezenţa Sa nevăzută. Descriind venirea Sa în timpul bătăliei Armaghedonului, Isus cel glorificat, zice: „...pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic. Iată, Eu vin ca un hoţ. Ferice de cel ce veghiază şi îşi păzeşte hainele, ca să nu umble gol şi să i se vadă ruşinea". (Apocalips 16:14—16). Un hoţ vine fără înştiinţare premergătoare, neanunţat, în mod liniştit, şi păzindu-se nevăzut pentru aceia din casă. Aceasta este pe mai departe dovadă că venirea lui Christos este nevăzută, ca un spirit, şi trebue să fie descoperită prin semne sau dovezi.

Din cercetarea tuturor faptelor de mai sus, rezultă că singura cale pe care oamenii de pe pământ Îl pot vedea la glorioasa Sa venire, este aceea de a vedea cu ochii înţelegerii sau ai puterii de discernământ. Aceasta este sprijinită pe mai departe prin cuvintele din Apocalips 1:7, într'o viziune a apostolului Ioan: „Iată că El vine pe nori. Şi orice ochiu Îl va vedea ; şi cei ce L-au străpuns. Şi toate seminţiile pământului se vor boci din pricina Lui! Da, Amin. Întocmai după cum la înălţarea Sa, când a fost ascuns după nor din ochii ucenicilor, tot aşa aci, norii Îl ascund făcându-L nevăzut, dar în acelaş timp ei stau ca un simbol al prezenţei Sale nevăzute. Cu mult timp înainte, când Israeliţii călătoreau prin pustie timp de patruzeci de ani, stâlpul de nor, care mergea înaintea lor, simboliza şi reprezenta prezenţa nevăzută a Domnului. — Exodul 13:21, 22.

Astfel, în textul profetic de mai sus, „norii" simbolizează manifestările puterii Sale, prin care El face să apară prezenţa Sa nevăzută. El este prezentat înainte de ce prezenţa Sa este pricepută de către urmaşii Săi credincioşi mai întâi, cari veghiază după venirea Sa. In cazul lor, „norii" însemnează perzenţa Sa cu ploi de bogate binecuvântări pentru ei. Lumea în general nu va crede anunţarea prezenţei Sale, ci toate naţiunile vor urî pe credincioşii urmaşi pe urmele Sale şi îi vor „străpunge", în acest mod străpungând pe Christos Isus. Nu zice El că orice îi fac unuia dintre cei mai mici fraţi ai Lui, Lui îi fac? Atunci, prin marea furtună de necaz şi nimicire, care izbucneşte din „nori" asupra acestor neleguiţi şi seminţii necredincioase ale pământului, „tot ochiul Îl va vedea", adică, El va discerne. Dându-şi seama de vina lor şi de pedeapsa nimicirii care îi aşteaptă, ei „se vor boci din cauza Lui".

Care, atunci, este „semnul Fiului omului" despre care El spunea că va apare „în cer", după ce „puterile cerurilor vor fi clătinate"? Apocalips 12:1—10 (*A.R.V.*) îl descrie după cum urmează: „In cer s'a arătat un semn mare: o femeie învăluită în soare, cu luna sub picioare, şi cu o cunună de douăsprezece stele pe cap. Ea era însărcinată, ţipa în durerile naşterii, şi avea un mare chin ca să nască. In cer s'a mai arătat un alt semn: iată, s'a văzut un mare balaur roş, cu şapte capete, zece coarne,

și șapte cununi împărătești pe capete. Cu coada trăgea după el a treia parte din stelele cerului și le arunca pe pământ. Balaurul a stătut înaintea femeii, care sta să nască, pentruca să-i mânânce copilul, când îl va naște. Ea a născut un fiu, un copil de parte bărbătească. El are să cârmuiască toate neamurile cu un toiag de fier. Copilul a fost răpit la Dumnezeu și la scaunul Lui de domnie... Și în cer s'a făcut un război. Mihail și îngerii Lui s'au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s'au luptat și ei, dar n'au putut birui; și locul lor nu li s'a mai găsit în cer. Și balaurul cel mare, șarpele cel vechiu, numit Diavolul și Satan, acela care înșeală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui. Și am auzit în cer un glas tare, care zicea: Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru, și stăpânirea Christosului Său".

Intrucât astfel „comparăm lucruri spirituale cu lucruri spirituale" și lăsăm cuvântul lui Dumnezeu să se interpreteze singur, devine lămurit ce este *semnul Fiului omului*. Aceasta este dovada, care apare din cuvântul lui Dumnezeu și din împlinirea lui, că Impărăția lui Dumnezeu a fost născută sau adusă la iveală, dela „femeia" lui Dumnezeu, Sion, sfânta Sa organizațiune universală. Scopul organizațiunii Diavolului este să împiedece sau să nimicească Guvernul la nașterea lui în anul 1914 d. Chr., la sfârșitul celor „șapte timpuri". Totuși, Christos Isus, care este Sămânța „femeii", este adus în existență ca „copilul de parte bărbătească în calitatea de Rege și deodată, nevătămat, întronat, poruncindu-I-se de către Iehova Dumnezeu să domnească în mijlocul dușmanilor Săi. Nemijlocit după aceasta, urmează războiul în cer, și Satan este aruncat afară. Acest semn nu s'a putut vedea înainte de aruncarea lui Satan și a demonilor săi

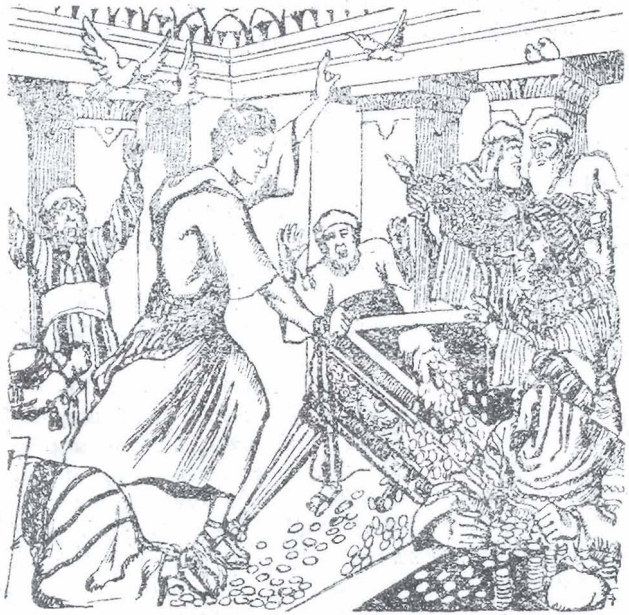
din cer, nu înainte de anul 1918 d. Chr.[1] Atunci, acest fapt a fost priceput numai de către aceia cari aveau viziunea spirituală a lucrurilor în ceruri. Religioniștii nu-l văd, ei nu văd mai mult decât prototipii lor din ziua lui Isus, că El era Regele și că Impărăția era aproape. Pentru aceea Isus le zise: „Impărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel ca să lovească privirile. Nu se va zice: Uite-o aici, sau: Uite-o acolo. Căci iată, împărăția lui Dumnezeu este printre voi". (Luca 17:21, 21, *marginală*). Regele era printre ei, și ochii lor egoiști nu puteau pricepe acel fapt din cauza lipsei de pompă exterioară. Tot la fel, împărăția lui Dumnezeu a fost născută și pusă în acțiune în anul 1914 d. Chr., dar preoții religioși nu vedeau sau nu pricepeau semnul în cer și în schimb aleseră pe „Cezar" ca rege. Timpul va veni când îl vor vedea, dar atunci numai ca să se bocească.

Ierusalim era capitala Teocrației tipice a lui Iehova în Israel. Când el începu să fie călcat în picioare de păgâni, în anul 607 î. Chr., Dumnezeu începu împlinirea cuvântului Său: „Voi da jos cununa, o voi da jos, o voi da jos. Dar lucrul acesta nu va avea loc decât la venirea Aceluia care are dreptul la ea, și în mâna căruia o voi încredința". (Ezechiel 21:27). In anul 1914 d. Chr., la încheierea celor „șapte timpuri" ale păgânilor, Christos Isus, care avea dreptul ca să fie Regele lui Dumnezeu în adevărata și vecinica Teocrație a cerurilor, veni, și Dumnezeu I-a dat tronul Guvernului teocratic. Acea Teocrație reală nu sufere nicio călcare în picioare de către păgâni. In schimb, Diavolul și demonii săi sunt aruncați din cer și toți dușmanii Teocrației sunt făcuți așternut ai picioarelor Regelui ei, Sămânța „femeii" lui Dumnezeu. In acest mod veni Christos Isus la Impărăție în anul 1914 d. Chr., dar nevăzut pentru oameni.

Prin alt profet, Iehova profeți pe mai departe: „Iată,

[1] Vezi *Turnul de Veghere*, numărul din 1 Martie 1925.

voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea. Şi deodată va intra în templul Său; Domnul pe care-L

căutaţi: Solul legământului, pe care-L doriţi; iată că vine, zice Domnul oştirilor. (Maleachi 3:1). Când Isus intră în Ierusalim călare pe asin şi merse la templu şi scoase afară de acolo pe schimbătorii de bani şi pe vânzătorii comerciali şi apoi se oferi pe sine ca Rege pentru naţiunea evreiască, era pe la jumătatea săptămânii de ani, sau trei ani şi jumătate după ungerea Sa cu spiritul lui Dumnezeu, spre a fi Rege şi să propovăduiască: „Împărăţia cerurilor este aproape". Aceasta era numai o împlinire pe scară mică sau în miniatură a profeţiei

lui Maleachi. Împlinirea mai mare sau completă, are loc în marea „zi a lui Iehova", care începu în anul 1914 d. Chr. Când, prin urmare, vine Regele-Preot asemenea lui Melchisedec, la templu?

Să ţinem în minte că toamna anului 1914 d. Chr., când Christos Isus primi Împărăţia, se aseamănă sau corespunde cu ungerea Sa de Rege la Iordan, în toamna anului 29 d. Chr. Deoarece El veni la templu trei ani şi jumătate după aceea, atunci trei ani şi jumătate după toamna anului 1914 d. Chr., marchiază timpul când El veni la templu ca Rege. După aceea „creştinătatea" trebue să vină la judecată, pentru a se hotărî dacă Îl acceptă pe El ca Rege, sau voieşte să aleagă în schimb pe „Cezar" (politica lumească). Prin această armonie dintre împlinirea mică şi mai mare a profeţiei lui Maleachi se fixează primăvara anului 1918 d. Chr., ca timpul când Regele Christos Isus veni la templu. Aceasta este de asemenea în armonie cu faptul că în anul al patrulea al domniei lui Solomon, sau mai puţin de patru ani după ungerea şi suirea sa pe tron, Solomon puse temelia templului şi începu cu clădirea lui. Venirea lui Christos la templu în 1918 era cu totul neaşteptată, chiar şi pentru credincioşii urmaşi devotaţi ai Săi. Adevărul despre venirea Sa atunci a fost recunoscut din Scripturi şi din împlinirea profeţiei mai întâi după acel eveniment, anume, după 1922.

Toată puterea în cer şi pe pământ a fost dată lui Christos Isus cel glorificat. Pentru o persoană divină asemănătoare Lui, o venire trupească pe pământ nu este necesară pentruca să împlinească profeţiile şi făgăduinţa venirii Sale a doua. Biblia vorbeşte de multe ori despre venirea lui Iehova jos pe pământ, neînţelegând, cu toate acestea, că El părăseşte în mod literal tronul Său ceresc şi cu trupul vine jos şi stă pe mica noastră planetă. „Nu umplu Eu cerurile şi pământul? zice Iehova". (Ie-

remia 23:24, *A.R.V.*). Oriunde Își îndreaptă Iehova privirile și atențiunea, și de acolo dirijează puterea Sa de acțiune, acolo El este în realitate prezent sau face o vizită. Tot la fel este cu Christos Isus, „chipul lui Dumnezeu cel nevăzut". El lucrează întocmai după cum lucrează și Tatăl Său. Odată a vindecat fiul unui slujbaș împărătesc prin acțiunea la distanță, fără ca să vină în casa nobilului, Isus fiind atunci în Cana, iar copilul muribund în Capernaum. (Ioan 4:46—54). La o altă dată, El a vindecat servul bolnav al unui sutaș păgân, în acelaș mod, la distanță de casa sutașului. (Luca 7:1—10). El a vindecat fiica demonizată a unei femei Siro-feniciană, în acelaș mod de trimitere a puterii Sale prin spațiu. — Marcu 7:24—30.

Inainte de a se înălța la cer, El zise ucenicilor Săi: „Iată, Eu sunt cu voi totdeauna, până la sfârșitul lumii". (Matei 28:20). El va fi cu ei, nu trupește, ci prin ajutorul Său continuu, prin grijă și putere îndrumătoare. Astfel, când vine la templu în anul 1918 d. Chr., El face așa prin dirijarea atențiunii Sale la lucrarea templului, care este de făcut, și apoi prin exercitarea puterii Sale. Prezența Sa acolo, pricepută mai întâi prin vegherea ucenicilor, nu este ținută secret. Intocmai ca fulgerul, care strălucește dela un capăt al cerului până la celălalt, tot așa face Domnul să lumineze lămurirea strălucitoare despre venirea și prezența Sa la templu prin ucenicii Săi, la toți de pe pământ. — Matei 24:27; Luca 17:24.

In lumina acestei descoperiri scripturale, noi trebue să înțelegem textul dela 1 Tesalonicenii 4:15—17: „Iată, în adevăr, ce vă spunem, prin cuvântul Domnului: noi cei vii, cari vom rămâne până la venirea (textul grecesc: *parousia*; perzență) Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți. Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogorî din cer, și întâi vor învia cei morți în Christos. Apoi, noi cei vii, cari vom fi rămas, vom fi răpiți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh".

Această scriptură mângâietoare dovedește că, după cum Christos Isus a fost înviat din morți la șapte zile după ce S'a prezentat ca Rege la templul din Ierusalim, El va ridica din somnul morții, prin puterea lui Dumnezeu, pe acei creștini credincioși cari dorm în moarte, la venirea Sa la templu. Deoarece trupul-biserică al lui Christos este „semănat un trup firesc; este înviat un trup spiritual", învierea celor adormiți, era spre viață în spirit. Deaceea, ea era nevăzută ochilor omenești, întocmai așa după cum și Isus a fost înviat. Ei sunt acum cu El în templu, adică, în starea de unitate cu El, în locul nevăzut ochilor omenești, loc care este simbolizat prin „văzduh". — Compară Efeseni 2:2.

Acei creștini născuți de spirit, cari mor credincioși după ce El vine la templu, nu mai trebue să doarmă în moarte, așteptând venirea Sa. La moarte, ei sunt „schimbați, într'o clipă, într'o clipeală de ochi", dela om la spirit. (1 Corinteni 15:51, 52). Rămășița încă vie pe pământ, după sosirea Domnului la templu, este „răpită" sau separată de această organizațiune lumească. In mijlocul dovezilor binecuvântatei Sale prezențe („nori"), ei sunt aduși în starea templului a unității cu El, stare, care nu este pricepută pe din afară de către oamenii naturali. Ei trebue să aștepte „schimbarea" lor, după ce lucrarea lor pe pământ este făcută. Cu privire la aceasta, va apare mai mult în paginile următoare.

CAPITOLUL XXIV

MARTORI IUBITORI DE LIBERTATE

PRINTRE alte semne, pe cari Christos Isus le anunţase ca trebuind să apară în decursul „timpului sfârşitului" şi după ce „puterile cerurilor vor fi clătinate", este şi acesta: „El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbiţa răsunătoare, şi vor aduna pe aleşii Lui din cele patru vânturi, dela o margine a cerurilor până la cealaltă". (Matei 24:31; Marcu 13:27). Deoarece adunarea este făcută la porunca Regelui domnitor şi prin mijlocirea îngerilor Săi, această lucrare nu poate fi împiedecată de guverne pe pământ, chiar dacă ele ar putea interzice lucrarea şi ar putea hotărî că aleşii adunaţi ar fi „o organizaţiune ilegală". Faptul că Regele lui Iehova va avea servi îngereşti angajaţi în lucrare când Işi exercită funcţiunile Sale regale la templu, este arătat lămurit prin cuvintele: „Când va veni Fiului omului în slava Sa, cu toţi sfinţii îngeri, va şedea pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui". (Matei 25:31, 32). Astfel de îngeri nu vor fi văzuţi de către oameni, pentru a face această lucrare de adunare.

Christos Isus este Cel Ales al lui Dumnezeu pentru Impărăţie. „Iată Robul Meu, pe care-L sprijinesc, Alesul Meu, în care Işi găseşte plăcere sufletul Meu. Am pus spiritul Meu peste El; El va vesti neamurilor judecata". (Isaia 42:1). Matei aplică această profeţie Fiului iubit al lui Dumnezeu. (Matei 12:15—21). Faptul că Dumnezeu Il desemnează ca *servul* Său, arată că Fiul nu este „egal în putere şi slavă" cu Tatăl, ci că Iehova Dumnezeu este Puterea Supremă, şi că El şi Christos Isus, Fiul Său, constitue împreună „Inaltele Stăpâniri". (Romani

13:1). Membrii trupului-biserică a Marelui Serv, sunt cu El în legământul pentru Impărăţie, şi, în consecinţă, sunt aleşi cu El. „Aleşi... după ştiinţa mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfinţirea lucrată de spiritul, spre ascultarea şi stropirea cu sângele lui Isus Christos". (1 Petru 1:2). Pentruce trebue să adune El împreună rămăşiţa aleasă a trupului Său încă pe pământ, la venirea Sa la templu în anul 1918 d. Chr.?

Trebuinţa adunării arată că cei credincioşi ai aleşilor Săi fuseseră împrăştiaţi, ca o consecinţă a primului Război Mondial. Aceasta se datora persecutăţii lor din partea „creştinătăţii", întocmai după cum Isus îi avertizase, zicând: „Atunci vă vor da să fiţi chinuiţi, şi vă vor omorî; şi veţi fi urîţi de toate neamurile pentru numele Meu. Atunci mulţi vor cădea, se vor vinde unii pe alţii, şi se vor urî unii pe alţii. Se vor scula mulţi prooroci mincinoşi, şi vor înşela pe mulţi. Şi, din pricina înmulţirii fărădelegii, dragostea celor mai mulţi se va răci. Dar cine va răbda până la sfârşit, va fi mântuit". (Matei 24:9—13). Această persecuţiune în decursul perioadei de război, şi-a atins punctul ei culminant în anul 1918, la timpul venirii Domnului la templu pentru judecată şi înainte de terminarea Războiului Mondial. In Statele Unite, ura întărîtată de religionişti, se descărca în ocărîrea şi arestarea poporului de legământ al lui Iehova şi în interzicerea literaturii lor; iar cooperarea acestor creştini în America cu poporul lui Iehova în ţări străine era întreruptă. Sub marea apăsare şi încercare a integrităţii lor, numai o rămăşiţă îşi păstră credinţa şi ţinea tare la obligaţiunile legământului faţă de Domnul şi spera într'o redeschidere a lucrării Sale pe pământ.

Din cine era compusă această rămăşiţă? Din adevăraţii Israeliţi spirituali. Ei se consacraseră Dumnezeului Celui Prea Inalt şi fuseseră aduşi atunci de El într'un

legământ nou spre a fi un „popor pentru numele Său" şi, totodată, într'un legământ pentru Împărăţie cu „Regele regilor, şi Domnul domnilor". Impinşi de o iubire a adevărului, ei începură să se adune împreună, mai ales cam de pe la anul 1878 încoace. Pricepând robia superstiţiei, religiei şi înşelăciunii preoţilor, în care întreaga „creştinătate" zăcea legată, ei se îndreptară spre libertate şi ieşiră afară din toate sectele religioase: catolice, protestante, iudaice, şi altele. Ei se adunau împreună liberi, să discute şi să fie instruiţi în adevărurile, pe cari marele „Sol al legământului" Domnului începu atunci să le facă cunoscut. In Iulie, 1879, revista *Turnul de Veghere* (în englezeşte) începu să fie publicată în acest scop, şi în 1884, Watch Tower Bible and Tract Society a fost fondată şi înregistrată în statul Pensylvania. Adevărurile pe cari ei le învăţaseră din cămara adevărului, sfânta Biblie, ei le publicau altora în multe ţări şi limbi, prin cărţi, tratate gratuite, prin cuvântări publice libere, şi prin orice alte mijloace eficace.

Mii de persoane se eliberaseră prin adevărurile cari expuneau falsul unor astfel de învăţături religioase ca: un iad înfocat al chinului conştient pentru sufletele umane, purgator, ordinaţiunea divină a preoţilor, treime, etc. Preoţii tuturor denominaţiunilor erau neliniştiţi şi plini de amărăciune. Ei conspirau printre ei ca să răstoarne această lucrare de educaţie şi împiedecau poporul dela învăţarea adevărului şi de a-i lăsa liberi de sub puterea lor. Apoi veni anul 1914 şi isbucnirea războiului mondial. Preoţimea religioasă întrebuinţă această stare de mizerie, pentru a aduce acuze false împotriva acestor vestitori ai adevărului şi ai libertăţii, şi le-a reuşit ca să oprească activităţile lor publice în mod practic în toate naţiunile.

Cu toate acestea, cea mai mare lucrare a poporului de legământ a lui Iehova urma încă să fie făcută. „Timpul

sfârşitului" începuse în anul 1914 d. Chr., organizaţiunea mondială a Diavolului era condamnată la pieire şi mergea spre sfârşitul ei final, iar poporul era în primejdie de nimicire în „bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic". In conformitate cu regula lui Dumnezeu de acţiune înainte de potop şi deasemenea înainte de distrugerea Ierusalimului în anul 607 î. Chr. şi din nou în anul 70 d. Chr., Dumnzeu va avertiza poporul în faţa catastrofei mondiale ameninţătoare, şi îi va da un privilegiu de scăpare de a nu pieri împreună cu naţiunile. Impărăţia fusese stabilită ca „cerurile noui" în 1914, şi ea trebuia anunţată. Iubitorilor de adevăr şi de dreptate trebue să le fie arătată calea ca să fugă la Impărăţie, pentru eliberare şi mântuire.

Isus profeţise că această lucrare trebue făcută. Nemijlocit după prezicerea Războiului Mondial şi a persecuţiunii credincioşilor Săi aleşi, El declară cu totul lămurit ce lucrare trebuiau ei să facă necondiţionat după acea luptă mondială. Cuvântul Său este atât profeţie cât şi poruncă, anume: „Şi această evanghelie a împărăţiei va fi propovăduită în toată lumea spre MĂRTURIE tuturor naţiunilor; şi atunci va veni sfârşitul". — Matei 24:14.

Pentru propria mărturie credincioasă a lui Isus pe pământ chiar până la o moarte de martir, El a fost onorat cu titlul: „Amin, Martorul credincios şi adevărat". (Apocalips 1:5; 3:14; 19:11). Ca Serv ales al Tatălui Său, Lui îi era impusă obligaţia de a purta de grijă ca mărturia despre Impărăţie să fie dată înaintea sfârşitului final al apăsătoarei organizaţiuni a lui Satan. El aruncase partea nevăzută a acelui sistem nelegiuit jos din cer pe pământ, şi profeţia era acum în curs de împlinire: „Vai de voi, pământ şi mare! Căci diavolul s'a pogorît la voi, cuprins de o mânie mare, fiindcă ştie că are puţină vreme". (Apocalips 12:12). Poate să mai fie încă numai

puțină vreme până să se dea bătălia decisivă pe pământ, în care organizațiunea balaurului cu șapte capete va fi ștearsă din existență. Impărăția lui Dumnezeu va triumfa, și speranța de mântuire a omului este în ea. Poporul lovit de necaz trebue să primească mărturie.

Pentru aceste motive urgente, puternicul Rege, Christos Isus, rupse cătușele credincioasei rămășițe a aleșilor Săi, după sosirea Sa la templu: „să deschidă ochii orbilor, să scoată din temniță pe cei legați, și din prinsoare pe cei ce locuiesc în întunerec". (Isaia 42:1, 6, 7; 49:9). El întrebuință pe îngerii Săi la adunarea celor aleși împrăștiați, și aceasta prin puternica, departe-sunătoarea proclamare a stabilirii Impărăției, întocmai ca „trâmbița răsunătoare". El adunase pe acești aleși aducându-i în unitate cu sine însuși în templu, făcând de cunoscut prezența Sa în templu pentru judecată și ținând clar înaintea ochilor lor voia lui Dumnezeu și lucrarea Sa pentru ei, înainte de sfârșitul *final*. El le descoperise că chestiunea de discuție este supremația și numele lui Dumnezeu.

Atunci, însărcinarea creștinilor în conformitate cu ungerea lor primită în templu, a fost făcută clar. „Voi sunteți martorii Mei, zice Iehova, și servul Meu pe care l-am ales, ca să știți, ca să Mă credeți și să înțelegeți cu Eu sunt: înainte de Mine n'a fost făcut niciun Dumnezeu, și după Mine nu va fi. Eu, Eu sunt Iehova, și afară de Mine nu este niciun Mântuitor! Eu am vestit, am mântuit, am proorocit, nu sunt străin între voi: voi Îmi sunteți martori, zice Iehova, că Eu sunt Dumnezeu". (Isaia 43:10—12, A.R.V.). După ani lungi și aspri, în cari Iehova îi întrebuințase în această lucrare cu care îi încredințase, în fața urii și persecuțiunii internaționale, rămășița aleasă zări că Dumnezeu îi acordase un „nume nou". Acesta este diferit de toate numele abuzive, de disprețuit și nescripturale, cu cari dușmanii o numeau.

Acest „nume nou", pe care l-a hotărît gura lui Dumnezeu, era și este: „Martorii lui Iehova". (Isaia 62:2; 65:15; Apocalips 2:17). Fără frică și plini de bucurie ei au primit numele în Iulie 1931, și l-au lăsat să fie cunoscut tuturor națiunilor. Ei se străduiesc să trăiască mai departe pentru acel nume dat de Dumnezeu.

In decursul primului războiu mondial, acei Israeliți spirituali ajunseseră fizicește sub puterea sistemelor politice babilonești ale aceste lumi. Aceasta s'a întâmplat când Israeliții tipici din vechime fuseseră duși prizonieri în Babilon pentru șaptezeci de ani. In anul 1918 d. Chr., Israeliții spirituali cedară intervenției politicii lumii în activitățile lor creștine. Ei se rețineau în mare măsură dela lucrarea lor publică de aducație, din cauza învățăturii religioase, care încă domina, anume, că funcționarii organizațiunii văzute a lui Satan sunt „înalte stăpâniri", cărora orice suflet creștin trebue să le fie supus, așa după cum s'a poruncit la Romani 13:1. Prin asemenea sucire a Scripturii, Ierarchia religioasă stăpânitoare, fusese în măsură să lucreze ca „sfătuitori spirituali" ai stăpânirilor politice și să întrebuințeze brațul statului spre a îndepărta și a suprima libertatea de vorbire, libertatea presei, libertatea de întrunire și libertatea de închinare lui Dumnezeu. Această greșită aplicare religioasă a Scripturii cu privire la „înaltele stăpâniri" a pricinuit mult timp robia ignorantă a creștinilor mărturisiți față de funcționarii lumești, în dauna intereselor lucrării lui Dumnezeu și a adevăratei libertăți.

După venirea Domnului la templu și eliberarea credincioasei rămășițe a Israeliților spirituali din captivitatea Babilonului modern, El începu să le deschidă ochii în mod treptat față de adevăr. In 1929, lumina clară străbătu mai departe. In acel an, *Turnul de Veghere* publicase expunerea scripturală din Romani capitolul 13. Ea arăta că Iehova Dumnezeu și Christos Isus sunt „Inaltele

Vezi pag. 275. A. 2

Stăpâniri", mai de grabă decât domnitorii și guvernatorii lumești, și că sufletele creștine trebue să asculte de Dumnezeu mai de grabă decât de oameni"; și că „orice poruncă omenească", căreia ei trebue să i se supună, este orice poruncă scripturală dela oameni, cari sunt servi înlăuntrul organizațiunii lui Dumnezeu, sub Regele Christos Isus. (1 Petru 2:13). Această descoperire a adevărului vital, eliberează spiritele poporului consacrat al lui Dumnezeu ca niciodată înainte.

Acest adevăr fi făcu în măsură ca să rămână ca „oameni liberi ai Domnului", chiar dacă fizicește cad în mâinile funcționarilor lumești, cari îi arestează și-i reduc la starea de robi sau sclavi. Inarmați cu astfel de adevăr, ei pot să țină tare la supunerea lor desăvârșită față de Dumnezeu și să nu-și plece genunchii lor în servitute față de vre-o parte a organizațiunii lui Satan, religioasă, comercială, sau politică. Acest adevăr i-a făcut în stare să cuprindă libertatea lor consfințită de Dumnezeu, spre a merge înainte cu „lucrarea străină" a mărturisirii despre Impărăția Sa, neținând seamă de toată opoziția și de toată „pregătirea nenorocirii la adăpostul legii" împotriva lor. (Psalm 94:20—22). Lor le este scris: „Fraților, voi ați fost chemați la libertate"; și ei nu pot întrebuința această libertate pentru mulțumirea egoistă a cărnii cu plăcerile lumești, ci pentru serviciul iubitor al lui Dumnezeu și pentru vestirea numelui Său și a împărăției mesianice. — Galateni 5:13, *Weymouth; Diaglott; Rotherham.*

Rămășița Martorilor lui Iehova se străduiește să răspândească spiritul libertății peste tot, pe întreg pământul. Aceasta o fac ei prin răspândirea adevărului, așa cum e cuprins în cuvântul scris al lui Dumnezeu. Conducătorul lor, Christos Isus, zicea: „Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face liberi". Prin rămânerea

în cuvântul Său și prin a fi împlinitori ai cuvântului ca ucenici ai Săi, ei au ajuns, din mila lui Dumnezeu, să cunoască adevărul. Ei au ajuns la libertatea de care se bucurară adevărații creștini în zilele apostolilor. Apostolii Christos erau aceia, cari spuseseră domnitorilor lumești: „Judecați voi, dacă este drept în fața lui Dumnezeu, ca să ascultăm de voi mai mult decât de Dumnezeu. Căci noi nu putem să nu vorbim de lucrurile pe cari le-am văzut și le-am auzit... Noi trebue să ascultăm de Dumnezeu, mai de grabă decât pe oameni". Fapte 4:19, 20; 5:29.

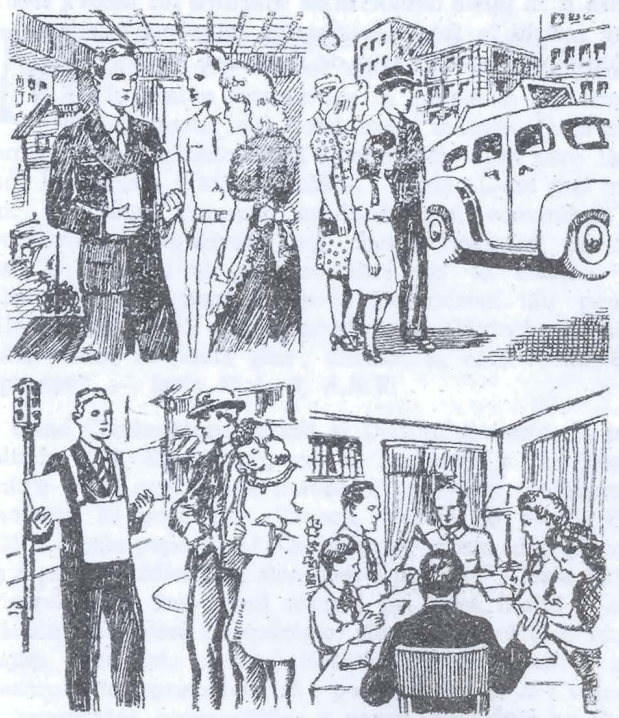
Tot așa acuma, Martorii lui Iehova refuză să jertfească darul lui Dumnezeu al libertății. Ei continuă să vorbească lucrurile pe cari ei le văd în cuvântul Său, în ciuda tuturor eforturilor demonice și umane, în legătură cu intervenția. Ei urmează exemplul lui Christos Isus și al apostolilor Săi, în ce privește modul de vorbire al mesajului, prin mergerea din casă în casă, precum și în localurile publice, nerușinându-se să vestească întregul sfat al lui Dumnezeu. Intocmai ca apostolul Pavel, ei pot să zică: „Știți că n'am ascuns nimic din ce vă era de folos, și nu m'am temut să vă propovăduiesc și să vă învăț în mod public și DIN CASĂ IN CASĂ, și să mărturisesc Iudeilor și Grecilor". (Fapte 20:20, 21, 27; deasemenea 2:46; 5:42; Luca 9:4—6; 10:5—9). Deoarece această nu este uşoara „metodă ortodoxă" de predicare a preoțimii religiei, a căror metodă cere poporului să vină la edificiile religioase, spre a asculta predica dela o catedră, religioniștii privesc activitățile de educație și mesagiul Martorilor lui Iehova ca o „lucrare străină", ciudată. Ei nu dau ascultare avertismentului că această „lucrare ciudată" precede și va fi urmată nemijlocit de „lucrul nemaiauzit" al lui Iehova în Armaghedon. — Isaia 28:21.

Mulți oameni sinceri continuă să rămână sub robia

„religiei organizate", doarece preoții lor i-au instruit rău să cugete că religia „creștinătății" și creștinismul sunt unul și același lucru. La timpul hotărît, demascarea acestui fapt a sosit. In 1928, această declarație fusese publicată și răspândită prin întreaga „creștinătate": „Satan este dumnezeul acestei lumi, și, prin urmare, națiunile lumii nu pot fi desemnate în mod cuvenit ca națiuni creștine. *Un astfel de lucru ca religie creștină nu există, deoarece adevăratul creștinism nu este o religie*". (Cartea *Guvernare*, pagina 139, paragraf 1; publicată în 1928 în englezește). Acest adevăr devenise și mai clar dela 1936 încoace, iar religioniștii își manifestau peste tot mare indignare față de această demascare și față de declarația publică că „religia este o cursă și un laț". Atât cele șasesprezece sute de ani ale istoriei până acuma, cât și procedura prezentă a religiei, sprijinesc declarațiunile de mai sus ca adevărate.

Rămășița Martorilor lui Iehova este prin comparație mică și slabă în ea însăși, ca și, dealtfel, în decursul tuturor veacurilor trecute. Deaceea, această turmă, se teme numai de puternicele adevăruri pe cari ea le posedă, și pe cari în conformitate cu însărcinarea divină, le vestește fără frică. Străduințe pline de răutate sunt depuse de către religioniști, ca să o nimicească pe ea și mesagiul ei de libertate creștină. Apocalips 12:13, 17 arată clar că rămășița Martorilor lui Iehova e ținta principală de atac a lui Satan și a demonilor săi. Demonii, și nu creaturile de carne și sânge sunt aceia, cu cari rămășița luptă și se războiește, avându-și „coapsele încinse cu adevărul" și învârtind „sabia spiritului, care este cuvântul lui Dumnezeu". — Efeseni 6:12—17.

Planul nelegiuit al lui Satan e să înregimenteze toate popoarele pământului sub o formă de guvernare mondială totalitară și prin aceasta să țină pe toți oamenii în robie, în ignoranță despre adevărul dătător de libertate, și departe de Iehova Dumnezeu și de împărăția Sa a lumii noui a dreptății. Pentru acest scop, întrebuințase el pe religioniști ca să încurajeze stabilirea fascismului

în 1922 și a nazismului în 1933, cari lucrau împreună cu cetatea Vaticanului, prin concordate. In Germania, dictatorul nazist suprimă fără întârziere pe Martorii lui Iehova ca pe o „organizațiune subversivă" și dizolvă adunările lor. In cele din urmă, 6.000 dintre ei fuseseră

aruncați în lagărele de concentrare, izolați și deosebiți de alții printr'un semn violet, și tratați în modul cel mai brutal posibil. Totuși, ei rămaseră liberi în spirit, refuzând să se lase robiți de stăpânirea totalitară. Deasemenea și în țările democratice, Martorii lui Iehova trebuiau să reziste în fața agresiunilor religioase-totalitare și să lupte pentru libertatea de închinare.

CAPITOLUL XXV

„OAMENI DE BINE"

MARȘUL spre completa libertate este în curs! Nimic, din ceeace disperata organizațiune a lui Satan întreprinde în „zilele ei din urmă", nu poate opri acest marș înainte. In fruntea procesiunii este neînvinsul Conducător, spre care Domnul Dumnezeu arată, anunțând: „Iată, L-am pus martor pe lângă popoare, conducător și comandant al popoarelor. Intr'adevăr, vei chema neamuri, pe cari nu le cunoști, și popoare cari nu te cunosc vor alerga la tine, pentru Iehova Dumnezeul tău, pentru Sfântul lui Israel, care te proslăvește. Căutați pe Iehova câtă vreme se poate găsi; chemați-L, câtă vreme este aproape". — Isaia 55:4—6, *A.R.V.*

Când Conducătorul numit al Domnului venise la templu în 1918, El găsi poporul de legământ al lui Iehova într'o tristă captivitate, înăuntrul porților Babilonului modern. El porunci: „Treceți, treceți pe porți! Pregătiți o cale poporului! Croiți, croiți drum, dați pietrele la o parte! Ridicați un steag peste popoare". (Isaia 62:10). Pietrele, cari împiedecă marșul pe calea înaltă a adevărului, trebuiesc îndepărtate; steagul adevărului Împărăției, care este steagul libertății, trebue ridicat sus, pentruca toți prisonierii să-l poată vedea și să-l urmeze în securitatea, prosperitatea și pacea împărăției lui Dumnezeu prin Fiul Său. Inainte de venirea Regelui la templu, un război avusese loc în cer și Satan Diavolul suferise o mare prăbușire din înaltul său sediu al puterii cerești. Acum, organizațiunea sa, marele Babilon, stă în fața nimicirii în războiul final al Armaghedonului. Aceia, cari doresc să trăiască ca oameni liberi ai lui

Dumnezeu sub Guvernul Său teocratic, trebue să străbată spre libertate, ascultând chemarea cerească de avertisment:

„A căzut, a căzut, Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui spirit necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urîte; pentrucă toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei, și împărații pământului au curvit cu ea, și negustorii pământului s'au îmbogățit prin risipa desfătării ei" ...Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei!" Apocalips 18:1—4, *Rotherham.*

Națiuni, regi și negustori, toți având legături și relațiuni că Babilonul religios, sunt condamnați la prăbușire împreună cu ea. Mulți oameni de bine sinceri față de Dumnezeu și împărăția Sa, sunt ținuți prisonieri în Babilon, necunoscând adevărul care le arată calea de scăpare. A rămâne mai departe în Babilon, înseamnă a muri în robie, dând consimțământ și sprijin moral păcatelor ei și, prin urmare, gustând împreună cu ea plăgile din mâna lui Dumnezeu. Împărăția Sa este singurul refugiu pentru aceia, cari fug de nimicire la sfârșitul *final.*

La nașterea omenească a Mântuitorului, care trebuia să fie Regele acelui Guvern teocratic, o mare oaste cerească apăruse lăudând pe Dumnezeu și zicând: „Mărire lui Dumnezeu în înălțime, și pe pământ pace, între oamenii de bine". (Luca 2:14, *Roth.*). Acum, Împărăția a fost stabilită în ceruri, și alegerea trebue să fie făcută între acel Guvern Drept și Babilonul lumesc. Numai aceia cari părăsesc Babilonul ca condamnat la nimicire și cari fără frică ies afară și-și demonstrează buna lor voință față de Iehova și împărăția Sa, se bucură de pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere omenească în această lume neliniștită și suferindă. Aceștia se bucură

de libertatea din teamă acuma, când „pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri în nedumerire, cari nu vor ști ce să facă la auzul urletului mării și al valurilor; oamenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor cari se vor întâmpla pe pământ: căci puterile cerurilor vor fi clătinate". — Luca 21:25, 26.

Aceia, cari dau lo o parte pietrele de poticnire ale erorilor și tradițiunilor religioase ale oamenilor, și cari ridică steagul lui Iehova al adevărului, nu sunt dușmanii poporului, fie acesta catolic, protestant, iudeu, sau păgân. Când apostolul fusese înfierat de către religioniști ca primejdios pentru interesele poporului, el întrebă: „M'am făcut oare vrășmașul vostru, pentrucă v'am spus adevărul?" (Galateni 4:16). El atrăgea atențiunea că în această lume prețioasa libertate va trebui întotdeauna apărată cu zeloșie și trebue luptat împotriva tuturor abuzurilor babilonice. Demascând a „cincia coloană" religioasă din vremea aceea, el scrise: „Din pricina fraților mincinoși, furișați și strecurați printre noi, ca să pândească libertatea, pe care o avem în Christos Isus, cu gând să ne aducă la robie; noi nu ne-am supus și nu ne-am potrivit lor nicio clipă măcar, pentruca adevărul evangheliei să rămână cu voi". — Galateni 2:4, 5, *Weymouth.*

Dela 1918, „coloana a cincia" religioasă s'a înfiltrat printre toate națiunile democratice și liberale, vârîndu-se pe furiș în drepturile, privilegiile și inviolabilitățile iubitorilor de democrație. Scopul ei final este să robească poporul și să sdrobească adevărul mesagiului împărăției lui Dumnezeu. Prin urmare, cuvintele apostolului răsună cu putere constrângătoare, în aceste timpuri primejdioase: „Pentru libertate ne-a făcut Christos liberi. Rămâneți dar tari, și nu vă plecați iarăși sub jugul robiei". (Galateni 5:1, *A.R.V.*). Lupta împotriva apucăturii religioase și pentru libertate de închinare lui Iehova.

trebue să meargă înainte, ca pe vremea Judecătorului Iefta.

Fiica lui Iefta, unicul lui copil, fusese prima, care ieşise din casa sa întru întâmpinare şi să laude pe Iehova Dumnezeu pentru biruinţa asupra agresorilor Amoniţi totalitari şi pentru scoaterea lor afară din domeniul Teocraţiei tipice a lui Iehova. (Judecătorii 11:34—36). In ultimul timp iese în evidenţă o clasă de oameni, cari cugetă şi lucrează întocmai ca fiica lui Iefta. Acesta este cazul mai ales dela 1938. In acel an au fost puse în acţiune regula şi procedura teocratică înăuntrul organizaţiunii văzute a poporului de legământ al lui Dumnezeu pe pământ, care este sub un mai mare luptător decât Iefta, anume, Christos Isus. Clasa asemănătoare fiicei lui Iefta crescuse dela venirea lui Christos la templu. Aparţinătorii acestei clase observaseră rămăşiţa membrilor trupului Său propovăduind „această evanghelie a împărăţiei în toată lumea, ca mărturie tuturor naţiunilor" şi observaseră opoziţiunea şi persecuţiunile religioase, pe cari aceştia le îndurase în toate ţările. Ei mai observaseră, deasemenea, cum membrii rămăşiţei credincioase nu permit ca libertatea lor, ca servi ai Dumnezeului Celui Prea Inalt, să fie păgubită, ci bat îndărăt pe acei duşmani politico-religioşi ai libertăţii de închinare şi, biruitori, merg înainte vestind ziua mâniei lui Dumnezeu împotriva Babilonului, mângâind pe toţi cei întristaţi. Mai cu seamă dela izbucnirea războiului total în 1939, această luptă pentru libertatea de închinare lui Iehova, a devenit foarte înfocată, dar Martorii Săi triumfă, prin Christos Isus, în ciuda oricărei opoziţii. In legătură cu aceasta, clasa de astăzi a acelora cari corespund fiicei lui Iefta, se bucură în mare măsură şi laudă pe Judecătorul şi Regele lui Iehova, Christos Isus, luând poziţie de partea Sa. El oferă lui Dumnezeu, întocmai după cum Iefta oferise pe fiica sa si-i lasă să lucreze împreună cu grupa templului Său. — Apocalips 7:15.

Acestor oameni de bine, Marele Dătător de vieaţă nu le acordă speranţă de vieaţă în cer şi un loc în Impărăţie, în Guvernul teocratic. Speranţă de vieaţă pe pământ, în noua lume, este pusă înaintea acestora. Este buna plăcere a Tatălui, ca să dea împărăţia „turmei mici" a membrilor trupului lui Christos, dar în ce priveşte pe aceşti oameni de bine, Bunul Păstor zice: „Am şi alte oi, cari nu sunt din staulul acesta; şi pe acelea trebue să le aduc. Ele vor asculta de glasul Meu şi va fi o turmă şi un Păstor." (Ioan 10:16, *A.R.V.*). Aceştia, cari devin „alte oi", ascultă glasul Bunului Păstor, în mesagiul Impărăţiei, vestit prin rămăşiţa lui Iehova. Ei recunosc mesagiul ca adevărul curat al Bibliei şi vin la Christos Isus ca la Conducătorul, Indrumătorul şi Mântuitorul lor. Prin jertfa Sa plină de merite, ei se predau în deplină consacrare lui Iehova Dumnezeu, spre a face voia Sa şi servesc Impărăţia Sa întotdeauna, după aceea. Intocmai ca Conducătorul lor, ei simbolizează în mod public, actul lor de consacrare din inimă lui Dumnezeu, întrucât sunt botezaţi în apă. Voia lui Dumnezeu acuma, pentru cei consacraţi ai Săi, este să vestească numele Său peste tot pământul şi să anunţe veştile bune ale Impărăţiei Sale. Deacea, „alte oi" se alătură rămăşiţei „turmei mici", deoarece aceştia fac exact acea lucrare. Prin aceasta, ambele grupe „devin o turmă" sub „un păstor". Rămăşiţa aparţine clasei templului, deoarece ea a fost adunată la Christos Isus ca „pietre vii" ale templului sub El, Piatra din capul unghiului. Unindu-se astfel cu rămăşiţa, „alte oi" servesc în templul lui Dumnezeu, aşa după cum făcuse fiica lui Iefta.

Continuând credincioase în integritatea lor faţă de Dumnezeu, „alte oi" vor forma „marea mulţime" prevăzută în Apocalips 7:9—17. In acea viziune, apostolul Ioan, după ce văzuse adunarea celor 144.000 de membri ai celor douăsprezece seminţii ale Israelului spiritual,

zice: „După aceea m'am uitat și iată că era o mulțime mare, pe care nu putea s'o numere nimeni, din orice neam, din orice semințe, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini; și strigau cu glas tare și ziceau: Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie și a Mielului... Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului. Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu și-L slujesc zi și noapte în templul Lui. Cel ce șade pe scaunul de domnie, Își va întinde peste ei cortul Lui. Cu asemenea libertate de închinare, libertatea din teamă și libertatea din nevoie, devin deasemenea porțiunea lor. „Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai dogorî nici soarele, nici vreo altă arșiță. Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieții și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor".

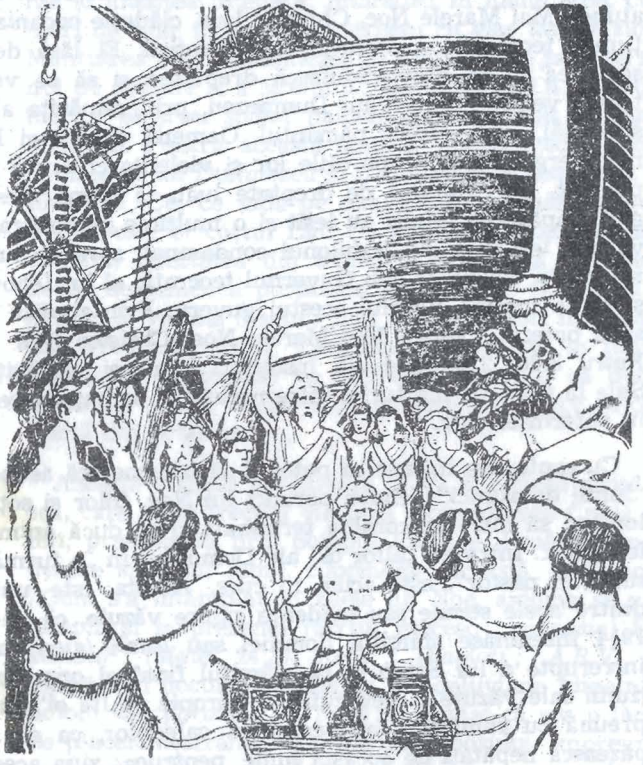
Această viziune garantează că va fi o clasă pământească, care va fi trecută vie prin strâmtorarea finală a lumii, preumbrită prin potopul lui Noe. Profeția lui Isus despre sfârșitul lumii, cuprindea această comparație: „Cum s'a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla și la prezența (textul grecesc: *parousia*) Fiului omului". (Matei 24:37, *Roth.*; *Diaglott*; *A.R.V.*, marginală). In decursul prezenței antideluviane (dinainte de potop) sau *parousia* lui Noe, nu numai că era o lăcomie de plăceri desfrânate din partea poporului, împreună cu mare violență pe pământ, ci exista deasemena și o propovăduire a dreptății prin Noe, care, pe lângă aceasta, la porunca lui Iehova, clădise corabia. Cei trei fii ai lui Noe, împreună cu soțiile lor, răspunseră propovăduirii lui Noe și i se alăturară la clădirea vasului. Este astăzi

ca în zilele lui Noe? Niciun răspuns nu este mai bun decât faptele.

Prezența Regelui sau *parousia* începuse în 1914, iar apariția Sa la templu, sau *epiphania*, urmă în 1918. De atunci, Mai Marele Noe, Christos Isus, clădește organizațiunea teocratică a securității și ocrotirii. El lăsă deasemenea să se propovăduiască dreptatea și să se vestească venirea mâniei lui Dumnezeu, prin rămășița aleșilor Săi, peste întreg pământul. Oamenii egoiști ai lumii mergeau înainte pe căile lor și violența crescuse pe pământ, dar iubitorii de dreptate luau la inimă mesagiul Impărăției. Mulți au ieșit și o mulțime nenumărată va mai ieși încă din Babilonul condamnat, spre a căuta refugiu și siguranță sub Guvernul teocratic al lui Iehova și să se supună Regelui acestui guvern. Prin aceasta ei sunt botezați pentru Mai Marele Noe, Christos Isus. (1 Petru 3:20, 21). Ei devin însoțitori loiali ai rămășiței Sale la punerea mărturiei către națiuni și se împărtășesc în suferințele lor.

Cu șapte zile înainte ca potopul să izbucnească asupra „lumii de atunci", Iehova porunci lui Noe, fiilor și soțiilor lor, să intre în corabia terminată și să ducă animalele cu ei. Intrarea „altor oi" ale Domnului în „o turmă" sub „un păstor", este acum în curs. Acesta este unul dintre acele semne sau evidențe sigure văzute, că anul 1914 însemnase sfârșitul domniei sau lumii *(aion)* neîntrerupte a lui Satan și că sfârșitul final al organizațiunii sale văzute și nevăzute, se apropie. „Alte oi", împreună cu rămășița, iau seama la calea lor, ca să se păzească nepătați de această lume, pentruca „ziua aceea să *nu* vină asupra voastră fără veste. Căci ziua aceea va veni ca un laț, peste toți cei ce locuesc pe toată fața pământului. Vegheați dar în tot timpul și rugați-vă, ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea, cari se vor întâmpla și să stați în picioare înaintea Fiului o-

mului". (Luca 21:34—36). Nu există altă cale pentru ei, ca să scape de nimicire din partea Executătorului hotărîrilor lui Iehova, în viitorul dezastru mondial.

Zilele și prezența (sau *parousia*) lui Noe nu se sfârșiră la sfârșitul potopului, ci el și ceilalți supraviețuitori ai potopului, ieșiră afară din corabie pe pământul curățit

și se închinară lui Iehova Dumnezeu, în perfectă libertate și pace. Cuvintele mandatului divin, de a se înmulți și umple pământul, au fost atunci auzite, iar fiii lui Noe și soțiile lor au fost privilegiați, să asculte acel mandat și să-l împlinească în mică măsură. In aceste zile corespunzătoare ale prezenței sau *parousia* Fiului omului și după îngrozitorul botez al nimicirii înfocate, asupra lumii nelegiuite, la sfârșitul final, rămășița și „alte oi", vor ieși afară de sub acoperemântul de siguranță și ocrotire, pregătit de Dumnezeu. Ei vor fi ascultat porunca Sa: „Până nu vine peste voi ziua mâniei lui Iehova. Căutați pe Iehova, toți cei umiliți din țară, cari împliniți poruncile Lui! Căutați dreptatea, căutați umilința! Poate că veți fi cruțați în ziua mâniei lui Iehova", (Țefania 2:2, 3, *A.R.V.*). Ei se vor devota neîntârziat închinării divinului lor Mântuitor și Ocrotitor, fără vreo teamă de maltratare sau împiedecare.

Atunci, plata „mulțimii mari" de „alte oi" ale Domnului, preumbrite prin fiii lui Noe și soțiile lor, va fi o bucurie inexprimabilă. Lor le va fi sunat mandatul divin, de a se înmulți și umple pământul cu urmași drepți. Dreptul suveran nevăzut, Christos Isus, va exercita control deplin și va deveni „Părintele lor etern". Regenerarea vieții umane va începe atunci. Din cauza credinței și ascultării lor față de Dumnezeu, cu integritate neîntreruptă, ei vor fi fost socotiți drepți. Deaceea ei vor concepe și vor naște urmașii lor în dreptate. Paradisul va fi restatornicit pe pământ și va fi întins peste tot pământul și acesta va fi locuința veșnică a bărbaților credincioși și a femeilor credincioase. — Isaia 9:6; Matei 19:28.

CAPITOLUL XXVI

„URÎCIUNEA PUSTIIRII"

VESTIREA veştilor bune că împărăţia lui Dumnezeu a fost întemeiată şi va rămâne pe vecie, fusese prezisă de Isus. Această lucrare de vestire va fi îndeplinită de către cei ce vor fi urîţi de toate naţiunile pentru numele Său. (Matei 24:9, 14). Deoarece vestitorii sunt o urîciune în ochii naţiunilor, natural şi veştile bune, pe cari ei le vestesc, sunt urîciune, deoarece aceste veşti slăvesc *numele* lui Isus, sau serviciul Său ca Rege. Naţiunile lumeşti refuză să aibă un alt rege decât pe „Cesar". Deaceea atitudinea îngâmfată, pe care naţiunile o adoptă faţă de vestirea împărăţiei lui Dumnezeu prin Christos, este urîciune înaintea lui Iehova. „Orice inimă trufaşă este o scârbă înaintea lui Iehova; hotărît, ea nu va rămâne nepedepsită". „Cel ce iartă pe vinovat şi osândeşte pe cel nevinovat, sunt amândoi o scârbă înaintea lui Iehova". — Proverbe 16:5; 17:15, *A.R.V.*

Cu mult timp înainte, în Teocraţia tipică, când Regele David făcuse muntele Sionului capitala sa şi aduse chivotul sfânt al legământului lui Iehova în cortul, pe care-l ridică acolo, Muntele Sion deveni sfânt pentru Iehova şi El inspiră pe David ca să scrie aceste cuvinte: „Al lui Iehova este pământul cu tot ce este pe el, lumea şi cei ce o locuiesc! Cine va putea să se suie la muntele lui Iehova? Cine se va ridica până la locul Lui cel sfânt? Cel ce are mâinile nevinovate şi inima curată, cel ce nu-şi dedă sufletul la minciună şi nu jură ca să înşele". (Psalm 24:1—4, A.R.V.). Corespund domnitorii şi guvernatorii „creştinătăţii" acestor cerinţe divine? Istoria seculară şi religioasă răspunde nu! chiar dacă domnitorul cetăţii Vaticanului „binecuvântă" răscoala împotriva republicii spaniole în 1936 şi numea pe trădătorul care jura ca să înşele faţă de democraţie, un „Gentleman creştin". Domnitorii şi guvernatorii, cari-şi întorc urechile dela auzirea veştilor bune ale împărăţiei stabilite a lui Dumnezeu şi cari, în acelaş timp, fac rugăciuni şi-I aduc jertfe religioase, nu întrunesc cerinţele Sale. In schimb, „cel ce-şi întoarce urechea ca să n'asculte legea, chiar şi rugăciunea lui este o urîciune. Jertfa celor răi este o urîciune înaintea lui Iehova, dar rugăciunea celor fără prihană Ii este plăcută. Calea celui rău este urîciune înaintea lui Iehova, dar El iubeşte pe cel ce umblă după neprihănire". — Proverbe 28:9; 15:8, 9, *A.R.V.*

Vechiul munte Sion cu chivotul lui al legământului şi cu Regele său uns, care „şedea pe tronul lu. Iehova" ca reprezentantul Său teocratic, era „locul sfânt". Regele lui întrunise cerinţele sfinte ale Domnului Dumnezeu. Muntele Sion ca „locul sfânt", tipifica împărăţia lui Dumnezeu. Christos Isus se înălţase în acel loc al împărăţiei mesianice, deoarece El întruni în mod perfect cerinţele divine; şi Tatăl Său Ii dase dreptul la aceasta în anul 29 d. Chr., la ungerea Sa. El I-a dat împărăţia în anul 1914 d. Chr., la sfârşitul celor „şapte timpuri". Urmaşii smeriţi pe urmele lui Christos îşi păstrează mâinile lor curate şi nepătate de această lume a politicii, comerţului şi religiei şi-şi păstrează inimile lor curate în devotament faţă de dreptul Guvern al lui Dumnezeu. Acest a se înalţă împreună cu Capul lor, Christos Isus, pe muntele regal al marelui Rege al eternităţii şi le este îngăduit să stea ca aprobaţi, în locul sfânt al împărăţiei Sale, ca moştenitori ai lui Dumnezeu şi împreună moştenitori cu Christos Isus". (Apocalips 2:10; 3:21; 14:1; 20:4, 6). Corespunzând cerinţelor arătate la 2 Petru 1:5—11, ei îşi fac chemarea şi alegerea lor si-

gură. La învierea lor din moarte, le este acordată o abundentă întrare în împărăţia cerească.

Apostolul Pavel, care era în legământul pentru Împărăţie, vorbea despre creştinii mărturisiţi, cari doreau să pună la o parte acele cerinţe examinatoare, s'o ia înainte şi să înceapă să domnească înainte de timpul hotărît al lui Dumnezeu, tocmai aici jos pe pământ, fără Christos Isus. El mustră pe aceşti îngâmfaţi, înălţători de sine, zicând: „O iată-vă sătu ! Iată-vă ajunşi bogaţi ! Iată-vă împărăţind fără noi ! Şi măcar de aţi împărăţi cu adevărat, ca să putem împărăţi şi noi împreună cu voi ! ...Căci împărăţia lui Dumnezeu nu stă în cuvinte, ci în putere". — 1 Corinteni 4:8—20.

O astfel de încercare, din partea creştinilor mărturisiţi, de a ignora regulele şi timpul Domnului şi de a se instala pe ei înşişi ca regi, în numele Domnului, fără Regele Său uns, este o încercare de a se sui pe muntele Sion şi de a sta în locul sfânt. Este antichrist, deoarece aceasta este aşezarea unei contrafaceri a împărăţiei lui Dumnezeu în locul sfânt al adevăratei împărăţii a Christosului lui Iehova. Aceasta provoacă confuzie şi orbeşte pe oameni faţă de adevăr. Ea împiedecă credinţa şi speranţa lor în puterea lui Dumnezeu de a ridica guvernul Său promis şi deaceea duce la nimicire. Ea aduce dispreţ şi ocară asupra numelui şi împărăţiei lui Dumnezeu. Ea este în întregime o urîciune a pustiirii în ochii lui Dumnezeu. Pentru acest motiv este zis „creştinătăţii", după cum se zisese şi Ierusalimului necredincios: „Iată, vi se lasă casa pustie". (Matei 23:38). Ea nu este un loc sfânt.

Profetul Daniel prezisese întocmai aşezarea unei astfel de „urîciuni care pustieşte", după anul 1914 d. Chr., în „timpul sfârşitului". (Daniel 11:31; 12:11). Christos Isus declarase că împlinirea profeţiei lui Daniel va urma primului războiu mondial şi va fi una dintre dovezile

sfârşitului lumii *(aion)* şi că lucrul urîciune va fi stat sus, în ciuda propovăduirii veştilor bune ale împărăţiei. Deaceea aceasta va fi arătând culmea dispreţului şi neîncrederii pentru mesagiul de bucurie. Nemijlocit după prezicerea propovăduirii evangheliei Împărăţiei, în toate părţile locuite ale pământului, ca o mărturie tuturor naţiunilor, Isus zise: „Deaceea, când veţi vedea urîciunea pustiirii, despre care a vorbit proorocul Daniel, aşezată în locul sfânt — cine citeşte să înţeleagă ! — atunci, cei ce vor fi în Iudea, să fugă la munţi". (Matei 24:15, 16). „Când veţi vedea urîciunea pustiirii, cea prezisă de către profetul Daniel, stând acolo unde nu se cade să fie, — cine citeşte să înţeleagă — atunci cei ce vor fi în Iudea, să fugă la munţi". — Marcu 13:14.

Avem noi această dovadă în plus, astăzi, că sfârşitul *final* va cuprinde în curând organizaţiunea lui Satan, inclusiv „creştinătatea", şi că este prin urmare timpul nimerit de a fugi la „muntele" Împărăţiei lui Dumnezeu şi a căuta refugiu la el? Cei mai cinstiţi cercetători ai faptelor vor admite că noi facem aceasta. Deja în numărul de Iunie, 1880, (pag. 6), *Turnul de Veghere*, arăta înainte la sfârşitul celor „şapte timpuri" ale păgânilor în 1914. După ce acea dată fusese atinsă şi primul război mondial venise, dovedind că era vremea ca domnia mesanică să înceapă şi toate guvernele umane să-şi cedeze puterea şi stăpânirea lor Domnitorului Drept, mărturia în acest scop, suna cu o forţă şi publicitate, mai mare decât oricând înainte prin poporul lui Iehova. Răspunsul naţiunilor „creştinătăţii", la mărturia pe care aceşti martori o dau, era ură, necredinţă, persecuţiune, interzicerea literaturii lor şi oprirea lucrării lor creştine. De fapt, lucrarea poporului consacrat al lui Iehova, fusese părăsită întocmai ca cei „doi martori" sau „doi profeţi", în mod simbolic preumbriţi la Apocalips 11:3—10. „Când îşi vor isprăvi mărturisirea lor, fiara, care se ri-

...dică din adânc, va face războiu cu ei, îi va birui și-i va omorî". Câteva zile după aceea, 'martorii morți' înviară și lucrarea începu din nou.

In curând, după ce războiul mondial se sfârși în 1918 rămășița martorilor credincioși ai Domnului, au fost înviați și adunați împreună pentru serviciul Său. Apoi mărturisirea pentru domnia Fiului lui Dumnezeu, merse înainte cu zel și vigoare mărită. Guvernele „creștinătății" observau aceasta cu surprindere. La conferința tratatului de pace la Versailles, Franța, în 1919, o Ligă a națiunilor a fost propusă și recomandată urgent națiunilor, mai ales de către președintele American care era în asistență. Propunerea a fost adoptată și cuprinsă în tratatul de pace, care a fost după aceea supus guvernelor aliaților victorioși, spre aprobare. Senatul Statelor Unite refuză să ratifice tratatul, cu o ligă a națiunilor cuprinsă în el.

In timp ce Liga nou născută era viu desbătută, atât la conferința de Pace cât și în camerile legislative ale guvernelor individuale, preoțimea religioasă a „creștinătății" propovăduia în favoarea acestei organizațiuni internaționale și a Tribunalului ei Permanent de Justiție Internațională, ca fiind singurul mijloc pentru menținerea păcii mondiale, securității și prosperității. La 9 Mai 1919, așanumitul Sinod al Federației B sericilor lui Christos în America", da un raport, susținând Liga și declarând în mod sgomotos: „Liga Națiunilor este expresiunea Impărăției lui Dumnezeu pe pământ". Papa din Roma se străduia să ajungă la locul cel mai de frunte în Ligă, ca cel mai potrivit mijloc de înaintare, dar nu-i reuși. La 16 Ianuarie 1920, Liga Națiunilor ținu prima ei adunare, la Geneva, Elveția.

Aceea era prima manifestațiune și așezare a prezisei „uriciuni a pustiirii". Ea era o imitație a împărăției lui

Dumnezeu, o înlocuire înfumurată pentru guvernul „Prințului Păcii". Preoțimea din America încerca de ani de zile, cu puterea și cu sila, să împingă Statele Unite în ea și o asociație americană numită „Liga Națiunilor, încorporată", urgenta întrarea Americii, zicând: „Intr'o lume așa de întunecoasă ca aceasta, pentru ce să stingem singura lumină, care mai este?" De acest defăimător mijloc de scăpare pentru moment, în locul Guvernului divin, care coboară dela Dumnezeu din Cer, își atârnă „creștinătatea" speranțele ei. Cu timpul, 57 de națiuni se alăturară acestui guvern supranațional. Prin lepădarea mesagiului cu privire la sfârșitul timpurilor păgânilor și la întemeierea împărăției mesianice, „creștinătatea" lepădă pe Christos ca Rege și se închină unei creaturi, făcute de propriile ei mâini, ca icoană a împărăției lui Dumnezeu. Dar aceasta nu era de fapt o icoană a acelui Guvern divin. Teocrația tipică, în zilele Regelui David și Solomon, era o icoană profetică a Domniei lui Iehova Dumnezeu prin Fiul Său. Hidoasa creațiune a „creștinătății" era un „chip al fiarei". (Apocalips 13:14, 15). Ea îl așeză peste pământ, care este al Domnului, spre a lua locul Guvernului teocratic al lui Iehova. Deaceea ea îl făcu să stea acolo „unde n'ar trebui să stea". Unde este aceasta? „In locul sfânt", în locul domniei teocratice a lui Dumnezeu prin Mesia al Său. Ce „urîciune", cu toate acestea!

Liga nu era în mod hotărît Domnia „Leului din seminția lui Iuda". Fiindcă o organizațiune colectivă de peste cincizeci de guverne ale lumii Diavolului și încorporând părți reprezentante din cele șapte puteri mondiale, cari deținuseră succesiv dominația mondială, dela vechiul Egipt până la „timpul sfârșitului, Liga Națiunilor este asemănată în Scripturi cu o „fiară de culoare stacojie, plină cu nume de hulă, având șapte capete și zece coarne". Interpretând această viziune simbolică,

spre a procura o cheie pentru înțelegerea ei, îngerul lui Dumnezeu zicea: „Sunt șapte împărați: cinci au căzut, unul este, celalt n'a venit încă și când va veni, el va rămâne puțină vreme. Și fiara, care era și nu mai este, ea însăși, este al optulea împărat; este din numărul celor șapte și merge la pierzare". (Apocalips 17:3, 10, 11). Când cele „șapte timpuri" ale păgânilor se sfârșiră în 1914, al șaptelea „împărat" sau putere mondială dominantă venise. Istoria profană îl identifică ca Imperialismul mondial Anglo-American, zidul de apărare al protestantismului.

Deoarece „fiara" cu șapte capete este a opta creatură domnitoare și este din cei șapte, fiind compusă din ei și încorporându-i, ea este reprezentarea profetică a Ligii Națiunilor. Fiind plină de nume de hulă, această fiară regal-colorată, nu e de origină dela Iehova. Ea e a „dumnezeului acestei lumi" și este antichrist. Ea orbește oamenii față de adevăr și-i ține în robia dumnezeului fals, departe de Iehova și de glorioasa Sa împărăție. Aceia cari se miră de ea și o admiră, neascultători de cuvântul de avertisment al lui Dumnezeu, nu vor câștiga vieață în lumea nouă. (Apocalips 13:8). Isus zicea: „Cel ce este înălțat printre oameni este urîciune în ochii lui Dumnezeu". — Luca 16:15.

Vederea „urîciunii pustiirii" stând, contrar legii divine, în locul, care este „sfânt", sau pus de o parte pentru Guvernul drept al lui Dumnezeu, este un semn, zicea Isus; un semn că marele necaz este în mod primejdios aproape. Este un semnal de a fugi cu cea mai mare grabă din zona primejdioasă. In numărul de 1 Ianuarie 1921 al *Turnului de Veghere*, Liga Națiunilor era arătată atât ca „chipul fiarei" cât și ca „urîciunea care pustiește". De atunci înainte, Martorii lui Iehova întrebuințau toate mijloacele de publicitate, pentru a atrage atențiunea publicului, la semnalul de pericol, urîciunea

pustiitoare și la sunetul de alarmă, pentruca poporul să fugă din „creștinătatea" babilonică și din toate celelalte părți ale organizațiunii văzute a lui Satan și să caute refugiu în muntele organizațiunii lui Dumnezeu. „Alte oi" ale Domnului ascultară avertismentul și fugiră în muntele Său teocratic, care niciodată nu se va clătina. Ei se alătură la trâmbițarea avertismentului. Pe măsură ce fazele „urîciunii" devin din ce în ce mai distincte, fuga „altor oi" este grăbită.

„Urîciunea" cu șapte capete fusese cârpită laolaltă pentru păstrarea păcii și securității lumii, pentruca Satan Diavolul să poată continua dominația sa peste ea. Cu privire la soarta ei, darea de seamă profetică zice: „Fiara, pe care ai văzut-o, era și nu mai este. Ea are să se ridice din adânc și are să se ducă la pierzare. Și locuitorii pământului, ale căror nume n'au fost scrise dela întemeierea lumii în cartea vieții, se vor mira când vor vedea că fiara era, nu mai este și va veni". (Apocalips 17:8). Timpul, când această fiară pentru „pace și securitate" „nu mai este", este atunci când ea s'a coborît în „adânc" sau abisul inactivității, al lipsei de efect și a desamăgirii acelora, cari au anunțat scopurile ei. In 1928, guvernele lumești, inclusiv America, încercaseră să întărească „pacea și securitatea", armura Ligii, prin încheierea Pactului de Pace dela Paris, care declara războiul în afara legii. Dar asemena devize umane, nu împiedecară împlinirea profeției divine. Deoarece Vaticanul papal, nu putea să încalece această Ligă în chip de „fiară", care era dominată de către Britania protestantă, papalitatea încurajă mișcări totalitare, pentru a făuri o așanumită „sabie a bisericii", să refacă Liga și să-i schimbe forma, pentru ca să urmeze trăsăturile papale pentru dominație mondială.

In armonie cu planul lui ambițios, Vaticanul se stabili ca stat politic în 1929, cunoscut ca „Cetatea Vatican".

El semnă concordate cu dictatorii totalitari şi ura bun venit la curtea papală, reprezentanţilor tuturor ţărilor, inclusiv Japonia, care deveniră totalitare, după modelul nazi-fascist.

Drept rezultat, agresiunile totalitare începură, fără nicio mustrare sau condamnare din partea Vaticanului. In Septembrie 1939, izbucni războiul total. După aceea, mai mult de treizeci de membri (majoritatea) ai Ligii naţiunilor se amestecară în mod activ în lupta dintre puterile politice totalitare şi democratice, simbolizată în Daniel 11:40—43, ca războiu între „Regele dela miazănoapte", controlat de Roma şi „Regele dela miază-zi", sub controlul Anglo-American. Prin aceasta funcţiunile esenţiale ale Ligii Naţiunilor şi ale Tribunalului Permanent de Arbitraj fuseseră forţate să-şi suspende operaţiunile şi „fiara" cu şapte capete luă drumul adâncului sau al abisului, dar nu ca să stea acolo.

Profeţia spune că fiara „securităţii colective" internaţională, se va „sui din abis" şi „va fi prezentă". (Apocalips 17:8, *Diaglott; Roth.*). Aceasta trebue să vină la încheierea războiului total şi la efortul internaţional de atunci, ca să restatorniceească pacea şi securitatea. Chiar în decursul ceasurilor întunecoase ale războiului total, reînvierea unui astfel de mecanism de cooperare internaţională fusese mult şi cu sânge rece discutată, mai ales printre Naţiunile Unite şi o forţă de poliţie internaţională a fost propusă să apere pacea şi să pună în aplicare hotărîrile „fiarei". Deaceea fiara trebue să aibă coarne şi profeţia Apocalipsului arată că are „zece", care este un număr complect, îmbrăţişând tot pământul, dar mai ales „creştinătatea", ca preumbrită prin necredinciosul Ierusalim, care lepădase pe Christos Isus ca Rege şi a cărui casă a fost lăsată pustie. In decursul războiului total, pământul era împresurat cu armate. Se părea necesar să se continue astfel împresurarea globului cu armate în mod permanent, deasemenea şi după războiul total, ca un mijloc ocrotitor împotriva agresorilor şi a turburătorilor păcii făcute de oameni. Planul este pus sub pretextul, — în mod aparent bun, — al menţinerii celor „patru libertăţi"; dar, spre deosebire de aceasta, profeţia arată că o mare presiune şi înregimentare va fi aplicată poporului, spre a face pe toţi să sprijine „noua ordine mondială" politico-religioasă.

Este scris: „Să facă să fie omorîţi toţi cei ce nu se vor închina chipului fiarei. Şi a făcut ca toţi, mici şi mari, bogaţi şi săraci, slobozi şi robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte şi nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei". (Apocalips 13:15—17). Deşi aceasta avusese o măsură de aplicare înainte ca fiara stacojie, care este „chipul fiarei", să coboare în abis, ea va fi aplicată încă şi mai mult aşa, după ce fiara stacojie iese afară din el. Această fiară a învăţat prea multe şiretlicuri totalitare, în decursul războiului total şi ea nu le va uita sau lăsa la o parte în „noua ordine" de după războiu.

Fiara pentru „pace şi securitate", se suie din abis, dar nu în libertate, ci o „femeie" îmbătată de sânge se urcă pe spatele fiarei, o călăreşte şi domneşte peste ea ca o doamnă. Apostolul Ioan scrie: „Şi am văzut o femeie, şezând pe o fiară de culoare stacojie, plină cu nume de hulă şi avea şapte capete şi zece coarne". „Femeia" nu are nici un simţământ de scârbă, când călăreşte această „uriciune a pustiirii". Ea însăşi este descrisă ca având „un potir de aur, plin de spurcăciuni şi de necurăţiile curviei ei. Pe frunte purta scris un nume, o TAINA, BABILONUL CEL MARE, MAMA CURVELOR ŞI SPURCĂCIUNILOR PĂMÂNTULUI". — Apocalips 17:1—5.

„Femeia" e „marea curvă", care are relaţiuni internaţionale. Ea simbolizează progenitura lui Satan, anume, „religia organizată". Cea mai hulitoare, înşelătoare şi puternică expresie a ei pe pământ, este religia „creştinătăţii", sub dominaţia şi conducerea Ierarchiei Romano-Catolice. Cu atâtea elemente egoiste împotrivitoare, compunând asociaţia de naţiuni de după războiu, religia babilonică de sub conducerea Vaticanului, ca legătură înlănţuitoare, dar numai pentru un timp. Vaticanul va lucra ca o putere supranaţională, peste confederaţia de naţiuni de după războiu. Ea îşi va lua răspunderea să mijlocească între Dumnezeu şi om şi prin aceasta să asigure binecuvântările de sus, peste agenţia internaţională de control şi stabilitate.

„Femeia" va călări pe „urîciunea pustiirii" şi va numi acest aranjament: „Restatornicirea Impărăţiei lui Christos pe pământ". Prin aceasta „creştinătatea" va face urîciunea să stea din nou „unde nu ar trebui să fie", „în locul sfânt". Din cauza acestei urîciuni hulitoare împotriva lui Christos, „creştinătatea" va aduce pustiire de nereparat, asupra ei însăşi, mai întâi, precum şi asupra naţiunilor pământului, curând după aceea, în Armaghedon.

CAPITOLUL XXVII

LUPTA FINALĂ PENTRU LIBERTATE

LUPTA finală va veni ca o neaşteptată şi completă surpriză. Christos Isus o asemăna cu năvălirea potopului asupra unui pământ fără ploaie, în zilele lui Noe şi deasemenea căderii focului şi pucioasei, din cer, peste cetăţile Sodoma şi Gomora, în ziua lui Lot, într'o zi şi oră, când oamenii lumeşti mâncau, beau şi se ocupau de activităţile lor egoiste normale. (Luca 17:26—30). Totuşi, apariţia 'urîciunii pustiitoare, în locul sfânt', este o dovadă sigură că ziua şi ceasul necunoscute, a începerii luptei finale sunt în mod primejdios aproape. In vederea desvoltărilor mondiale, nu există timp ca să se întârzie mai departe fuga cuiva la „munţii" creaţi de Dumnezeu, la împărăţia Sa. Ocupă poziţie pentru Iehova şi pentru Teocraţie acuma! Pentruce? Profeţia lui Isus răspunde: „Pentrucă atunci va fi un necaz aşa de mare, cum n'a fost niciodată dela începutul lumii până acum şi nici nu va mai fi. Şi dacă zilele acelea n'ar fi fost scurtate, nimeni n'ar scăpa; dar, din pricina celor aleşi, zilele acelea vor fi scurtate". — Matei 24:21, 22.

Pentru a amăgi omenirea să se închine idolatriei „urîciuni a pustiirii", „creştinătatea" de după războiu va asalta poporul să ia drept sanctuar, acea structură făcută de om, pentru libertatea religiei şi libertatea de lipsă şi teamă. Dimpotrivă, cuvântul lui Dumnezeu al adevărului ne îndeamnă: „Şi nu vă temeţi de ce se teme el, nici nu vă speriaţi! Sfinţiţi însă pe Iehova al oştirilor. De El să vă temeţi şi să vă înfricoşaţi. Şi atunci El va fi un locaş sfânt". (Isaia 8:12—14, *A.R.V.*). E o curată nebunie de a-şi pune cineva încrederea în „creş-

tinătate". In refuzul ei de a primi împărăţia lui Dumnezeu, ea este preumbrită prin Ierusalimul răsculător, cu templul lui, căruia-i zisese Isus: „Casa voastră este lăsată pustie". Intocmai ca Ierusalimul, tot aşa şi „creştinătatea", este condamnată la pustiire, după ce fiara, sau creatura pentru „pace şi siguranţă", se suie din abisul războiului total. Aşa prezicea Isus, zicând: „Când veţi vedea Ierusalimul împresurat de oşti, să ştiţi că pustiirea lui este aproape". — Luca 21:20.

In „noua ordine" de după războiu, contrapartea modernă a Ierusalimului, „creştinătatea", se va împresura cu armate ale unei forţe poliţieneşti internaţionale, spre a domina mai departe lumea. Ierarchia Romano Catolică va încerca să lucreze ca forţă poliţienească spirituală a întregului pământ. „Creştinătatea" va simţi atunci că poate striga: „Pace şi siguranţă". Această forţă poliţienească internaţională, sau armate staţionare pentru păstrarea ordinei, în conformitate cu înţelegerea mutuală (tacită) dintre naţiunile aliate, va fi pentru menţinerea „urîciunii pustiirii", în „locul sfânt". Deaceea, acele armate, vor fi menţinute, în realitate, împotriva lui Dumnezeu şi a împărăţiei Sale. Şi *când veţi vedea aceasta*, zicea Isus, atunci puteţi fi siguri că înspăimântătoarea „pustiire" a „creştinătăţii" este aproape. Religia nu va salva-o.

Religia organizată va conduce toate naţiunile, direct în lupta finală cu Dumnezeu şi cu Regele Său Uns. Ea va aduce, prin aceasta, pustiire şi pierzare asupra tuturor naţiunilor. Ca dovadă, să se observe calea pe care o apucă fiara stacojie, după ce „femeia" Babilon se aşează pe spinarea ei, după ce ea iese din abis. „Şi fiara, care era şi nu mai este, ea însăşi este al optulea împărat; este din numărul celor şapte şi merge la pierzare. Cele zece coarne, pe cari le-ai văzut, sunt zece împăraţi, cari n'au primit încă împărăţia, ci vor primi putere împă-

rătească, timp de un ceas, împreună cu fiara. Toţi au acelaş gând şi dau fiarei puterea şi stăpânirea lor. El se vor război cu Mielul, dar Mielul îi va birui, pentrucă El este Domnul domnilor şi Regele regilor. Şi cei chemaţi, aleşi şi credincioşi, cari sunt cu El, deasemenea îi vor birui". (Apocalips 17:11—14). Religia organizată este văzută astfel sancţionând un aranjament împotriva lui Christos şi va suferi, în consecinţă, pierzare, împreună cu „fiara", pe care călăreşte. Deoarece religia şi fiara încearcă să stăpânească pământul cu excluderea „Domnului domnilor şi a Regelui regilor", ea şi fiara persecută pe aceia, cari sunt de partea împărăţiei Sale, anume, cei „chemaţi, aleşi şi credincioşi", cari sunt împreună cu El. Aceştia sunt rămăşiţa Martorilor lui Iehova, cari insistă că Christos Isus este Domnitorul Drept şi cari vestesc Guvernul lui Iehova prin Christos. Religia organizată şi răsfăţata ei fiară politică dovedeşte peste orice contradicţie că ele luptă împotriva lui Dumnezeu şi a lui Christos, nu numai străduindu-se să domnească în locul lui Christos Isus însuşi, ci deasemenea încercând să răstoarne lucrarea Martorilor unşi ai lui Iehova de pe

pământ și să reducă la tăcere mărturia Împărăției. (Matei 25:40; Fapte 5:39). Înainte ca cele zece coarne ale fiarei cu șapte capete să se întoarcă asupra ei, spre a răsplăti-o, religia organizată va îndrepta coarnele împotriva Martorilor lui Iehova și va călări fiara într'un final salt sălbatic, împotriva lor.

Prin urmare, „creștinătatea" va întrebuința „noua ei ordine" de după războiu și armatele ei împresurătoare (atât iesuite cât și militare), pentru oprimarea mesagiului Împărăției. Ea va susține că mesagiul ar fi trădător, turburător și ar produce nesiguranță pentru domnia de după războiu. Iehova, cu toate acestea, nu va permite „lucrarea Sa ciudată" prin Martorii Săi, să se oprească până ce nu este terminată și până ce toate „alte oi" ale Sale, nu sunt adunate din această lume și sunt sigure în „o turmă". Atunci El va permite „femeia" și fiara să triumfe în mod aparent, ca și când ar fi oprit lucrarea. (Ioan 19:11). Numai la acel stagiu al desfășurărilor va strânga „creștinătatea", călare pe urîciunea feroce, că, în sfârșit, în sensul cel mai deplin, ea are pace și securitate. Ce urmează apoi? Martorii lui Iehova știu ce este atunci de așteptat: „Pentrucă voi înșivă știți foarte bine că ziua Domnului va veni ca un hoț, noaptea. Când vor zice: Pace și liniște! atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei, ca durerile nașterii peste femeia însărcinată și nu va fi chip de scăpare. Dar voi, fraților, nu sunteți în întunerec, pentruca ziua aceea să vă prindă ca un hoț". (1 Tesaloniceni 5:1—4). Mașinăria religioasă a „creștinătății" pentru pace permanentă va da greș în mod dezastruos. Profeția ei cu privire la soarta ei, se va dovedi falsă.

„Creștinătatea" este pusă în mod de neîmpotrivit pe această cale, care înseamnă pustiire înspăimântătoare, atât pentru ea însăși, cât și pentru restul organizațiunii văzute a lui Satan. Cum poate fi aceasta? Deoarece prin religie, ea s'a expus demonilor sub Satan „prințul demonilor". Prin demoni, ea și toți domnitorii pământului locuit, sunt adunați într'o conspirație și aliniere, împotriva singurului domnitor legitim al pământului, care este al Domnului. Demonii sunt partea nevăzută a marei organizațiuni de balaur a lui Satan. Descoperirea lucrurilor nevăzute, desvăluie aceasta. „Apoi am văzut ieșind din gura balaurului și din gura fiarei, precum și din gura profetului mincinos, trei spirite necurate, cari semănau cu niște broaște. Acestea sunt spirite de draci (demoni), cari fac semne nemaipomenite și cari se duc la împărații pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic. (Iată, Eu vin ca un hoț. Ferice de cel ce veghiază și își păzește hainele ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea!) Spiritele cele rele, i-au strâns în locul, care pe evreiește se chamă Armaghedon". — Apocalips 16:13—16, *A.R.V.*

Har-Maghedon, sau Armaghedon, înseamnă „muntele adunării trupelor". El derivă din cuvintele ebraice „har" însemnând „munte" și „gadad" însemnând „a forma trupe". *(Davies).* La Mica 5:1, despre organizațiunea lui Dumnezeu, Sion, se vorbește după cum urmează: „Acum, strânge-ți rândurile în cetate (*gadud,* Biblia engl.: strânge-te în trupe), ceata Sionului, căci suntem împresurați! Judecătorul lui Israel este lovit cu nuiaua pe obraz". In sfânta Sa organizațiune principală a Sionului, a pus Iehova Dumnezeu pe Regele Său, Christos Isus, pe tron și împotriva acestei organizațiuni a Împărăției se adună împreună acuma în mod gălăgios națiunile și domnitorii pământului, sub controlul demonilor, spre a detrona pe Regele Uns al lui Iehova și astfel să exercite dominația lor înșiși fără legături restrângătoare. Despre această mișcare împotriva lui Christos, Psalmul 2:1—6, zice: „Pentruce se întărâtă neamurile și pentruce cu-

gată popoarele lucruri deşerte? Impăraţii pământului se răscoală şi domnitorii se sfătuiesc împreună, împotriva lui Iehova şi împotriva Unsului Său, zicând: Să le rupem legăturile şi să scăpăm de lanţurile lor. Cel ce şade în ceruri râde, Domnul Îşi bate joc de ei. Apoi, în mânia Lui, le vorbeşte şi-i îngrozeşte cu urgia Sa, zicând: Totuşi Eu am uns pe Impăratul Meu pe Sion, muntele Meu cel sfânt". *A.R.V.*

Interpretat în mod scriptural, aşa dar, locul „Armaghedon", nu înseamnă un loc literal numit „Meghido", în Palestina. El se referă la împărăţia lui Iehova, la care Domnitorul Său, Christos Isus, a venit cu trupele Sale cereşti, pentru a duce război împotriva organizaţiunii mondiale a lui Satan. Aceste trupe le întrebuinţase El la aruncarea lui Satan şi a demonilor săi, din cer. La venirea Sa la templu, El înviază pe sfinţii Săi adormiţi şi-i uneşte cu Sine în gloria cerească. Rămăşiţa credincioasă încă pe pământ, El o adună la Sine, în starea templului de unitate şi de comunitate cu El în serviciul lui Dumnezeu. Aceasta s'a împlinit dela anul 1918 d. Chr., şi poporul de legământ al lui Dumnezeu stă acum înaintea Armaghedonului, aşteptând lupta finală. De-a-lungul anilor, de atunci, ei observau strângerea naţiunilor împotriva Regelui şi împărăţiei lui Dumnezeu. „Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toţi sfinţii îngeri, va şedea pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui". (Matei 25:31, 32). Cu privire la adunarea naţiunilor nelegiuite, este ridicată întrebarea: „Te vor pune cei răi să şezi pe scaunul lor de domnie, ei cari pregătesc nenorocirea la adăpostul legii? Ei se strâng împotriva vieţii celui neprihănit şi osândesc sânge nevinovat". — Psalm 94:20, 21, *A.R.V.*

Deoarece bătălia care se apropie, se va da la locul sfânt al adunării trupelor lui Dumnezeu, *Armaghedon*, deaceea, „bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic, este în mod obişnuit numită „bătălia Armaghedonului", sau, pe scurt, simplu „Armagheton". Acolo, de partea Domnului, este locul securităţii şi ocrotirii, la care „alte oi" trebue să fugă, chiar dacă este sub atac din partea duşmanului. Acolo, ele trebue să se unească cu rămăşiţa „turmei mici" a celor 'chemaţi, aleşi şi credincioşi', la cântarea laudelor lui Iehova Dumnezeu şi a împărăţiei Sale, în dispreţul duşmanului.

In ziua şi ceasul ales de către Dumnezeu, Regele Său începe bătălia finală împotriva lui Satan şi a demonilor săi pe pământ şi împotriva tuturor naţiunilor de pe pământ. Conflictul care urmează, nu este o simplă bătălie pe planeta noastră, între forţele democratice şi puterile totalitare, o simplă luptă internaţională. El este o luptă între organizaţiunea lui Dumnezeu sub Christos Isus şi organizaţiunea văzută şi nevăzută a lui Satan. Cele două fronturi opuse, sunt descrise în mod simbolic, la Apocalips 19:11—21. Cărţile ebraice ale Bibliei, raportează multe bătălii, pe cari le-a dat Iehova cu desfăşurări miraculoase ale puterii Sale, împotriva duşmanilor violenţi ai poporului Său de legământ. Acele bătălii preumbreau minunata Sa biruinţă în Armaghedon. „Atunci Iehova se va arăta şi va lupta împotriva acestor neamuri, cum s'a luptat în ziua bătăliei". (Zaharia 14:3, *A.R.V.*). Martorii lui Iehova de pe pământ, nu vor avea nicio parte în violenţa acelei bătălii. Pentruce nu? „Pentrucă bătălia nu este a voastră, ci a lui Dumnezeu". — 2 Cronici 20:15.

Deoarece uricîunea pustiitoare a „creştinătăţii", va sta atunci în mod arogant în locul sfânt, Dumnezeu va face ca pustiirea să se întoarcă asupra ei. El va lovi cu confuzie rândurile duşmanului. Puterile docile (ascultătoare) până ac. politice şi comerciale, se vor trezi şi vor pricepe cum le-a înnebunit religia organizată. Ele se

vor răzbuna pe organizaţiunea religioasă. „Cele zece coarne, pe cari le-ai văzut şi fiara, vor urî pe curvă, o vor pustii şi o vor lăsa goală. Carnea i-o vor mânca şi o vor arde cu foc. Căci Dumnezeu le-a pus în inimă, să-I aducă la îndeplinire voia Sa: să se învoiască pe deplin să dea fiarei stăpânirea lor împărătească, până se vor împlini cuvintele liu Dumnezeu". (Apocalips 17:16, 17). Astfel, pustiirea religiei organizate, va veni mai întâi.

Pustiirea puterilor politice apăsătoare şi a lacomilor traficanţi comerciali, precum şi a falşilor îndrumători ai omenirii, va urma după aceea. Nimicirea lor va fi permanentă, ca şi când ar fi „aruncaţi de vii într'un lac de foc, care arde cu pucioasă", şi toţi oamenii, cari nu luaseră în seamnă avertismentul divin, de a fugi şi a se aşeza de partea împărăţiei lui Dumnezeu, vor fi nimiciţi împreună cu ei. (Apocalips 19:19—21). Profeţia lui Ieremia, capitolul douăzeci şi cinci, prezice că nicio naţiune nu va scăpa să bea păharul meritat al mâniei divine şi că „Cei pe cari-i va ucide Iehova în ziua aceea vor fi întinşi dela un capăt al pământului, până la ce-lalt". *(A.R.V.)*. Isus declarase că, dacă zilele acelea ale strâmtorării finale n'ar fi fost scurtate din pricina celor aleşi, niciun trup n'ar scăpa. Prin vestirea mesagiului Împărăţiei, dela venirea Domnului la templu în 1918 Iehova Dumnezeu a scurtat strâmtorarea finală şi toată carnea, care este aprobată de El, va fi mântuită prin bătălia Armaghedonului şi va supravieţui în noua lume următoare.

La urmă de tot, în Armaghedon, Regele lui Iehova al lumii noui, va sdrobi capul Şarpelui, al lui Satan şi a „sământei" sale demonice cari au fost aruncaţi din cer jos pe pământ. „El a pus mâna pe balaur, pe şarpele cel vechiu, care este Diavolul şi Satan şi l-a legat pentru o mie de ani. L-a aruncat în adânc (abis), l-a închis

acolo şi a pecetluit întrarea de-asupra lui, ca să nu mai înşele neamurile, până se vor împlini cei o mie de ani. După aceea trebue să fie deslegat pentru puţină vreme". (Apocalips 20:1—3, *A.R.V.*). Odinioară, când Satan şi demonii săi ataşaseră pe religionişti, spre a ucide pe Christos Isus şi acesta zăcea în adâncurile morţii, cuvântul lui Dumnezeu zicea: „Să nu zici în inima ta: Cine se va sui în cer? (Să pogoare adică pe Christos din cer). Sau: Cine se va pogorî în adânc? (Să scoale adică pe Christos din morţi)." Din acest text, în Romani 10:6, 7 *(A.R.V.)*, este de înţeles, prin urmare, că abisul (adâncul), în care Satan Diavolul este aruncat pentru o mie de ani, este aceeaşi stare asemănătoare aceleia, în care Christos Isus fusese pentru trei zile, anume, moartea. — Evrei 2:14.

Aşa este marea zi a justificării lui Iehova, „în care cerurile vor trece cu troznet, trupurile cereşti se vor topi de mare căldură şi pământul, cu tot ce este pe el, va arde." (2 Petru 3:10). Ascunşi în urma ocrotitoare a mâinii lui Dumnezeu, membrii rămăşiţei sale credincioase, împreună cu loialii lor însoţitori ai „altor oi", vor privi înainte şi vor vedea această glorioasă, totuşi înspăimântătoare, demonstraţiune a puterii lui Iehova prin Christos Isus. Şi se vor bucura de această justificare a sfântului nume al lui Dumnezeu. — Isaia 26:20, 21; Habacuc 2:14; 3:2—16.

CAPITOLUL XXVIII

PRINȚII UNUI PĂMÂNT LIBER

„DAR noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui dreptatea". Aceasta este glorioasa priveliște, pe care Dumnezeul adevărului o dă acelora, care se încred în cuvântul promisiunii Sale. Realizarea acestei promisiuni, va întrece cu mult, în mărire și binecuvântare, tot ceeace ochii noștri ai credinței, pot să vizualizeze acum. — 2 Petru 3:13.

Apostolul Ioan, după ce văzuse, în scene simbolice, nimicirea „cerurilor și a pământului de acum", scrie: „Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentrucă cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră și marea nu mai era. Și eu am văzut coborîndu-se din cer dela Dumnezeu, cetatea sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie și zicea: Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu însuși va fi cu ei, El va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentrucă lucrurile dintâi au trecut. Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis: Iată, Eu fac toate lucrurile noi. Și a adăugat: Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt vrednice de crezut și adevărate." — Apocalips 21:1—5.

Promisiunile religioase și politice, de a clădi o nouă lume, mai bună și liberă, prin mâinile oamenilor, sunt prin urmare caraghioase și arogante. Ele dovedesc că cei ce le-au făcut, uită pe Dumnezeu și țin cuvântul Său ca

neadevărat. Dar tocmai așa numita „noua ordine" a lor, va dispare în Armaghedon și cuvântul lui Dumnezeu va sta justificat ca adevărat. Noua lume a dreptății va fi croită de către Atotputernicul Dumnezeu prin Meșterul Său, Cuvântul, Christos Isus. „Căci iată, Eu fac ceruri noui și un pământ nou; așa că nimeni nu-și va mai aduce aminte de lucrurile trecute și nimănui nu-i vor mai veni în minte. Ci vă veți bucura și vă veți veseli, pe vecie, pentru cele ce voi face. Căci cerurile cele noi și pământul cel nou, pe cari le voi face, vor dăinui înaintea Mea, zice Iehova." — Isaia 65:17, 18; 66:22, *A. R. V.*

Prin suirea pe tron a Regelui Său, la sfârșitul celor „șapte timpuri" în anul 1914 d. Chr., Marele Creator a creat „cerurile noi", organizațiunea principală a universului Său. „Războiul în cer" care urmase, se sfârși cu răsturnarea nelegiuitelor ceruri ale lui Satan și ale demonilor săi, deși nimicirea acelor creaturi nelegiuite nu fusese dusă la îndeplinire, îndată după înjosirea lor pe pământ, ci așteaptă sfârșitul final al organizațiunii lui Satan, în Armaghedon. „Cerurile noi" sunt simbolizate prin „noul Ierusalim", care se coboară din cer. Adică, își întinde puterea Sa din cer, până jos pe pământ, pentru crearea unei noi organizațiuni guvernatoare, simbolizată ca „pământul nou". „Noul Ierusalim" domnește în mijlocul vrășmașilor lui până ce Armaghedonul este luptat și vrăjmașii sunt nimiciți. Domnitorul Drept al „noului Ierusalim", este Mielul lui Dumnezeu: „Apoi am văzut un scaun de domnie mare și alb și pe Cel ce ședea pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui și nu s'au mai găsit loc pentru ele." (Apocalips 20:11; 3:21) Atunci Regele și cetatea, care reprezintă pe 'mireasa Sa, nevasta Mielului', domnesc ca „cerurile noi" peste globul terestru curățit și stabilirea „noului pământ" are loc. Cine va compune acea nouă organizațiune pământească?

„Noul pământ" va consta din reprezentanții oficiali văzuți ai cerescului Domnitor nevăzut, noul Suveran drept peste omenire. „Alte oi" ale Domnului fiind adunate mai întâi, dela crearea „noilor ceruri", în „o turmă" și deacea nu vor fi făcute reprezentanții Suveranului lor nevăzut, chiar dacă supraviețuiesc marea strâmtorare, la sfârșitul lumii. Serviciul de reprezentanți va fi acordat oamenilor credincioși, cari trăiseră înaintea slujbei pământești al lui Isus, în carne. Acești oameni fuseseră privilegiați să-L preumbrească pe El, calea Sa credincioasă și jertfa Lui, prin propriile lor fapte de credință și devotament față de Dumnezeu. Mulți din ei erau din linia genealogică umană de urmași, până la nașterea lui Isus în carne, fiind astfel strămoșii Săi după carne. Intrucât serviseră ca martori ai lui Iehova și ca reprezentanți profetici ai viitorului Rege al lui Iehova, ei vor servi din nou ca reprezentanții Săi demni de încredere pe pământ, sub Impărăția în realitate stabilită. Aceasta nu este o distingere neîndreptățită împotriva „altor oi" și nici o cauză de plângere din partea lor. Totul este din mila și bunătatea lui Dumnezeu și pentru gloria acéluia, care face toate lucrurile noi, în conformitate cu propria Sa voie neegoistă. — Romani 9:14—16; 11:29.

Unul dintre acei oameni credincioși din vechime, profetise despre nimicirea aranjamentului mondial totalitar, preumbrit prin Regele Asiriei și prinții săi. El zicea atunci: „Iată, un rege va domni cu dreptate și prinții vor domni cu judecată. Și un om va fi ca un adăpost împotriva vântului." (Isaia 31:6—9; 32:1,2) Christos Isus, „Fiul omului", va domni ca Rege în Sion, „noul Ierusalim"; și cei 144.000 de membri ai trupului Său biserică, „vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Christos și vor împărăți cu El o mie de ani". (Apocalips 20:4,6) Ei domnesc împreună cu El în cerurile nevăzute, dar bărbații

credincioși din vechime vor domni cu judecată pe pământ, sub Impărăție. Ei își primesc viața lor dela Christos Isus, Regele. Instalați în poziție oficială pe pământ, ca fii ai Regelui, ei vor fi „prinți" văzuți omenirii. Aceasta este declarat în mod expres în Psalmul 45, care este adresat Regelui lui Dumnezeu.

După o descriere a reginei Regelui, 'nevasta Mielului' și apoi a însoțitoarelor ei fecioare, „alte oi" ale Domnului, Psalmul 45:16 zice Regelui: „Copiii tăi vor lua locul părinților tăi; îi vei face prinți pe tot pământul." Printre unii ca aceștia, sunt Moise și Ioan Botezătorul, cari amândoi muriseră înaintea zilei de Rusalii și deaceea nu fuseseră născuți de spirit. Prin urmare, ca dovadă că acești foarte distinși profeți din vechime, nu vor domni cu Christos în cer, ci vor fi prinți pe pământ, inferiori casei regale a Impărăției, Isus zicea: „Adevărat vă spun că, dintre cei născuți din femei, nu s'a sculat nici unul mai mare decât Ioan Botezătorul. Totuși, cel mai mic în Impărăția cerurilor este mai mare decât el." Matei 11:11.

Unde sunt acei viitori „prinți" acuma? Nu în vreun loc imaginar numit „limbo", sau „Intrarea iadului", nici în cer. Ei sunt morți, în *Seol*, sau *iad*, locul inconștienței sau neexistenței în moarte. Credinciosul Iacob aștepta să meargă acolo și cugeta că iubitul său fiu Iosif era deasemenea acolo. In conformitate cu Genesa 37:35, Iacob zicea: „Plângând mă voi pogorî la fiul meu în IAD (românește, locuința morților)." *(Versiunea Douay)* Sau: „Voi merge plângând în Seol, la fiul meu." *(A. R. V.)* Sau: „Plângând mă pogorî în MORMÂNT la fiul meu." *(Versiunea Autorizată)* Deasemenea răbdătorul Iov, în timp ce fiind chinuit de dureri trupești de către Diavolul, se ruga să meargă în locuința morților, zicând: „Cine mi-ar garanta că tu m'ai putea ocroti în IAD?" (Iov 14:13, *Douay)* Sau: „Ah, de m'ai ascunde în SEOL!" *(A. R. V.)*

Sau: „Ah, de m'ai ascunde în MORMÂNT!" *(Vers. Autorizată)* Sau: „Ah, de m'ai ascunde în locuinţa morţilor." *(Trad. românească).*

Scena schimbării la faţă pe muntele sfânt, în care Moise şi Ilie apăruseră vorbind cu Isus, nu tăgăduieşte faptul că ei erau morţi. Isus zicea că ceeace văzuseră ucenicii Săi, era o „vedenie"; întocmai ca Ioan, când, primind Apocalipsul, văzu vedenii, în cari el însuş vorbea şi deasemenea vedea şi auzea şi pe alţii vorbind. Dar asemenea vedenii nu erau realităţi. (Matei 17:9; Fapte 12:9) Dacă profeţii Moise şi Ilie înviaseră în realitate şi apărură în trupuri de carne în acea scenă de schimbare la faţă, atunci aceasta ar fi tăgăduit adevărul Scripturii că Isus Christos este „cel întâi născut din morţi". (Apocalips 1:5; Coloseni 1:18) Câtva timp înaintea acelei schimbări la faţă Isus spusese clar: „Nimeni nu s'a suit în cer, afară de Cel ce s'a pogorît din cer, adică Fiul omului." (Ioan 3:13) Şi cu acest fapt Petru era de acord în ziua de Rusalii. — Fapte 2:34.

Aceşti bărbaţi din vechime necesită o înviere. Aceasta o aşteptau ei s'o primească prin Sămânţa femeii, care va sdrobi capul Şarpelui. Apostolul Pavel scrie creştinilor, cari sunt în legământul pentru împărăţia cerurilor şi le dă o descriere a acelor bărbaţi credincioşi din vechime, dela Abel până la Ioan Botezătorul. El spune despre refuzul de a face compromis şi de a-şi câştiga scăparea din suferinţe şi adaugă: „Unii, ca să dobândească o înviere mai bună, n'au vrut să primească izbăvirea, care li se dădea şi au fost chinuiţi." (Evrei 11:35) Deşi nu se împărtăşesc de răsplata „primei învieri" împreună cu clasa „împărăţiei cerurilor", totuşi ei obţin o înviere mai bună decât aceea a omenirii răscumpărate, rămase. Pentruce? Pentrucă ei şi-au păzit legământul cu Dumnezeu şi şi-au menţinut integritatea lor împotriva Diavolului şi prin aceasta ei „au făcut bine". Deaceea zicea

Isus că ei vor ieşi afară din morminte la o „înviere pentru vieaţă". Trezindu-se din moarte, ei vor ocupa poziţia de „prinţi peste tot pământul". Ioan 5:28,29.

Ei nu puteau, cu toate acestea, să primească această înviere înaintea venirii lui Christos la templu, timp la care cei „morţi în Christos" trebue să învieze întâi. Despre această chestiune apostolul scrie creştinilor chemaţi la chemarea cerească şi la „întâia înviere" şi le zice: „Toţi aceştia, măcar că au fost lăudaţi pentru credinţa lor, totuşi n'au primit ce le fusese făgăduit; pentrucă Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n'ajungă ei la desăvârşire fără noi." (Evrei 11:39, 40) Acum, că Regele a venit la templu şi învie pe sfinţii adormiţi şi adună rămăşiţa Sa credincioasă în starea templului de unitate cu El, există speranţă că aceşti bărbaţi credincioşi din vechime pot fi înviaţi în viitorul apropiat. Unele texte scripturale şi drame profetice dau să se înţeleagă că ei ar putea să învieze la vieaţă încă înainte de bătălia Armaghedonului şi ar putea întâlni rămăşiţa spirituală credincioasă şi împreună cu ea să vadă puternica bătălie şi gloriosa biruinţă despre care ei profeţiseră. Apocalipsul zice cu privire la nimicirea „femeii" lui Satan, Babilon: „Bucură-te de ea, cerule! Bucuraţi-vă şi voi, sfinţilor, apostolilor şi *proorocilor!* Pentrucă Dumnezeu v'a făcut dreptate şi a judecat-o." (Apocalips 18:20, *A. R. V.)* Membrii rămăşiţei credincioase se au speranţa că, întocmai după cum Iosif întâlni pe bătrânul său tată, Iacob, înainte ca cei şapte ani de foamete în Egipt să fi fost trecuţi, tot astfel ei pot să aibă bucuria de a ura bun venit acestor profeţi şi martori credincioşi din vechime, după întoarcerea lor din mormânt, înainte ca această înspăimântătoare perioadă de foamete spirituală să se sfârşească în „bătălia zilei celei mari". — Genesa 46:26—30.

Christos Isus este Temelia nouii lumi a dreptăţii. „Il

vor numi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veciniciilor, Prinț al păcii. Creșterea guvernării și păcii Sale nu va avea sfârșit." (Isaia 9:6,7) Când El învie pe acei martori din vechime din morți, întrucât le dă viață, devenind astfel „Tatăl lor vecinic"; și când, după Armaghedon, El îi instalează în serviciu ca „prinți peste tot pământul", atunci „pământul nou" cât și „cerurile noui", vor fi venit în realitate. Acea lume nouă va fi stabilită încât nu poate fi mișcată pe vecie. Deaceea porunca divină este acuma dată: „Spuneți printre neamuri: Iehova împărățește! Deaceea lumea este tare și nu se clatină. Domnul judecă popoarele cu dreptate. Să se bucure cerurile și să se veselească pământul; să mugească marea cu tot ce cuprinde ea, toți copacii pădurii să strige de bucurie, înaintea lui Iehova! Căci El vine, vine să judece pământul. El va judeca lumea cu dreptate și poporul cu adevărul Său." — Psalm 96:10—13, A. R. V.

CAPITOLUL XXIX

DOMNIA DE O MIE DE ANI

LUCRĂRI despre viață pe pământ în noua lume a dreptății, sunt date, în mod grațios, în Scripturile adevărului. După cântarea de biruință, asemenea aceleia pe care Moise și Israeliții o cântau pe coasta de răsărit a Mării Roșii, după ce Iehova înnecase în nimicire oștirile lui Faraon, „mulțimea mare" a „altor oi" ale Domnului va primi instrucțiuni ce e de făcut. „Căci din Sion va ieși legea și din (noul) Ierusalim cuvântul lui Iehova. El va judeca între multe popoare, va hotărî între neamuri puternice, îndepărtate", în bătălia Armaghedonului. Supraviețuitorii Armaghedonului vor transforma instrumentele mortale de luptă ale națiunilor nimicite în astfel de obiecte, care vor servi spre slava lui Dumnezeu. „Din săbiile lor își vor făuri fiare de plug și din sulițele lor cosoare; niciun neam nu va mai trage sabia împotriva altuia și nu vor mai învăța să facă război; ci fiecare va locui sub vița lui și sub smochinul lui și nimeni nu-l va mai tulbura. Căci gura lui Iehova al oștirilor a vorbit. Pe când toate popoarele umblă fiecare în numele dumnezeului său, noi vom umbla în numele lui Iehova, Dumnezeului nostru, totdeauna și în veci de veci!" — Mica 4:2—5, A. R. V.

Profeția lui Ezechiel, capitolele 38 și 39, ne oferă o fidelă dare de seamă despre atotcuprinzătoarea luptă finală a organizațiunii lui Satan, sub principalul său prinț spiritual, Gog, împotriva rămășiței credincioase a Israeliților spirituali și a însoțitorilor lor în Armaghedon. Cu o demonstrație inspiratoare de teamă a puterii atotputernice, Dumnezeul Cel Prea Inalt nimicește pe dușmanii nelegiuiți, spirituali și umani și justifică numele Său

„Imi voi face cunoscut numele Meu cel sfânt în mijlocul poporului Meu Israel și nu-i voi mai lăsa să-Mi pângărească numele Meu cel sfânt; ci vor ști neamurile că Eu sunt Iehova, Sfântul lui Israel." (Ezechiel 39:7, *A. R. V.*) Apoi profeția descrie cum poporul supraviețuitor al lui Dumnezeu, va înlătura instrumentele combustibile pătate de sânge ale dușmanului și va îndepărta oasele lor împrăștiate și astfel va curăți pământul.

Dumnezeul dreptății și al sfințeniei nu va mai blestema mai mult pământul. Paradisul nu va fi restatornicit peste tot pământul numaidecât, ci „alte oi" ale Domnului vor merge înainte cu supunerea pământului, sub îndrumarea și binecuvântarea divină. „Credincioșia răsare din pământ și dreptatea privește dela înălțimea cerurilor. Domnul ne va da și fericirea și pământul nostru își va da roadele." „Pământul își dă roadele; Dumnezeu, Dumnezeul nostru, ne binecuvintează". (Psalm 85:11, 12; 67:6). Când nu vor mai fi războaie cari să pustiască țara, pământul va deveni repede un Paradis, întocmai așa cum prezisese Isus în cuvintele Sale mângâietoare către tâlharul prietenos, spânzurat pe lemn alături de El: „Adevăr, adevăr îți spun ție astăzi: Vei fi cu Mine în Paradis." (Luca 23:43, *Roth*). Pe acest pământ binecuvântat sub domnia Impărăției, „mulțimea mare" de „alte oi" din toate națiunile, se vor împărtăși de pace și de comunitate cu bărbații credincioși din vechime, reprezentanții princiari ai Impărăției cerurilor. (Matei 8:11; Luca 13:28, 29) In ascultare față de mandatul divin, acești copii drepți ai „Părintelui etern, ai Prințului Păcii", se vor căsători și vor naște copii, nu pentru necaz și război aducător de moarte, ci spre a umple pământul. Ei îi vor crește în deplină libertate de teamă și-i vor „crește în mustrarea și învățătura Domnului". (Isaia 65:20—25; Efeseni 6:4) Nu va mai exista nicio supra-

populare a pământului. Cât timp va dura umplerea pământului în mod potrivit, nu este spus exact. 427 de ani trecuseră dela potop până la legământul lui Dumnezeu cu Abraam și mult înaintea acelui legământ, împlinirea tipică a mandatului divin prin fiii lui Noe avusese loc.

Adevărul cu privire la mandatul divin a fost descoperit în 1938. O întrebare se ridică acum referitor la aceia din „alte oi" ale Domnului, cari mor înaintea bătăliei Armaghedonului. Mulți din aceștia, în țările totalitare nazi-fasciste, au murit ca martiri credincioși pentru numele lui Iehova și mulți, în alte țări, au murit pentru alte cauze, dar toți stând tare în proba pentru credincioșie și păstrându-și integritatea lor înaintea lui Dumnezeu și a Teocrației Sale. Avea-vor aceștia o parte în executarea mandatului divin în lumea nouă?

Pare înțelept a presupune că, deoarece Dumnezeu le ținuse înaintea ochilor această speranță și întrucât ei muriră credincioși și fără pată față de El, El nu le va tăgădui privilegiul mandatului divin. Cu privire la judecata lui Dumnezeu, Christos Isus zicea: „Și I-a dat putere să judece, întrucât este Fiu al omului. Nu vă mirați de lucrul acesta; pentrucă vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși afară din ele. Ceice au făcut binele, vor învia pentru vieață; iar ceice au făcut răul, vor învia pentru judecată." — Ioan 5:27—29, *A. R. V.; Douay.*

Credincioșii martori și profeți din timpurile vechi, primesc o înviere timpurie la vieață, deoarece ei au făcut bine și au trecut judecata cu aprobarea lui Dumnezeu. Acele „alte oi", cari dela venirea Domnului la templu pentru judecată își dovedesc integritatea lor înaintea lui Dumnezeu și mor credincioși, deasemenea „au făcut bine" și deaceea apar a fi aspiranți pentru o

„înviere la viață". Dela 1918, Christos Isus, de pe tron în templul Său, judecă națiunile și despărțește oamenii în „oi" și „capre". El pronunță judecată favorabilă asupra „oilor" și le introduce în viață vecinică sub împărăție. „Alte oi" nu vin la judecată cu restul omenirii cari „au făcut răul". Este înțelept, atunci, ca astfel de „alte oi" cari mor credincioase sub proba de judecată, înainte de ce bătălia Armaghedonului este dată în mod complect, să fie favorizate întocmai ca bărbații credincioși din vechime și să primească o înviere timpurie 'pentru viață' și înainte ca mandatul divin să fie pe deplin împlinit. Aceasta i-ar privilegia să se împărtășească din acea speranță și serviciu plne de bucurie. Asemenea favoare pentru „alte oi" înviate, nu va fi contrară cuvintelor din Matei 22:28—32. Aceasta nu are nimic de a face cu învierea celor nedrepți pentru o „înviere pentru judecată", deoarece astfel de nedrepți „au făcut răul".

Este scris, la Proverbe 10:7: „Pomenirea celui neprihănit este binecuvântată, dar numele celor răi putrezește." Locul nelegiuitului rebel, nu este în amintirea lui Dumnezeu, ci în Gheena, simbolizată prin „lacul care arde cu foc și cu pucioasă", unde Atotputernicul Dumnezeu nimicește atât trupul cât și sufletul. (Matei 10:28, A. R. V., marginală; Apocalips 21:8) Moartea lor vecinică nu se datorește condamnării și morții moștenite dela Adam, ci este pentru nelegiuire personală, cu voia, împotriva lui Dumnezeu. Deaceea moartea lor este numită „moartea a doua", spre a o deosebi de aceea care este moștenită. Pentru asemenea motive, ei nu sunt arătați ca „în morminte" sau „în groapă", ceeace vrea să zică, în amintirea lui Dumnezeu, ca având o ocaziune de răscumpărare prin sângele lui Christos. Ei nu pot „să scape de judecata Gheenei". (Matei 23:33, *A. R. V.*, marginală) Prin urmare, Dumnezeu nu-Și va aduce a-

minte de ei la timpul „învierii morților, a celor drepți și a celor nedrepți". (Fapte 24:15) El își va aduce aminte de cei ce pot fi răscumpărați, asemenea tâlharului care, înainte de a muri nedrept pe lemn, ceru ca Isus să-Și aducă aminte de el în Impărăție.

Mandatul divin va fi executat în dovedirea că cuvântul lui Dumnezeu nu se întoarce la Sine fără rod, ci că scopurile Sale niciodată nu sunt zădărnicite sau combătute. După aceea, restul morților din groapă vor auzi glasul Regelui și vor ieși afară la „învierea pentru judecată".

Vedenia simbolică a acelei învieri sună: „Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea. Marea a dat înapoi pe morții cari erau în ea; moartea și locuința morților au dat înapoi pe morții cari erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui. Și moartea și locuința morților au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua. Oricine n'a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc." — Apocalips 20:12—15.

Ei nu ies afară toți într'o zi de douăzeci și patru de ore, sau la o zi de judecată, lungă de douăzeci și patru de ore. Domnia lui Christos durează o mie de ani și oferă timp suficient în care să-i judece în conformitate cu faptele, pe cari ei le fac pe pământ, după deșteptarea din moarte. Apostolul Petru vorbește despre „ziua de judecată și pierzare a oamenilor nelegiuiți" și zice: „Dar, prea iubiților, să nu uitați un lucru că, pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani și o mie de ani sunt ca o zi." (2 Petru 3:7,8) Așa dar, această zi de judecată nu este așa de lungă ca una dintre zilele de creare

ale lui Dumnezeu. Ea are loc în decursul ultimei mii de ani a celei de a „șaptea zi", ziua sabatului sau odihnei lui Dumnezeu. — Genesa 2:1—4.

Aceștia, cari „au făcut răul" datorită faptului că au fost concepuți în păcat și au fost născuți în nelegiuire, în decursul acestei vieți prezente, nu vor ieși afară pentru o răsplată, ci din mila lui Dumnezeu prin Christos, Răscumpărătorul. Ei nu vor ieși afară ca să ia parte la mandatul divin, deoarece acela va fi fost complectat de către „alte oi" ale Domnului. Deaceea acestora li se aplică cuvintele lui Christos Isus, la Luca 20:34—38. Acolo, El zice că Abraam, Isaac și Iacob trăiesc în scopurile lui Dumnezeu, care este o dovadă că va fi o înviere a lor și a altora. „Isus le-a răspuns: Fiii veacului acestuia se însoară și se mărită; dar cei ce vor fi găsiți vrednici să aibă parte de veacul viitor și de învierea dintre cei morți, nici nu se vor însura, nici nu se vor mărita. Pentrucă nici nu vor putea muri, căci vor fi ca îngerii. Și vor fi fiii lui Dumnezeu, fiind fii ai învierii." — *A. R. V.*

Aceasta nu înseamnă că ei vor ajunge la nemurire. Îngerii nu sunt nemuritori, ci sunt supuși lui Christos Isus, care a fost răsplătit cu nemurire. Omul este „cu puțin mai prejos decât îngerii": și deaceea a fi „egal cu îngerii" înseamnă că acești oameni înviați nu se vor căsători. (Psalm 8:5) Prin ascultare și credincoșie în decursul zilei de judecată, ei sunt regenerați prin Christos Isus, „Părintele veșnic". Atunci, Dumnezeu îi aprobă, îi îndreptățește și le acordă dreptul la viață veșnică în Paradis, pe pământ. Prin urmare, cu drept cuvânt, ei nu pot „să mai moară", deoarece ei rămân credincoși. Ei ajung în „veacul viitor", în lumea nouă, o „lume fără sfârșit". Dumnezeu le garantează viață fără sfârșit și apără dreptul lor la ea. Ei nu ajung la această îndreptățire și drept de viață până la sfârșitul

miei de ani de domnie a lui Christos, după cum este scris: „Ceilalți morți n'au înviat până nu s'au sfârșit cei o mie de ani." — Apocalips 20:5.

Christos Isus, Regele, căruia I. fuseseră încredințate „cheile iadului și a morții", se descarcă de responsabilitatea Sa în legătură cu ele. El eliberează pe cei ce se găsesc în iad sau în locuința morților, întrucât deșteaptă pe cei morți și apoi, asupra celor vrednici și ascultători, El anulează efectele morții, cari trecuseră peste toți oamenii, din cauza păcatului unui om în Eden. In acest fel, El nimicește „moartea și locuința morților", aruncându-le în nimicirea sau desființarea lor în „iazul de foc, care arde cu pucioasă". „Căci trebue ca El să împărățească până va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale. Vrășmașul cel din urmă, care va fi nimicit, va fi moartea." Aceasta este efectuat prin puterea lui Dumnezeu și prin numirea lui Christos Isus de către Dumnezeu în această misiune. (1 Corinteni 15:25—27) Atunci, efectele păcatului lui Adam, cari aduseseră o moștenire a morții pentru urmașii săi, vor fi fost șterse complect și pe vecie. In această privință, „moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentrucă lucrurile dintâi au trecut". — Apocalips 21:4.

Acela cari mor în decursul sau la sfârșitul zilei de judecată de o mie de ani, vor pieri, nu din cauza unei moșteniri a morții, ci din cauza că, din propria lor alegere, au fost neascultători, nelegiuiți și rebeli împotriva lui Iehova și a Regelui Său domnitor. Când aceștia sunt executați de către dreptul Judecător al lui Iehova, Christos Isus, nimicirea lor meritată, în Gheena, nu va prilejui vreo tânguire, țipăt sau durere, celor drepți, cari sprijinesc dreapta judecată a lui Christos. Astfel de rebeli experiențează „moartea a doua", nimicirea ca într'un „iaz de foc". Ei nu coboară în iad, ale cărui chei le are Christos, Judecătorul, ci în Gheena, „pedeapsă

vecinică", deoarece „moartea a doua" înseamnă nimicire vecinică. — Matei 25:46.

Asupra acelora, cari ies afară „pentru o înviere de judecată", proba judecății finale vine la sfârșitul miei de ani. Atunci, „Satan va fi deslegat; și va ieși din închisoarea lui, ca să înșele neamurile, cari sunt în cele patru colțuri ale pământului, pe Gog și pe Magog, ca să-i adune pentru războiu. Numărul lor va fi ca nisipul mării. Și ei s'au suit pe fața pământului și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea prea iubită. Dar din cer s'a pogorît un foc, care i-a mistuit. Și Diavolul, care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă". — Apocalips 20:7—10.

Mia de ani de închisoare în abis, nu va reforma pe Satan, nici nu va cauza salvarea sa. Deși capul său fusese zdrobit de Sămânța „femeii" lui Dumnezeu, în bătălia Armghedonului, cu o mie de ani înainte, el este încă disprețuitor față de Dumnezeu și este hotărît să răstoarne Guvernul teocratic al lui Iehova, „cetatea prea iubită", sau „noul Ierusalim". Dorința lacomă de dominație universală, îl împinge la atac împotriva Guvernului și a supușilor lui pe pământ, precum și împotriva reprezentanților lui princiari. In decursul deținerii sale în abis, pământul a fost liber de religie sau demonism. Adevărul fusese la largul lui pe pământ și eliberase oamenii de robia erorii și a păcatului, de teamă și de lipsă.

Urmându-și tacticile sale neschimbătoare, Satan Diavalul încearcă să reîntroducă religia pe pământ și deaceea iese afară ca să înșele, să amăgească pe oricine, dacă-i va fi posibil, în cele patru colțuri ale pământului. „Gog și Magog" preumbresc o foarte îndepărtată margine a pământului. Incercarea probei integrității va fi asupra tuturor acestora, fără excepție. Acela cari cedează

în mod egoist amăgirii, părăsind adevărul, vor suferi nimicire în Gheena. Acei cari își păzesc integritatea înaintea lui Dumnezeu și a „cetății Sale prea iubite" vor dovedi că Dumnezeu poate pune oameni pe pământ, cari rămân adevărați și credincioși față de El, sub proba vicleană a lui Satan Diavolul. Ei primesc darul dreptului la viață vecinică.

Satan va da greș din nou și Iehova Dumnezeu va primi această finală justificare. Cel nelegiuit va fi aruncat, într'un abis, ci într'o vecinică nimicire în Gheena, unde el și organizațiunea sa falsă și bestială vor rămâne urgisiți „în vecii vecilor". (Apocalips 20:10; Ezechiel 28:19). Cel drept, Fiul iubit al lui Iehova, Christos Isus, va domni în veață nemuritoare și va reflecta deapururea lumina și slava Tatălui Său, asupra tuturor creaturilor cari trăiesc. Atunci, triumful adevărului va fi fost complect și libertatea lumii noi, va rămâne nemicșorată și fără sfârșit.

CAPITOLUL XXX

LIBERTATE ACUM!

ACEASTĂ vedenie a unei lumi libere fără sfârşit, este a se atribui lui Iehova Dumnezeu singur. Ea a fost clarificată prin Regele Său domnitor la templu, Christos Isus. Minunatele ei amănunte, sunt descrise în „cuvântul Său al adevărului". Lumina strălucitoare, care este revărsată acuma peste paginile ei sacre, luminându-le, este o dovadă că noi suntem în „timpul sfârşitului", timp când, însemnătatea paginilor Bibliei, trebue să fie deslegată acelora, cari le cercetează. — Daniel 12:4.

Prin întrebuinţarea timpului şi energiei tale, pentru a-ţi întrebuinţa mintea la studiul vedeniei, ai cumpărat mult adevăr. (Proverbe 23:23). Să nu vinzi acum acest adevăr pe niciun preţ, pe care această lume şi „noua ei ordine mondială" l-ar putea oferi! Adevărul este cea mai preţioasă bogăţie a ta, pentrucă ea este adevărul, care te face liber. Libertatea, pe care Christos Isus, Marele Învăţător, o promisese ucenicilor adevărului, nu este libertate ca un cetăţean al acestei lumi. Libertatea ca un cetăţean al oarecărui stat al acestei lumi, este acuma mult primejduită. Este aproape să fie înghiţită de domnia totalitară şi va dispare în mod complect, în acel identic aranjament de după războiu, pe care creatorii acestuia îl ţin tare, ca pe o fortăreaţă a celor „Patru Libertăţi". Toţi cei înşelaţi prin aceasta, vor fi amarnic desamăgiţi.

Libertatea, pe care ţi-o dăruieşte adevărul, prin Christos Isus, durează pe vecie. Dacă rămâi în cuvântul Său, nicio putere omenească sau demonească, nu poate suprima adevărata ta libertate. Ea este o gustare dinainte a

acelei lumi noi, din mâna lui Dumnezeu, în care creaţiunea va fi izbăvită din robia stricăciunii, ca să aibă parte de libertatea slavei copiilor lui Dumnezeu. Dar ştim că până în ziua de azi, toată creaţiunea suspină şi suferă durerile naşterii". Dacă posezi adevărul şi trăieşti în conformitate cu lumina lui, atunci libertatea ta începe acum. — Romani 8:21, 22, *Diaglott*.

Aceia, cari se laudă cu libertăţile acestei lumi, sunt robi, fără ca să-şi dea seamă de aceasta, sau fără ca să o recunoască în mod cinstit: robi ai păcatului. Ei sunt robii ai erorii, superstiţiei şi religiei. Ei sunt robii demonilor nevăzuţi, supraumani, cari stăpânesc întunerecul acestei lumi şi niciun fel de descoperiri ale „ştiinţei, în mod fals aşanumită" nu poate supune aceste forţe spiritiste controlului uman. Lumea este păcat şi eroare organizată; ea este răscoală organizată împotriva lui Dumnezeu şi este fără speranţă, supusă dominaţiei demonilor. „Prietenia lumii este vrăşmăşie cu Dumnezeu. Aşa că cine vrea să fie prieten cu lumea, se face vrăşmaş cu Dumnezeu". (Iacob 4:4) Această lume niciodată nu poate fi o lume liberă. Prietenii ei trebue, strâns legaţi cu ea, să sufere mânia lui Dumnezeu asupra ei şi — înlănţuiţi de ea — să moară împreună cu ea, la nimicirea ei.

Puterile dictatoriale şi totalitare pot să suprime libertatea ta personală şi libertăţile tale civile, dar ele nu pot să-ţi ia libertatea cu care adevărul te face liber. Adevărul te face liber de păcat, de teamă, de religie şi de domnia demonilor. Adevărul te face liber spre a servi lui Iehova Dumnezeu şi spre a urma pe Christosul Său. Aceasta este calea spre vieaţă veşnică în noua lume a dreptăţii. Adevărul te eliberează de credulitate, de nesiguranţă şi de nestabilitate: „ca să nu mai fim copii, plutind încoace şi încolo, purtaţi de orice vânt de învăţătură, prin viclenia oamenilor şi prin şiretenia lor în mijloacele de amăgire; ci, credincioşi adevărului, în dra-

goste, să creştem în toate privinţele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Christos." — Efeseni 4:14, 15.

După ce acum ai început, tu trebue să rămâi în cuvântul lui Christos. Tu trebue să fii un împlinitor al lui, păzind legea adevărului. „Dar cine îşi va adânci privirile în legea desăvârşită, care este legea libertăţii şi va stărui în ea, nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta, va fi fericit în lucrarea lui." (Iacob 1:25, *Diaglott*) Dacă tu ai adevărul, Dumnezeu îţi acordă libertatea ca să-l vesteşti altora. Păstrarea adevărului şi a libertăţii, nu se face prin aceea că cineva şi-l păstrează pentru sine, ci prin vestirea lui, pentruca alţii „să se desprindă din cursa diavolului, de care au fost prinşi ca să-i facă voia". (2 Timotei 2:25, 26) Pentru a ţine tare adevărul, tu trebue să „umbli în adevăr", ceeace însemnează a face progres în el şi a trăi în armonie cu dreptele percepte ale cuvântului lui Dumnezeu al adevărului.

Cel mai mare adevăr este acela al împărăţiei lui Iehova şi al justificării sfântului Său nume prin ea. Fiul Său, Regele, vestise fără frică adevărul despre această împărăţie şi El rămase liber, neînchinându-se nimănuia ca serv, decât numai lui Dumnezeu. Spre a te bucura de libertate, trebue să faci şi tu la fel. Caută comunitate cu aceia, cari studiază adevărul şi cari apoi îl vestesc. Însoţeşte-te cu ei la vestirea cu îndrăzneală a adevărului Împărăţiei. Ei sunt singurul popor liber pe pământ şi ei au ajuns ca atari prin Dumnezeul libertăţii. Cântă înainte laudele lui Iehova Dumnezeu şi a Regelui şi împărăţiei Sale şi luptă şi bucură-te de libertatea lumii Sale noi.

CUM SE STUDIAZĂ ACEASTĂ CARTE

ADEVĂRURILE cuvântului lui Dumnezeu, la cari această carte atrage atenţiunea, sunt de o asemenea importanţă pentru tine acuma, încât trebue să ţi le fixezi, în mod neşters, în inima şi în mintea ta. Aceasta poţi s'o faci prin studierea acestei cărţi, în mod regulat, cu Biblia ta, „sfintele scripturi, cari pot să-ţi dea înţelepciunea care duce la mântuire, prin credinţa în Christos Isus." — 2 Timotei 3:15.

Tu poţi să faci un asemenea studiu în particular, pentru tine personal. Cu toate acestea, ar fi mult mai îmbolditor pentru tine şi mai lărgitor de orizont pentru minte, precum şi neegoist, dacă te-ai asocia cu alţii în acest studiu vital. Proverbul înţelept zice: „După cum fierul ascute fierul, tot aşa un om ascute înfăţişarea prietenului său." „Mai bine doi decât unul, căci iau o plată cu atât mai bună pentru munca lor." — Proverbe 27:17; Eclesiastul 4 : 9—12.

Poate eşti un tată, sau mamă, sau un membru al unei familii? Pentruce nu ai conduce, atunci, un studiu în cercul familiei? Sau dacă nu sunt membri în familie, pentruce nu ai invita un prieten, sau un vecin, să se alăture cu tine în această foarte profitabilă şi îmbolditoare căutare după adevăr?

Paginile ce urmează, conţin o întreagă serie de întrebări foarte valoroase pentru cercetători. Această parte a cărţii conţine o întrebare sau o serie de întrebări pentru fiecare aliniat, în ordinea lui, întrebări care îndrumează în mod credincios mintea cercetătoare, spre punctele vitale, sau spre ideile principale ale fiecărui aliniat. De asemenea, după fiecare întrebare, ţi se furnizează unul sau mai multe texte scripturale, spre a te ajuta să găseşti

dovadă pe mai departe despre ceeace este în aliniat: „comparând lucruri spirituale cu cele spirituale." (1 Corinteni 2:13) Aceasta evită orice interpretare particulară.

Dacă studiezi singur, citeşte întâi aliniatul din carte. Apoi, încearcă cât de mult îţi aduci aminte din cele citite şi dacă ţi-ai însuşit punctele esenţiale, întrucât citeşti întrebarea sau întrebările pentru aliniatul în cercetare şi încercând să răspunzi din propria ta minte. După aceea, citeşte în Biblia ta, textele cari sunt notate (dar nu citate) în aliniat şi apoi textele date în legătură cu întrebările respective. Motivează ce legătură au ele cu chestiunea discutată în aliniat şi cum dau ele sprijin biblic şi lumină acesteia. După ce ai tratat astfel un aliniat, continuă cu următorul, şi aşa mai departe, timp de un ceas. Fă aceasta regulat în fiecare săptămână şi vei observa cu bucurie cum creşti în cunoştinţă şi înţelegere.

Dacă, totuşi, vei forma un grup de studiu cu alţii, precuvântarea la întrebările pentru studiu al acestei cărţi, dă cea mai bună metodă despre felul cum poate fi îndeplinit un studiu în grup.

EDUCAŢIE ÎN LIBERTATE

ACEASTĂ precuvântare este un adaus la cele ce s'au zis la paginile 327 şi 328 ale acestei cărţi, „*Adevărul vă va face liberi*" în articolul adaus: „Cum se studiază această carte". Fiecare care ia parte la un studiu în grup a acestei cărţi, trebue să-şi însuşească acele instrucţiuni pentru pregătirea sa personală.

Conducerea adunării de studiu trebue să fie după cum urmează: la ora fixată şi într'o anumită zi stabilită, adunaţi-vă în mod regulat, dacă e posibil săptămânal. Condu studiul timp de o oră. Cineva competent să deschidă adunarea cu rugăciune lui Iehova Dumnezeu şi în numele lui Christos Isus, Învăţătorul adevărului dătător de libertate. In decursul orei, progresează atât cât poţi mai mult cu studiul cărţii, scoţând în evidenţă materialul de studiu, desemnat pentru acea ocaziune. In acest scop, fiecare student să vină pregătit.

Conducătorul de studiu trebue să pună întrebările în legătură cu lecţiunea pentru studiu, aşa după cum sunt expuse în paginile ce urmează. Discută un paragraf odată. Conducătorul va pune întrebarea privitoare la paragraf. Oricine doreşte să răspundă, trebue să ridice mâna şi, când este invitat, să răspundă la întrebare în propriile sale cuvinte. Paragraful poate să cuprindă unul sau mai multe texte scripturale citate, dar nenotate în carte. Pentru a beneficia de întreaga înţelegere şi spirit al paragrafului, conducătorul va lăsa ca astfel de texte să fie citite tare, la cari cititorii pot fi liberi să dea un scurt comentar, spre a arăta legătura dintre texte şi subiectul discutat. Apoi, conducătorul de studiu, va invita pe cineva să citească textele scripturale, cari sunt înşirate după întrebările paragrafului. Răspunsul la întrebări trebue să fie rezumat prin citirea din paragraf în „*Adevărul vă va face liberi*". La fiecare adunare trebue numit un cititor capabil ca să citească toate paragrafele.

După ce s'a procedat astfel cu un paragraf, se continuă apoi procedura de mai sus, cu fiecare paragraf următor, până la încheierea orei. Toate comentariile sau răspunsurile la întrebări, trebue să fie pe cât de scurte pe atât de potrivite, spre a acoperi informaţiunea cerută. Cuvenita pregătire de către fiecare student, va lucra pentru vioiciunea, interesul şi ajutorul adunării de studiu, şi va preîntâmpina zăbovirea pierzătoare de timp, cu privire la răspunsul la întrebări, şi va contribui astfel pentru cel mai mare folos al cursului de studiu.

Aplică regula scripturală: „Cine primește învățătura în cuvânt, să facă parte din toate bunurile lui și celui ce-l învață". (Galateni 6 : 6). Prin aceasta, fiecare va contribui sau va comunica „lucruri bune" pentru instrucțiunea de educație a adunării. Aceasta va ajuta la lămurirea ta și a colegilor tăi studenți în ce privește adevărul și va clădi spiritul libertății în fiecare, pentru ca toți să poată servi pe Dumnezeu liberi și în adevăr, cu folos pentru toți „oamenii de bine".

OBSERVAȚIE PENTRU CONDUCĂTORUL DE STUDIU: La prima ta adunare de studiu, citește tare precuvântarea de mai sus, înainte de a începe, pentru ca toți cei prezenți să poată fi informați de felul cum va fi condusă adunarea de aci înainte.

INTREBĂRI PENTRU STUDIU

Cifrele mari arată pagina; cele mici arată paragraful.

CAPITOLUL I

„Adevărul vă va face liberi"

7 1 **Pentru ce era templul din Ierusalim umplut cu mulțime de oameni veseli, în acea a 22-a zi a lui Ethanim a anului 32 d. Chr.?** 1 Regi 8 : 2; Lev. 23 : 39—43; Deut. 16 : 13—16; Neem. 8 : 14—17.

7 2 (a) Pentru ce rămase poporul pentru a opta zi? Ioan 7 : 37; Lev. 23 : 36; Neem. 8 : 18; Num. 29 : 35. (b) Ce ceremonie era îndeplinită în „ultima zi", și ce însemnătate avea ea? Ex. 17 : 1—6.

8 1 (a) Cine era guvernatorul Roman din Iudeea pe vremea aceea, și care era obiceiul său în decursul acestor sărbători? Luca 3 : 1; Mat. 27 : 2. (b) Ce însemnează numele său de familie? Fapte 22 : 27, 28.

8 2 (a) Ce poate fi spus cu privire la relațiunile lui Pilat cu supușii săi iudei? Luca 13 : 1—3. (b) Ce motiv excepțional de nemulțumire le dăduse el? Deut. 26 : 16.

8 3 Cum reacționară iudeii la acea pângărire aparentă a orașului lor sfințit, și cum a fost rezolvată chestiunea în cele din urmă?

9 1 (a) Ce turburare nouă apăru apoi pe scena iudaică, și pentruce era El (Isus) disprețuit? Ioan 1 : 46; 7 : 52; Mat. 8 : 5, 6, 13—15. (b) Ce făcuse El în decursul celor trei ani? Luca 8 : 1; Mat. 5 : 1; 13 : 1—3; 26 : 55; Ioan 7 : 28.

9 2 (a) Pentru care fel de închinare luă apărarea acest om neobișnuit și cu cine luă El discuțiunea? Ioan 4 : 24; Mat. 23 : 2—6, 23—26. (b) Cărui corp judecătoresc aparținea unii dintre contrarii Săi și pentruce erau ei atât de critici? Gal. 1 : 13, 14, *Diaglott*.

10 1 Ce reclamație făcură acești religioniști împotriva ucenicilor acestui predicator făcător-de-minuni și ce le răspunse El? Mat. 23 : 27—29.

10 2 Cum demască El faptele lor de neprihănire larg anunțate? Luca 16 : 15.

11 1 Ce avea El de zis cu privire la lungile, ceremonioasele rugăciuni făcute în public și cu privire la modul potrivit de a te ruga? Mat. 23 : 14; Luca 12 : 1; 18 : 9—18.

11 2 Ce sfat dădu El în ce privește postul? Isa. 58 : 5.

11 3 (a) Cum era privit acest predicator ambulant de către conducătorii religioși dar de către poporul de rând? Mat. 12 : 10—14; Luca 16 : 14; Ioan 12 : 19; Luca 21 : 38; Mat. 21 : 11; Marcu 12 : 37. (b) Ce chestiune s'a ridicat apoi în ce privește identitatea și lucrarea acelui profet? Ioan 6 : 14; 7 : 31; Luca 24 : 19—21; Fapte 1 : 6.

12 1 (a) Pentruce ezitau acești conducători religioși să ucidă pe acest curagios tânăr galileian și ce părere aveau ei despre poporul de rând, care-L asculta cu bucurie? Fapte 4 : 13. (b) Cum au încercat ei să întrerupă predicarea Sa în ziua aceea și cu ce rezultat?

13 1 Pentruce nu ceru El domnitorilor permisiune spre a predica? Luca 4 : 16—22; 20 : 1—8.

13 2 Ce răspuns dau propriile Sale cuvinte în ce privește faptul pentruce era El în stare să vorbească în deplină libertate de teamă? Mat. 10 : 26—28.

13 3 (a) Care era secretul curagiului Său? Prov. 28 : 1; Ps. 91 : 4, 5. (b) Ce fapt recunoscu El în ce privește robia conducătorilor religioși din ziua Sa? Ioan 9 : 40, 41; 1 Ioan 3 : 8, 10.

14 1 (a) Din ce consta robia lor? și cine numai îi putea face liberi? 2 Pet. 2 : 19; Gal. 5 : 1. (b) Ce defăimă rău voitoare aruncară acei religioniști asupra nașterei lui Isus? Luca 1 : 35; Mat. 1 : 18—23.

14 2 Pentruce era nevoie să li se spună acelor conducători religioși adevărul și pentru ce nu înțelegeau ei vorbirea Sa? Isa. 5 : 13; 29 : 13, 14.

14 3 Pentruce era Isus un om liber și pentruce erau contrarii Săi în robie? Evr. 7 : 26.

14 4 De ce Îl acuzară religioniştii apoi pe Isus ca fiind posedat, şi ce era răspunsul Său? Mat. 10:25; 12:24—28, 31.
15 1 Ce speranţă remarcabilă puse El înaintea acelora cari ar păzi adevărul? şi ce avertisment dădu El acelora, cari lepădară adevărul şi voiră să-L ucidă pentrucă spunea adevărul? Ioan 11:25, 26; Mat. 23:29—36.
16 1 (a) Ce fapt dovedeşte promisiunea celor „Patru libertăţi" a naţiunilor? Luca 21:26, 27. (b) Ce fapte desmint sustinerea „creştinătăţii" de a fi creştină? Isa. 5:7, 8; 60:2; 1 Tim. 4:1—3; Apoc. 3:17; 17:4, 5.
16 2 (a) Starea îngrijorătoare a „creştinătăţii" o condamnă ca luând parte la ce? Ier. 2:13, 21; 3:9; Osea 4:6. (b) Cum este descrisă în profeţie situaţia ei prezentă? 2 Tim. 3:1—5.
17 1 Care este trebuinţa cea mai presantă a tuturor oamenilor cari doresc viaţă şi libertate? Ps. 43:3; Ioan 6:63, 67, 68.
17 2 (a) Ce preţ avea Isus de plătit pentru ţinerea la cuvântul pe care l-a predicat? Isa. 53:3, 7, 9; Ps. 69:7—9, 20, 21; Mat. 27:28—35. (b) Ca ce fel de om muri Isus, şi pentruce lăsă El pe duşmanii Săi să-L omoare? Mat. 26:28, 52—54; Isa. 53:4—6, 8, 10; Prov. 27:11.
18 1 (a) Pentruce nu putem noi să ne întoarcem la religie pentru a căuta acolo adevărul care ne face liberi? Col. 2:8; 1 Pet. 1:18. (b) Pentruce erau surprinşi oamenii de învăţătura lui Isus? Isa. 50:4.
18 2 Care era isvorul lui Isus al adevărului? Ps. 119:105, 160; 2 Tim. 3:15—17.
18 3 Prin urmare, la ce trebue să ne întoarcem, dacă dorim să continuăm ca ucenici ai lui Isus şi să cunoaştem adevărul care ne va face liberi şi ne va da viaţă eternă? Prov. 6:20, 23; Mat. 4:4; Ioan 5:39.
19 1 Pe ce preţ să „cumpere cineva adevărul" şi cum trebue să se facă aceasta? Fapte 17:11; Prov. 2:1—5; 18:13; Mat. 7:7; Ps. 25:9, 14.
19 2 (a) Pentruce a fost publicată această carte şi ce metodă foloseşte ea în acest scop? Isa. 55:1—3; 8:20; 34:16. (b) Cu ce studiu începe ea şi pentruce? Prov. 9:10; Ioan 17:3; Osea 6:6.

CAPITOLUL II

„Un Dumnezeu al adevărului"

21 1 Asupra cărui mare adevăr sunt de acord traducerile catolice, iudaice şi protestante ale Bibliei, în cuvintele lor de deschidere? Gen. 1:1.

21 2 (a) Ce fel de persoane ridică întrebarea: „Există un Dumnezeu"? Ps. 14:1; 10:4, *marginală*. (b) Ce regulă de acţiune marchează lămurit contrastul dintre nebuni şi înţelepţi? Mat. 7:24—26; Dan. 12:10; Prov. 16:22.
22 1 (a) **Pentruce este declaraţia de deschidere** dela Genesa adevărată? Deut. 32:4; Evr. 6:18; Tit. 1:2; 2 Tim. 2:13. (b) Care este înţelesul declaraţiei de deschidere: „La *început* creă Dumnezeu"? Isa. 45:12, 18; 40:28; Apoc. 10:6.
22 2 (a) Pentruce este cu neputinţă omului umil să pătrundă în secretele existenţei Marelui Creator? Isa. 57:15; Rom. 11:33, 34; 9:20, 21; 1 Cor. 2:9; Ecl. 8:17. (b) Cine e singura Fiinţă şi pentruce? Ps. 90:2.
22 3 Pentruce nu era Dumnezeu singuratic, înainte de ce începu lucrările Sale creatoare? şi pentruce, atunci, au fost create toate lucrurile? Isa. 40:13, 14; Iov 36:4—7; Ecl. 3:14.
23 1 Ce dovedeşte că doctrina păgână, că haosul stăpânea altădată în univers, este în întregime falsă? Iac. 3:16, 17.
23 2 Cum atrage Cel Atotputernic atenţiunea omului asupra supremaţiei, existenţei, înţelepciunii Sale de nepătruns şi asupra atotputernicei Sale puteri? Ps. 65:5—8; 104:24; 92:1; 95:3—6; 93:1—5; Rom. 13:1—4.
23 3 Care este efectul asupra omului sensibil, care cercetează şi meditează asupra lucrărilor puterii divine? Isa. 6:3—5; Ps. 75:1; 9:16; 97:9—12.
24 1 (a) Ce este Cel Atotputernic? (b) Deoarece numele *Dumnezeu* în multe scripturi în ebraica originală este la numărul plural *(Elohim)*, dovedeşte aceasta că Dumnezeu este o treime de persoane? 1 Tim. 2:5; Marcu 12:29; 1 Cor. 8:4; Isa. 37:16.
25 1 (a) Referindu-se la Iehova, pentruce este întrebuinţată forma de plural a substantivului ebraic *Eloah?* (b) Pentruce este *Elohim*, fiind plural, însoţit de un pronume singular şi un verb singular, când se referă la Cel Atotputernic? 1 Cor. 8:5, 6.
25 2 Sub ce nume şi cu ce ocaziune se descoperi Dumnezeu (Elohim) pe Sine servului Său Moise cu veacuri înainte? Luca 20:37, 38; Fapte 7:30—34.
26 1 Cum dovedeşte rostirea mare! porunci a legii că doctrina „treimii" este în întregime nebună? Mat. 22:36—38; Ef. 4:4—6; Mal. 2:10.
27 1 (a) Ce anunţă Domnul în mod hotărît a fi numele Său, şi când îl descoperi El prima dată? (b) De câte ori apare numele Său în Biblie şi cum a fost ascuns acest fapt? Ps. 83:18; Ex. 6:3; Isa. 12:2; 26:4; Ps. 68:4.
27 2 Prin ce alt titlu se desemnează Domnul pe Sine lui

Abraam şi pentruce? Gen. 35:11; 48:3, 4; Ps. 91:1.

28 1 Pentruce nu era înţeles numele lui Iehova până pe vremea lui Moise? şi ce este înţelesul numelui *Iehova?* Ps. 138:2; Ef. 1:9; 3:11.

28 2 Cât timp a fost numele lui Iehova pus deoparte şi pentruce numele Său acum nu poate fi ignorat? Ezech. 36:22, 23; Ioel 3:16, 17; Ier. 16:21, *marginală.*

29 1 De ce însemnătate este termenul „Iehova Dumnezeu"? 1 Regi 18:24, 39; Ps. 100:3.

29 2 (a) Ce evidenţă dă Iehova despre divinitatea Sa? (b) Posedă Iehova natura divină şi cum se aplică această expresie la urmaşii lui Christos Isus? Iac. 1:18; 1 Ioan 3:2; Ioan 3:3, 5; Fapte 13:33.

30 1 Pentruce nu vor fi în stare niciodată aceia de natură umană să vadă pe Atotputernicul Dumnezeu? 1 Cor. 15:50; 1 Tim. 1:17.

30 2 Cum dovedeşte apostolul Pavel că nu e necesar a merge la vreun templu religios pentru a te închina lui Dumnezeu? Mat. 6:5, 6; 2 Cron. 2:6; Fapte 7:48—50.

30 3 Ce este închinarea prin *întrebuinţarea icoanelor* şi pentruce nu poate Dumnezeu să fie adorat printr'acestea? 2 Regi 17:35, 36; Ier. 25:6; Lev. 26:1; 1 Cor. 10:14; 1 Ioan 5:21.

31 1 Ce argument prezintă atât religioniştii moderni cât şi păgânii din vechime ca o scuză pentru închinarea la idol? şi pentruce asemenea argument nu este corect şi potrivit? Ps. 96:4, 5; Isa. 41:28, 29; 44:9—11; Ier. 10:1—6.

31 2 Ce avertisment inspirat dădu Moise poporului de legământ al lui Dumnezeu, cu privire la idolatria religioasă? Ex. 23:33; 34:12—15; Iosua 23:13.

32 1 Cum arată Iov că, deşi Iehova este „un soare şi un scut", asemenea embleme sau alte simboale nu pot fi adorate ca reprezentând pe Iehova? Gen. 15:1; Mat. 4:2; Ezech. 8:16—18.

33 1 (a) Ce drept dat de Dumnezeu este de cea mai mare importanţă pentru toţi oamenii în acest timp şi pentruce? Isa. 66:23; Ioan 4:23, 24; Apoc. 15:4. (b) Cum poate un om acum „să aleagă viaţa"? Iosua 24:15; Ioan 3:16; 17:3.

33 2 Despre ce era începutul lucrării creatoare a lui Dumnezeu o expresie? şi ce chestiuni se ridică acum? Ecl. 3:11; Ps. 104:24; Apoc. 15:3; 1 Ioan 3:18; 4:8.

CAPITOLUL III

Fii spirituali ai lui Dumnezeu

34 1 (a) Cine cunoaşte secretul primei creaţiuni a lui Dumnezeu şi pentruce? Ps. 25:14; 1 Cor. 2:6, 7, 10. (b) Pentruce nu au fost în stare savanţii lumeşti să rezolve acest secret şi cum este afectată lumea prin aceasta? Isa. 29:14; 9:16; Ps. 14:1; 1 Cor. 2:14; Ier. 10:14, 15.

34 2 Pentru cari motive este potrivit pentru om să caute o cunoştinţă a primei creaţiuni a lui Dumnezeu? Isa. 45:11; Ps. 27:4.

35 1 (a) De ce calitate sau standard era prima lucrare creatoare a lui Dumnezeu? (b) Ce este adevărat cu privire la toate lucrările lui Iehova, şi pentruce ar trebui omul să le studieze? Ps. 145:10; Rom. 1:20; Ps. 148:1—13.

35 2 Unde este personificată prima creaţiune a lui Dumnezeu ca Înţelepciune şi pentruce? 1 Cor. 1:30; Col. 2:2, 3.

36 1 Cum era această primă creaţiune „singurul Fiu născut al lui Dumnezeu" şi „după chipul lui Dumnezeu", şi ce expresiune potrivită întrebuinţează El faţă de Dumnezeu? Ioan 3:16; 1:18; 3:35; 20:17; Evr. 5:7, 8.

37 1 Poseda acel Fiu atunci nemurirea, şi cum putea El trăi pe vecie? Ioan 6:57; Rom. 2:7; Apoc. 1:18.

37 2 In ce mod urma să activeze acest Fiu ca „Cuvântul lui Dumnezeu" şi ce zice Ioan că era Cuvântul? Apoc. 19:13; Ioan 3:34; 12:49, 50.

38 1 Cum arată cuvintele din Ioan 1:1—3 că Fiul sau Cuvântul avea un început al existenţei Sale şi nu era un membru al unui „Dumnezeu în trei persoane"? Ioan 17:1; Ps. 68:11; 147:18.

38 2 Cum iese în evidenţă impresiunea trinitariană dată versiunii King James (Regele Iacob) la Ioan 1:1—3? şi ce declară traducerea literală, cuvânt cu cuvânt, a textului grecesc, aşa după cum este arătat în *Diaglott?*

39 1 Cum era şi este „Cuvântul" un Dumnezeu şi deosebit de Iehova ca Dumnezeu? Isa. 26:4; Ioan 20:17; 1 Pet. 1:3; Evr. 1:8, 9; Luca 24:19.

40 1 Cum arată legea la Psalm 82:6, aşa după cum a fost citată de Isus, că nu ar fi nepotrivit a-L numi un dumnezeu? şi pentruce, aşa dar, nu dovedeşte Isaia 9:6 şi Ioan 1:1—3 că El este una cu Iehova în persoană? Evr. 5:5; 1 Cor. 8:5, 6.

41 1 Ce arată titlul Fiului „singur născut" cu privire la celelalte creaturi? şi ce a devenit Fiul singur născut mai târziu? Evr. 1:10; Ps. 33:6; 1 Ioan 4:2, 3; 2 Ioan 7.

41 ² După Efeseni 3:9 şi Coloseni 1:15—17, pentruce urma ca Cuvântul să fie cel întâi născut din toată creaţiunea şi ce mărturiseşte însuşi Christos Isus cu privire la subiect? Ps. 89:27.

42 ¹ (a) Ce înseamnă numele „Mihail" şi cum se aplică acesta la „singurul Fiu născut"? (b) Ca „Mihail", ce deveni El mai târziu, şi ce rang deţine El faţă de ceilalţi îngeri de sub comanda Sa? Fapte 3:15; 5:31; Dan. 9:25; Apoc. 2:26—28; Ps. 2:8, 9.

43 ¹ (a) Cât timp erau Tatăl şi Fiul singuri împreună, şi pentruce aduce Iehova în existenţă alte creaturi? Ioan 17:5; 8:58; Ps. 147:11. (b) Cum sunt Fiul şi Tatăl una şi ce procedară Ei astfel să creeze? Ioan 17:22; 5:17.

43 ² Cine sunt cherubimii şi ce este poziţia lor? Ezech. 10:1—22; 1:5; Isa. 37:16.

43 ³ Cum erau cherubimii reprezentaţi pe chivotul legământului şi ce precauţiune luă Domnul spre a împiedeca pe Israeliţi de a se închina acestora? 1 Regi 8:6, 7; 1 Cor. 28:18; 1 Sam. 6:15, 19.

44 ¹ Ce sunt serafimii şi ce este funcţiunea sau serviciul lor?

44 ² (a) Ce înseamnă şi ce arată *îngerii* şi ce este un şef numit printre ei? 1 Regi 22:19—21; Gen. 22:11; Ex. 23:20; Dan. 6:22. (b) Cum se compară aceste creaturi cu omul? Evr. 2:6, 7.

44 ³ (a) Pentruce sunt toate aceste creaturi spirituale asemănate stelelor, şi cum sunt ei toţi fii ai lui Dumnezeu? Jud. 5:20; Ps. 89:6; 147:4; 148:3. (b) Ce altă creatură a fost adusă în existenţă devreme în dimineaţa creaţiunii? şi cine erau „stelele dimineţii"? Apoc. 2:28; 22:16.

45 ¹ Ce stare domina până atunci printre creaturile cereşti ale lui Dumnezeu?

45 ² Ce era aranjamentul ceresc al fiilor lui Dumnezeu, ce constituiau ei astfel şi cui erau ei cu toţii supuşi? Apoc. 5:11—14.

CAPITOLUL IV
Crearea pământului

47 ¹ (a) Ce creă Dumnezeu atunci pentru fiii Săi spirituali şi pentruce? Ps. 136:3, 4; Apoc. 4:11. (b) Cine era asociat cu Iehova în aceste lucrări de creare şi ce constituiau aceşti Creatori asociaţi faţă de creaţiune? Col. 1:15—18; Ioan 1:1—3, *Diag.*; Ps. 148:1, 2; 103:19—21.

47 ² (a) Cum şi cu ce lucruri noui începu Iehova să împodobească adâncurile fără fund ale spaţiului după aceea? Ps. 19:1, 2; Iov 26:7, *A.R.V. şi Rotherham;* Isa. 42:5. (b) Pentruce nu exista haos sau confuzie sălbatică în această desvoltare creatoare? Isa. 46:10; Dan. 4:35; Ps. 104:30.

48 ¹ Cari sunt unele din corpurile cereşti şi cum le-au numit oamenii în mod greşit? Ps. 147:4.

48 ² (a) Cu privire la cari chestiuni referitoare la pământ, Genesa 1:1 tace? Deut. 29:29; Iov 38:33. (b) La ce lucrare creatoare pământească se referă capitolul unu din Genesa? Isa. 44:24; Ps. 104:5—25.

48 ³ Ce este scopul final al lui Dumnezeu cu privire la pământ? şi ce efect are cunoştinţa acestui fapt asupra minţii şi inimii? Isa. 66:1; 60:13; 2 Tim. 1:7.

49 ¹ In ce perioade de timp este împărţită pregătirea pământului şi dispunerea lucrurilor pe el pentru locuinţa omului, şi cum determinăm noi durata lor? Ex. 20:11; 2 Pet. 3:7, 8; Apoc. 20:4, 6.

49 ² (a) Cum poate fi cunoscută darea de seamă a creerii pământului? Amos. 3:7; 2 Sam. 23:2. (b) Cu ce era odinioară sfera pământului înfăşurată? Prov. 8:27—30.

50 ¹ (a) Care era starea originală a pământului şi cum afecta aceasta hidrocarburile, metalele şi mineralele lui? (b) Datorită forţei centrifugale şi a puterii atracţiei pământului, ce sistem se formase împrejurul pământului şi care planetă ilustrează aceasta acum?

51 ¹ (a) Prin ce legi este controlat procesul creator al lui Saturn şi cum socotim noi brâurile boltii lui, poziţia şi mişcările lui? Iov 38:10, 11, 30—33. (b) Pentruce nu au măsurat oamenii iuţeala proprie a lui Saturn? Ps. 148:4—6.

51 ² (a) Ce-a rezultat pentru inelele dela răcirea pământului original? Iov 38:29, 30, *Roth.* (b) Unde a târît gravitatea fiecare brâu şi cu ce folos pentru pământ? Ps. 104:24, 25.

52 ¹ Care era starea şi aparenţa pe pământ, când acesta era fără formă şi gol; şi ce forţă se purta atunci pe suprafaţa apelor? Ps. 24:1, 2.

53 ¹ Ce porunci Dumnezeu să se facă în prima zi şi pentruce? Ps. 104:1, 2; Isa. 45:7.

53 ² De ce natură era această lumină şi când a fost creat isvorul ei? Ps. 136:7—9; Iov 38:19, 24.

54 ¹ (a) Cum a avut loc împărţirea dintre lumina zilei şi perioadele de noapte şi pentruce lumina soarelui nu pătrunsese până la apele de pe pământ? Iov 36:32, *A.V.* (b) Pentruce puse Creatorul seara înaintea dimineţii în menţiunea Sa despre zi? Ps. 55:17; Dan. 8:26, 14, *marginală.*

54 ² (a) Ce a fost făcut prima dată în ziua a doua, şi cum

era aceasta numit? (b) Era acesta totuşi, atins de către lumina soarelui şi pentruce? Ps. 19:1; 150:1; 104:12.

55 1 Ce lucrări creatoare execută Dumnezeu la începutul celei de a treia zi şi ce nume dădu El rezultatelor? Ier. 5:22.

55 2 Cum era făcut pământul acum productiv prin înţelepciunea de multe feluri a lui Dumnezeu şi cum este dovedit că nu exista evoluţie dela o formă de viaţă la alta? Ps. 104:14; Iov 38:27.

56 1 (a) Ce făcu Dumnezeu să apară pe firmament în cea de a patra zi şi ce scopuri serveau ele? Ps. 104:19; Ier. 31:35. (b) Pentruce nu putea darea de seamă a celei de a patra zi să însemne că soarele, luna şi stelele veniră în existenţă pe acea vreme?

56 2 (a) Unde pătrunse lumina corpurilor cereşti prima dată la acest punct, şi ce se întâmplase în mod evident cu bolta pământului? (b) Ce stare era creată asupra pământului prin aceasta şi cu ce efect asupra vegetaţiei? Ps. 104:6—9.

57 1 Pentruce nu era văzut atunci pe pământ conturul soarelui, lunii şi stelelor şi pentruce exista strălucirea neobişnuită a luminii?

57 2 (a) Pentruce se face referinţă acum la *Biblia accentuată* de Rotherham? Neem. 8:8; Ioan 17:17; Deut. 4:2. (b) După această versiune, ce creaturi au fost aduse în existenţă în cea de a cincia zi? Ps. 8:8; Apoc. 16:3.

58 1 (a) Cum dovedeşte aceasta că suflete pământeşti existau înaintea omului? Iov 12:8—10. (b) Cui îi este aplicată expresiunea originalului ebraic pentru termenul „suflet viu", după cum este arătat de către notele marginale, şi ce chestiune ajută aceasta să fie lămurită?

58 2 Ce putea să apară pe mai departe cu privire la boltă în cea de a cincia zi şi care este explicaţia neîndoielnică a pietrii de var din „cimitirele de scoici"?

59 1 Ce suflete vii au fost aduse în existenţă prin cuvântul lui Dumnezeu în cea de a şasea şi ultima zi de lucru? Ps. 8:7; 50:10; Num. 31:28.

59 2 (a) Ce urme au rămas cari să arate formele vieţii animale ştearsă din existenţă, şi pentruce nu rămase pământul lipsit de creaturi animale? (b) Cum era udată suprafaţa pământului după ultima inundaţie din ziua a şasea?

CAPITOLUL V

Suflete umane create

60 1 (a) In timp ce cea de a şasea zi creatoare se apropia de încheiere, ce urma încă să fie creat după chipul lui Dumnezeu şi în ce mod urma să fie aceasta în asemănarea Creatorului? Ps. 62:11; Deut. 32:4; Prov. 2:6, 7; 1 Ioan 4:16. (b) Cui îi vorbi Dumnezeu atunci ca împreună-lucrător? Ioan 5:17; 8:29.

60 1 Ce era mandatul lui Dumnezeu către primul om şi către femeia lui, şi care era partea cea mai plină de răspundere a acestuia? Ps. 115:16; Isa. 45:18.

61 1 Cu ce libertăţi fusese favorizată prima pereche umană de către Creator? şi prin cât de lungă pregătire? Ps. 104:14, 15, 24; 145:15, 16; Ecl. 5:9.

61 2 (a) Ce fel de început dădu Dumnezeu omului şi cum trebuia omul de aci înainte să procedeze? Ps. 18:32; 1 Cor. 4:2. (b) Cum procedă Dumnezeu atunci faţă de om?

62 1 S'a *obosit* Dumnezeu cu lucrarea Sa şi ce înseamnă că El se „odihni" în cea de a „şaptea zi"? Isa. 46:11; 55:11; Ioan 5:17.

62 2 Ce dirija împărţirea lunilor şi cum s'ar fi împărtăşit de odihnă primul om şi prima femeie împreună cu Creatorul în cea de a şaptea zi? Gen. 1:14; Ps. 95:7—11; Evr. 3:15—19; 4:1—11.

63 1 (a) Cum diferă dările de seamă despre crearea omului în Genesa capitolele 1 şi 2? (b) Cum a fost creat sufletul uman? Gen. 3:19; 1 Cor. 15:45, 47; Col. 1:16.

63 2 (a) Defineşte „sufletul viu"; şi cum se compară Adam cu celelalte suflete vii pământeşti? Num. 31:28; 1 Cor. 11:7; Iac. 3:9. (b) Ce chestiuni ridică moartea animalelor inferioare şi unde pot fi găsite răspunsurile? Ioan 17:17.

64 1 Unde aşeză Iehova pe Adam? şi pentruce aduse Dumnezeu animalele şi păsările înaintea lui Adam? Isa. 51:3; Ezech. 36:35; 28:13.

64 2 Ce se întâmplase cu celelalte „suflete vii" înainte de crearea omului? şi ce chestiuni ridică prin urmare cu privire la om? Ps. 49:12; Ecl. 3:19; 2 Pet. 2:12.

65 1 Cum erau descoperite lui Adam, în Eden răspunsurile la întrebările de mai sus? Ps. 73:50; Prov. 2:21; 1 Tim. 6:15, 16.

65 2 Cum dovedeşte Genesa 2:16, 17 că omul perfect este un suflet muritor şi ce ar deveni din sufletul său dacă păcătuieşte? Ps. 146:4; Iac. 1:15.

65 3 Cum se poate spune că o creatură care are viaţă, are un suflet viu în ea? 1 Sam. 1:10; 2 Sam. 1:9 *(nephesh)*; Iov 14:22.

66 1 Care este baza vieţii umane şi animale şi poate sufletul să existe aparte de trup? Gen. 4:8, 10; Deut. 12:23; Mat. 27:25.

66 ² Cum anulează moartea sufletului doctrina religioasă a chinului după moarte şi pentruce nu ar pregăti Dumnezeu un astfel de loc pentru păcătos? Ps. 22:29; Ecl. 9:5, 10; Ier. 7:31; 19:5.

67 ¹ In ciuda mortalităţii sufletului, ce îngrijire arată că Dumnezeu Îşi propusese ca omul ascultător să trăiască pe pământ pe vecie? Isa. 25:8; 1 Cor. 15:26; Apoc. 21:3--5.

68 ¹ Cum a fost prevăzut Adam cu o soţie, ce li se porunci să facă, şi ce cale de acţiune le-a fost desemnată şi în ce scop? 1 Tim. 2:13; Deut. 30:15—20.

68 ² In ce fel de lume trăiau Adam şi Eva şi pentruce nu era necesar să li se dea o lege a celor zece porunci? Ioan 8:32; Gal. 3:19; 1 Ioan 4:18.

70 ¹ Ce privilegii şi activitate dădea mandatul lui Dumnezeu acestei fericite perechi?

CAPITOLUL VI

Pierderea libertăţii

71 ¹ La ce erau Adam şi Eva în starea lor perfectă o parte vizibilă, la a cui familie aparţineau ei, şi prin cine trata Dumnezeu cu ei? Gen. 1:26—28; 2:18—25.

71 ² Cine introduse eroarea în grădina Eden şi cum ar fi putut Adam şi Eva să-i reziste cu succes? Ps. 40:10, 11; 43:3, 4; 1 Ioan 2:21.

72 ¹ Cine era acela care vorbi în realitate Evei, în Genesa 3:1, 2 şi cu privire la ce era ridicată chestiunea? Apoc. 12:9.

72 ² (a) Cum şi când a fost stabilită lumea originală pe acest glob? (b) Ce fel de lume era ea? Isa. 42:5; Deut. 32:4.

73 ¹ La ce poziţie încercă Lucifer să se ridice pe sine şi, în consecinţă, ce plângere a rostit profetul Ezechiel asupra lui? Ezech. 31:8—10, 18.

73 ² (a) Pentruce a căzut Lucifer în latul poftei şi prin ce procedură faţă de om îşi propuse el să-şi satisfacă pofta sa? (b) Cum descrie profetul Isaia ambiţia sa şi căderea sa, la urmă? Prov. 16:18; Luca 10:18.

74 ¹ In ce poziţie personală îl puse rebeliunea sa pe Lucifer, în ce priveşte libertatea, şi care va fi răsplata pentru aceasta la timpul hotărît? Rom. 6:16; 2 Pet. 2:19; Ps. 145:20.

74 ² Cum a răspuns Eva la întrebarea şarpelui şi ce lipsă suferise ea şi Adam sau ar fi evitat dacă ar fi observat avertismentul divin? Ps. 34:9; 23:1.

75 ¹ (a) Care era prima minciună spusă? şi ce deveni Lucifer prin spunerea ei? (b) Cum a afectat acea minciună numele lui Iehova? 2 Regi 19:22; Prov. 10:18.

75 ² (a) Pentruce era declararea acelei minciuni introducerea religiei? Deut. 7:16, 25. (b) Pentruce nu practicase Adam şi Eva religia până atunci? Marcu 7:3—13.

76 ¹ In conformitate cu unele traduceri englezeşti şi româneşti, ce se defineşte a fi „religia curată" din Iacob 1:26, 27?

76 ² In Iacob 1:26, 27, din care sunt derivate cuvintele greceşti *threskeia* şi *threskos*, şi, în consecinţă, cum ar trebui să fie potrivit traduse aceste versete?

77 ¹ (a) Cum este tradus *threskeia* la Coloseni 2:18, şi pentruce este cuvântul „religie" la Fapte 26:5 o traducere greşită? (b) Unde îşi are origina cuvântul „religie", şi la ce era el aplicat? Ps. 96:5; Fapte 28:1—6.

77 ² Prin primirea părerii şarpelui, cu ce era mişcată inima Evei, şi ce aştepta ea să câştige prin adoptarea religiei? 1 Tim. 6:6—10; Prov. 15:16.

79 ¹ In ce sens a fost Eva amăgită şi pentruce era ea cu toate acestea o părtaşă la păcat? 1 Cor. 11:3; Ef. 5:22—24.

79 ² Dacă nu a fost amăgit, cu ce scopuri egoiste participă Adam la păcat? şi pentruce responsabilitatea principală pentru intrarea păcatului în lume, cade asupra omului Adam? Num. 30:13—15; Iov 31:33; Osea 6:7, *marginală*.

80 ¹ Cum contrazic cuvintele şarpelui pe acelea ale lui Dumnezeu şi ce doctrine religioase sunt bazate pe această contradicţiune? Isa. 8:19; 1 Sam. 28:6—19; Ier. 7:31.

CAPITOLUL VII

Eliberarea promisă

81 ¹ (a) Ce perspectivă plină de bucurie fusese pusă înaintea perechii perfecte şi sub ce condiţiuni urma să fie aceasta executată? Gen. 1:26—28. (b) Cine compuneau cerurile drepte peste om şi femeie în Eden? Ezech. 28:13—15.

81 ² Ce autoriza mandatul pe Adam şi pe Eva să facă? şi ce-şi puse de gând Lucifer să facă, văzând minunatele posibilităţi prin această pereche de oameni? Deut. 28:4, 11; Ps. 127:3; Prov. 20:7; Isa. 14:13, 14.

81 ³ (a) Ce cugete în legătură cu mandatul trebuia să tresalte de bucurie pe perechea perfectă, şi pentruce fusese plantată în trupurile lor puterea de reproducere? (b) Pentruce împlinirea mandatului nu ar fi dus la grentăţi egoiste şi ce ar fi fost rezultatul lui final? Ps. 145:9, 10, 15, 16.

82 1 (a) Cum va îmbrăca în cele din urmă Paradisul întreg pământul? Isa. 45:18; Ezech. 47:22. (b) Când va fi mandatul divin împlinit în dreptate? Isa. 55:10, 11; 46:11; Mat. 19:28.

83 1 In ce privește mandatul, ce prilejuri Adam și Eva, după ce mâncară din fructul oprit, și cum arătară ei aceasta? Gen. 2:23—25.

83 2 Pentruce refuză Lucifer să-și întrebuințeze puterea sa a morții împotriva perechii de oameni păcătoase, și cu ce idei de acaparare în cazul când Dumnezeu ar conduce pe Adam și pe Eva la „pomul vieții"? Mal. 3:6; Evr. 2:14; 6:17, 18; Num. 23:19.

84 1 (a) Prin cine și după ce eveniment Își făcu Dumnezeu de cunoscut lui Adam și Evei prezența Sa în grădină? Isa. 63:9; 2 Sam. 5:24. (b) Era necesar pentru Judecător ca să fie vizibil pentru ei spre a fi în judecată? și ce arată aceasta în ce privește judecata finală a națiunilor? Mat. 25:31—46; 2 Tes. 1:7—10.

84 2 Pentruce strigă Domnul pe Adam și pe Eva din ascunzătoarea lor, și care era una din marile libertăți, pe care o pierduse omul acum? Rom. 8:15; 2 Tim. 1:7.

85 1 Ce răspuns în legătură cu femeia dădu Adam la întrebarea lui Dumnezeu, și pentruce suna aceasta asemenea unui repros aruncat asupra lui Iehova Dumnezeu? Iac. 1:13—15.

85 2 Cum scormoni Domnul chestiunea până în fundul ei: ce avea El să stabilească în ce privește rebeliunea, și ce descoperi El până în cele din urmă? Ezech. 28:14; Ioan 8:44; 1 Ioan 3:8.

85 3 Ce spune Iehova către șarpe, și cui erau adresate în realitate cuvintele Sale? Ezech. 29:3, 9.

86 1 Ce chestiune de discuție și provocare trata Iehova în aceste cuvinte ale blestemului, și ce însemnau ele? Ps. 47:7; 75:7; 72:9; 83:18; Isa. 65:25.

86 2 La cine nu are aplicare cuvântul *femeie* aci, și ce desemna Dumnezeu în realitate prin acest termen? Isa. 54:1, 13; Gal. 4:26, 27; Apoc. 12:13, 17.

86 3 (a) Pentruce poate fi aplicat termenul *femeie* la organizațiunea lui Dumnezeu? Apoc. 21:2, 9, 10. (b) Ce se înțelege în realitate când simbolica carte a Apocalipsului vorbește de o femeie în ceruri? și între cine, prin urmare, este pusă dușmănia?

87 1 (a) Ce era prezis de Iehova în vorbirea Sa către Șarpele cel vechiu cu privire la „sămânța ta"? (b) Prin ce e simoblizată organizațiunea Diavolului și care urma să fie

calea ei de acțiune? Isa. 14:4, 12; Apoc. 17:1—5, 14; 12:9—12.

87 2 Cine va câștiga în conflict și în ce scop s'a făcut o încercare în traducerea Versiunii Catolice Douay a cuvintelor lui Dumnezeu raportate aci?

88 1 Ce zice nota marginală cu privire la traducerea de mai sus și cu ce nu este aceasta în conformitate? (b) De ce gen sunt substantivul și pronumele întrebuințate aci în textul ebraic? și cum, atunci, ar trebui citit Genesa 3:15? Apoc. 12:5; Ps. 2:6, 9.

89 2 (a) Ce face astfel de cunoscut prin această declarație Marele Tată al sămânței „femeii"? și, deasemenea, ce libertate îi era permisă lui Satan? (b) Ce înseamnă limita fixată, până la care Satan și „sămânța" sa ar putea continua neîntrerupt în asemenea acțiune? Ezech. 21:25—27; Mat. 24:3—7, 30, 35; Ps. 92:7.

89 3 (a) Ce este arătat prin vorbirea lui Iehova către necredinciosul Lucifer, sub simbolul șarpelui? (b) Pentruce a desemnat Dumnezeu pe necredinciosul Lucifer, *diavol șarpe, Satan* și *balaur*? și pentruce nu l-a executat Dumnezeu imediat? Ex. 9:16; Rom. 9:17, 18; Apoc. 12:12, 13, 17.

CAPITOLUL VIII

Mandatul divin suspendat

91 1 (a) Ce cale de acțiune putea Iehova Dumnezeu să ia cu privire la mandatul divin la răscoala lui Adam și a Evei? Deut. 32:39; Ps. 104:30. (b) Pentruce retrase Dumnezeu dela Adam și Eva privilegiul de a îndeplini mandatul divin, permițându-le totuși să rămână? Hab. 1:13; Iov 14:4; Prov. 17:11; Ps. 107:11; 11:4; Ex. 9:16; Leeser; 1 Pet. 1:7.

91 2 De al cui caz s'a ocupat Iehova mai întâi în Eden, și ce a zis El atunci primului păcătos uman? Ezech. 28:16; Ioan 16:21.

92 1 Cum dovedesc cuvintele lui Iehova la Genesa 3:16 adresate femeii că mandatul divin fusese retras dela Adam și Eva? Gen. 6:13; Isa. 65:23, *Roth.*

92 2 Ce pronunță Dumnezeu prin aceasta împotriva femeii, și pentruce, și ce pierdere a libertății atât pentru om cât și pentru femeie, a arătat aceasta? 1 Tim. 2:14, *Diagl.*; Ps. 51:5; Iac. 1:14, 15; Isa. 26:17.

93 1 Ce judecată a fost pronunțată împotriva omului, așa după cum este raportată în Genesa 3:17—19, și ce drepturi

pierdu el prin aceasta? Rom. 5:12; 6:23; Ecl. 2:22, 23; Isa. 1:19, 20; Prov. 12:28.

93 [3] In ce mod era blestemat pământul din afara Edenului și pentruce era aceasta așa? Gen. 5:29; Deut. 11:26—28; 28:15, 16; Prov. 3:33; 22:5; Ier. 44:22; Isa. 5:6.

93 [3] In ce ocupațiune și stare a existenței se găsea omul în afara Edenului, și pentruce? Ecl. 5:15—17; 6:12; Ps. 90:10; 104:29; 146:4; Prov. 13:15; Iov 14:5.

94 [1] Când se adresa lui Adam, vorbea Dumnezeu trupului sau sufletului? și cum arată aceasta dacă sufletul omului este nemuritor? Gen. 2:7; 1 Cor. 15:45; Lev. 7:27; Ps. 22:29; 116:8; 33:19; Judec. 16:30, *marginală;* Isa. 53:12; Ezech. 13:19.

94 [2] Unde merseră Adam și Eva când muriră? și ce dovedește aceasta în ce privește viitorul sufletului? Iov 21:23—26, 32; Ps. 103:14—16; 6:5; 49:10, 14, 17; 88:3—6, 10—12; 115:17; Ecl. 9:5, 10.

95 [1] Sprijinește Eclesiastul 12:6, 7 doctrina religioasă că sufletul omului merge în cer la moarte? și ce dovedesc cuvintele lui Isus cu privire la această chestiune? 1 Regi 2:2; Fapte 2:29, 34; Prov. 11:7; 30:4; Ps. 49:20.

95 [2] Ce se înțelege prin „spiritul" omului, și cum se „întoarce la Dumnezeu care l-a dat"? Gen. 7:22, *marginală;* Iov 27:3, *marginală;* 17:1, *marginală;* Iac. 2:26, *marginală;* Ecl. 8:8, *A.R.V., marginală;* Iov 12:10, *A.R.V. marginală;* Ezech. 37:5, 9, *A.R.V. marginală;* Ps. 36:9.

96 [1] Ce a înțeles Isus când a declarat: „Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez spiritul Meu"? 1 Pet. 4:19, *Diagl.;* Fapte 7:59; Ps. 21:4; Marcu 9:31.

96 [2] (a) Care era judecata rostită împotriva lui Adam și a Evei, și pentruce urmașii lor nu erau peste putință de a fi răscumpărați? Rom. 5:18; 6:23; Num. 23:19; Evr. 10:26; Ps. 14:3; Ecl. 7:20; Apoc. 5:9; 1 Cor. 15:45, *A.R.V.* (b) Ce a însemnat faptul că Dumnezeu le-a făcut haine de piele, spre a-și îmbrăca corpurile lor, dacă aceasta a avut vreo însemnătate? Evr. 7:10; Gen. 46:26; Ex. 1:5; Fapte 2:30.

97 [1] Pentruce a intrat Iehova imediat în acțiune împotriva lui Adam și a Evei scoțându-i afară din Eden, și ce se dovedește prin aceasta? Ps. 1:5; 5:4; 94:23; 37:38; Evr. 2:14; Mat. 25:41; Isa. 14:12—15; Ezech. 28:16—19.

97 [2] (a) Ce făcu Iehova spre a ține pe om în afara grădinii Edenului? (b) Ce s'a dovedit prin incapacitatea omului de a se întoarce și a pune mâna pe mijloacele de viață? Ps. 104:27—29; 49:7; 1 Tim. 6:15, 16.

99 [1] Cât timp a trăit Adam, și cum erau justificate majestatea, nestrămutarea și supremația legii lui Dumnezeu față de el în Eden? Isa. 55:11; 14:24, 27; Ef. 2:1, 5; 1 Tim. 5:6; Ps. 90:3, 4; 138:2; 19:7; Prov. 21:30.

100 [1] In ce stare muri Adam, și ce dovedește aceasta în ce privește răscumpărarea sa? Rom. 5:14; Evr. 6:4—6; Iov 36:6; Ps. 59:5; Marcu 3:29, *A.R.V.*

CAPITOLUL IX

Apărătorii libertății

101 [1] (a) Cui sau la ce erau supuși Adam și Eva în lumea din afara Edenului, și *sub* ce condițiuni trebuiau ei să existe? 2 Cor. 4:4; Ef. 6:12; Mat. 4:8, 9; Ioan 12:31; Rom. 6:16. (b) Pentruce aratul pământului nu era o parte a executării mandatului divin? Gen. 3:17; 5:29; Deut. 11:26, 28; Mal. 3:6.

101 [2] Cum s'a aplicat judecata lui Iehova și regula naturală acum în ce privește nașterea de copii în lume de către Adam și Eva? Gen. 3:16; Isa. 64:6; Ps. 14:2, 3; 51:5.

102 [1] (a) Cum era posibil pentru Adam ca să devină tatăl unei mari familii, și cine era cel dintâi născut? (b) Cum defăima Eva numele lui Iehova, Dumnezeu prin ceeace spunea ea la nașterea primului ei născut? Deut. 18:22; 1 Ioan 3:12; Juda 11.

102 [2] In ce mod încărca religia pe Dumnezeu cu responsabilitatea pentru producerea de milioane de creaturi umane născute dela Cain încoace? și cine inventă astfel de acuze și pentruce? Deut. 32:4, 5.

103 [1] Pentruce nu poate fi ținut Dumnezeu răspunzător pentru popularea pământului cu o grămadă de oameni bolnavi și muribunzi? și pentruce creaturi își asumă El răspundere? Gal. 4:23, 29; Ef. 2:2, 3, 5; Rom. 7:24; Iov 14:1, 2; 1 Regi 13:2; 2 Regi 22:1, 2.

104 [1] Ce deosebire este între copiii de naștere umană obișnuită, asemenea lui Cain, și între aceia cari devin copiii lui Dumnezeu? Ps. 51:5; Rom. 3:9, 10, 23; 5:12; 1 Ioan 5:4, 18; 1 Pet. 1:23; Rom. 8:1, 5, 8, 14—16.

104 [2] (a) Cum era posibil pentru Eva să creadă că fiul ei întâi născut ar fi fost sămânța făgăduită, și cum era arătat aceasta prin numele pe care ea i-l dădu? 2 Cor. 11:3; 1 Tim. 2:14; 2 Pet. 3:16. (b) Pentruce este înțelept a conclude că, după Cain, s'au născut fii și fiice lui Adam și Evei? Gen. 5:4.

104 [3] (a) Cine era următorul fiu născut Evei, și cum era arătat că ea nu avusese mari speranțe pentru el, întocmai

ca pentru Cain? (b) De unde şi luă Cain soţia sa şi în mod potrivit aşa? Gen. 4:17.

105 1 Cu privire la ce promisiune informă Eva pe Cain, şi ce ambiţie încerca el apoi să-şi satisfacă şi cu a cui cooperare? Mat. 24:5, 24; Ps. 50:20—23.

105 2 Din ce constau jertfele aduse de Cain şi de Abel, şi a cui jertfă a fost bine primită de Iehova? Prov. 21:27; 15:8, 9.

106 1 Ce calitate desfăşură Abel înaintea lui Dumnezeu şi pentruce primi Iehova jertfa şi închinarea lui? Evr. 11:1, A.R.V.; 9:22; Mat. 23:12; Ioan 1:29, 36; 4:23, 24; Iac. 4:6.

106 2 Cum arătă Cain acum că el nu se căia şi că el era dela Diavolul? şi pentruce şi pe ce preţ al libertăţii a fost pus din cale primul martor al lui Iehova? Gen. 4:6—8; 1 Ioan 3:15; Ps. 10:4, 8.

107 1 (a) Credincioşia mărturului lui Dumnezeu chiar până la moarte stătea ca o mărturie pentru ceea ce era scos în evidenţă în chestiunea de discuţie? (b) Pentruce striga asemenea sânge vărsat şi de către cine şi împotriva cui se va da răspunsul? Evr. 12:24; Ps. 9:11, 12; 94:21—23; Luca 18:7, 8.

107 2 (a) Pentruce nu a numit Dumnezeu un executător spre a răzbuna sângele lui Abel împotriva lui Cain? Gen. 4:9—15; Deut. 32:35; Rom. 12:19; Evr. 10:30. (b) Unde îşi întemeie Cain familia sa, şi în ce ocupaţiuni se distingeau urmaşii săi după aceea?

109 1 Cine s'a născut atunci când Adam era în vârstă de 130 de ani şi ce arată Scripturile în ce priveşte scoaterea sa în evidenţă ca unul din Martorii lui Iehova? Gen. 5:7, 8.

109 2 (a) Ce fapte dovedesc că Enos nu putea să fie cel dintâi care să cheme numele lui Iehova în adorare? (b) Cum sună traducerea literală a ebraicei a textului din Geneza 4:26, şi de ce natură era „chemarea numelui Domnului" din zilele lui Enos încoace? Mica 3:11; Rom. 10:2, 3; Ezech. 36:20-23.

110 1 Cine era următorul om după Abel, care urma să primească aprobarea lui Iehova, şi ce s'a întâmplat cu el după 365 de ani? Ps. 147:11.

110 2 Ce este însemnătatea numelui lui Enoch şi cum se armonizează calda lui cu această însemnătate? Mica 6:8; 2 Pet. 3:13, 14; Ps. 37:23.

111 1 Ce însărcinare a fost dată lui Enoch de către Iehova şi, în executarea acesteia, cărei primejdii trebuia să-i facă faţă? 2 Pet. 2:9, 10; Mat. 5:11, 12.

111 2 Pentruce trăi cuviosul Enoch numai scurt timp, în comparaţie cu ceilalţi contimporani ai săi? Ps. 41:12; 32:7; Isa. 57:1, 2.

112 1 Pentruce acordă Dumnezeu lui Enoch o viziune despre noua lume viitoare? Ps. 25:14; Apoc. 21:4—6; Ioan 8:51, 52, 56; 1 Cor. 15:25, 26.

112 2 Ce s'a înţeles prin faptul că Enoch „a fost mutat ca să nu vadă moartea"? Fapte 10:10; 11:5; 22:17, 18; Luca 23:43, *Roth.* (carte pag. 316, ioş).

112 3 (a) Ce este înţeles prin darea de seamă că Enoch „nu s'a mai găsit" şi „nu mai era"? Evr. 11:13; Deut. 34:5, 6. (b) Care va fi primul luciu în mintea lui Enoch, când va fi înviat din morţi? Ioan 5:28, 29; Evr. 11:10; Apoc. 21:1.

CAPITOLUL X

Eliberarea preumbrită

114 1 Ce efect a avut dispariţia neaşteptată a lui Enoch asupra omenirii în general şi ce cale urmară ei? Mat. 5:13; Luca 17:26, 27.

114 2 (a) Cine era Lamech, ce însemnătate avea numele său şi cum se potriveşte această însemnătate cu profeţia lui Enoch? Iuda 14, 15. (b) Ce lucruri învăţase Lamech direct dela Adam, dela primul om, şi ce speranţă dădu aceasta lui Lamech? Gen. 3:14, 15; Rom. 16:20.

115 1 Ce cuvinte rosti Lamech la naşterea lui Noe, ce se dovediră ele a fi şi pe cine preumbriră Lamech şi Noe la acest punct? Gen. 3:17; 8:20, 21.

115 2 Ce apăru deodată pe pământ şi de unde, şi ce însemna apariţia unora ca aceştia în ce priveşte cerurile? Ps. 8:4, 5.

116 1 Pentruce nu aruncă Dumnezeu pe Satan din ceruri după răscoala sa? şi ce efect avu rămânerea sa acolo asupra creaturilor spirituale sub el? Ezech. 28:14, 15; Ex. 9:16. *Leeser;* Ps. 83:18.

116 2 Ce deveniră acei îngeri necredincioşi, cum îi priveau oamenii mai târziu, şi ce porunci Iehova poporului Său ales cu privire la aceştia? Ef. 6:12, *marginală.*

116 3 Ce s'a întâmplat cu acei îngeri cari păcătuiră? şi care este starea lor astăzi, în timpul judecăţii? Ecl. 8:11—13; 2 Pet. 2:9; Mat. 8:28, 29; 25:41.

117 1 Ce făceau Nephilim-ii când erau pe pământ, cum se potrivea aceasta numelui lor şi ce impresie făceau ei asupra oamenilor? Gen. 6:11.

117 2 Ce hotărîre luă Iehova cu privire la om atunci pe pământ, şi ce L-a făcut pe El să ia această decizie? Ps. 14:1—3; Gen. 6:5—7.

118 1 (a) Cine erau „fiii lui Dumnezeu" menţionaţi aci? Ce încercară ei să facă şi pentruce? Iov 38:7; Prov. 14:12.

Pentruce era acest pas întreprins de către ei, unul de neascultare şi ce produce el? Lev. 19:19; 18:23—25; Deut. 22:5, 9—11.

118 1 Confruntat cu contaminarea acelei rase, cum se păstră Noe pe sine cu privire la lume, şi ce copii născu el? Gen. 6:8; Ezech. 14:14, 20.

119 1 Care era starea fizică a pământului pe vremea aceea, despre care oamenii lumeşti preferară să rămână ignoranţi? Gen. 1:7, 8; 2:5, 6.

119 2 Cum se poate spune că „pământul era scos din apă şi cu ajutorul apei", şi ce cauză această stare? Iov 38:8—11; Ps. 104:5, 6; Prov. 8:27—29.

119 3 (a) Ce se întâmplase acum cu imensa boltă de apă care înfăşura întregul pământ, şi ce rezultat sigur trebuia să aducă aceasta? (b) Ce hotări Iehova să facă pentru locuitorii pământului, înainte de prăbuşirea bolţii de ape? 1 Tes. 5:14; Ezech. 3:17—19; 33:7—9.

120 1 (a) Ce avertisment lăsă Iehova să fie dat, şi cine a fost ales să-l transmită locuitorilor pământului? Gen. 6:13, 17. (b) Ce instrucţiuni dădu Iehova lui Noe pentru ca să poată scăpa de catastrofa ameninţătoare, şi pentruce se cerea credinţă spre a executa aceste instrucţiuni? Gen. 2:5, 6; 6:14, 18—22.

121 1 Cum şi sub ce împrejurări îşi dovedi Noe şi fiii săi integritatea şi iubirea lor pentru Atotputernicul Dumnezeu, în timpul zidirii corăbiei? Ps. 41:12; Prov. 11:3; 20:7.

121 2 (a) Ce instrucţiune dădu Iehova, după ce marea corabie a fost completată? Gen. 7:1, 5, 7—9. (b) Ce este semnificativ în faptul că fiii lui Noe, deşi erau căsătoriţi, niciunul din ei nu crescură copii înainte de potop şi pentruce sunt condiţiunile de existenţă de atunci de importanţă pentru noi astăzi? 2 Pet. 2:9; Tef. 2:1—3; Ier. 16:1—4.

122 1 Când se prăbuşiră apele potopului asupra pământului şi cum plutea corabia? Gen. 7:17—23.

123 1 Cât timp au stat apele potopului asupra pământului, ce le-a făcut să scadă şi cum determinăm noi lungimea lunilor şi a anului de atunci? Gen. 8:1—12.

124 1 (a) Cât timp a stat în realitate Noe şi familia sa în barcă şi ce se întâmplase afară? Gen. 7:11, 23; 8:13, 14. (b) Cum se poate spune că „lumea s'a sfârşit" pe vremea potopului, şi ce asigurare mângâietoare dă păstrarea lui Noe şi a familiei sale iubitorilor de adevăr de astăzi? Gen. 3:15—19; Ps. 115:16; Isa. 65:17; 2 Pet. 3:12—14; Ecl. 1:4; Ps. 42:1, 2; 104:5.

CAPITOLUL XI

Socotirea timpului

125 1 Prin ce mijloace şterse Iehova din existenţă creaturile nelegiuite de pe pământ în zilele lui Noe, şi cum a îndeplinit această curăţirea pământului pătat? 2 Pet. 2:5; Ps. 106:38; Ezech. 39:12—16.

125 2 Cum puse potopul capăt amestecului direct al spiritelor din ceruri în chestiunile omeneşti, şi care era soarta neascultătorilor „fii spirituali ai lui Dumnezeu" pe acea vreme? Gen. 7:23; 6:1, 2, 4; Ier. 12:7; Isa. 47:6.

125 3 Ce organizaţiune nouă a forţelor cereşti ale lui Satan a devenit necesară din cauza potopului şi cum este aceasta simbolizat şi descris în profeţia biblică? Ef. 6:12, *A.R.V.*; Dan. 2:32, 37—39.

126 1 (a) Ce nimici, atunci, potopul şi ce rămase? 2 Pet. 3:6; Gen. 6:13, *marginal*; Ecl. 1:4. (b) Care a fost prima faptă a lui Noe, după ce supravieţuitorii potopului părăsiră corabia şi păşiră pe pământul curăţit? 1 Cron. 16:29, 30; Isa. 25:1.

126 2 (a) Ale cărui cuvinte constituia această transacţiune o împlinire în miniatură? (b) Pentruce blestemase Iehova pământul pe vremea răscoalei în Eden? şi, după potop, când numai va aduce Dumnezeu un blestem asupra locuitorilor pământului? Gen. 3:17; Ezech. 14:13—20.

127 1 (a) Pentruce putea pământul, imediat după potop, să fie numit în mod potrivit un „pământ drept", şi cu cari „ceruri drepte" era el în legătură? Gen. 7:1; Ps. 150:6; Prov. 8:22—31. (b) Despre ce erau acele stări profetice, şi care mandat divin a fost reînoit cu supravieţuitorii potopului? Isa. 14:7; Apoc. 21:1, 4; Gen. 1:28.

127 2 (a) În ce sens şi când a fost declarat mandatul atunci îndeplinit? Gen. 9:19; 1 Cron. 1:4, 5, 8, 17, 24. (b) Pentruce nu este Nimrod recunoscut printre cele şaptezeci de generaţii dela Noe şi fiii săi? şi ce este arătat prin faptul că nu Noe, ci fiii lui Noe s'au înmulţit? Ps. 1:4—6; Prov. 10:7.

128 1 (a) Ce legământ, încă în putere, încheie Iehova Dumnezeu cu Noe şi cu fiii săi? Ce le permise şi ce le interzise? Ex. 20:13. (b) Cine poate să activeze numai ca reprezentantul lui Dumnezeu la executarea aceluia care calcă acel legământ? Ier. 33:15; Ioan 5:27; Fapte 17:31.

128 2 De ce ar scăpa ei, dacă oamenii ar fi păstrat legământul veşnic, şi ce semn vizibil al „legământului" pregăti Iehova? Ps. 25:10; Rom. 1:31, 32; Ezech. 1:28. (b) Ce

libertate va aduce adevărul acestui legământ al curcubeului pe pământ, atunci când va fi aplicat? Ps. 72:1—8; Isa. 2:2—4.

129 [1] Ce texte arată că Iehova a fixat timpul pentru îndeplinirea scopurilor Sale, şi că El păstrează timpul cu strictete în această privinţă? Ecl. 8:6; Hab. 2:3; Dan. 11:27, 35; Mat. 24:36.

129 [2] (a) Cum arată cuvântul lui Dumnezeu pe „savanţii" de astăzi? Luca 16:15; 1 Tim. 6:20; Isa. 8:20. (b) Care era perioada de timp dela crearea lui Adam până la Potop, şi cum este stabilită această cifră din Scripturi? (c) Câţi ani au trecut dela începutul potopului până la legământul lui Dumnezeu cu Abraam în Canaan, şi care este dovada scripturală pentru aceasta?

131 [1] (a) Cât timp a trecut dela facerea legământului abraamic până la legământul legii, apoi dela intrarea Israeliţilor în pustie până la trecerea în ţara Canaanului, şi apoi până la împărţirea ţării de către Iosua? Ex. 16:35; Deut. 8:2; Neem. 9:21. (b) Cu privire la durata cărei perioade de timp după aceea este Biblia nehotărîtă, şi ce a început să se zidească în anul al patrulea al lui Solomon? (Vezi traducerile lui *Rotherham* şi *Weymouth* la Fapte 13:19, 20).

132 [1] (a) Cum s'a îngrijit Marele Păstrător al timpului, Iehova, de aceea ce umple golul dintre ieşirea israelitilor din Egipt până la începerea lucrării la templu, în decursul domniei lui Solomon? (b) Ce fapt justifică acceptarea cifrei de 480 de ani dată la 1 Regi 6:1 ca corectă, şi nu rezultatul unei erori de copiere? Ioan 17:17. (c) Care era durata timpului dela legământul abraamic până la anul 1 î. Chr.? şi prin ce trepte s'a făcut măsurarea acestei perioade de timp?

134 [1] (a) Pe ce dare de seamă scripturală sunt bazate cifrele de mai sus? 2 Cron. 12:13; 13:2; 16:13; 20:31; 21:20; 22:2, 12; 24:1; 25:1; 26:3; 27:1; 28:1; 29:1; 33:1, 21; 34:1; 36:2, 5, 9, 11. (b) Din faptele de mai sus, ce se constată a fi durata de timp dela crearea lui Adam până la sfârşitul anului 1 î. Chr.?

134 [2] Ce perioadă de timp începu după aceea? Luca 2:10, 11.

134 [3] Cât de lungă e perioada de timp dela crearea lui Adam până la sfârşitul anului 1943 d. Chr.?

135 [1] De sfârşitul cărei mari perioade de timp din istoria omenirii, deci, ne apropiem noi, şi ce perspective ne stau înainte? Mat. 24:15—21;

CAPITOLUL XII

Duşmanii libertăţii

136 [1] Ce fel de început dădu Iehova omenirii după potop, şi sub termenii cărui legământ au fost aduşi oamenii? Ps. 29:2-4, 10; 33:18; 2 Pet. 2:5; 3:6; Gen. 9:4—6, 9, 10, 13—17.

136 [2] (a) Pentruce noile stări pământeşti după potop nu puseră la o parte proba integrităţii omului fată de Dumnezeu Gen. 3:15; Ex. 9:16; Iov 1:6—12; Zah. 3:1, 2, *marginală*. (b) După ce veghia Satan şi demonii săi, şi ce erau ei hotărîţi să facă?

137 [1] (a) Pentruce există trei ramuri în familia umană, şi cum se numesc ele? Gen. 10:32; 1 Cron. 1:4. (b) Din câte feluri de sânge sunt ele, şi cum a violat nazismul legământul vecinic în această privinţă? Gen. 9:5, 6; Ex. 20:13.

137 [2] Sub a cui autoritate poate o creatură să nimicească pe cel nelegiuit, şi cum sunt Israeliţii un exemplu despre aceasta? Deut. 7:2; 1 Sam. 15:1—3.

137 [3] (a) Cât timp a trăit Noe după potop, şi ce fel de împlinire tipică a văzut el? Gen. 9:1, 7, 28. (b) Cine a fost primul fiu al lui Sem, şi ce arăta numele său? Gen. 4:16, 17; 1 Cron. 1:17, 24.

138 [1] (a) Ce incident din viaţa lui Noe folosi Diavolul spre a defăima pe un martor credincios? (b) In ce mod se deosebi conduita lui Sem şi a lui Iafet de acea a lui Ham, şi pentruce era aceasta potrivită? Ex. 20:12; Isa. 58:7; Rom. 14:4.

139 [1] (a) Asupra cui aduse calea de acţiune a lui Ham un blestem, şi cum s'a manifestat acesta mai târziu? Gen. 10:15—19; Deut. 27:16; Iosua 9:23; 1 Regi 9:20; 21. (b) Pentruce nu există nicio bază pentru pretenţiunea religioasă că pielea neagră a populaţiei africane se datoreşte acelui blestem? Ier. 13:23.

139 [2] Cum s'a dovedit a fi adevărata binecuvântare a lui Dumnezeu asupra lui Sem şi Iafet prin evenimentele de mai târziu. şi ce îndreptar era dat astfel în ce priveşte Sămânţa promisă? Luca 3:23, 36; Gen. 12:3; 22:18; Ef. 2:13, 14; 3:6.

140 [1] Pentruce era grăbit Satan să observe direcţia scopului lui Dumnezeu. şi prin ce mijloace îşi propuse el să se opună acestuia? Ex. 23:33; Jud. 2:3.

140 [2] (a) Cine era Nimrod, şi pentruce scop era el pus în frunte? 1 Cron. 1:10; Rom. 1:25. (b) Ce regulă recunoştea Noe, şi cum o arăta el pe aceasta? Isa. 33:22, marginală; Gen. 6:9; 7:1,5.

141 1 Ce legământ disprețuia Nimrod, și cum era el un puternic vânător „înaintea lui Iehova"? Isa. 24 : 5.
141 2 Pentruce nu primeau oamenii libertate prin temerea și urmarea lui Nimrod, și drept cine-l socoteau ei a fi atât înaiate cât și după moarte? 2 Pet. 2 : 18, 19.
142 1 (a) Ce fel de domnie întemeie Nimrod și cum? Isa. 14 : 4—6; Ezech. 21 : 21. (b) Ce libertate de închinare era acordată în domeniul lui Nimrod. cine rămase liber și cum? Dan. 11 : 36—39.
142 2 Câte limbi se vorbeau, cum înțelegeau oamenii lumești să tragă foloase din aceasta și pentruce?
143 1 Ce fel de guvern a fost propus, prin mijloacele acestei cetăți, pentru întreg pământul, și ce scop urma să servească turnul? Isa. 47 : 1, 12—14; Apoc. 17 : 4, 5, 18.
144 1 Ce deveni din nou necesar pentru Iehova Dumnezeu ca să facă, și cum „coborî" El ca să vadă cetatea și apoi să spargă unitatea lor? Ezech. 20: 9.
144 1 Pentruce era numită cetatea, după aceea, „Babel"! ce manifestă Iehova acolo, și pentruce nu erau Noe și Sem atinși de această acțiune?Ps. 35 : 4, 26; 59 : 11; 109 : 29; Isa. 45 : 16.
145 1 Pentruce să cercetăm cu grijă îndemnul Bibliei acum? 1 Cor. 10 : 11; Rom. 15 : 4; 2 Tim. 3 : 15, 16.

CAPITOLUL XIII

Legământul pentru libertate

146 1 (a) Ce constitue *legământul* lui Dumnezeu? Ef. 3 : 11: Deut. 7 : 9; Dan. 9 : 4. (b) Ce este un legământ unilateral, și ce condițiuni se cer acestui fel de legământ? Ps. 25 : 14; Isa. 54 : 10.
146 2 (a) Cu cine a fost făcut legământul în Eden, și de cine depindea el? Gen. 3 : 15; Isa. 55 : 11; Rom. 16 : 20. (b) Ce asigurare avem noi când Dumnezeu face un legământ? Evr. 6 : 17, 18; Ier. 4 : 28; Iov 23 : 13, 14.
147 1 (a) Când a dat Iehova mai multă lămurire cu privire la „Sămânța" promisă, și prin ce mijloace? Neem. 9 : 7, 8. (b) Care era linia urmașilor lui Abraam dela Noe, și locul său de naștere, și ce înseamnă numele său? 1 Cron. 1 : 24—27.
147 2 (a) Cum a învățat Abraam despre eliberarea printr'o „Sămânță", și care din calitățile sale îi plăcea lui Dumnezeu? Evr. 11 : 6, 8, 9; Rom. 4 : 13. 20. (b) Ce porunci dădu Dumnezeu atunci lui Abraam?
148 1 Ce promisiune remarcabilă făcu Iehova lui Abraam

pe când era încă în Mesopotamia? Gen. 18: 18; Mica 7: 20: Fapte 3 : 25.
148 2 (a) Prin ce canal urmau să vină binecuvântările la toate familiile pământului, și ce arată că binecuvântarea nu va fi în mod automat? Gen. 26 : 24; Deut. 28 : 2, 15. (b) Pentruce și la ce a fost schimbat numele lui Abraam? Gen. 17 : 5 *marginală;* Rom. 4 : 17.
149 1 (a) Despre cine și în ce privință era Abraam un tip sau o icoană, și al cui nume urma să fie mare? 1 Cor. 10 : 11; Rom. 15 : 4; Mal. 1 : 11; Ezech. 36 : 22; Ps. 106 : 8. (b) Pentruce a fost schimbat numele soției lui Abraam? Gen. 17 : 15, 16, *marginală;* Gal. 4 : 22, 23, 26—28, 31.
149 2 Care era factorul decisiv care l-a adus pe Abraam în legământ cu Dumnezeu, și cum este numit acest fel de legământ? Rom. 1: 17; 4: 3; Gen. 15: 6 18; Neem. 9: 7, 8; Iac. 2 : 23, 26.
149 3 Cum și pentruce încerca Diavolul să păteze pe soția lui Abraam, Sara? Gen. 12 : 14—20; Ps. 105 : 14. (b)) Ce cale urma Abraam în timp ce era în țară străină? Gen. 13 : 12, 13; 14 : 22—24.
150 1 Ce este demn de observat cu privire la Regele Melchisedec, și cari împrejurări îl conduseră la întâlnirea sa cu Abraam? Gen. 14 : 11—20.
151 1 Ce făcu și ce zise Melchisedec cu ocazia acestei întâlniri, și ce făcu Abraam în schimb? Evr. 7 : 6, 9, 10.
151 2 (a) Despre ce era această întâmplare profetică? Evr. 5 : 6, 10. (b) Ce speranță ne dă aceasta, așa după cum este expusă la Evrei 6 și 7 cu privire la Melchisedec? Isa. 32 : 1. (c) Ce înseamnă numele „Melchisedec" și „Rege al Salemului"? Zah. 6 : 13; Isa. 9 : 6.
152 1 (a)Sub ce împrejurări încercătoare de credință s'a născut Isaac, și pentruce se zice că era „născut după spirit"? Evr. 11 : 11, 12; Gen. 17 : 17, 19; 18 : 10—12; 21 : 1—3. (b) Cum încercase Diavolul să păteze „Sămânța"? Gen. 20 : 2—16.
153 2 In relațiunile familiare dintre Abraam, Sara și Isaac. ce preumbrește fiecare din ei? Isa. 54 : 1,5; Gal. 4 : 26—28.
154 1 (a) Care era instrucțiunea de timpuriu a lui Isaac? Deut. 6: 6, 7; 11: 19, 21; 4: 9; 32: 46; Prov. 22: 6; Ef. 6 : 4; Ps. 78 : 4; Isa. 38 : 19; Ioel 1 : 3. (b) Cum a fost adusă marea probă asupra lui Abraam și asupra fiului său, Isaac și în ce scop? Gen. 22 : 1—6; 1 Ioan 4 : 9; Rom. 3 : 32.
154 2 (a) Cum urma să fie adusă jertfa, și care era atitudinea lui Isaac față de aceasta? Gen. 22 : 7—9; Ioan 10 : 17. (b) Ce acțiune finală a lui Abraam dovedi credința sa, și

care a fost îngrijirea lui Dumnezeu pentru a complecta jertfa? Evr. 11 : 17—19; Gen. 22 : 10—14, *marginală*.

153 [1] (a) Ce asigurare dădu atunci îngerul lui Iehova lui Abraam, pentru a complecta declarația legământului? Gen. 26 : 3—5. (b) Ce arată această exprimare în ce privește libertatea și „sămânța" promisă? Gal. 3 : 7—9, 26—29; 4 : 28; Luca 1 : 73, 74.

155 [2] Ce condițiune este pusă înainte în traducerea *Rotherham* pentru primirea binecuvântării, „Astfel, toate națiunile pământului se vor binecuvânta în sămânța ta"? Ioan 3 : 36.

155 [3] Ce preumbrește în mod corect drama lui Abraam și a lui Isaac pe Muntele Moria? Evr. 1 : 2. 3; 5 : 5—10.

CAPITOLUL XIV

Dreptul de întâia naștere a libertății

157 [1] Prin cine și cum s'a hotărît ca dreptul de întâia naștere pentru promisiunea făcută lui Abraam să fie dat celui în drept? 1 Pet. 1 : 21; Mat. 22 : 32; Luca 1 : 70—74; Evr. 6 : 13, 14.

157 [2] Pentruce rămăsese Isaac singur până acum, și prin ce procedură ajunse servul casei la casa miresei în perspectivă? Gen. 24 : 1—32.

158 [1] Cum arătară rudele lui Abraam că ei pricepură voința Domnului; cum se întâlniră Rebeca și Isaac, și pentruce nici un preot n'a celebrat ceremonia căsătoriei? Gen. 24 : 33—65; Ioan 3 : 29.

158 [2] Ce arată pe mai departe faptul, în ce privește „sămânța", că Isaac și-a luat o soție, pe cine preumbrește fiecare și ce preumbrește unirea lor? Gen. 26 : 4; 1 Cor. 12 : 12—14; Apoc. 19 : 7; 21 : 9.

159 [1] Ce dovedește că Christos Isus este „Sămânța", și cum sunt asociații Săi făcuți o parte a Sămânței? Rom. 8 : 14—17; Fapte 26 : 18; Gal. 4 : 5—7.

159 [2] (a) Pentruce nu era declarat în legământul abraamic numărul asociaților lui Christos Isus, Sămânța, și când a fost acesta descoperit? (b) Ce dovadă există în ce privește pe cine preumbreau într'adevăr Isaac și mama sa? Isa. 54 : 13; Ioan 6 : 45; 1 Ioan 3 : 1—3.

160 [1] In ce privește urmașul soției lui Isaac, cum arătă Dumnezeu că El știa înainte și predestinase pe acela pe care îl va folosi în legătură cu legământul Său? și cine s'a opus deciziei lui Dumnezeu? Rom. 8 : 28—30; Ef. 1 : 5, 11; Fapte 2 : 23; 1 Pet. 1 : 2.

161 [1] Cum se deosebea calea lui Esau de acea a lui Iacob, cum arăta Esau dispret pentru legământul lui Dumnezeu, și prin cari două lucruri luă apoi în posesiune dreptul de întâia naștere? Evr. 12 : 16; 11 : 8, 9; Isa. 41 : 8.

161 [2] Cum încercă Esau, în cele din urmă, să dispoședeze pe Iacob de binecuvântarea dreptului de întâia naștere, dar cum și în conformitate cu a cui voință a fost aceasta acordată celui în drept? Gen. 27 : 1—29; Isa. 46 : 9—11.

163 [1] Cum încerca Esau să-și pună în aplicare planurile sale, și cum se arată el pe mai departe ca nedemn pentru binecuvântare? Gen. 27: 30—41; 26 : 34, 35; 28 : 6—9; Deut. 7 : 1—3.

163 [2] Ce instrui Rebeca atunci pe Iacob să facă, și ce sfat și binecuvântare îi acordă Isaac? Gen. 28 : 1—5.

163 [3] Ce vis avu Iacob pe drum, ce arăta el, cum numi Iacob locul acela și ce jură el? Gen. 35 : 1—7. 15; Evr. 1 : 14.

164 [1] (a) Cum ajunse Iacob tată și bogat în Siria? Gen. 31 : 41 (b) Cari erau împrejurările, înainte de întâlnirea sa cu Esau, sub cari numele lui Iacob a fost schimbat, și pentruce această schimbare? Gen. 32 : 22—30; Osea 12 : 3—5.

165 [1] Cum își îndeplini Iacob jurământul său făcut la Bethel, și ce întâmplări avură loc cu ocazia vizitei sale de ducere și întoarcere dela Bethel? Gen. 28 : 20. 21; 35 : 6—20, 27, 28.

165 [2] Cum sună versiunile lui King James, Douay și Rotherham, în comparație, în ce privește Genesa 35 : 29, cu privire la moartea lui Isaac? Gen. 25 : 8, trei versiuni.

165 [3] Ce doctrină falsă a religiei desaprobă această comparație? și ce i se întâmplă lui Isaac după moarte? Ps. 89 : 48; 115 : 17; Ecl. 9 : 5, 10; Ioan 3 : 13.

166 [1] Ce întemeie Esau și urmașii lui, dar cum continuă Iacob să urmeze pe calea lui Abraam și a lui Isaac? Gen. 36 : 6—9, 15, 31, 40.

166 [2] In conformitate cu darea de seamă despre aprobare la Evrei 11, pentruce nu-I este rușine lui Dumnezeu să se numească Dumnezeul lui Abraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacob, și ce a pregătit El pentru ei? 2 Cor. 5 : 7; 1 Ioan 2 : 15; Evr. 10 : 38, 39.

167 [1] Ce este „cetatea" pe care Dumnezeu o pregătise pentru ei, și printre cine sunt ei înșirați pentru credința și faptele lor? Mat. 3 : 11; Ps. 45 : 16; Isa. 32 : 1; 1 Pet. 1 : 7-9

CAPITOLUL XV

O națiune liberă născută

168 [1] Ce descopere un nume așezat asupra unei creaturi de către Dumnezeu? și ce este arătat prin schimbarea numelui lui Iacob? Gen. 17 : 5, 15, 16, *marginală*.

168 [2] Din ce urma să fie liberă naţiunea lui Israel, ce fel de guvern urma să aibe şi ce era preumbrit prin aceasta? Ex. 3 : 7, 8; Deut. 28 : 13; 1 Cron. 29 : 23; Ps. 119 : 45; 1 Pet. 2 : 9, 16.

169 [1] Cum căuta Satan Diavolul să combată scopul guvernului lui Dumnezeu prin cei zece fraţi vitregi ai lui Iosif? Gen. 37 : 3—11, 18—20, 24, 28, 36; Fapte 7 : 9.

169 [2] Cum urmărea vrăjmăşia Diavolului pe mai departe pe Iosif în Egipt, şi la ce poziţie la timp nimerită a fost el înălţat, în cele din urmă, pentru integritatea sa faţă de Dumnezeu? Gen. 39 : 7—23; 41 : 14—16, 25—32, 38—55; Ps. 105 : 16—22; Fapte 7 : 9—11.

169 [3] (a) Datorită foametei, cum a fost Iosif din nou reunit cu tatăl său şi cu fraţii săi în Egipt? Ps. 105 : 23; Fapte 7 : 11—15. (b) Ce îngrijire făcu Iosif pentru fraţii săi, pentru tatăl său şi pentru casele lor pentru restul de timp ce mai rămăsese din foamete? şi cum administră el afacerile spre binele Egiptenilor?

170 [1] Pentruce a fost făcută această dramă profetică şi darea de seamă despre ea păstrată până astăzi? şi până la facerea cărui lucru de către Mai Marele decât Iosif toate planurile prezente de după războiu pentru libertate se vor dovedi zădarnice? Rom. 15 : 4; 1 Cor. 10 : 11; Ps. 34 : 12—14; 146 : 3—5; Isa. 65 : 13, 14; Ier. 17 : 5—8.

171 [1] Ce a făcut Israel (Iacob) sub conducerea lui Dumnezeu şi ca unealtă a Sa faţă de fiii săi înainte de a muri? Gen. 47 : 28; 49 : 1—33; Amos 3 : 7; Evr. 11 : 21.

171 [2] Cum arătă Israel sub inspiraţiune prin care seminţie va veni domnitorul promis al Guvernului teocratic? şi despre ce este semnificativ numărul seminţiilor lui Israel? Ps. 60 : 7; 1 Cron. 5 : 2; 28 : 4.

172 [1] Care era starea în ce priveşte libertatea copiilor lui Israel înainte de moartea lui Iosif? şi cum schimbase Diavolul stările pe vremea când se născu Moise? Gen. 47 : 11, 12, 27; Ex. 1 : 7; Deut. 26 : 5; Ex. 1 : 8—14, 16; 2 : 1, 2; 6 : 16, 18, 20.

172 [2] Cum a ajuns copilul evreu Moise să fie crescut în curtea lui Faraon? şi cum s'a întâmplat că el a fost obligat să se ocupe cu păstoritul în Arabia? Ex. 2 : 3—22; Fapte 7 : 17, 30; Evr. 11 : 23—27.

173 [1] (a) La ce timp hotărît şi cu ce miracol alese Iehova pe Moise ca unealtă a Sa pentru eliberarea lui Israel? Gen. 15 : 13, 14; Ex. 2 : 23—25; 3 : 1—13; Fapte 7 : 30—35. (b) Cu ce destăinuire a numelui Său trimise Iehova pe Moise în misiunea sa divină? Ex. 6 : 2—8.

174 [1] (a) Înaintea cui apăru Moise mai întâi, şi ce primire avu el la Faraon, şi cu ce consecinţă pentru Egipt? Ex. 4 : 27—31; Ps. 105 : 26—35. (b) După cum declarase lui Faraon, pentruce permise Dumnezeu Diavolului să rămână până astăzi? Iov 1 : 6—12; 2 : 1—7; Rom. 9 : 17.

174 [2] (a) Care era cea de a zecea plagă peste Egipt, şi cum scăpaseră Israeliţii de ea? Ex. 12 : 3—13; Evr. 11 : 28. (b) În ce relaţiune cu Iehova aduse stropirea cu sângele mielului de Paşte pe naţiunea lui Israel? şi despre ce era aceasta un tip, sau un simbol? Ex. 24 : 8; Ier. 31 : 31—34; Mat. 26 : 27, 28; Marcu 14 : 23, 24.

175 [1] (a) Cum eliberă Iehova pe Israeliţi din Egipt şi de armatele următoare ale lui Faraon? Ex. 12 : 29—33; 13 : 21, 22; 14 : 21—30; Evr. 11 : 29. (b) În mijlocul cărei cântări de biruinţă conduse Moise atunci pe Israeliţi? şi sub ce obligaţiune era naţiunea acum?

176 [1] Cum erau Israeliţii aprovizionaţi în mod miraculos cu pâine, şi în legătură cu aceasta care zi a fost observată ca deosebită? Ex. 16 : 13—25; 31 : 13—17; Ezech. 20 : 12.

177 [1] (a) Când ajunseră Israeliţii la Muntele Horeb sau Sinai, ce zise Iehova către naţiunea nou născută, şi ce răspunse ea? Ex. 19 : 8. (b) Care este esenţa celor zece porunci pe cari Iehova le declară lui Moise pe Muntele Sinai? Ex. 20 : 1—17.

177 [2] (a) Cum a fost inaugurat legământul legii faţă de Israeliţi? Ex. 24 : 3—8; Evr. 9 : 18—20. (b) Ce instrucţiuni pe mai departe dădu Iehova lui Moise pe Munte? Ex. 25 : 8; 29 : 1, 41; Lev. 16 : 29, 30.

178 [1] (a) Ce stare găsi Moise când veni jos de pe Munte? şi ce era acţiunea sa, şi cine răspunse pentru aceasta? Ex. 32 : 1—8, 19, 26—28. (b) Pentruce se sui Moise din nou pe Munte? şi ce era el obligat să facă după coborîrea sa şi pentruce? Ex. 32 : 30; 34 : 29—35; 2 Cor. 3 : 7, 13.

178 [2] (a) Când a fost instalat tabernacolul de închinare, şi cine erau instalaţi în serviciu acolo? Ex. 40 : 12—13, 31—33. (b) Pentruce este necesar pentru creştini astăzi să studieze şi să asculte aceste lucruri scrise mai demult? Ioan 5 : 39, 46; Rom. 15 : 4; 1 Cor. 10 : 11; 2 Tim. 3 : 16, 17; Ps. 119 : 105.

CAPITOLUL XVI

Formarea cărţii libertăţii

179 [1] După înfrângerea Amalechiţilor, ce poruncă arată autoritatea divină în ce priveşte scrierea Cărţii Libertăţii şi păs-

trarea acesteia? Deut. 25 : 17—19; Mat. 4 : 4; Ioan 5 : 16, 39, 46, 47.

178 [2] Ce poruncă pe mai departe dădu Iehova lui Moise în ce privește scrierea unei dări de seamă? Ex. 24 : 4; Deut. 17 : 18—20; 31 : 19, 22, 24—26.

178 [3] Pentruce timp particular era scrisă această dare de seamă, pentru cine și pentruce scop? Hab. 2 : 2, 3; Ps. 102 : 18; Rom. 4 : 23, 24; 1 Pet. 1 : 10—12.

178 [4] (a) Cum diferă formarea acestei cărți a libertății de aceea a altor cărți? 2 Pet. 1 : 20, 21. (b) Cui i s'a dat cinstea de a începe sacra ei dare de seamă? Luca 24 : 27; Ioan 1 : 45.

180 [1] Pentruce nu lăsă Dumnezeu ca educația în cuvântul Său să fie supusă tradiției, și pentruce era necesar ca El să păstreze darea de seamă scrisă? Mat. 5 : 18, 19; 24 : 35; Ier. 36 : 23—32; 1 Pet. 1 : 23; Prov. 2 : 7, 8.

180 [2] Unde se face prima dată mențione în Biblie despre o carte, și cum erau transmise în mod evident dările de seamă până la Moise?

181 [1] Datorită suprapunerii vârstei patriarchilor, cum a putut fi transmisă tradiția orală repede dela Adam până la Moise? — Vezi harta cărții la pagina 131.

181 [2] Ce dovadă există prin Isus că Iehova a trimis puterea Sa nevăzută ca să ajute slaba memorie a omului în legătură cu păstrarea dărilor de seamă corecte? 2 Sam. 23 : 2; Ioan 17 : 11, 14, 15, 17, 19.

182 [1] (a) Când încetă tradiția orală, și cum era atunci informațiunea transmisă mai departe? 2 Tim. 3 : 15—17. (b) Cine făcu prima dare de seamă scrisă a legii lui Dumnezeu, și în ce limbă?

182 [2] (a) Cine scrise primele cinci cărți ale Bibliei, și cum se numeau ele? Ioan 5 : 46, 47; Neem. 8 : 1—3. (b) Pe cine alcătuieva lăsă Dumnezeu, în conformitate cu darea de seamă, mai ales să scrie, și ce dovadă scrisă avem noi despre existența diferitelor cărți ale Bibliei?

183 [1] (a) Cine erau scriitorii? și când își făcură ei apariția? (b) Când și pentruce a fost necesar de o mărită copiere a Scripturilor, și ce dovedește că canonul ebraic era complect pe vremea lui Isus? Luca 24 : 44—46; Ioan 5 : 39.

183 [2] (a) Ce se înțelege prin Scripturile canonice? (b) Ce sunt Apocrifele? (c) Pentruce nu este potrivit a despărți Biblia într'un Testament Vechiu și într'un Testament Nou?

184 [1] La ce eroare religioasă a dus despărțirea Bibliei în Vechiul și Noul Testament? 2 Tim. 3 : 15—17; Ezech. 33 : 8; Dan. 11 : 40; 12 : 4.

184 [2] Ce argumentează religioniștii deoarece Isus nu a dat nici o poruncă ucenicilor Săi să scrie în folosul Său, și cum desaprobă faptul inspirației și neschimbăciunii lui Dumnezeu argumentul lor? 2 Tes. 3 : 14; Col. 4 : 16; Rom. 1 : 1, 2; 1 Tes. 5 : 27.

185 [1] Ce dovezi scripturale există că Dumnezeu a poruncit deasemenea să fie scrise Scripturile Grecești? 2 Pet. 3 : 1—4; Fapte 1 : 8; 1 Ioan 1 : 4, 5; Iuda 3; Fapte 10 : 40—42.

185 [2] (a) Când a fost terminat și încheiat canonul întregii Biblii? (b) Ce sunt manuscriptele? Se poate găsi oarecare din manuscriptele originale astăzi? Ce eforturi s'au depus spre a distruge copiile acestor sacre dări de seamă, și pentruce au fost acestea zadarnice?

186 [1] (a) Pentruce s'au făcut traduceri ale Scripturilor originale în alte limbi? (b) Ce sunt „versiunile"? și cât timp a continuat facerea de copii după manuscripte? Gal. 6 : 11; 2 Tes. 3 : 17; Filim. 19.

187 [1] Câte copii după manuscripte și versiuni ale scrierilor apostolilor și ucenicilor posedăm astăzi și în ce limbi?

187 [2] Ce este un „codex", care este cel mai vechiu codex cunoscut, și ce conține el?

188 [1] Care era atitudinea Vaticanului față de cercetătorii acestui codex vechiu? și când au fost publicate cele dintâi ediții ale lui?

189 [1] Care manuscript este pus în rândul al doilea, unde a fost el găsit, când și prin cine? (b) Unde este astăzi? și care este conținutul lui?

189 [2] Care manuscript este pus în rândul al treilea, când a fost scris, unde este acum și ce conține el?

189 [3] Care versiune a fost revizuită în veacul al patrulea, cum a fost numită revizuirea și când a fost tipărită prima dată?

189 [4] (a) Când și de cine a fost tradusă prima dată Biblia în englezește? (b) Ce alte traduceri au urmat și care este cea mai populară dintre ele?

191 [1] Pentruce s'a făcut atâta investigațiune și criticism a manuscriptelor Bibliei originale grecești, cine s'a distins în mod deosebit în astfel de criticism textual, și dela ce concluzie porni el?

191 [2] (a) Ce societăți de Biblie au fost fondate de vreme după anul 1800? (b) Când a fost fondată societatea Watch Tower Bible and Tract Society? și cum a obținut ea *Diaglott-ul*?

191 [3] Cari sunt unele din caracteristicile și foloasele *Diaglott-ului*, dar acelea ale ediției Watchtower a Bibliei?

192 [1] Cine este în realitate păstrătorul cărții libertății, Biblia, și ce pretențiune defăimătoare este desaprobată prin cele de mai sus?

CAPITOLUL XVII

O Teocrație regală

193 [1] (a) Cât timp și sub a cui conducere călătoriră Israeliții prin pustie? Deut. 8 : 2; 29 : 5; Ex. 3 : 10—12. (b) Ce s'a făcut cu trupul lui Moise după moartea sa? și cine a urmat după el în poziția sa de serviciu? Deut. 34 : 5, 6; 31 : 14, 15, 23; 34 : 9; Iosua 1 : 1, 2, 5, 17.

193 [2] Pentruce scena schimbării la față de pe vârful muntelui nu dovedește că Moise ar fi viu și în cer, și ce mărturisește această schimbare? Ioan 3 : 13—15; Evr. 3 : 1—6; Mal. 4 : 4—6; Mat. 11 : 11; Fapte 2 : 34.

194 [1] Ce poruncă dădu Iehova poporului Său de legământ, când intră în Pământul făgăduinței? și pentruce era războiul purtat de ei teocratic și drept? Ex. 23 : 24, 33; Deut. 7 : 2, 16, 25.

194 [2] (a) Cât timp a trecut dela intrarea lui Israel în Pământul făgăduinței până la începerea împărției țării, și ce procedură urmară Israeliții cu privire la legământul lor în timpul vieții lui Iosua și a colegilor săi bătrâni? Num. 10: 11, 12; 13: 1—3, 5, 8; Iosua 13: 1—3 7; 14: 1, 5—7, 10; Fapte 13: 18, 19; Jud. 2: 7. (b) În ce mod preumbrește Iosua pe Christos Isus? Evr. 11: 30, 31; Iosua 6: 2, 20, 27; 3: 18, 26; 10: 10—15; 11: 15.

195 [1] A cui prezență în țară punea în primejdie libertatea Israeliților după vremea lui Iosua, și ce se dovedește religia a fi? Jud. 3: 1—7; Ps. 106: 34—38; 2 Regi 17: 7—12.

195 [2] Când și sub ce împrejurări ridică Iehova judecători pentru Israeliți? Jud. 2 : 16—19; 3 : 9, 15; 1 Sam. 12 : 9—11.

196 [1] Cu ce cerere veniră copiii lui Israel la profetul Samuel și pentruce? și ce instrui Iehova pe Samuel să facă? 1 Sam. 8 : 5, 6; 12 : 12.

196 [2] (a) Cine a fost primul rege al lui Israel, și pentruce a fost luat regatul dela el? Fapte 13 : 21; 1 Sam. 9 : 27; 11: 15; 15: 11, 22, 26. (b) Pe cine unse Domnul ca să ia locul lui Saul, și prin ce împrejurare îl făcu Dumnezeu proeminent (vestit)? 1 Sam. 16 : 11—13: 17 : 38—51; Fapte 13 : 22.

197 [1] Ce cale a apucat Saul după ce pierdu spiritul Domnului, și cu ce rezultat final? 1 Sam. 18: 10, 11, 29; 28: 6—8; 31 : 1—6; 1 Cron. 10 : 13, 14.

197 [2] (a) În ce mod dovedi David, în ciuda slăbiciunii sale, că era un om după inima lui Dumnezeu? 2 Sam. 2 : 1, 4; 5 : 1—5; 12 : 9, 13; 24 : 1, 10, 14, *marginală*. (b) Care era tipul organizațiunii principale a lui Iehova. și cum deveni ea atare? 2 Sam. 5 : 6—9; Ps. 132 : 13, 14, *A.R.V.*; Isa. 2 : 3.

198 [1] Când și cui i s'a aplicat profeția din psalmul 2: 1—7, și pe ce fapte istorice cu privire la Sion este bazată? 2 Sam. 5: 17—25; 1 Cron. 14: 11—16; Iosua 10: 10; Isa. 28: 21.

199 [1] (a) Ce întâmplări făcură ca închinarea lui Iehova să vină în legătură cu Sionul cel tipic? 1 Sam. 4 : 10, 11; 6 : 1, 2; 7 : 1, 2; 1 Cron. 13 : 5—8, 13, 14; 2 Sam. 6 : 12—15. (b) Când și unde a fost prezentată tipica Teocrație regală în fidelă asemănare cu viitorul guvern teocratic prin Christos? Apoc. 14 : 1—3; Evr. 12 : 22—24; Isa. 52 : 7, 8, *A.R.V.*

199 [2] (a) Pentruce i-a fost refuzat lui David privilegiul de de a clădi templu pentru chivotul Domnului? și cui i-a fost dat acest privilegiu? 1 Cron. 28 : 3; 1 Regi 5 : 2—5. (b) Ce legământ făcu Iehova cu David în acest timp, și ce garanta acesta? Ps. 89 : 34—37; Luca 1 : 31—33.

200 [1] Când începu Solomon clădirea templului, și despre ce este aceasta tipic? 2 Cron. 3 : 1, 2; Luca 3 : 21—23; 19 : 41, 45, 46.

201 [1] (a) Ce întâmplări marcară dedicația (sfințirea) templului pe Muntele Moria, și cine veni să se închine acolo? 2 Cron. 7 : 1—3, 9; 1 Regi 8 : 41—43; 10 : 1. 24. (b) Cum erau preumbrite atunci stările Noului Lumi libere de sub domnia lui Christos? Ps. 72 : 4—8, 13 14; Mica 4 : 3—5; Apoc. 21 : 2—4.

201 [2] Ce se întâmplă cu națiunea celor douăsprezece seminții după domnia de patruzeci de ani a lui Solomon, și cum era afectat legământul pentru împărăție? 2 Sam. 19 : 43; 1 Regi 11 : 30, 31; 12 : 16, 17; 2 Regi 17 : 6, 20—23.

202 [1] Ce profeție cu privire la împărăție a fost rostită de către Ezechiel împotriva ultimului rege care ocupa tronul la Ierusalim și pentruce? 2 Cron. 36 : 11—13, 17.

202 [2] (a) Pentruce nu părăsi Iehova pe poporul Său de legământ, la răsturnarea Teocrației tipice? (b) Pe cine aștepta legământul lui Iehova cu David acum, și cum a fost aceasta prezis de către Iacob? Ps. 132 : 11; Fapte 2 : 29—33.

203 [1] Cari două perioade începură cu distrugerea templului și a orașului Ierusalim? 2 Cron. 36 : 19—21; Ier. 25 : 11, 12, marginală; Luca 21 : 24; Dan. 9 : 1, 2.

CAPITOLUL XVIII

„Șapte timpuri"

204 [1] Care era a treia putere mondială notată în istoria biblică, cine a fost primul domnitor și cum l-a întrebuințat Dumnezeu pe el? 2 Regi 24 : 1, 6, 10—17; Dan. 1 : 1—6; 2 Regi 25 : 1—10; Ier. 39 : 1, 2, 6—9.

204 [2] Ce scrise Nebucadnețar cu privire la semnele și minunile lui Dumnezeu, și pentru cine reprezintă aceasta interes? Luca 2 : 14, *Douay;* Tef. 2 : 3.

205 [1] Ce-l chinuia pe rege, și către cine se adresă el în cele din urmă și pentru ce motiv? Dan. 1 : 20; 2 : 27, 28; 4 : 4—9.

205 [2] Care este esența complectă a visului lui Nebucadnețar, așa după cum este relatat la Daniel 4 : 10—17?

206 [1] După Daniel, ce prezicea visul în ce-l privea pe rege, și ce va ști regele din experiență? Dan. 4 : 18—26.

206 [2] In armonie cu visul lui Nebucadnețar, ce apăru înaintea lui, cât timp a durat, și cum au fost aceste întâmplări folosite de Domnul? Dan. 4 : 27—37.

206 [3] Cum arată atât profețiile lui Isaia cât și ale lui Ezechiel ce era preumbrit prin marele copac, pe care Nebucadnețar îl văzu? Ezech. 31 : 3—14.

207 [1] Cum și de cine a fost pierdută dreapta suveranitate, cum a fost ea ținută suspendată, cui a fost dată, și cum era aceasta preumbrit în visul lui Nebucadnețar? Gen. 6 : 14. 15; Ex. 9 : 16; Ezech. 21 : 27; Ioan 14 : 30; Rom. 16 : 20; 2 Cor. 4 : 4.

208 [1] Ce mărturisește trunchiul vița al copacului în legătură cu suveranitatea omenirii și cu guvernul teocratic? Ioan 18 : 36; Fapte 1 : 6, 7; 3 : 20, 21.

209 [1] După ce perioadă de timp putea întemeia Dumnezeu împărăția Sa peste oameni, începu această perioadă în Eden, și ce va urma imediat după aceasta? Dan. 4 : 36, 37.

209 [2] Când trebue să înceapă cele „șapte timpuri", pentruce atunci, și pentruce sunt aceste timpuri, timpurile „păgânilor"? 1 Cron. 29 : 23; Ezech. 21 : 25—27.

210 [1] In ce mod dă Apocalips 12 : 6, 14 îndreptarul pentru durata celor „șapte timpuri", și cum concordă socotirea zilelor și lunilor de pe vremea lui Noe cu socotirea timpului împlinirii în mic a visului asupra lui Nebucadnețar?

210 [2] (a) In ce mod dă profeția lui Ezechiel regula de măsurat pentru adevărata durată a celor „șapte timpuri"? (b) In ce an distruse Nebucadnețar Ierusalimul, când începu acel an și când se sfârși?

211 [1] Cum arată marele Păstrător al timpului cele „șapte timpuri" păgâne în ce privește începutul și sfârșitul lor, ce dată de expirare este clar arătată, și ce trebuia să se aștepte până la acea dată? Luca 21 : 27—31.

211 [2] Ce arată trunchiul copacului legat, cu privire la dreapta suveranitate? și ce ar însemna ocuparea locului vacant în ce privește Guvernul teocratic și guvernele păgâne? Ps. 2 : 1, 12.

211 [3] Cine este „cel mai de jos dintre oameni" căruia îi este dată suveranitatea, și în ce fapte cu privire la el și la urmașii săi este aceasta scoasă în evidență? Ps. 22 : 1—8; Mat. 21 : 42; 1 Pet. 2 : 6—8, 19—25.

212 [1] Când apare luarea puterii de către Dumnezeu și Christos, împreună cu mânia națiunilor, și pentruce nu avu aceasta loc la prima venire a lui Christos sau la suirea Sa la Cer? Fapte 1 : 6, 7, 9—11.

CAPITOLUL XIX

Regele libertății apare

214 [1] (a) Ce timp cu privire la Mesia raportează Daniel așa după cum i-a fost prezis lui de către îngerul Gabriel? Ioan 1 : 41, *marginală.* (b) Care este adevărata durată a celor 69 de săptămâni în profeție, când începură ele și când se terminară? Gen. 29 : 13, 20, 27, 28; Deut. 18 : 15; Ioan 4 : 25, 26.

214 [2] (a) La ce timp și cui anunță Gabriel nașterea înainte mergătorului și aceea a lui Mesia? Isa. 9 : 6, 7. (b) Ce se înțelegea prin cuvintele lui Gabriel către fecioară cu privire la sfântul ce se va naște? Mat. 1 : 16; 2 : 1.

215 [1] Ce și cum informă îngerul Domnului la o dată mai târziu pe Iosif, și ce profeție trebuia să se împlinească prin această naștere? Luca 2 : 21.

215 [2] (a) Unde era necesar pentru Iosif și Maria ca să meargă pentru nașterea copilului, și cum este determinat anul nașterii? Luca 2 : 1—3; 3 : 21—23. (b) Ce timp al anului era, cum a fost făcută anunțarea la păstori și ce fel de oameni erau ei? Fapte 7 : 43; Amos 5 : 26; Mat. 2 : 1—10.

216 [1] Ce anunțare și semn dădu îngerul păstorilor, și ce demonstrațiune îngerească urmă după aceea? Mica 5 : 2; 1 Sam. 20 : 6; Luca 2 : 4, 15—20.

216 [2] (a) Cum numesc „trinitarienii" nașterea lui Isus, și în consecință pe Maria, mama Lui, și cum este una ca aceasta desaprobată de cuvintele lui Gabriel? Ioan 20 : 31; 10 : 36; Gal. 4 : 4. (b) Dacă ar fi fost intenționată încarnarea Fiului lui Dumnezeu, ce ar fi fost cu totul inutil (ce

nu era necesar), şi cum ar fi putut El să apară pe pământ? Gen. 6 : 2, 4; Luca 1 : 26—29.

217 1 (a) Cum desaprobă scripturile dela Ioan 1 : 14 şi 2 Pet. 1 : 13, 14 o încarnare? Evr. 2 : 7, 9, 14. (b) Cum dovedeşte Filipeni 2 : 5—8 că Fiul lui Dumnezeu nu era un spirit în trupul unui sugaci? Rom. 8 : 3, 11; 2 Cor. 8 : 9.

217 2 (a) Pentruce nu arată însemnătatea numelui „Emanuel" o încarnare? Ioan 3:42; Rom. 3:31, 32; 2 Cor. 5:19. (b) Cum nu dovedeşte însemnătatea numelui „Isus" o încarnare? 1 Ioan 4:14; 2 Pet. 1:17.

218 1 Pentruce nu dovedeşte numele „Iehova, neprihănirea noastră" la Ieremia 23:5, 6 că Iehova şi Isus ar fi una în persoană? Ier. 14:9; 15:16, *A.R.V.*

218 2 (a) Cum nu reuşeşte redarea autentică a textului grecese dela 1 Timotei 3:16, să dovedească că Isus ar fi „Dumnezeu încarnat"? 1 Ioan 4:1—3; 2 Ioan 7, *Diagl.* (b) Cum începă corecta redare a textului dela Fapte 20:28, aşa după cum se găseşte în versiunile *Diaglott* şi *Rotherham,* ideia încarnării? 1 Pet. 1:18, 19; Rom. 5:8—10, *Diagl.*

219 1 (a) Pentruce a fost numit copilul „Isus", şi pentruce nu putea Iehova să mântuiască pe oameni prin moarte? (b) Pentruce putea Isus să facă aceasta, şi cum dovedeşte aceasta răsplata Sa pentru credincioşie? 1 Cor. 15:3, 4; Rom. 6:9, 10.

219 2 Intrucât legile lui Dumnezeu sunt perfecte şi juste, pentruce trebui ca Isus să fie născut o creatură umană, spre a mântui pe aceia sub condamnarea la moarte, datorită păcatului lui Adam? Rom. 5:11, 12, 21; 1 Cor. 15:21, 22.

220 1 (a) Ce preţ de răscumpărare era necesar, pentru a răscumpăra pe cei ce cred şi pe cei ascultători dintre urmaşii lui Adam? şi cum dovedeşte această îngrijire că Isus nu era un „Dumnezeu-om"? Ps. 49:7; 1 Cor. 6:20; Evr. 9:12, 14. (b) Cum sprijineşte Isaia 53:12 că Isus era muritor pe pământ, şi deaceea nu Dumnezeu? Marcu 15:27—30; Luca 22:37; Fapte 8:32—35.

221 1 Pentruce nu putea Isus să fie numit fiul lui Adam, dar pe drept, „Fiul omului"? Mat. 16:13—16; Ioan 8:28; Evr. 2:9; 5:8,9.

221 2 Pentruce nu era sugaciul Isus numit Christos, şi când va apare „Christos" sau „Prinţul Mesia"?

222 1 Cum dovedeşte destinul lui Isus de a fi fost Mesia sau Christos, ce era scopul Său principal de a veni pe pământ? Isa. 9:6, 7; Luca 23:2; Marcu 15:32; 1 Cor. 15:25—28.

222 2 Ce acuză falsă a lui Satan veni Isus să înfrunte pe

pământ? şi prin păstrarea integrităţii în probă, ce făcu şi dovedi Isus? Evr. 2:16—18; 4:14, 15.

222 3 (a) Când Isus ajunse în vârstă de 30 de ani ce cale apucă El, şi ce avu loc la simbolizarea acesteia prin botez? Mat. 3:13—17; Fapte 10:37, 38. (b) Ce argument copilăresc aduc religioniştii în legătură cu această manifestaţiune, şi pentruce nu este în conformitate cu faptele? Ioan 4:19—25; Fil. 2:9—11.

223 1 La ce a fost Isus născut la Iordan şi cum, şi aceasta din cauza că a fost luat în care legământ? Ps. 40:6—8; Evr. 10:5—12; 5:3—5.

223 2 (a) Despre ce acuzau cărturarii şi Fariseii pe Isus pentru iertarea păcatelor? Marcu 2:6, 7. (b) Pentruce putea Isus să ierte păcate, şi pentruce putea El să autorizeze pe apostolii Săi să lege sau să deslege păcate? 1 Pet. 2:21—24; Mat. 18:18.

224 1, 2 (a) Cum deveni Isus o creatură nouă şi, ca atare, în ce legământ a fost El luat ca „fiul lui David"? 2 Cor. 5:16, 17; Col. 1:18; Apoc. 1:5. (b) Ce era Isus atunci uns să fie, şi cum era El, prin urmare, numit sau intitulat de aci înainte? Fapte 4:26, 27; 5:31; Fil. 2:9—11.

225 1 (a) Astfel, cu ce întâmplare se sfârşiră cele 69 de săptămâni de ani din profeţia lui Daniel? Luca 3:21—23; 2 Tim. 1:9, 10; Evr. 9:26, 28. (b) Pentruce venise Mesia, Prinţul, după propriul răspuns al lui Isus la întrebarea domnitorului Roman? Isa. 55:4; 1 Tim. 6:13.

225 2 (a) Cum înfruntă Isus ispitele lui Satan, şi ce era El hotărît ca să câştige? Mat. 13:45, 46; Luca 4:1, 13, 14. (b) Cine este Regele libertăţii, şi ce va însemna domnia Sa pentru om? Ioan 8:36; Gal. 5:1; Apoc. 20:1—3.

CAPITOLUL XX

Dela moarte la nemurire

227 1 Ce veste de bucurie se grăbi Andrei să spună lui Simon Petru, fratele său, şi cum auzise el despre aceasta? Ioan 1:29, 35—39; 1 Pet. 1:18, 19.

227 2 (a) Ce porunci Isus ucenicilor Săi să caute mai întâi, şi cum le dădu El exemplu? Mat. 6:33. (b) Care era însărcinarea Sa şi în ce mod o duse El la împlinire? Mat. 4:23; 9:35.

228 1 (a) Pentruce nu alese Isus pe cărturarii învăţaţi şi pe Fariseii sau pe doctori în drept ca să fie apostolii Săi? Mat. 9:3, 4; 12:38, 39; 15:1—9; capitolul 23; 9:17. (b) Pe ciue alese El şi ce instrucţiune cu privire la lucruri de primă importanţă le dădu El? Marcu 1:16—20; Fapte 4:13.

228 [2] Cine discernu Satan pe Isus a fi, ce hotărî el să facă, şi pe cine întrebuinţă el pentru executarea acestui plan? Mat. 4:1—10; 21:38, 45; Ioan 8:38—43; 11:47, 48, 53; Fapte 4:27.

229 [1] Cum a fost prezentată Piatra aleasă a lui Dumnezeu naţiunii lui Israel 3½ ani după ungerea lui Isus, şi care era reacţiunea religioasă la aceasta? Mat. 21:1—16; Luca 19:33—48.

229 [2] Ce instituí Isus la sărbătoarea Paştelor anului 33 d. Chr., şi ce declaraţie făcu El acolo cu privire la legământul pentru Împărăţie? Mat. 26:26—29; Marcu 14:22—25.

230 [1] (a) Sunt Isus şi Tatăl Său una în persoană, egalitate, sau cum? Ioan 10:28—30; 1 Ioan 1:3; Ef. 4:3—6. (b) Ce rugăciune aduse Isus în noaptea Paştelor pentru unitatea ucenicilor, şi se extindea aceasta numai la apostoli?

231 [1] Ce se întâmplă cu Isus în grădina Ghetsimani şi după aceea, şi cum manifestau preoţii setea lor de sânge? Ioan 18:1—13, 38—40; Luca 23:4—23.

231 [2] Care era, atunci, chestiunea de discuţie, pentruce este ea de primă importanţă, şi cum muri Isus, arătând poziţia Sa cu privire la acea chestiune de discuţie? Mat. 27:36—50; 13:44—46; Col. 2:14, 15.

232 [1] Din cauza cărei cunoştinţe era Isus în stare să facă declaraţia dela Luca 23:46? Ps. 16:8—11, *A.R.V.*; Ioan 17:4, 5.

233 [1] Din cauza neliniştii sale, ce precauţiuni nebune făcu Satan pe contrarii religioşi să ia? şi servea aceasta scopului intenţionat? Ef. 1:19, 20; Luca 24:1—3; Ioan 20:1—5.

233 [2] (a) Ce experienţară paznicii religioşi la mormânt? Mat. 28:1—4, 11—15; Ioan 14:19. (b) Ce s'a întâmplat cu trupul lui Isus? Fapte 2:25—31.

233 [3] (a) Cum dovedeşte răspunsul la rugăciunea lui Isus la Ioan 17:5, că trupul Său de carne nu era acela în care a înviat? Mat. 28:16—18; Fapte 2:32, 33; Rom. 6:9. (b) Cum dovedeşte învierea pe care ucenicii Săi urma să o aibă, acelaş lucru? 2 Tim. 2:12; Fil. 3:10, 11.

234 [1] Fiind înviat în spirit, cum apăru Isus înaintea ucenicilor Săi? şi era aceasta neobişnuit? Mat. 28:9; Ioan 19:40; 20:5; Luca 1:11—13, 18, 19; 24:12, 36—40.

235 [1] Ce mărturiseşte Marcu 16:12 cu privire la aparitiile lui Isus, şi ce arată dările de seamă autentice despre aceasta?

235 [2] Care erau diferitele efecte ale aparitiei Sale în diferite forme, şi pentruce nu apăru El de loc? Luca 24:13—31 Ioan 20:11—18.

236 [1] (a) Cum dovedesc aparitiile lui Isus ucenicilor Săi la Marea Galileii şi la un munte în Galileia, că El nu apărea în trupul în care murise? (b) Cum apăru El lui Saul, mai târziu apostolul Pavel, şi cum nu apărea El ucenicilor Săi? Fapte 9:1—9; 22:7—9, 11; 26:12—16.

236 [1] Cum se poate spune că Isus este cel „întâi născut dintre morţi"? şi cine se împărtăşeşte cu El în „prima înviere"? Ioan 3:13; Fapte 2:34; 26:23; 1 Tes. 4:16.

CAPITOLUL XXI

Biserica oamenilor liberi

237 [1] Pentruce nu biruiră porţile Iadului împotriva Temeliei bisericii creştine, şi ce făgăduinţă dă aceasta ucenicilor lui Christos în confirmarea propriului Său cuvânt? Fapte 8:15, *marginală;* Rom. 6:5; 1 Cor. 15:54—57, *marginală.*

237 [2] Cine este marea Stâncă cerească pentru toată creaţiunea? şi ce temelie a pus El, pe care biserica trebuia să fie clădită? 2 Sam. 22:2, 3; Dan. 2:34, 35, 44, 45; Ps. 18:2, *A.R.V.;* 118:22, 23, *A.R.V.*

238 [1] (a) Ce este însemnătatea „bisericii"? şi de printre cine au fost luaţi primii membri ai bisericii lui Dumnezeu? Deut. 7:6—8; 2 Sam. 7:23, 24; Evr. 12:23. (b) Cum este biserica o creaţiune nouă, ce însemnă a fi un membru în ea, şi cum este ea asemănată celor douăsprezece seminţii ale lui Israel? Ex. 19:4, 5; 1 Pet. 2:9; 2 Cor. 5:16, 17; Iac. 1:18; Ier. 31:31—34.

239 [1] (a) La cine Îşi mărgini Isus predicarea şi activităţile Sale, şi din cine ar fi putut fi biserica compusă în întregime? Fapte 3:25, 26; Ioan 1:11, 12. (b) Cum ştia Isus dinainte că Israel se va poticni peste Stâncă? şi ce îngrijire pentru complectarea bisericii făcu El prin Petru? Isa. 8:14—16; Ps. 118:22; Rom. 9:27, 33; 11:5.

239 [2] Despre ce erau apostolii martori? şi când şi cum au fost ei şi alţi Iudei luaţi în legământul pentru Împărăţie? 1 Pet. 5:1; 2 Pet. 1:16.

240 [1] Ce avu loc în ziua de Rusalii, cum întrebuinţă atunci Petru prima „cheie", şi cu ce rezultate asupra celor ce sărbătoreau Rusaliile? Fapte 2:1—14, 37—40.

241 [1] Cum şi pentru câtă vreme era Petru legat dela orice întrebuinţare a celei de a doua „chei"? Ecl. 3:1; Isa. 14:27; Apoc. 3:7, 8.

242 [1] Când, faţă de cine şi cum întrebuinţă Petru cea de a doua „cheie"? Fapte 28:28; Rom. 2:10; Ier. 16:19.

242 [2] Cum confirmă cerul cele ce făcu Petru cu cea de a doua

„cheie", şi pentruce nu s'au făcut îngrijiri pentru succesorii lui Petru? Fapte 15:6—11; Apoc. 21:14.

243 [1] (a) Pentruce scop în armonie cu noul legământ cercetă Iehova prin Petru pe ne-Iudei cu mesagiul Împărăţiei? Ps. 106:8; 1 Sam. 12:22. (b) Care este dovada scripturală că trupul lui Christos acum nu are nicio schismă (desbinare), nici deosebiri naţionale sau rasiale? Col. 3:11; Rom. 2:11; Mat. 28:8; Deut. 10:17; 2 Cron. 19:7.

244 [1] Cine este capul bisericii, cine constituie „trupul bisericii", şi cum trebue ei să umble? Col. 4:5, 6; 1 Cor. 3:16; Ef. 5:15, 23, 27, 30, 32.

244 [2] Cari sunt treptele pe cari o creatură umană trebue să le urce şi care e procedura lui Dumnezeu cu ea, dacă urmează ca ea să fie botezată în „trupul lui Christos"?

245 [1] Cum dau dovada scripturile citate în partea de jos a paginii, cu privire la paşii făcuţi de creaturi cari câştigă calitatea de membru în „trupul-biserică"? Prov. 30:5, 6; Ps. 37:23; 119:133.

245 [2] Ce cale trebue să urmeze acei botezaţi în trupul-biserică, cât timp şi pentruce în conformitate cu Scripturile? 1 Cor. 11:1.

246 [1] Ce dovedeşte că ei nu sunt încă nemuritori, şi pentruce trebue ei să continue în credincioşie şi facere de bine? 2 Tim. 1:8—12; Evr. 3:14; 6:11, 12.

246 [2] Când primesc nemurire membrii „trupului-biserică" cari mor înaintea venirii lui Christos la templu, şi prin ce schimbare trebue ei să treacă? 1 Tes. 4:13—18.

247 [1] După apariţia Regelui la templu, desleagă aceasta pe rămăşiţă de orice obligaţiuni ale legământului? şi pentruce nu dorm ei în moarte?

247 [2] (a) Ce avertizează apostolii că va avea loc în scurt după moartea lor? Mica 3:5, 11; Mat. 7:15; 24:5, 24. (b) Cari sunt unele doctrine false introduse astfel de către religionişti? 1 Tim. 4:1—7; 6:20, 21; 2 Tim. 3:5; Isa. 29:13.

CAPITOLUL XXII

„Timpul sfârşitului"

248 [1] Ce întâmplare religioasă avu loc în anul 325 d. Chr. la Nicea şi cum a fost pusă temelia „bisericii de stat" şi a „creştinătăţii"? Fapte 5:29; 2 Cor. 6:14—17; Apoc. 17:1-5.

248 [2] Ce limbaj ilustrativ întrebuinţă Isus, spre a descrie creşterea, despărţirea şi nimicirea creştinilor de imitaţie? şi ce aplicaţie greşită a făcut preotimea la „focul" din această parabolă? 2 Pet. 2:1—3; Apoc. 14:14—20.

249 [1] Ce învăţătură falsă a stabilit preotimea în ce priveşte sfârşitul lumii, şi la ce scripturi se îndreaptă ei, spre a-şi dovedi susţinerea?

249 [2] Ce omite să ia în cercetare o astfel de interpretare particulară a religioniştilor cu privire la sfârşitul lumii, şi cum aşează una ca aceasta importanţă necuvenită asupra creaturilor? 2 Pet. 1:20; Gen. 40:8; Ecl. 1:4; Ps. 104:5; 62:9; 8:3, 4; 144:3, 4; 78:69.

250 [1] Prin ce evaluare potrivită a pământului şi a naţiunilor este arătat dacă Iehova va distruge naţiunile neiegiuite, sau pământul literal? şi cum dovedeşte aceasta rugăciunea învăţată de Isus? Ps. 9:17; 119:90; 115:16; Apoc. 21:2, 3.

250 [2] (a) Poate foc literal să fie folosit în sfârşitul final al „acestei lumi", şi ce e de spus, atunci, despre pământ şi despre supravieţuitori? Isa. 66:15, 16; Hab. 3:11; Ps. 83:14, 15. (b) Din ce era compusă „lumea de atunci" şi fost-a distrusă în potop? şi cum dovedeşte distrugerea ei că nici pământul şi nici *toate* creaturile umane nu urmau să fie nimicite? Mat. 24:14, 37; Luca 17:26; Gen. 7:22, 23; 8:15—19.

250 [3] (a) Ce constituie „pământul" simbolic, când a fost creat, şi cât timp cugetă oamenii că va dura? Gen. 10:8—10; Iov 21:7—9; Ps. 49:11. (b) Ce constituie „cerurile" simbolice, pentruce nu pot să le distrugă pe acestea, cine poate şi le va şi distruge? Ef. 6:12; 1 Pet. 5:8; Ezech. 28:13—19; Mat. 25:41.

251 [1] Cari două părţi compun „această lume", elementele şi lucrările ei, şi cine e domnitorul acesteia? 2 Cor. 4:4; Mat. 4:8, 9.

251 [2] Despre ce este „focul" la care se referă Petru un simbol, ce se distruge prin el şi cum este universul afectat? Hag. 2:6, 7, 21, 22; 2 Tes. 1:6—9.

252 [1] Ce mare avertisment este adresat acum „creştinătăţii" religioase, şi prin a cui mare act va fi sfârşitul lumii? Ier. 25:15—17, 26—28; Isa. 34:1—8; 28:21.

252 [2] Cum ştim noi, atunci, că suntem la sfârşitul lumii? şi ce marchiază stabilirea împărăţiei lui Dumnezeu în ce priveşte lumea lui Satan? Luca 21:28; Mat. 16:1—4; 1 Tes. 5:1—8.

253 [1] Ce perioadă limitată de timp a fost acordată lui Satan, ce cuvânt grecesc este întrebuinţat spre a desemna domnia sa neîntreruptă, şi când se va sfârşi aceasta? Dan. 4:16, 23, 25, 32; Gal. 1:4; Luca 21:24; Ezech. 21:25—27; Ex. 9:16, *Lecser*.

253 [2] (a) Care este deosebirea în înţelesul celor două cuvinte greceşti *aion* şi *kosmos*, ambele traduse „lume"? (b)

Ce apare în decursul „timpului sfârşitului", înaintea sfârşitului *final?* şi cine ştie numai când va fi acel sfârşit, şi pentruce, deci, noi avem nevoie să veghem? Luca 21:34—36; 1 Pet. 4:7; Evr. 10:25; 1 Tes. 5:4—8.

254 1 Pentruce trebuia Isus să aştepte înainte de a începe acţiunea? şi ce înseamnă sfârşitul acelui period de aşteptare pentru organizaţiunea lui Satan? Ps. 2:6—9; Fapte 2:34, 35; Apoc. 11:17, 18; Mat. 24:8.

254 2 Ce chestiuni cu privire la necazuri la sfârşitul final şi la stabilirea Împărăţiei se ridică acum, şi încotro să ne îndreptăm pentru dovadă?

255 1 Ce evenimente prezise Marele Profet Isus ca marcând sfârşitul lumii şi începutul necazurilor? Marcu 13:8; Apoc. 6:1—10.

255 2 Ce evenimente au avut loc dela 1914, în împlinirea profeţiei lui Isus? Deut. 18:21, 22; Ier. 28:9.

256 1 Cine era responsabil pentru primul război mondial, despre ce era aceasta o evidenţă? şi cum făcu Dumnezeu pe duşmanii lui Christos aşternut al picioarelor Sale atunci? Ezech. 7:2—7; Luca 10:18.

257 1 Ce poziţie ocupă acum „cerurile" lumii lui Satan, şi unde stăm noi în relaţiune faţă de lumea sa *aion* şi lumea sa kosmos? Rom. 13:11, 12; 1 Pet. 4:7.

CAPITOLUL XXIII

Modul venirii Regelui

258 1 Ce fac semnţiile pământului la semnul venirii Fiului omului, şi ce desaprobă aceasta în ce priveşte convertirea lumii şi transformarea pământului? 2 Tim. 3:1—13; Mat. 24:37.

258 2 Ce făgăduinţă mângâietoare în ce priveşte întoarcerea Sa, dădu Isus ucenicilor Săi, după cina de amintire a morţii Sale? şi ce informă El pe marele preot după aceea? 1 Cor. 1:7; Fil. 3:20; Fapte 3:20, 21; 1 Tes. 1:10.

259 1 Ce învaţă unii religionişti că va fi modul venirii lui Christos, şi pentruce venirea Sa „în acelaş mod" după cum s'a înălţat, nu ar putea să însemne venirea în carne? 1 Cor. 15:50; Fil. 3:20, 21.

259 2 (a) Cui apăru Isus cel înviat atât înainte cât şi după înălţarea Sa şi pentruce? Pentruce apăru Isus prima dată în carne, asemenea celorlalţi oameni, şi pentruce nu va apare El aşa la a doua Sa venire? Mat. 20:28; Ebr. 2:14; Rom. 6:10; 2 Cor. 8:9; Ef. 1:21, 22.

260 1 Asemănător cui va veni Isus în Armaghedon, şi cum

dovedeşte aceasta că El nu vine în carne? Mat. 24:36, 39, 43, 44; 1 Tes. 5:3; 2 Pet. 3:10.

260 2 In conformitate cu Apocalips 1:7, cu ce ochi vor vedea oamenii de pe pământ venirea Sa, şi când întrebuinţă Iehova un nor, ca să reprezinte prezenţa Sa nevăzută? Dan. 7:13; Luca 21:27; Ex. 24:16.

261 1 Ce vor însemna „norii" pentru urmaşii Săi veghetori, cum îl vor „împunge" oamenii atunci şi cum se vor boci din cauza Lui? Mat. 25:40; Ps. 83:15—18; Ezech. 38:22, 23.

261 2 Care este „semnul Fiului omului", aşa după cum este descris la Apocalips 12:1—10, care urma să apară după ce puterile cerurilor vor fi fost clătinate? Gen. 3:15; Isa. 66:7-9; Apoc. 11:15; Ps. 110:1; Luca 10:18.

262 1 (a) Cum, când şi de cine este priceput semnul pe deplin, şi ce înseamnă aceasta pentru unii ca aceştia? (b) In această privinţă, cum sunt preoţii religioşi asemenea prototipilor lor din ziua lui Isus, şi ce vor face ei când vor vedea semnul? 1 Tes. 5:4; Mat. 23:16, 17; 15:14.

263 1 Cum încetă călcarea în picioare a Ierusalimului de către păgâni în anul 1914 d. Chr. şi în ce mod veni Christos la Împărăţie în acel an? Isa. 52:1, 7; Naum. 1:15; Apoc. 21:2, 10, 27.

263 2 A cui venire o prezise profetul Maleachi, cum şi când a fost împlinită aceasta în mic? şi în ce „zi" este scadentă împlinirea completă? Isa. 40:3; Hab. 2:20; Dan. 9:27; Luca 19:41, 45—48; Apoc. 11:19.

265 1 (a) Ce paralele scripturale dintre prima şi a doua venire a lui Christos, ne dau dovada datei corecte a venirii Sale la templu? 1 Regi 6:1; 2 Cron. 3:1, 2. (b) Cum şi când a fost prima dată pricepută venirea Sa la templu? Isa. 6:1—5; Ioan 12:12—15, 41.

265 2 (a) Pentruce nu este necesară venirea cu trupul, personală a lui Christos, după cum este arătat prin darea de seamă cu privire la vizita lui Iehova? (b) Ce dovadă scripturală există că Christos Isus poate întrebuinţa puterea Sa, fără a fi prezent cu trupul? Mat. 28:18; 18:19, 20.

266 1 (a) Cum a înţeles Isus că El va fi cu ucenicii Săi „totdeauna, chiar până la sfârşitul lumii"? (b) Cum este venirea Sa asemenea fulgerului care iese dela răsărit şi luminează până la apus? Mat. 10:27; Apoc. 18:1, 2; Ps. 97:4.

266 2 Când, deci, 1 Tesaloniceni 4:15—17 zice că „Domnul însuşi se va pogorî din cer", înseamnă aceasta sau cere o coborîre personală cu trupul? Ex. 19:20; Isa. 64:1.

267 1 In conformitate cu acest text, care era timpul pentru

învierea creștinilor adormiți în moarte? unde sunt ei acum, și pentruce nu sunt vizibili nouă? 1 Cor. 15:42—44, 49, 50; 2 Tes. 2:1; Apoc. 20:4—6.

267 [2] Pentruce acei creștini cari mor după sosirea la templu a lui Christos, nu trebue să doarmă în moarte, și cum a fost rămășița încă vie pe pământ „răpită", „în nori" spre a „întâmpina pe Domnul în văzduh"? Apoc. 14:13; Col. 3:1—4.

CAPITOLUL XXIV

Martori iubitori de libertate

268 [1] Ca unul din semnele sfârșitului lumii, ce adunare a fost prezisă să aibă loc, pentruce nu pot guvernele pământești să o împiedece și pe cine întrebuințează Regele să facă adunarea? Ef. 1:10, 11; 2 Tes. 2:1; 1 Pet. 3:22; Mat. 13:41—43.

268 [2] (a) Ce relațiune între El și Iehova arată faptul că Isus este numit „Servul ales" al lui Dumnezeu, și ce poziționi în comparație? Cum este trupul-biserică ales cu El? Mat. 24:22, 24; Isa. 65:8, 9; 1 Pet. 2:9; Isa. 45:4; Luca 12:31, 32; Col. 3:12.

269 [1] Pentruce era nevoie de adunare la venirea Domnului la templu, și câți fuseseră făcuți în stare de a fi adunați? Ezech. 34:4—6, 11, 12; Zah. 13:7; Mat. 26:31, 56.

269 [2] Din cine era compusă această rămășiță, când începuse ea să se adune, și prin ce mijloace începu ea să publice adevărurile biblice descoperite? Mal. 3:1; 4:6; Mat. 24:45, 46; Luca 12:42, 43.

270 [1] Ce efect avea această lucrare de educație asupra oamenilor și a preoțimii, și ce eforturi depuseră preoții spre a opri-o? Ps. 79:1—4; Apoc. 11:3—10.

270 [2] Pentruce cea mai mare lucrare a poporului lui Iehova urma să fie încă făcută dela 1914 încoace și în conformitate cu care regulă de acțiune din trecut din partea lui Dumnezeu? 2 Pet. 2:5; 2 Cron. 36:15—20; Luca 19:41—44; Mat. 23:34—38.

271 [1] Cum profeți Isus că această lucrare trebue să fie făcută următor primului războiu mondial? Marcu 13:8—10; Apoc. 10:11; 14:6—8; Ioel 2:28, 29.

271 [2] Ce titlu I s'a dat lui Isus din cauza credincioasei Sale mărturii, ce era obligator pentru El să facă ca Servul ales al lui Dumnezeu, și pentruce nu era decât un „scurt timp" pentru această lucrare? Isa. 60:1, 2; 61:1, 2.

272 [1] (a) Când și prin cine adună Servul ales la sine pe rămășița aleasă, și cum „cu un mare sunet de trâmbiță"? Isa. 11:11, 16; Apoc. 11:11, 12. (b) Unde îi adună El și ce le descoperi?

272 [2] Ce însărcinare a fost făcută clar atunci acestor creștini unși, ce nume prețioasă ei mai târziu a le fi fost dat de Dumnezeu, și ce au ei de făcut în legătură cu el? Ezech. 3:4, 17; 33:7; Ier. 15:16; Ex. 20:7; Mat. 20:1—10.

273 [1] (a) Ce stare de restrângere veni peste Israelul spiritual în 1918, așa cum a fost preumbrită prin experiența Israelului tipic? Ps. 137:1—6; 2 Cron. 36:18—21. (b) Din cauza supunerii la care falsă doctrină religioasă în ce privește domnitorii lumești, veni această robie peste ei? 1 Pet. 2:13, 14, 17; Tit. 3:1; Fapte 5:29.

273 [1] Când și cum a fost făcut cunoscut adevărul referitor la „înaltele stăpâniri" și ce a făcut aceasta pentru poporul "consacrat al lui Dumnezeu? Fapte 3:22, 23; 2 Cor. 10:4, 5; Ioan 8:32.

274 [1] In ce sens i-a făcut adevărul în stare să rămână liberi, ce libertate i-a făcut pe ei să prețuiască aceasta, și cum trebue ei să întrebuințeze această libertate? Gal. 5:1; Fapte 16:23—26; 28:16, 17, 30, 31; 1 Pet. 2:16.

274 [2] Ce spirit se străduiesc Martorii lui Iehova să răspândească pretutindeni, și prin continuarea în cuvântul lui Christos și fiind împlinitori ai acestuia, la ce stindard de libertate au ajuns ei? Lev. 25:10; Isa. 1:16, 17; Ezech. 36:26—28.

275 [1] In ciuda tuturor eforturilor dușmanului spre a împiedeca, pe ce cale liberă de acțiune continuă Martorii lui Iehova, și ce punct de vedere au religioniștii în legătură cu aceasta? 1 Cor. 9:16; Ier. 1:17—19; Hab. 1:5; Fapte 13:40, 41.

275 [2] Prin ce greșită reprezentare a preoțimii multe persoane sincere au rămas în robie față de „religia organizată", și cum a fost aceasta expusă dela 1923 încoace? Ioan 8:21; 4:24; Mica 3:5, 11; Ier. 6:13; Tit 1:11.

276 [1] Pentruce sunt acești puțini și slabi Martori ai lui Iehova temuți, a cui țintă principală de atac sunt ei și pentruce? Deut. 2:25; 7:7; Iosua 23:9—11; 1 Pet. 5:8, 9.

276 [2] Care este intenția lui Satan față de toți oamenii, cum întrebuințează el Fascismul și Nazismul în acest scop, și numai cum rămân Martorii lui Iehova liberi? Dan. 11:32—34, 41, 44, 45; Apoc. 15:2—4; 20:4.

CAPITOLUL XXV

„Oameni de bine"

278 [1] In ciuda eforturilor lui Satan de a-l opri, cine conduce marşul înainte spre libertate, şi ce anunţare face Dumnezeu cu privire la El oamenilor de bine? Isa. 52:11—13; Apoc. 8:14; 14:4; 19:11, 14; Deut. 4:29—31.

278 [2] Când veni Conducătorul la templu în 1918, ce porunci dădu El prizonierilor din Babilon, şi pentruce este urgent pentru aceia cari dorese vieaţă ca oameni liberi să fugă afară din el? Ier. 51:6—10; Apoc. 12:1, 7—9.

280 [1] Din cauza cărei stări interne, relaţiune şi soartă a Babilonului, porunceşte Dumnezeu poporului Său să iasă afară din el? Apoc. 14:8; 17:1—6, 18; Ier. 51:45—50.

280 [2] Ce soartă aşteaptă pe aceia cari rămân în Babilon, şi pentruce? ce arată calea şi locul la care ei vor putea să scape? Mat. 24:15, 16; Isa. 26:2—4; Ps. 60:4, 5.

280 [3] Cu instalarea guvernului Lumii Noui în ceruri, ce decizie şi alegere trebue să facă acum oamenii de bine pentru ca să se bucure de pace şi libertate de teamă? Mat. 6:24; Iosua 24:15; Deut. 30:15, 19.

281 [1] Sunt vestitorii adevărului duşmanii poporului? şi ce avertisment şi exemplu dă apostolul Galatenilor pentru apărarea libertăţii creştine? 2 Tim. 2:24—26; Isa. 43:8—10, *A.R.V.*

281 [2] Ce a făcut „coloana a cincia" religioasă dela 1918 încoace, şi, din punctul de vedere al cuvintelor apostolului la Galateni 5:1, ce luptă trebue să meargă înainte? 1 Cor. 7:22, 23; 6:20; Evr. 11:32; 12:1; 1 Tim. 6:12.

282 [1] Cine sunt preumbriţi prin fiica lui Ieîta? şi după observarea căii rămăşiţei credincioase, ce acţiune întreprinde ei atunci? 2 Regi 10:15, 16; Jud. 4:21, 22; 5:24, 27.

283 [1] (a) Cum diferă speranţa acestor persoane de bine de aceea a rămăşiţei şi ce paşi întreprind ei spre a deveni „alte oi" ale Domnului? Luca 12:32; Ps. 115:16. (b) Cum devin persoanele de bine o turmă cu rămăşita? Zah. 2:10, 11.

283 [2] De unde vin aceste „alte oi", ce vor forma cei credincioşi după bătălia Armaghedonului, şi de ce libertăţi se vor bucura ei din mâna lui Iehova? Ezech. 34:11—13; Isa. 32:16—18, 49:10, 2:2—4, Mica 4:1—4.

284 [1] (a) Ce garantează această icoană a Apocalipsului în ce priveşte pe cei supravieţuitori? (b) In decursul *parousia*

sau prezenţa lui Noe, ce împrejurări şi activităţi erau pe pământ înainte de potop? Mat. 25:38, 39; Gen. 6:1—13, 18.

285 [1] (a) In decursul prezenţei Regelui Christos Isus, sau *parousia*, cum se compară împrejurările şi evenimentele de pe pământ cu acele din ziua lui Noe? Mat. 24:14; Marcu 13:10; Isa. 61:2. (b) Cine sunt botezaţi pentru Mai Marele Noe, şi cum? 1 Cor. 10:1, 2, 11.

285 [2] (a) Ce are loc acum corespunzător celor şapte zile de adunare în corabie, şi ce dovedeşte aceasta? Gen. 7:4—10. (b) Pentruce trebue rămăşiţa şi „alte oi" să ia seama la calea lor? Rom. 13:10—14; Isa. 1:19, 20; Ef. 5:15, 16.

286 [1] Ce avu loc imediat după ce Noe şi casa sa ieşiră din corabie, şi cum va fi aceasta împlinită în decursul *parousiei* sau prezenţei Fiului omului? Gen. 8:18—22; Isa. 66:22, 23; Zah. 14:5, 16.

287 [1] Ce privilegiu pe mai departe, preumbrit în decursul *parousiei* sau prezenţei lui Noe, vor avea ei, şi sub ce stări cereşti şi pământeşti va fi aceasta executat? Gen. 9:1, 7; 1:28; Isa. 11:4—9; 65:20—25.

CAPITOLUL XXVI

„Uriciunea pustiirii"

288 [1] (a) Cine prezise proclamarea evangheliei Împărăţiei şi cum vor privi naţiunile pe vestitori? Mat. 10:7, 22; Marcu 13:10. (b) Pentruce sunt vestitorii şi mesagiul lor uriciune pentru naţiuni? şi pentruce, în schimb, este procedura unor asemenea naţiuni uriciune înaintea lui Dumnezeu? 1 Cor. 4:13; Ioan 15:18; Apoc. 11:17, 18.

288 [2] (a) Ce evenimente sfinţiră Muntele Sion lui Iehova? şi cine este socotit vrednic să se suie şi să stea pe el? Ps. 48:1, 2, *A.R.V.*; 15:1, 2; 125:1. (b) In lumina istoriei „creştinătăţii", cum se justifică domnitorii ei faţă de aceste cerinţe divine? Ier. 7:8—11; Prov. 21:27; Tit 1:16.

289 [1] (a) Ce era „locul sfânt" în Teocraţia tipică? cum şi când se sui Christos Isus în „locul sfânt" al împărăţiei noesianice? Ps. 45:6, 7; 2:6; Evr. 10:12, 13. (b) In ce mod stau urmaşii lui Christos în „locul sfânt", şi de ce depinde intrarea lor finală în Împărăţie? 2 Tim. 2:11, 12; Rom. 8:16—18.

290 [1] După apostolul Pavel, ce încearcă să facă „creştinii" mărturisiţi, cari caută să domnească pe pământ fără Christos? Ioan 18:36; Prov. 14:12; Ps. 37:9.

290 [2] Ce fel de ispită este asemenea acţiune, pentruce este

ea antichrist, şi ce fel de urîciune este ea înaintea lui Dumnezeu? 1 Ioan 2:22; Mat. 24:24.

290 [3] Ce profeţi Daniel în legătură cu o asemenea urîciune a pustiirii, şi când profeţi Isus aceasta că va fi instalată ca un semnificativ avertisment de a fugi?

291 [1] Preliminar apariţiei acestui semn, ce mărturie dădu revista *Turnul de Veghere* şi poporul lui Iehova în ce priveşte timpurile păgânilor şi împărăţia? şi cum răspunde „creştinătatea" la asemenea mărturie? Mat. 24:9; Marcu 13:9; Apoc. 11:11, 12; Ezech. 37:1—14.

292 [1] Cum a fost înviorată mărturia după sfârşitul războiului în anul 1918, şi totuşi ce s'a propus şi consemnat în tratatul de pace, dar cu ce răspuns din partea Senatului Statelor Unite? Mat. 24:22; Ps. 147:2, 15; Isa. 60:1, 2.

292 [2] Cum susţinea preotimea „creştinătăţii" acea asociaţiune şi tribunal internaţional, ce încercă Papa cu privire la aceasta, şi când a fost ţinută prima ei întrunire? Isa. 5:20, 21; Prov. 17:15; Apoc. 13:3, 4.

292 [3] (a) Pentruce era aceasta prima manifestare şi stabilire a „urîciunii pustiirii", şi pentruce nu era aceasta o icoană a împărăţiei lui Dumnezeu? Lev. 26:1; Ps. 97:7. (b) Unde, atunci, făcu „creştinătatea" să stea acea urîciune? Ezech. 43:7, 8; Hab. 2:18—20.

293 [2] (a) Fiind o corporaţiune compusă din multe naţiuni, cu ce asamănă Scripturile Liga Naţiunilor? Apoc. 13:14, 15. (b) Cele „şapte capete" reprezentând regi, pe cine identifică istoria ca cel de al şaptelea „rege"?

294 [1] (a) Cum este Liga „fiara" a „opta" şi „din cei şapte"? şi ca a cui organizaţiune o identifică culoarea şi numele ei de hulă? Mat. 27:28, 29; 2 Cor. 4:4; Iov 32:21, 22. (b) Cari sunt perspectivele de vieaţă ale acelora cari o admiră? Apoc. 19:20, 21.

294 [2] (a) Vederea „urîciunii" în „locul sfânt" este un semn despre ce? şi de când a fost dat avertismentul şi cum? Mat. 24:32—35; 10:27; Luca 12:2, 3; Ezech. 33:7. (b) Cine ascultă avertismentul şi încotro fug ei? Luca 21:21; Zah. 14:4, 5; Gen. 19:12—17, 29, 30; 2 Regi 10:15—28.

295 [1] Pentruce scop satanic a fost creată Liga, şi când se referă că această „fiară" „nu este"? Ezech. 13:10—16; Isa. 8:9—12. (b) Ce încuraja papalitatea, cu toate acestea, şi pentruce?

295 [2] Dela 1929 încoace continuatu-şi-a Vaticanul proiectul său de dominaţie mondială? Ezech. 16:26—34; 23:4—9.

296 [1] Ce cauză căderea „fiarei" — Ligă în groapa fără fund? Isa. 24:17; Ier. 48:43, 44.

296 [2] (a) Când se suie din groapa fără fund (abis) această fiară a „securităţii colective", şi cu ce sunt impuse hotărîrile ei? Ps. 83:2—8; 2:1—4; Apoc. 17:12. (b) Sub ce pretext a fost atacat acest proiect, dar cu ce rezultat final va fi el pentru popor? Dan. 11:38, 39, 45; Ier. 34:8—16.

297 [1] Când este impusă, mai ales, închinarea la „icoana fiarei"? Dan. 3:1, 4—7, 15; 11:44.

297 [2] Cine călăreşte şi domineză „fiara" după ce aceasta iese din abis, şi pentruce nu desgustă aceasta pe călăreţ? Apoc. 17:18; Isa. 47:1, 7—10; Ier. 14:13—15.

298 [1] Pe cine simbolizează această „femeie", şi cum va călări ea pentru o vreme confederaţia de naţiuni de după război? Gen. 11:4—6; Apoc. 18:7.

298 [2] Cum va face „femeia" să stea atunci „urîciunea pustiirii" „în locul sfânt", şi cu ce consecinţe? Isa. 33:7; 47:1—5, 9, 11; Apoc. 18:8, 9.

CAPITOLUL XXVII

Lupta finală pentru libertate

299 [1] (a) Cum va veni războiul final, şi ce va face poporul la acel timp? Gen. 19:12—14, 24, 25; Ier. 51:8, 9; Prov. 6:12—15. (b) Ce fel de dovadă este apariţia urîciunii, pustiirii, şi pentruce să nu se întârzie fuga la Împărăţie? Ezech. 33:28, 29; Mat. 24:15—20; Dan. 11:31; Gen. 19:17, 22, 26; Luca 17:31, 32.

299 [2] (a) Cum va amăgi „creştinătatea" pe oameni să se închine „urîciunii pustiirii" făcute de om? şi, pentruce cei drepţi nu vor face aceasta? Apoc. 13:8, 14—17; Ier. 17:5, 7, 8; Rom. 8:31; Isa. 51:7, 8, 16; Ps. 56:4; 34:7; 118:8, 9, A.R.V. (b) Pentruce este „creştinătatea" de după război condamnată la pustiire?

300 [1] Cum va fi „Ierusalimul împresurat de oşti" în „noua ordine" de după război, şi pentruce scop? şi ce putem noi să ştim când vedem aceasta? Ps. 20:7, 8; 33:16, 17; Prov. 21:30, 31; Isa. 31:1—3; 34:1—5.

300 [2] Cum va aduce „religia organizată" prin conducerea ei, pustiire asupra tuturor naţiunilor şi va suferi pierdere? Ier. 25:29, 31—38; Ezech. 17:15—21.

300 [3] Cum vor dovedi religia organizată şi „fiara" de după război, peste orice contradicţie că ele luptă împotriva lui Dum-

nezeu şi a lui Christos? Ps. 94:3—7, 20, 21; Apoc. 13:6, 7 15; 17:6; Ier. 26:8—11; Dan. 11:44, 45.

302 [1] (a) Pentruce scop ulterior va întrebuinţa „creştinătatea" armatele ei împresurătoare, şi când va striga ea „Pace şi siguranţă!"? (b) Ce să aşteptăm noi atunci cu privire la maşinăria religioasă a „creştinătăţii" pentru pace permanentă? Ezech. 13:10—16; 7:25; Ier. 6:14; 8:15; Isa. 33:7; 48:22.

302 [2] Pentruce este „creştinătatea" împinsă în mod irezistibil într'o pustiire înspăimântătoare? şi cum ne este descoperită aceasta nouă? Isa. 24:5, 6; 29:13; 47:11—15; Ier. 51: 42, 43, 47, 52, 53; Mat. 15:8, 9; Apoc. 9:20, 21.

303 [1] Ce înseamnă şi simbolizează „Armaghedon"? şi de aceea împotriva a ce fac demonii naţiunile să se adune? Tef. 3:8; 2 Sam. 5:17—25.

304 [1] (a) In mod special, atunci, la ce se referă „Armaghedonul", şi cine constituie „trupele" acolo? Apoc. 19:13, 14; 12:7. (b) Unde stă acum, prin urmare, poporul de legământ al lui Dumnezeu, şi ce observă ei că are loc? Evr. 12:22, 23; 1 Tes. 4:16; Mica 2:12, 13; Isa. 11:11, 12, 16.

304 [2] Cum este numită bătălia care se apropie, unde trebue să fugă „alte oi" acum pentru securitate, şi ce să facă acolo? Deut. 33:27; Iosua 20:1—3; Num. 35:9—12; Ps. 9:9; 22:22—24; 46:1—3; 146:1, 2; 147:1; 148:12—14.

305 [1] (a) Intre cine este bătălia finală un conflict? şi cum a fost aceasta preumbrit? 2 Cron. 20:16—25; Jud. 4:13—16; 7:15—22; Iosua 10:8—14. (b) Pentruce Martorii lui Iehova de pe pământ nu vor avea nicio parte în bătălia finală? 1 Sam. 17:47; Deut. 20:1—4; Iosua 6:1—5, 12—20.

305 [2] Ce este pustiit mai întâi şi cine va face aceasta? Ezech. 16:35—41; Zah. 13:2—6; Mal. 2:1—3; Isa. 28:18—21; Ier. 25:29, 34—38; 51:52, 53; 2 Cron. 20:23; Apoc. 18:8, 9.

306 [1] (a) Ce este pustiit după aceea, şi cu ce fel de distrugere? Ier. 51:37, 57; Apoc. 18:9, 10, 15; Naum 1:9; Prov. 10:7. (b) Cine, atunci, va supravieţui Armaghedonul, şi prin ce îngrijire a lui Dumnezeu acum? Mat. 24:21, 22; 25:33, 34; Apoc. 7:9—17; Prov. 10:30; 12:7; Tef. 2:3; Ps. 37:28, 29.

306 [2] Cine sunt sfărâmaţi cei din urmă în Armaghedon, şi care este starea lui Satan în Abis? Mat. 25:41; Ioan 12:31; Rom. 16:20; Isa. 14:15; Gen. 3:15.

307 [1] Unde vor fi ascunse rămăşiţa şi alte oi" în acea zi a trecerii cerurilor şi pământului? şi în ce se vor bucura ei?

Ps. 57:1; 27:5; 91:1—10; 33:21; 58:10; 68:1—3; 89:16—18; Deut. 32:41—43; Isa. 66:14—16; 34:8.

CAPITOLUL XXVIII

Prinţii unui pământ liber

308 [1] Ce este priveliştea glorioasă pe care o dă Dumnezeu, şi pentruce realizarea promisiunii Sale va întrece orice, ce putem noi să ne închipuim acum? Isa. 55:8, 9.

308 [2] Ce a văzut şi auzit Ioan în viziunea sa despre lumea nouă, şi pentruce îi fusese poruncit să scrie aceste lucruri? Ps. 119:89; 1 Pet. 1:25; Isa. 55:11.

308 [3] Pentruce sunt făgăduinţele umane de a clădi o lume nouă îndrăzneţe? şi prin cine va fi ea croită şi al cui cuvânt va justifica? Isa. 42:5—8, *A.R.V.*; 46:9, 10; Ezech. 35:13, 14; Ps. 22:27, 28.

309 [1] (a) Cum şi când creă marele Creator „cerurile noui" şi cum sunt ele simbolizate? Ps. 2:6—12; 110:1, 2; Apoc. 12:7—9; 21:10, 23, 24; Isa. 14:12—17. (b) Când are loc întemeierea „noului pământ"? Apoc. 20:1—3.

310 [1] (a) Cine va constitui „pământul nou", şi pentruce? Luca 13:28; Mat. 8:11; Evr. 11:13, 16; Prov. 8:15. (b) Pentruce un astfel de aranjament nu este o cauză de plângere pentru „alte oi"? Mat. 20:15; Rom. 9:20, 21; Isa. 64:8; 49:10; Apoc. 7:9, 10, 14, 17.

310 [2] Ce poziţie respectivă şi relaţiune cu Dumnezeu şi Christos va fi deţinută de către cei 144.000 de membri ai „trupului" şi de către oamenii credincioşi din vechime? Dan. 7:18; Apoc. 1:5, 6; 5:9, 10; 14:3, 4; Mat. 22:31, 32.

311 [1] Cum dovedeşte Psalmul 45 şi cuvintele lui Isus că oamenii credincioşi din vechime nu vor domni cu Christos în ceruri? Ioan 3:3, 5, 27—29; Mat. 14:10—12; Dan. 12:13, *Leeser;* Fapte 2:29,34.

311 [2] Unde sunt acum „prinţii" viitori, şi cum este numit locul? Evr. 11:13; 2 Sam. 7:12; Deut. 31:16; Fapte 13:36.

312 [1] Pentruce scena schimbării la faţă, în care apărură Moise şi Ilie vorbind cu Isus, nu făgăduieşte că ei sunt morţi? 1 Cor. 12:20, 23.

312 [2] Pentruce au nevoie aceşti oameni din vechime de o înviere, şi ce fel de înviere vor primi ei? Luca 20:37, 38; Mat. 8:11; 22:31, 32.

313 [1] Pentruce nu ar putea aceşti profeţi să primească învierea lor înaintea venirii lui Christos la templu? şi pentruce

este înțelept să-i așteptăm să vină dintre morți înainte de Armaghedon? Iac. 1:13; 1 Tes. 4:16, 17.

313 2 Cine este temelia lumii noui, și când va fi venit „pământul nou" și când va fi stabilită lumea nouă în perfecțiune? Ex. 15:2, 4, 6—13; Mica 5:3.

CAPITOLUL XXIX

Domnia de o mie de ani

315 1 (a) De unde va primi „mulțimea mare" instrucțiunile ei în lumea nouă? Isa. 2:2, 3; 51:4, 5. (b) Cari vor fi stările de lucru și de trai ale supraviețuitorilor Armaghedonului? Isa. 2:4; 11:4—9; Ps. 72:1—7.

315 2 Cum descrie profetul lui Dumnezeu, Ezechiel, finala, cea de pe urmă luptă împotriva rămășiței și a însoțitorilor ei, și lucrarea lor de după aceea? Ps. 2:7—9; 21:8—13; Dan. 2:35, 44, 45.

316 1 (a) Ce procedură va fi urmată la restatornicirea Paradisului peste întreg pământul? și cine se va împărtăși în acea lucrare? (b) Cum va fi acolo adevărată „libertate de teamă"? și pentruce și cum vor fi crescuți copii pe vremea aceea? Prov. 22:6; Luca 2:10—14, *Douay*.

317 1 Când a fost descoperit adevărul despre mandatul divin prima dată, și toți acei credincioși acum ai „altor oi" vor trăi până sau vor supraviețui Armaghedonul?

317 2 Avea-vor acela din „alte oi" cari mor credincioși înainte de Armaghedon o parte în mandatul divin? Deut. 20:1—4. 7; Ps. 128:1—6; Ezech. 47:22, 23; 1 Sam. 31:6; 2 Sam. 1:25—27.

317 3 (a) Ce servi ai lui Dumnezeu, din vechime și moderni, au „făcut binele" și vor avea o înviere la o viață pământească? Mat. 25:31—46; Evr. 11:1, 2, 13—16. (b) S'ar contrazice o înviere timpurie a celor credincioși din „alte oi" spre a avea parte în mandatul divin, cu Matei 22:28—32, și pentruce? 2 Regi 4:32—37; 8:1—6.

318 1 (a) Care este cea din urmă soartă a celor nelegiuiți și pentruce nu se vorbește despre ei ca fiind „în morminte"? Ps. 52:5; 145:20; Fapte 3:23. (b) De cine Își va aduce Dumnezeu aminte la înviere? Iov 14:13.

318 2 Ce va dovedi mandatul divin care va fi executat, și când vor ieși afară „cei rămași dintre morți"? Gen. 1:28; Isa. 45:18; 55:11.

318 3 Cum descrie Apocalipsul timpul învierii pentru judecată? Dan. 7:10; Mat. 16:27.

319 3 Este timpul de judecată de durata unei zile de douăzeci și patru de ore, sau cât de lungă? Ps. 90:4.

320 1 Pentruce se aplică Luca 20:34—36 la acei morți cari au „făcut răul" din cauza păcatului moștenit? Luca 20:27—34; Ioan 3:23, 24; Luca 16:3.

320 2 (a) Cum sunt aceia cari ajung în „lumea aceea, și la învierea din morți", egali cu îngerii, și pentruce nu pot ei „să moară mai mult"? Ioan 3:16; 1 Cor. 15:22; 1 Tim. 6:16. (b) Cum va fi adevărat că „ceilalți dintre morți nu au înviat până nu s'au împlinit cei o mie de ani"? 1 Cor. 15:24—28.

321 1 Cum se va descărca Christos Isus, Regele, de responsabilitatea Sa cu „cheile iadului și a morții" și cum, în cele din urmă, „nu va mai fi moarte"? Apoc. 1:18; 20:14; Rom. 5:18—21.

321 2 Care va fi soarta acelora cari mor în decursul sau la sfârșitul zilei de judecată de o mie de ani, și pentruce aceasta nu este moartea din care „nu va mai fi mai mult"? Ps. 37:9, 10; Ier. 31:29, 30; Ezech. 18:20.

322 1 Când vine proba finală peste aceia cari ies afară „la o înviere pentru judecată", și cum este aceasta descrisă?

322 2 Este Satan reformat prin închisoarea sa de o mie de ani? și ce dorință are el când este eliberat?

322 3 Ce încearcă Satan să reintroducă pe pământ? și cum vor înfrunta proba oamenii atunci sub judecată, și cu ce consecințe? Evr. 10:31; 12:29; 2 Pet. 2:20, 22.

323 1 (a) Care va fi rezultatul pentru Satan al efortului său final? Mat. 25:41; Ps. 145:20. (b) Pentruce libertatea lumii noui va continua nemicșorată și pe vecie?

CAPITOLUL XXX

Libertate acum!

324 1 (a) Cui i se cuvine laudă pentru viziunea lumii libere fără sfârșit? și cum a fost aceasta lămurit? Isa 64:4; 1 Cor. 2:9; Fapte 2:16—18; Ps. 43:3, 4; 97:11; 36:9. (b) Despre ce este o dovadă lumina crescândă a Scripturilor? Apoc. 11:17—19; Prov. 4:18; Zah. 14:6, 7.

324 2 (a) Pentruce să nu schimbi adevărul pentru nimic altceva? Prov. 3:13—18; 8:10, 11. (b) Pentru a evita deziluzie amară, pentruce trebue cineva să aleagă libertatea adevărului, mai de grabă decât acea a unui cetățean mondial? Apoc. 13:15—17; Ier. 34:15, 16.

324 3 Ce trebue să faci ca să câștigi adevărata libertate,

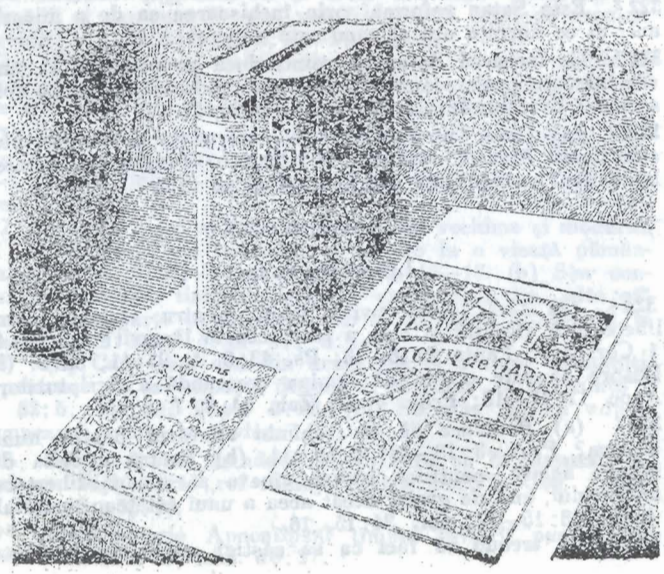
şi cum poate începe libertatea ta acum? Ioan 8:32, 36; Gal. c:1. 13.

325 [1] (a) La ce sunt sclavi aceia cari se laudă cu libertăţile lumi? Ioan 8:34; Tit 3:3; Rom. 6:16. (b) Pentruce nu poate aceasta deveni o lume liberă, şi ce are ea în magazie pentru prietenii ei? Ioan 3:36; 1 Ioan 2:15—17.

325 [2] (a) Ce libertate nu poate să ia dela tine puterile dictatoriale şi totalitare? (b) Dela ce lucruri te face adevărul liber? Fil. 4:7; Rom. 6:18—22; Mat. 7:26—29.

326 [1] Intrucât acum ai început, ce trebue să faci ca să-ti păstrezi şi să ţii tare adevărul şi libertatea? Ioan 13:15, 17; Col. 1:23; 1 Tim. 4:16; Prov. 7:2; Mat. 5:14—16; Apoc. 22:17.

326 [2] (a) Care este cel mai mare adevăr? şi, spre a te bucura de libertate al cui exemplu trebue să-l urmezi? Ps. 103—19; 145:11—13; Mat. 4:17; Ioan 18:36, 37. (b) Cu cine trebue să cauţi tovărăşie în studiu şi în serviciu, şi pentruce? Evr. 10:25; Prov. 13:30; 2 Tim. 2:15; Mat. 24:14; 25:34—40.

CONŢINUTUL

Capitolul		Pagina
I.	„Adevărul vă va face liberi"	7
II.	„Un Dumnezeu al adevărului"	21
III.	Fii spirituali ai lui Dumnezeu	34
IV.	Crearea pământului	47
V.	Suflete umane create	60
VI.	Pierderea libertăţii	71
VII.	Eliberare promisă	81
VIII.	Mandatul divin suspendat	91
IX.	Apărătorii libertăţii	101
X.	Eliberarea prenumbrită	114
XI.	Socotirea timpului	125
XII.	Duşmanii libertăţii	136
XIII.	Legământul pentru libertate	146
XIV.	Dreptul de întâia naştere a libertăţii	157
XV.	O naţiune liberă născută	168
XVI.	Formarea cărţii libertăţii	179
XVII.	O Teocraţie regală	193
XVIII.	„Şapte timpuri"	204
XIX.	Regele libertăţii apare	214
XX.	Dela moarte la nemurire	227
XXI.	Biserica camenilor liberi	237
XXII.	„Timpul sfârşitului"	248
XXIII.	Modul venirii Regelui	258
XXIV.	Martori iubitori de libertate	268
XXV.	„Oameni de bine"	279
XXVI.	„Urîciunea pustirii"	288
XXVII.	Lupta finală pentru libertate	299
XXVIII.	Prinţii unui pământ liber	308
XXIX.	Domnia de o mie de ani	315
XXX.	Libertate acum!	324
	Educaţie în libertate	329
	Intrebări pentru studiu	330

INDEXUL SCRIPTURILOR CITATE

GENESA Pag.
Cap. 1 48, 63, 120
1:1 20, 29, 48
1:2 53
1:3-5 53
1:3, 6, 9, 11, 14,20,24,26 38
1:6-8 54
1:9, 10 55
1:11-13 55
1:14-19 56
1:20, 21, 24,30 63
1:20-23 58
1:24, 25 59
1:26-28 60
1:28 68
1:29-31 61
1:30 66
Cap. 2 62
2:1-3 49, 62
2:1-4 320
2:4 27, 29
2:4-6 59
2:5, 6 93
2:7 63, 95
2:8-15 64
2:9 67
2:16, 17 65
2:18-25 68
2:19, 20 64
3:1, 2 72
3:2, 3 75
3:4, 5 75
3:6 79
3:7, 8 83
3,9-12 85
3:13 79, 85
3:14, 15 85
3:15 104
3:16 92
3:17-19 93
3:20, 21 97
3:22, 23 97
3:24 44, 97
4:1 27, 102
4:2 104
4:2-5 106
4:16-24 108
4:25 109
4:26 109
5:1 180
5:3-5 102
5:3-29 130
5:6 109
5:18, 21-24 110
5:28, 29 115
6:1-3 113
6:3 125
6:4 115, 118
6:9, 10 119
7:6 130
7:6, 15 122
7:11, 24 210
8:1 96
8:3, 4 123, 210
8:13-16 124
8:20, 21 126
8:22 123, 124
9:1, 7 127
9:3-6 128
9:4, 5 66
9:12-17 129
9:18, 19 137
9:20-22 138
9:23 139
9:26, 27 138
Cap. 10 127
10:8-10, 128, 140
10:11, 12 142
10:22 138
10:32 128
11:1-4 143
11:5-9 145
11:10 127, 138
11:10-32 130
11:26, 32 147
12:1-3 148
12:1-7 130
12:4 147
14:18-20 151
15:2, 7, 8 27
17:1 28
18:9-14 103
18:19 154, 181
22:15 18 155
24:50, 51, 60 158
24:66, 67 158
25:21-23 160
25:27-34 161
26:1-6 161
27:27-29 163
Cap. 28 164
35:10, 11 168
35:29 185
37:35 311
Cap. 37-47 170
46:26-30 312
49:9, 10 171
49:10 203
49:28 171
EXODUL
3:13-15 26
3:14-16 173
5:2 174
6:2, 3 28
9:16 174
12:40-43 181
13:21, 22 261
15:1, 2 176
16:26, 30 176
17:14 178
19:4-6 177
20:2-5 31
20:4, 5 8
21:23, 24 220
24:12 182
25:18-22 44
31:17 62
31:18 31, 182
33:20 30
34:27 179
LEVITICUL
17:7 116
17:11 66
NUMERI
1:1 132
4:5 44
10:11, 12 132
12:16 132
13:1-30 132
13:16, 17 218
15:38 117
35:33 195
DEUTERONOMUL
4:15-19 32
6:4, 5 27
7:16, 25 32
8:3 171
18:15-19 194
29:29 35
30:19, 20 33
31:21 141
32:3, 4 35, 237
32:17 116
32:47 33
34:5, 6 42, 233
IOSUA
1:8 182
8:31-35 182
9:3-27 140
14:5-10 132
24:15 195
24:26 182
JUDECĂTORI
11:34-36 232
13:2-5 103
21:25 196
1 SAMUEL
1:11, 19, 20 103
8:7, 8 196
10:1 196
12:3, 5 196
13:13, 14 196
15:29 96
2 SAMUEL
5:14 202
7:1-16 200
8:17 183
20:25 183
1 REGI
4:29-25 201
6:1 200
6:1, 2 132
8:9-21 201
11:42 132
14:19, 29 182
17:21, 22 66
18:18 33
2 REGI
4:27 66
1 CRONICI
14:8 141
16:31, 33 199
28:9 77
29:23 199
29:29 182
2 CRONICI
11:15 116
Cap. 12-36 134
14:10 141
15:2 77
16:11 182
17:4 77
20:12 141
20:15 305
24:22 182
32:32 182
35:4 182
36:19-23 134
EZRA
1:1-6 134
4:3 182
7:1, 6, 10-12 133
7:11, 12,21 182
NEEMIA
1:1-3 214
2:1-8 214
IOV
1:6, 7 116
1:6-12 222
1:19 96
2:3-5 222
9:9 48
9:10 47
14:4 102
14:13 311
31:24-28 33
38:4-9 50
38:7 45
38:31, 32 48
Cap. 38-41 23
41:16 96
42:5, 6 24
PSALMII
2:1-6 303
2:1-7 199
2:7 224
8:3, 4 24
8:5 220
9:10 77
16:10 232, 235
18:10 43
19:1-6 24
24:1-4 285
33:6, 9 47
33:12 194
Cap. 45 311
45:16 311

50: 5 223
53: 1, 2 21
67: 6 316
78: 69 49
80: 1 43
82: 6 40
84: 11 32
85: 11, 12 316
88: 7 118
89: 6 118
90: 2 22
91: 4 72
94: 20, 21 304
94: 20-22 274
95: 7-11 49
96: 10-13 314
99: 1 43
104: 4 44
104: 4-6 50
104: 29 65
106: 37 116
110: 1 256
110: 1, 2 254
110: 4 151
111: 2, 3, 7, 8 35
111: 10 141
119: 160 38
146: 3, 4 95

PROVERBE

1: 7 22
2: 6 35
8: 22-31 36
10: 7 318
14: 27 22
15: 8, 9 289
16: 5 288
17: 15 288
22: 20, 21 19
23: 23, 19 324
27: 17 327
28: 9 289
29: 25 141
30: 19 73

ECLESIASTUL

1: 4, 5 49
3: 1 129
3: 19-21 95
4: 9-12 327
5: 8 33
12: 6, 7 95

ISAIA

6: 1-7 44
7: 14 215
8: 10 217
8: 12-14 299
9:6 40, 287
9: 6, 7 172, 314
13: 1, 11-13 252
14: 4, 12 252
14: 4, 12, 24, 27 147
14:4-14 207
14: 12 45
14: 12-14 74
24: 3-6 127
26: 20, 21 307
28: 16 238
28: 21 275
31: 6-9 310
32: 1, 2 310
40: 7, 8 186
40: 8 180
40: 15-17 250
40: 28, 22 62
42: 1 268
42: 1, 6, 7 272
42: 8 27
43: 10-12 272
45: 12, 18 250
45: 18 49
46:9 24
49: 9 272
53: 1-12 212
53: 12 221
54: 5, 13 36
55: 4-6 279
55: 8, 9 22
59: 4, 14, 15 17
62: 2 273
62: 10 279
65: 15 275
65: 17, 18 309
65: 20-25 316
66: 1 250
66: 22 309

IEREMIA

1: 4, 5 103
7: 18 31
10: 10 45
23: 5,6 218
23: 24 266
Cap. 25 306
25: 9 204
27: 6 204
31: 31-33 184
33: 16 218
36: 2,27 182
43: 10 204
44: 17-25 31
51: 34 90
51: 60 182

EZECHIEL

4: 6, 8 210
18: 4,20 65,66, 94
21: 25-27 202
21: 27 263
28: 11-15 73
28: 13, 14 44
28: 13-15 207
28: 19 323
37: 16 182
Cap. 38, 39 315
39: 7 316

DANIEL

Cap. 4 253
4: 1-3 205
4: 10-17 206
4: 17 212
4: 26 211
5: 28-31 134
7: 9, 10 46
8: 19 253
9: 2 183
9:25 225
9: 25, 26 214
9: 26, 27 241
10: 13, 21 42
10: 21 183
11: 27 253
11: 31 290
11: 40 253
11: 40-43 296
12: 1 43, 42
12: 4 324
12: 11 290

OSEA

13: 2 33

MICA

4: 2-5 315
5: 1 303

NAUM

1: 1 182

HABACUC

2: 2 182
2: 14 307
3: 2-16 307

TEFANIA

2: 2,3 287
3: 8 252

ZAHARIA

14: 3 205

MALEACHI

1: 2,3 161
3: 1 204
3: 6 67, 185
4: 6 127

MATEI

1: 1 209
1: 18-25 193
1: 20, 21 215
1: 21 219

1: 22, 23 215
4: 1-11 226
4: 3, 4 171
4: 17 227
5: 18 249
6: 1-18 11
6: 9, 10 227
7: 28,29 18
8: 21 316
10: 1-23 228
10: 5, 6 239
10: 22 246
10: 28 318
11: 11 311
12: 15-21 268
12: 24, 27, 28 116
12: 42 200
13: 24-30, 36, 43 248
15: 2-9 10
15: 24 239
15: 18 237
16: 19 239
17: 1-9 193
17: 9 312
17: 10-13 183
19: 28 287
20: 28 221
21: 23-46 229
22: 28-32 318
23: 33 313
23: 34-36 107
23: 38 290
24: 3 255
24: 3-14 84
24: 3, 21, 22 43
24: 7-9 265
24: 9 212
24: 9-13 269
24: 9, 14 238
24: 13 246
24: 14 271
24: 15, 16 291
24: 21, 22 299
24: 27 266
24: 29 256
24: 29, 30 258
24: 31 268
24: 33 252
24: 35 249
24: 36 253
24: 37 284
24: 38, 39 122
25: 31, 32 268, 304
25: 40 302
25: 46 332
26: 38 221
26: 63, 64 258
27: 57-66 233
28: 16, 17 236
28: 19, 20 186
28: 20 266

MARCU

7: 1-13 18
7: 24-30 266
12: 37 229
13: 3, 4 255
13: 14 291
13: 27 268
13: 32 253
16: 12 235

LUCA

1: 5-20 103
1: 5-37 215
1: 26-37 103
1: 35 216
2: 9-14 216
2: 14 280
3: 21, 22, 31 202
3: 21-23 223
3: 38 71
4: 16-21 227
4: 17 183
5: 18-24 223
7: 1-10 266
7: 37-50 223
8: 1 228
9: 1-6 228
9: 4-6 275
10: 1-16 228
10: 5-9 275
11: 2 250
11: 52 240
12: 32 240
13: 23, 29 316
16: 15 294
17: 20, 21 263
17: 24 266
17: 26-30 135, 299
20: 34-38 320
21: 20 300
21: 24 210
21: 25, 26 281
21: 26 256
21: 31 252
21: 34-36 286
22: 28-30 230, 240
23: 43 316
23: 46 96, 232
24: 36-43 235
24: 46-48 240

IOAN

1: 1-3 38, 40
1: 3 41
1: 11-13 110
1: 12, 13 104
1: 14 41, 217
1: 18 30, 41
1: 29, 36 175
1: 40, 41 227
1: 41 199
3: 3, 5 245
3: 6 233
3: 13 30, 95, 312
3: 16 156
4: 23, 24 30
4: 46-54 266
5: 26 37, 219
5: 27-29 317
5: 28, 29 313
6: 40 237
7: 16, 17 18
7: 26, 37, 40, 41 12
7: 32, 45-49 13
8: 24-59 16
8: 28, 29 13
8: 43, 45, 47 18
8: 44 75, 229
8: 56 167
10: 16 283
10: 30 43
10: 34-36 40
12: 31 251
14: 2, 3 258
14: 9 230
14: 17, 26 182
14: 19 280
14: 24 18
14: 28 229
14: 30 251
16: 11 251
17: 3 17
17: 5 234
17: 16-26 231
17: 17 18
18: 36 251
18: 37 225
19: 6, 15 231
19: 11 302
20: 17 31
20: 19-30 235
20: 23 224
20: 28-31 235
21: 4, 12 236

FAPTE

1: 1-9 237
1: 7, 8 240
1: 8 186, 241
1: 11 259

2: 1-11 186
2: 21 240
2: 24 237
2: 27-31 233
2: 34 312
2: 34-36 240
2: 41, 46, 47 241
2: 46 275
3: 20-23 194
4: 8-12 238
4: 19, 20 275
4: 24-28 199
5: 29 275
5: 39 302
5: 42 275
6: 1 186
7: 2-4 148
7: 37, 38 238
7: 45 194, 218
7: 48-50 30
8: 26-39 186
9: 7 259
10: 1-43 242
10: 36-38 225
10: 44-48 243
12: 9 312
13: 19-22 132
14: 27 243
15: 7-14 243
15: 21 183
17: 24-30 30
17: 26, 27 137
17: 29 29
20: 20, 21, 27 275
20: 28 219
20: 29-31 247
24: 15 319
26: 5 77

ROMANI

1: 20 29
1: 31, 32 246
2: 6, 7 246
4: 16, 17 149
4: 17-21 103
4: 17-22 153
4: 24, 25 245
5: 1, 9, 12, 16 245
5: 12 79, 102
6: 3, 4 245
6: 5 234
6: 23 33, 67, 220
8:1, 33 245
8: 16-18, 28-30 246
8: 21,22 325
9: 10-13 161
9: 11 163
9: 14-16 310
10: 6, 7 307
10: 11-17 240
11:29 310
12: 4, 5 243
Cap. 13 273
13: 1 47, 269, 273
15: 4 179
16: 20 86

I CORINTENI

1: 9 245
2: 13 327
4: 8-20 290
10: 11 179
10: 18 238
11: 3 45, 158
12: 12, 13 245
12: 12, 13, 18, 27 244
14: 33 23
15: 20 236
15: 21, 22 102
15: 25-27 321
15: 28 45
15: 42-54 246
15: 44, 52-54 243
15: 47 94
15: 50 233
15: 51, 52 267
16: 9 243

2 CORINTENI

1: 21 245
3: 6-15 184
3: 17 259
4: 4 203
5: 16, 17 244
5: 17 246
11: 3, 14 72
12: 1-4 112

GALATENI

2: 4, 5 281
2: 9 238
3: 7, 8, 16 159
3: 17 131
3: 26-29 159
3: 27-29 243
4: 4, 5 129, 221
4: 16 281
4: 26, 28, 31 160
4: 28, 29 103, 153
5: 1 281
5: 13 274
5:15, 16 238

EFESENI

1: 22, 23 244
2: 2 287
3: 9 41
4: 14, 15 325
6: 4 316
6: 12-17 276

FILIPENI

2: 5-8 217
2: 6 87
3: 10, 14 246

COLOSENI

1: 15 238
1: 15-17 42
1: 18 236, 244, 312
2: 16, 17 173
2: 18 77
3: 1-4 247

1 TESALONICENI

2: 12 244
4: 15-17 268
4: 16 43
5: 1-4 302

2 TESALONICENI

2: 1-3 247
2: 14 245

1 TIMOTEI

1: 9, 10 69
2: 5, 6 220
2: 13, 14 79
3: 14-5: 13 190
3: 16 213
6: 16 22, 219

2 TIMOTEI

2: 11, 12 246
2: 15 20
2: 25, 26 325
3: 7 29
3: 15 327

TIT

3: 5-7 245

EVREI

1: 3 238
1: 7 44
2: 14 307
3: 15-19 49
4: 1-11 49
4: 8 194
6: 7, 8 93
6: 19, 20 152
7: 1-4 152
8: 5-13 184
8: 6-13 239
9: 27 63
9: 28 230
10: 1 173
10: 12, 13 237, 254
10: 16, 17 184
10: 38, 39 246
Cap. 11 111

11: 4 107
11: 5, 6 112
11: 6 21
11: 7 121
11: 8-10, 13-16 107
11: 32-34 196
11: 35 312
11: 39, 40 313
12: 1 109, 167, 195
12: 2 237
12: 29 252

IACOB

1: 18 245
1: 25 326
1: 26, 27 32, 76, 71
4: 4 325

1 PETRU

1: 2 269
1: 3 245
1: 25 180
2: 3-10 238
2: 4-9 200
2: 13 274
2: 21 246
3: 18, 19 234
3: 19, 20 125
3: 20, 21 285

2 PETRU

1: 3, 4 29
1: 4-11 246
1: 5-11 289
1: 13, 14 217
1: 15 185
1: 21 180
2: 1-3, 19 247
2: 3, 4 117
2: 5 124
3: 5 119
3: 5, 6 124
3: 6 250
3: 7, 8 319
3: 7, 10-12 249
3: 8 99
3: 10 307
3: 13 308
3: 15, 16 185

1 IOAN

1: 1 41
2: 18-23 247
2: 20, 27 245
3: 2 247
3: 8 75
3: 12 107
4: 13-5: 16 188
4: 16 33
5: 7, 8 247
5: 20 17

IUDA

6 (vers) 117
9 42, 193
14, 15 111

APOCALIPS

1: 3 185
1: 5 271, 312
1: 5, 18 236
1: 7 260
1: 11 ,19 185
2: 1, 8, 12, 18 185
2: 10 289
2: 17 273
3: 1, 7, 14 185
3: 14 42, 271
3: 21 289, 309
4: 11 23
5: 5 172
7: 4-8 160, 172, 239
7: 9-17 283
7: 15 282
11: 3-10 291
11: 15-18 199, 212
12: 1 87
12: 1-10 261
12: 3, 4 90, 126
12: 6, 14 210
12: 7-9 43
12: 7-13 256
12: 12 271
12: 13, 17 276
13:8 294
13: 14, 15 293
13: 15-17 297
14: 1 289
14: 1, 3 160, 239
14: 13 185
16: 13-16 303
16: 14-16 260
17: 1-5 297
17: 3, 10, 11 294
17: 8 295, 296
17: 11-14 301
17: 16, 17 306
18: 1-4 280
18: 20 313
19: 9 185
19: 11 271
19: 11-21 305
19: 19-21 306
20: 1-3 307
20: 4, 6 289, 310
20: 7-10 322
20: 10 323
20: 11 309
20: 12-15 319
21: 1-5 308
21: 4 321
21: 5 185
21: 8 318
21: 14 238

INDEXUL SCRIPTURILOR CITATE

Numerii paginilor se referă la cele din secțiunea Întrebări pentru studiu

GENESA Pag.
1: 1 21
1: 7, 8 119
1: 14 62
1: 26-28 71, 81
1: 28 127, 287, 319
2: 5, 6 119, 120
2: 7 94
2: 18-25 71
2: 23-25 83
3: 14, 15 114, 207
3: 15 136, 146, 261, 306
3: 16 101
3: 17 101, 115, 126
3: 19 63
4: 6-8 106
4: 8, 10 66
4: 9-15 107
4: 16, 17 137
4: 17 104
5: 4 104
5: 7, 8 109
5: 29 93, 101
6: 1, 2, 4 125
6: 1-13, 18 284
6: 2, 4 216
6:5-7 117
6: 8 118
6: 9 140
6: 11 117
6: 13 92, 126
6: 13, 17 120
6: 14, 18-22 120
7: 1 127
7: 1, 5 140
7: 1, 5, 7-9 121
7: 4-10 235
7: 11, 23 124
7: 17-23 122
7: 22 95
7: 22, 23 250
7: 23 125
8: 1-12 123
8: 13, 14 124
8: 15-19 124, 250
8: 18-22 286
8: 20, 21 115
9: 1, 7 287
9: 1, 7, 28 137
9: 4-6, 9, 10 13-17 136
9: 5, 6 137
9: 19 127
10: 8-10 250
10: 15-19 139
10: 32 137
11: 4-6 293
12: 3 139
12: 14-20 149
13: 12, 13 149
14: 11-20 150
14: 22-24 149
15: 1 32
15: 6, 18 149
15: 13, 14 173
17: 5 148
17: 5, 15, 16 168
17: 15, 16 149
17: 17, 19 153
18: 10-12 153
18: 18 148
19: 12-14, 24, 25 299
19: 12-17, 29, 30 294
19: 17, 22, 26 299
20: 2-16 153
21: 1-3 153
22: 1-6 154
22: 7-9 154
22: 10-14 154
22: 11 44
22: 18 139
24:1-32 157
24: 33-65 158
25: 8 165
26: 3-5 155
26: 4 158
26: 24 148
26: 34, 35 163
27: 1-29 161
27: 30-41 163
28: 1-5 163
28: 6-9 163
28: 20, 21 165
29: 18, 20, 27, 28 214
31: 41 164
32: 22-30 164
35: 1-7, 15 163
35: 6-20, 27, 28 165
35: 11 27
36: 6-9, 15, 31, 40 166
37: 3-11, 18-20, 24, 28, 36 169
39: 7-23 169
40: 8 249
41: 14, 16, 25-32, 38-55 169
46: 26 96
47: 11, 12, 27 172
47: 28 171
48: 3, 4 27
49: 1-33 171

EXODUL

1: 5 96
1: 7 172
1: 8-14, 16 172
2: 1, 2 172
2: 3-22 172
2: 23-25 173
3: 1-13 173
3: 7, 8 168
3: 10-12 192
4: 27-31 174
6: 2-8 172
6: 3 27
6: 16, 18, 20 172
9: 16 89, 91, 116, 136, 207, 253
12: 3-13 174
12: 29-33 175
13: 21, 22 175
14: 21, 30 175
15: 2, 4, 6-13 313
16: 13-25 176
16: 35 131
17: 1-6 7
19: 4, 5 238
19: 8 177
19: 20 266
20: 1-17 177
20: 7 272
20: 11 49
20: 12 138
20: 13 128, 137
23: 20 44
23: 24, 33 194
23: 33 31, 149
24: 3-8 177
24: 4 179
24: 8 174
24: 16 260
25: 8 177
28: 1, 41 177
31: 13-17 176
32: 1-8, 19, 26-28 178
32: 30 178

34: 12-15 31
34: 29-35 178
40: 12-18, 31-33 178
LEVITICUL
7: 27 94
16: 29, 30 177
18: 23-25 118
19: 19 113
23: 36 7
23: 39-43 7
25: 10 274
26: 1 30, 292
NUMERII
10: 11, 12 194
13: 1-3, 5, 8 194
23: 19 83, 96
29: 35 7
30: 13-15 79
31: 23 59, 63
35: 9-12 304
DEUTERONOMUL
2: 25 276
4: 2 57
4: 9 154
4: 29-31 278
6: 6, 7 154
7: 1-3 163
7: 2 137, 194
7: 2, 16, 25 193
7: 6-8 238
7: 7 276
7: 9 146
7: 16, 25 75
8: 2 131, 193
10: 17 243
11: 19, 21 154
11: 26-28 93
11: 26, 28 101
12: 23 66
16: 13-16 7
17: 18-20 179
18: 15 214
18: 21, 22 255
18: 22 102
20: 1-4 305
20: 1-4, 7 317
22: 5, 9-11 118
25: 17-19 179
26: 5 172
26: 16 8
27: 16 139
28: 2, 15 148
28: 4, 11 81
28: 13 168
28: 15, 16 93
29: 5 193
29: 29 48
30: 15, 19 280
30: 15-20 68
31: 14, 15, 23 193
31: 16 311
31: 19, 22, 24-26 179
32: 4 22, 60, 72
32: 4, 5 102
32: 35 107
32: 39 91
32: 41-43 307
32: 46 154
33: 27 304
34: 5, 6 112, 193
34: 9 193
IOSUA
1: 1, 2, 5, 17 193
6: 1-5, 12-20 305
6: 2, 20, 27 194
8: 18, 26 194
9: 23 139
10: 8-14 305
10: 10 198
10: 10-15 194
11: 15 194
13: 1-3, 7 194
14: 1, 5-7, 10 194
20: 1-3 304
23: 9-11 276
23: 13 31
24: 15 33, 280
JUDECĂTORI
2: 3 140
2: 7 194
2: 16-19 195
3: 1-7 195
3: 9, 15 195
4: 13-16 305
4: 21, 22 282
5: 20 44
5: 24-27 282
7: 15-22 305
16: 30 94
1 SAMUEL
1: 10 65
4: 10, 11 199
6: 1, 2 199
6: 15, 19 43
7: 1, 2 189
8: 5, 6 196
9: 27 196
11: 15 196
12: 9-11 195
12: 12 196
12: 22 243
15: 1-3 137
15: 11, 22, 26 196
16: 1-13 196
17: 38-51 196
17: 47 305
18: 10, 11, 29 197
20: 6 216
28: 6-8 197
28: 6-19 80
31: 1-6 197
31: 6 317
2 SAMUEL
1: 9 65
1: 25-27 317
2: 1, 4 197
5: 1-5 197
5: 6-9 197
5: 17-25 198, 303
5: 24 84
6: 12-15 199
7: 12 311
7: 23, 24 233
12: 9, 13 197
19: 43 201
22: 2, 3 237
23: 2 49, 181
24: 1, 10, 14 197
1 REGI
2: 2 95
5: 2-5 199
6: 1 265
8: 2 7
8: 6, 7 43
8: 41-43 201
9: 20, 21 139
10: 1, 24 201
11: 30, 31 201
12: 16, 17 201
13: 2 103
18: 24, 39 29
22: 19-21 44
2 REGI
4: 32-37 317
8: 1-6 317
10: 15, 16 282
10: 15-28 294
17: 6, 20-23 201
17: 7-12 195
17: 35, 36 80
19: 22 75
22: 1, 2 103
24: 1, 6, 10-17 204
25: 1-10 204
1 CRONICI
1: 4 137
1: 4, 5, 8, 17, 24 127
1: 10 140

1: 17, 24 137
1: 24-27 147
5: 2 171
10: 13, 14 197
13: 5-8, 13, 14 199
14: 11-16 198
16: 29, 30 126
28: 3 199
28: 4 171
28: 18 43
29: 23 168, 209
2 CRONICI
2: 6 20
3: 1, 2 200, 265
7: 1-3, 8 201
12: 13 134
13: 2 134
16: 13 134
19: 7 243
20:16-25 305
20: 23 305
20: 31 134
21: 20 134
22: 2, 12 134
24: 1 134
25: 1 134
26: 3 134
27: 1 134
28: 1 134
29: 1 134
33: 1, 21 134
34: 1 134
36: 2, 5, 9, 11 134
36: 11-13, 17 202
36: 15-20 270
36: 18-21 273
36: 19-21 203
NEEMIA
8: 1-3 182
8: 8 57
8: 14-17 7
8: 18 7
9: 7, 8 147, 149
9: 21 131
IOV
1: 6-12 136, 174
2: 1-7 174
12: 8-10 58
12: 10 95
14: 1, 2 103
14: 4 91
14: 5 93
14: 13 318
14: 22 65
17: 1 95
21: 7-9 250
21: 23-26, 33 94
23: 13, 14 146
26: 7 47
27: 3 95
31: 33 79
32: 21, 22 294
36: 6 100
36: 32 54
38: 4-7 22
38: 7 118
38: 8-11 119
38: 10, 11, 30-33 51
38: 19, 24 53
38: 27 55
38: 29, 30 51
38: 33 48
PSALMI
1: 4-6 127
1: 5 97
2: 1-4 296
2: 1-12 211
2: 6 289
2: 6-9 254
2: 6, 9 89
2: 6-12 309
2: 7-9 315
2: 8, 9 42
5: 4 97
6: 5 94
8: 3, 4 249
8: 4, 5 115
8: 7 59
8: 7, 8 57
9: 9 304
9: 11, 12 107
9: 16 23
9: 17 250
10: 4 21
10: 4, 8 106
11: 4 91
14: 1 21, 34
14: 1-3 117
14: 2, 3 101
14: 3 96
15: 1, 2 288
16: 8-11 232
18: 2 237
18: 32 61
19: 1 54
19: 1,2 47
19: 7 99
20: 7, 8 300
21: 4 96
21: 8-13 315
22: 1-8 211
22: 22-24 304
22: 27, 28 303
22: 29 66, 94
23: 1 74
24: 1, 2 52
25: 9, 14 19
25: 10 128
25: 14 34, 112, 146
27: 4 34
27: 5 307
29: 2-4, 10 136
32: 7 111
33: 6 41
33: 16, 17 300
33: 19 94
33: 21 307
34: 7 299
34: 9 74
34: 12-14 170
35: 4, 26 144
36: 9 95, 324
37: 9 296
37: 9, 10 221
37: 23 110, 245
37: 28, 29 306
37: 38 97
40: 6-8 223
40: 10, 11 71
41: 12 111, 121
42: 1, 2 124
43: 3 17
43: 3, 4 71, 324
45: 6, 7 289
45: 16 157
46: 1-3 304
47: 7 86
48: 1, 2 288
49: 7 97, 229
49: 10, 14, 17 94
49: 11 259
49: 12 64
49: 20 95
50: 10 59
50: 20-23 195
51: 5 92, 101, 104
52: 5 318
55: 17 54
56: 4 299
57: 1 307
58: 10 307
59: 5 100
59: 11 144
60: 4, 5 280
60: 7 171
62: 9 249
62: 11 60
65 5-8 23

68: 1-2 307
68: 4 27
68: 11 33
69: 7-9 20, 21 17
72: 1-7 315
72: 1-8 128
72: 4-8, 13, 14 201
72: 9 86
75: 1 23
75: 7 86
78: 4 154
78: 50 65
78: 69 249
79: 1-4 270
83: 2-8 296
83: 14, 15 250
83: 15-18 261
83: 18 27, 86, 116, 136
85: 3-6, 10-12 94
89: 6 44
89: 16-18 307
89: 27 41
89: 34-37 199
89: 48 165
90: 2 22
90: 3, 4 98
90: 4 319
90: 10 93
91: 1 27
91: 1-10 307
91: 4, 5 13
92: 1 23
92: 7 89
93: 1-5 23
94: 3-7, 20, 21 300
94: 21-23 107
94: 23 97
95: 3-6 23
95: 7-11 62
96: 4,5 31
96: 5 77
97: 4 266
97: 7 292
97: 9-12 23
97: 11 324
100: 3 29
102: 18 179
103: 14-16 94
103 19 326
103: 19-21 47
104: 1, 2 53
104: 5 124, 249
104: 5, 6 119
104: 5-25 48
104: 6-9 56
104: 12 54
104: 14 55
104: 14, 15, 24 61
104: 19 56
104: 24 23, 33
104: 24, 25 51
104: 27-29 97
104: 29 93
104: 30 47,91
105: 14 149
105: 16-22 169
105: 23 169
105: 26-35 174
106: 8 149, 243
106: 34-38 195
106: 39 125
107: 11 91
109: 29 144
110: 1 261
110: 1, 2 309
115: 16 60, 124 250 283
115: 17 94, 165
116: 8 94
118: 8, 9 299
118: 22 239
118: 22, 23 237
119: 45 168
119: 89 308
119: 90 250
119: 105 178
119: 105, 160 18
119: 133 245
125: 1 288
127: 3 81
128:1-6 317
132: 11 202
132: 13, 14 197
136:3, 4 47
136: 7-9 53
137: 1-6 273
138: 2 28, 99
144, 3, 4 249
145: 9, 10, 15, 16 81
145: 10 35
145: 11-13 326
145: 15, 16 61
145: 20 74, 318, 323
146: 1, 2 304
146: 3-5 170
146: 4 65, 93
147: 1 304
147: 2, 15 292
147: 4 44, 48
147: 11 43, 110
147: 18 38
148: 1, 2 47
148: 1-13 35
148: 3 44
148: 4-6 51
148: 12-14 304
150: 1 54
150: 6 127

PROVERBE

2:1-5 19
2: 6, 7 60
2: 7,8 180
2: 21 65
3: 13-18 324
3: 33 93
4: 18 324
6: 12-15 299
6: 20, 22 18
7: 2 326
8: 10, 11 324
8: 15 310
8: 22, 31 127
8: 27-29 119
8: 27-30 49
9: 10 19
10: 7 127, 306
10: 18 75
10: 30 306
11: 3 121
11: 7 95
12: 7 306
12: 28 93
13: 15 93
13: 20 326
14: 12 118, 290
15: 8, 9 105
15: 16 77
16: 18 72
16: 22 21
17: 11 91
17: 15 292
18: 13 19
20: 7 81, 121
21: 27 105, 288
21: 30 99
21: 30, 31 300
22: 5 93
22: 6 154, 316
27: 11 17
28:1 13
30: 4 95
30: 5, 6 245

ECLESIASTUL

1: 4 124, 126, 249
2: 22, 23 93
3: 1 241
3: 11 33
3: 14 22
3: 19 64

5: 9 61
5: 15-17 93
6: 12 93
7: 20 96
8: 6 129
8: 8 95
8: 11-13 116
8: 17 22
9: 5, 10 66, 94, 165

ISAIA

1: 16, 17 274
1: 19, 20 93, 285
2: 2, 3 315
2: 2-4 126, 283
2: 3 197
2: 4 315
5: 6 93
5: 7, 8 16
5: 13 14
5: 20, 21 292
6: 1-5 265
6: 3-5 23
8: 9-12 295
8: 14-16 239
8: 19 80
8: 20 19, 129
9: 6 151
9: 6, 7 214, 222
9: 16 34
11: 4-9 287, 315
11: 11, 12, 16 304
11: 11, 16 272
12: 2 27
14: 4-6 142
14: 4, 12 87
14: 7 127
14: 12-15 97
14: 12-17 309
14: 13, 14 81
14: 15 306
14: 24, 27 99
14: 27 241
24: 5 141
24: 5, 6 302
24: 17 296
25: 1 126
25: 8 67
26: 2-4 280
26: 4 27, 39
26: 17 92
28: 18-21 305
28: 21 198, 252
29: 13 247, 302
29: 13 14 14
29: 14 34
31: 1-3 300
32: 1 151, 167
32: 16-18 283
33: 7 298, 302
33: 22 140
34: 1-5 300
34: 1-8 152
34: 8 307
34: 16 19
37: 16 24, 43
38: 19 154
40: 3 263
40: 13, 14 22
40: 28 22
41: 8 161
41: 28, 22 31
42: 5 47, 72
42: 5-8 308
43: 8-10 281
44: 9-11 31
44: 24 48
45: 4 268
45: 7 53
45:11 34
45: 12, 18 22
45: 16 144
45: 18 60, 82 319
46: 9, 10 308
46: 9-11 161
46: 10 47
46: 11 62, 82
47: 1-5, 9, 11 298
47: 1, 7-10 297
47: 1, 12-14 143
47: 6 125
47: 11-15 302
48: 22 302
49: 16 283, 310
50: 4 18
51: 3 64
51: 4, 5 315
51: 7, 8, 16 299
52: 1 167
52: 1-7 263
52: 7, 8 199
52: 11-13 278
53: 3, 7, 9 17
53: 4-6, 8, 10 17
53: 12 94
54: 1-5 153
54: 1-13 86
54: 10 146
54: 13 159
55: 1-3 19
55: 4 225
55: 8, 9 308
55: 10, 11 82
55: 11 62, 99, 146, 308, 319
57: 1, 2 111
57: 15 22
58: 5 11
58: 7 138
60: 1, 2 271, 292
60: 2 16
60: 13 48
61: 1, 2 271
61: 2 285
63: 9 84
64: 1 266
64: 4 324
64: 6 101
64: 8 310
65: 8 9 268
65: 13, 14 170
65: 17 124
65: 20-25 287
65: 23 92
65: 25 86
66: 1 48
66: 7-9 261
66: 14-16 307
66: 15, 16 250
66: 22, 23 286
66: 23 32

IEREMIA

1: 17-19 275
2: 13, 21 16
4: 28 146
5: 22 55
6: 13 275
6: 14 302
7: 8-11 288
7: 31 66, 80
8: 9 16
8: 15 302
10: 1-6 31
10: 14, 15 34
12: 7 125
13: 23 139
14: 9 218
14: 13-15 297
15: 16 218, 272
16: 1-4 121
16: 19 242
16: 21 28
17: 5, 7, 8 299
17: 5, 8 170
19: 5 66
25: 6 30
25: 11, 12 203

25: 15-17, 26-38 252
25: 29, 31-38 300
25: 29, 34-38 305
26: 8-11 300
28: 9 255
31: 29, 30 321
31: 31-34 174, 238
31: 35 56
34: 8-16 296
34: 15, 16 324
35: 15 128
36: 23-32 180
39: 1, 2, 6-9 204
44: 22 93
48: 43, 44 296
51: 6-10 278
51: 8, 9 299
51: 37, 57 306
51: 42, 43, 47, 52 53 302
51: 45-50 280
51: 52, 53 305

EZECHIEL

1: 5 43
1: 28 128
3: 4, 17 272
3: 17-19 119
7: 2-7 256
7: 25 302
8: 16-18 32
10: 1-22 43
13: 10-16 295, 302
13: 19 94
14: 13-20 126
14: 14, 20 118
16: 26-34 295
16: 35-41 305
17: 15-21 300
18 20 321
20: 9 144
20: 12 176
21: 21 142
21: 25-27 89, 209, 253
21: 27 207
23: 4-9 295
28: 13 64
28: 13-15 81
28: 13-19 250
28: 14 85
28: 14, 15 116
28: 16 91
28: 16-19 97
29: 3, 9 85
31: 8-10 18 73
31: 8-14 206
33: 7 272, 294
33: 7-9 119
33: 28, 29 299
34: 4-6, 11, 12 269
34: 11-13 283
35: 13, 14 308
36: 20-23 109
36: 22 149
36: 22, 23 28
36: 26-28 274
36: 35 64
37: 1-14 291
37: 5, 9 95
38: 8 184
38: 22, 22 261
39: 12-16 125
43: 7, 8 292
47: 22 82
47: 22, 23 317

DANIEL

1: 1-6 204
1: 20 205
2: 27, 28 205
2: 32, 37-39 125
2: 34, 35, 44, 45 237
2: 35, 44, 45 315
3: 1, 4-7, 15 297
4: 4-9 205
4: 16, 23, 25, 32 253
4: 18-26 206
4: 27-37 206
4: 35 47
4: 36, 37 209
6: 22 44
7: 10 319
7: 13 260
7: 18 310
8: 14, 26 54
9: 1, 2 203
9: 4 146
9: 25 42
9: 27 263
11: 27-35 129
11: 31 299
11: 32-34, 41, 44, 45 276
11: 36-39 142
11: 38, 39, 45 296
11: 40 184
11: 44 297
11: 44, 45 300
12: 4 184
12: 10 21
12: 13 311

OSEA

4: 6 16
6: 6 19
6: 7 79
12: 3-5 164

IOEL

1: 3 154
2: 28, 29 271
3: 16, 17 28

AMOS

3: 7 49, 171
5: 26 215

MICA

2: 12, 13 304
3: 5, 11 247, 275
3: 11 109
4: 1-4 283
4: 3-5 201
5: 2 216
5: 8 313
6: 8 110
7: 20 148

NAUM

1: 9 306
1: 15 263

HABACUC

1: 5 275
1: 13 91
2: 2, 3 179
2: 3 129
2: 18, 20 292
2:20 263
3: 11 250

TEFANIA

2: 1-3 121
2: 3 204, 306
3: 8 303

HAGAI

2: 6, 7, 21, 22 251

ZAHARIA

2: 10, 11 283
3: 1, 2 136
6: 13 151
13: 2-6 205
13: 7 269
14: 4, 5 294
14: 5, 16 286
14: 6, 7 224

MALEACHI

1: 11 149
2: 1-3 305
2: 10 26
3: 1 269
3: 6 23, 101
4: 2 32
4: 4-6 193
4: 6 249

MATEI

1: 16 214
1: 18-23 14
2: 1 214
2: 1-10 215
3: 5, 6, 13-15 9
3: 13-17 222
4: 1-10 223
4: 4 18, 179
4: 8, 9 101, 251
4: 17 226
4: 22 227
5: 1 9
5: 11, 12 111
5: 13 114
5: 14-16 326
5: 18, 19 180
6: 5, 6 30
6: 24 286
6: 33 227
7: 7 19
7: 15 247
7: 24-26 21
7: 26-29 325
8: 11 167, 310, 312
8: 28, 29 116
9: 3, 4 228
9: 17 228
9: 35 227
10: 7, 22 288
10: 25 14
10: 26-28 13
10: 27 265, 294
11: 11 193
12: 10-14 11
12: 24-28, 31 14
12: 38, 39 228
13: 1-3 9
13: 41-43 268
13: 44-46 231
13: 45, 46 228
14: 10-12 311
15: 1-9 228
15: 8, 9 302
15: 14 262
16: 1-4 252
16: 13-16 221
16: 27 319
18: 18 223
18: 19, 20 265
19: 28 82
20: 1-10 272
20: 15 310
20: 28 259
21: 1-16 229
21: 11 11
21:38, 45 228
21: 42 211
22: 31, 32 310, 312
22: 32 157
22: 36-38 26
Cap. 22 228
23: 2-6, 23-26 9
23: 8 243
23: 12 106
23: 14 11
23: 16, 17 262
23: 27-29 10
23: 29-36 15
23: 34-38 270
24: 3-7, 30, 35 89
24: 5, 24 105, 247
24: 8 254
24: 9 291
24: 14 285, 326
24: 14, 37 250
24: 15, 16 280
24: 15-20 299
24: 15-21 135
24: 21, 22 306
24: 22 292
24: 22, 24 268
24: 24 290
24: 32-35 294
24: 35 180
24: 36 129
24: 37 258
24: 38, 39, 43, 44 260
24: 45, 46 269
25: 31-46 84, 317
25: 33, 34 306
25: 34-40 328
25: 38, 39 284
25: 40 261
25: 41 97, 116, 250, 306, 323
26: 26-29 229
26: 27, 28 174
26: 28, 52-54 17
26: 31, 56 269
26: 55 9
27: 2 8
27: 25 66
27: 28, 29 294
27: 28-35 17
27: 36-50 231
28: 1-4, 11-15 233
28: 9 234
28: 16-18 233
28: 18 265

MARCU

1: 16-20 228
2: 6, 7 223
3: 29 100
7: 3-13 75
9: 31 96
12: 29 24
12: 37 11
13: 8 255
13: 8-10 271
13: 9 291
13: 10 235, 288
14: 22-25 229
14: 23, 24 174
15: 27-30 220
15: 32 222

LUCA

1: 11-13, 18, 19 234
1: 26-29 216
1: 31-33 189
1: 35 14
1: 70-74 157
1: 73, 74 155
2: 1-8 215
2: 4, 15-20 216
2: 10, 11 134
2: 10-14 316
2: 14 204
2: 21 215
3: 1 8
3: 21-23 200, 215, 225
3: 23-36 139
4: 1, 13, 14 225
4: 16-22 13
8: 1 9
10: 18 73, 235, 261
12: 1 11
12: 2, 3 294
12: 31, 32 268
12: 32 283
12: 42, 43 269
13: 1-3 8
13: 28 310
16: 8 320
16: 14 11
16: 15 10, 129
17: 26 230
17: 26, 27 114
17: 31, 32 299
18: 7, 8 107
18: 9-12 11
19: 33-48 229
19: 41-44 270
19: 41, 45, 46 200
19: 41, 45-48 263
20: 1-8 13
20: 27-34 320

20: 37, 38 25, 312
21: 21 294
21: 24 203, 253
21: 26, 27 16
21: 27 260
21: 27-31 211
21: 28 252
21: 34-36 253
21: 38 11
22: 37 220
23: 2 222
23: 4-23 231
23: 43 112
24: 1-3 233
24: 12, 36-40 234
24: 13-31 235
24: 19 39
24: 19-31 11
24: 27 179
24: 44-46 183

IOAN

1: 1-3 47
1: 11, 12 239
1: 18 36
1: 29, 35-39 227
1: 29, 36 106
1: 41 214
1: 45 179
1: 46 9
3: 3, 5 29
3: 3, 5, 27-29 311
3: 13 165, 236
3: 13-15 193
3: 16 33, 36, 320
3: 21 275
3: 29 168
3: 34 37
3: 35 36
3: 36 155, 325
4: 19-25 222
4: 23, 24 33, 106
4: 24 9, 275
4: 25, 26 214
5: 16, 39, 46, 47 174
5: 17 43, 60, 62
5: 27 128
5: 28, 29 112
5: 39 18, 183
5: 39, 46 178
5: 46, 47 182
6: 14 11
6: 45 159
6: 57 37
6: 63, 67, 68 17
7: 28 9
7: 31 11
7: 37 7
7: 52 9
8: 23, 24 320
8: 28 221
8: 29 60
8: 32 68, 273
8: 32, 36 324
8: 34 325
8: 36 225
8: 38-43 228
8: 42 217
8: 44 85
8: 51, 52, 56 112
8: 59 43
9: 40, 41 13
10:17 154
10: 28-30 230
10: 36 216
11: 25, 26 15
11: 47, 48, 53 228
12: 12-15, 41 265
12: 19 11
12: 31 101, 306
12: 49, 50 37
13: 15, 17 326
14: 19 233
14: 30 207
15: 18 288
16: 21 91
17: 1 38
17: 3 19, 33
17: 4, 5 232
17: 5 42
17: 11, 14, 15, 17, 19 181
17: 17 57, 63, 132
17: 22 43
18: 1-13, 38-40 231
18: 36 207, 290
18: 36, 37 326
19: 40 234
20: 1-5 233
20: 5 234
20: 11-18 235
20: 17 36, 39
20: 59 216

FAPTE

1: 6 11
1: 6, 7 208
1: 6, 7, 9-11 212
1: 8 185
2: 1-14, 37-40 240
2: 16-18 324
2: 23 160
2: 25-31 233
2: 29-33 202
2: 29, 34 95, 311
2: 30 26
2: 32, 33 233
2: 34 193, 236
2: 34, 35 254
3: 15 42, 237
3: 20, 21 208, 258
3: 22, 23 273
3: 23 318
3: 25 143
3: 25, 26 239
4: 4, 13 12, 228
4: 26, 27 224
4: 27 228
5: 29 248, 273
5: 31 42, 224
7: 9 169
7: 9-11 169
7: 11-15 169
7: 17-30 172
7: 30-34 25
7: 30-35 173
7: 43 215
7: 48-50 30
7: 59 96
8: 32-35 220
9: 1-9 236
10: 10 112
10: 37, 38 222
10: 40-48 185
11: 5 112
13: 18, 19 194
13: 19, 20 131
13: 21 196
13: 22 196
13: 33 28
13: 36 95, 311
13: 40, 41 275
15: 6-11 242
16: 23-26 274
17: 11 18
17: 31 128
22: 7-9, 11 236
22: 17, 18 112
22: 27, 28 8
26: 12-16 236
26: 18 159
26: 23 236
28: 1-6 77
28: 16, 17, 30, 31 274
28: 28 242

ROMANI

1: 1, 2 184
1: 17 149

1: 20 35
1: 25 140
1: 31, 32 128
2: 7 37
2: 10 242
2: 11 243
3: 9, 10, 23 104
4: 3 149
4: 13, 20 147
4: 17 148
4: 23, 24 179
5: 8-10 218
5: 11, 12, 21 219
5: 12 93, 104
5: 14 100
5: 18 96
5: 18-21 321
6: 5 237
6: 9 233
6: 9, 10 219
6: 10 259
6: 16 74, 101, 325
6: 18-22 325
6: 23 93, 96
7: 24 103
8: 1, 5, 8, 14-16 104
8: 3, 11 217
8: 14-17 159
8: 15 84
8: 16-18 289
8: 28-30 160
8: 31 299
8: 31, 32 217
8: 32 154
9: 17 174
9: 17, 18 89
9: 20, 21 22, 310
9: 27, 33 239
10: 2, 3 109
11: 5 239
11: 33, 34 22
12: 19 107
13: 1-4 23
13: 10-14 285
13: 11, 12 257
14: 4 138
15: 4 145, 149, 170, 178
16: 20 114, 146, 207, 306

1 CORINTENI

1: 7 258
1: 30 35
2: 6, 7, 10 34
2: 9 22, 324
2: 14 34
3: 16 244
4: 2 61
4: 13 288
6: 20 220, 281
7: 22, 23 281
8: 4 24
8: 5, 6 25, 40
9: 16 275
10: 1, 2, 11 285
10: 11 145, 149, 170, 178
10: 14 30
11: 1 245
11: 3 79
11: 7 63
12: 12-14 158
15: 3, 4 219
15: 20, 23 312
15: 21, 22 219
15: 22 320
15: 24-28 320
15: 25, 26 112
15: 25-28 222
15: 26 67
15: 42-44, 49, 50 267
15: 45 94, 96
15: 45, 47 63
15: 50 20, 259
15: 54-57 237

2 CORINTENI

3: 7, 13 178
4: 4 101, 207, 251, 294
5: 7 166
5: 16, 17 224, 238
5: 19 217
6: 14-17 248
8: 9 217, 259
10: 4, 5 273
11: 3 104

GALATENI

1: 4 253
1: 13, 14 9
3: 7-9, 26-29 155
3: 19 68
4: 4 218
4: 5, 7 159
4: 22, 23, 26-28, 31 149
4: 23, 29 103
4: 26, 27 86
4: 26-28 153
4: 28 155
5: 1 14, 225, 274
5: 1, 13 324
6: 11 186

EFESENI

1: 5, 11 160
1: 9 28
1: 10, 11 268
1: 19, 20 233
1: 21, 22 259
2: 1, 5 99
2: 2, 3, 5 103
2: 13, 14 139
3: 6 139
3: 11 28, 146
4: 3-6 230
4: 4-6 26
5: 15, 16 285
5: 15, 23, 27, 30, 32 244
5: 22-24 79
6: 4 154
6: 12 101, 116, 125, 250

FILIPENI

2: 9-11 222, 224
3: 10, 11 233
3: 20 258
3: 20, 21 259
4: 7 325

COLOSENI

1: 15-18 47
1: 16 63
1: 18 224
1: 23 326
2: 2, 3 35
2: 8 18
2: 14, 15 231
3: 1-4 267
3: 11 243
3: 12 268
4: 5, 6 244
4: 16 184

1 TESALONICENI

1: 10 258
4: 13-16 246
4: 16 233, 304
4: 16, 17 313
5: 1-3 252
5: 3 135, 260
5: 4 262
5: 4-8 253
5: 14 119
5: 27 184

2 TESALONICENI

1: 6-9 251
1: 7-9 135
1: 7-10 84
2: 1 257, 268
3: 14 184

2: 17 186
1 TIMOTEI
1: 17 30
2: 5 24
2: 13 68
2: 14 92, 104
4: 1-3 16
4: 1-7 247
4: 16 326
5: 6 99
6: 6-10 77
6: 12 231
6: 13 225
6: 15, 16 65, 97
6: 16 320
6: 20 129
6: 20, 21 247
2 TIMOTEI
1: 7 48, 84
1: 8-12 246
1: 9, 10 225
2: 11, 12 239
2: 12 233
2: 13 22
2: 15 326
2: 24-26 231
3: 1-5 16
3: 1-13 258
3: 5 247
3: 15, 16 145
3: 15-17 13, 182, 184
3: 16, 17 173
TIT
1: 2 22
1: 11 275
1: 16 238
3: 1 273
3: 3 325
FILIMON
19 186
EVREI
1: 2, 3 155
1: 8, 9 39
1: 10 41
1: 14 163
2: 6, 7 44
2: 7, 9, 14 217
2: 9 221
2: 14 83, 97, 259
2: 16-18 222
3: 1-6 193
3: 14 246
3: 15-19 62
4: 1-11 62
4: 14, 15 222
5: 3-5 223
5: 5 40
5: 5-10 155
5: 6, 10 151
5: 7, 8 36
5: 8, 9 221
6: 4-6 100
6: 11, 12 246
6: 13, 14 157
6: 17, 18 83, 146
6: 18 22
7: 6, 9, 10 151
7: 10 96
7: 25 14
9: 12, 14 220
9: 18-20 177
9: 22 106
9: 26, 28 225
10: 5-12 223
10: 12, 13 289
10: 25 253, 326
10: 26 96
10: 30 107
10: 31 322
10: 38, 39 166
11: 1 106
11: 1, 2, 13-16 317
11: 6, 8, 9 147
11: 8, 9 161
11: 10 112
11: 11, 12 153
11: 13 112, 311
11: 13, 16 310
11: 17-19 154
11: 21 171
11: 23-27 172
11: 28 174
11: 29 175
11: 30, 31 194
11: 32 281
12: 1 281
12: 16 161
12: 22, 23 304
12: 22-24 199
12: 23 238
12: 24 107
12: 29 322
IACOB
1: 13-15 85
1: 14, 15 92
1: 15 65
1: 18 23, 238, 313
2: 23, 26 149
2: 26 95
3: 9 63
3: 16, 17 23
4: 6 106
1 PETRU
1: 2 160
1: 3 39
1: 7 91
1: 7-9 187
1: 10-12 179
1: 18 18
1: 18, 19 218, 227
1: 23 104, 180
1: 25 308
2: 6-8, 19-25 211
2: 9 238, 268
2: 9, 16 162
2: 13, 14, 17 273
2: 16 274
2: 21-24 223
3: 22 268
4: 7 253, 257
4: 19 96
5: 1 239
5: 8 250
5: 8, 9 276
2 PETRU
1: 16 239
1: 17 217
1: 20 249
1: 20, 21 179
1: 21 157
2: 1-3 248
2: 5 125, 136, 270
2: 9 116, 121
2: 9, 10 111
2: 12 64
2: 18, 19 141
2: 19 14, 74
2: 20, 22 322
3:1-4 185
3: 6 126, 136
3: 7, 8 49
3: 10 260
3: 10-13 135
3: 12-14 124
3: 13, 14 110
3: 16 104
1 IOAN
1: 3 230
1: 4, 5 185
2: 15 166
2: 15-17 325
2: 21 71
2: 22 290
3: 1-3 159
3: 2 29
3: 8 35

3: 8-10 13
3: 12 102
3: 15 106
3: 18 33
4: 1-3 218
4: 2, 3 41
4: 8 33
4: 9 151
4: 10 68
4: 14 217
4: 16 60
5: 4, 18 104
5: 21 30
2 IOAN
7 41, 218
IUDA
3 185
11 102
14, 15 114
APOCALIPS
1: 5 224
1: 5, 6 310
1: 18 37, 321
2: 26-28 42
2: 28 44
3: 7, 8 241
3: 14 278
3: 17 16
4: 11 47
5: 9 96
5: 9, 10 310
5: 11-14 45
6: 1-10 255
7: 9, 10, 14, 17 310
7: 9-17 306
9: 20, 21 302
10: 6 22
10: 11 271
11: 3-10 270
11: 11, 12 272, 291
11: 15 261
11: 17, 18 254, 288
11: 17-19 324
11: 19 263
12: 1, 7-9 278
12: 5 89
12: 7 304
12: 7-9 309
12: 9 72
12: 9-12 87
12: 12, 13, 17 89
12: 13, 17 86
13: 3, 4 292
13: 6, 7, 15 300
13:8, 14-17 299
13: 14, 15 293
13: 15-17 324
14: 1-3 199
14: 3, 4 310
14: 4 278
14: 6-8 271
14: 8 280
14: 13 267
14: 14-20 248
15: 2-4 276
15: 3 33
15: 4 33
16: 3 57
17: 1-5 248
17: 1-5, 14 97
17: 1-6, 18 280
17: 4, 5 16
17: 4, 5, 18 143
17: 6 300
17: 12 296
17: 13 297
18: 1, 2 266
18: 7 293
18: 8, 9 292, 305
18: 9, 10, 15 306
19: 7 153
19: 11, 14 278
19: 13 37
19: 13, 14 304
19: 20, 21 294
20: 1-3 225, 309
20: 4 276
20: 4-6 267
20: 4, 6 49
20: 14 321
21: 1 112
21: 1, 4 127
21: 2, 3 250
21: 2-4 201
21: 2, 10, 27 263
21: 2, 9, 10 86
21: 3-5 67
21: 4-6 112
21: 9 153
21: 10, 23, 24 309
21: 14 242
22: 16 44
22: 17 326

Tip. „IMPRIMERIA BUCUREŞTI" Str. Cobălcescu, 29 - Tel. 5.61.45 - Bucureşti

400

Biroul principal şi adresa oficială a lui

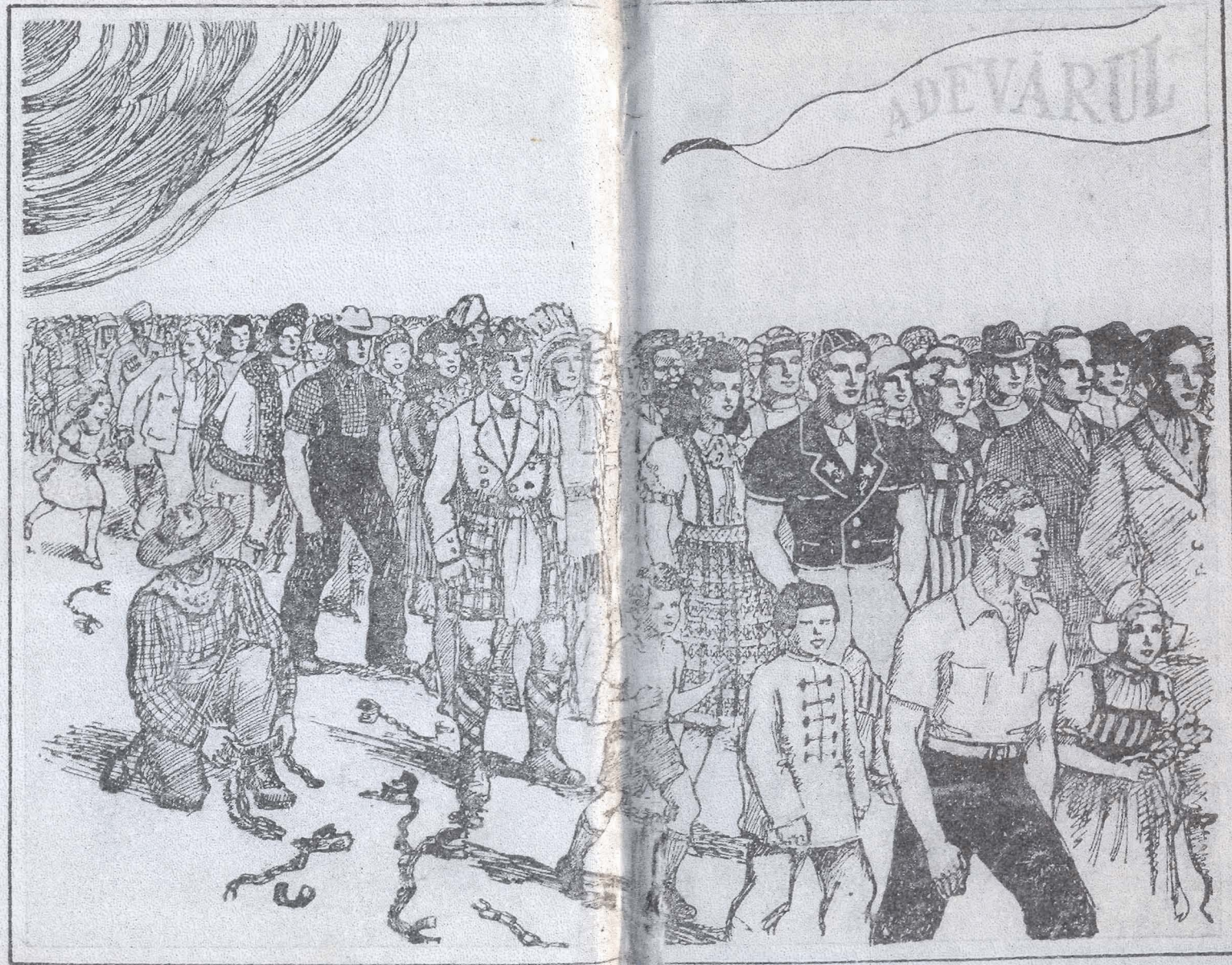
WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, WATCHTOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, INC., INTERNATIONAL BIBLE STUDENTS ASSOCIATION

este

124 Columbia Heights, Brooklyn 2, N. Y., U.S.A.

Adresele tipografiilor şi editurilor:

Africa de Sud,	623 Boston House,	Cape Town
Africa de West,	71 Broad St.,	Lagos, Nigeria
America (U.S.),	117 Adam St.,	Brooklyn 1, N. Y.
Anglia,	34 Craven Terrace,	London, W. 2
Argentina,	Calle Honduras 5646-48,	Buenos Aires
Australia,	7 Beresford Road.	Strathfield, N. S. W.
Austria,	Florianigasse 58/17,	Viena VIII/65
Belgia,	28 Ave. Gen. Eisenhower,	Schaerbeek-Brussels
Bolivia,	Lista de Coreos,	La Paz
Brazilia,	Rua Licinio Cardoso 330,	Rio de Janeiro
Britsh Honduras,	Box 257,	Belize
Br. W. Indies,	21 Taylor St.,	Port of Spain, Trinidad
Burma,	G. P. O. Box 62,	Rangoon
Canada,	40 Irwin Ave.,	Toronto 5, Ontario
Cehoslovacia,	Postovni Urad 65, Prihradka Cis. 15	Praha
Chili,	Avenida Lyon 3004,	Santiago
China,	Post Box 1903,	Shanghai
Colombia,	Avenida 32, Nr. 18-24,	Bogota
Costa Rica,	Apartado 2043,	San José
Cuba,	C y 32, La Sierra Marianao,	Habana
Danemarca,	Sondre Fasanvej 54,	Copenhaga - Valby
El Salvador,	Apartado 401,	San Salvador
Elveţia,	Ailmendstrasse 39,	Berna
Finlanda,	Vainamoinenkatu 27,	Helsinki
Franţa,	27 Rue des Epinettes,	Paris 17
Germania,	Wachtturmstrasse 17/19.	Magdeburg
Germania,	Roderstrasse 7,	Wiesbaden
Grecia,	16 Tenedou St.,	Atena
Guatemala	16a Calle Poriente Nr. 5A,	Guatemala
Guiana Britanică,	5 Croal Street,	Georgetown, Demarara
Haiti,	Post Box B-185,	Port-au-Prince
Hawaii,	1228 Pensacola St.,	Honolulu 34
Honduras,	Apartado 147,	Tegucigalpa
India,	167 Love Lane,	Bombay 27
Insulele Filipine,	2621 Int. 2 Herran,	Santa Ana, Manila
Italia,	Via F. Veghezio 20,	Milan
Jamaica,	151 King St.,	Kingston
Jugoslavia,	Koprivnicka ul 11,	Gajevo (Zagreb)
Luxenburg,	59 Rue de Steinsel,	Bereidange
Mexico,	Calzada Melchor Ocampo 71,	Mexico, D. F.
Newfoundland,	Post Box 521,	St. John's
Noua Zeelandă,	G. P. O. Box 30,	Wellington, S. 1
Nicaragua,	Apartado 183,	Managua
Norvegia,	Inkognitogaten 28 b.,	Oslo
Olanda,	Koningslaan 1,	Amsterdam - Z.
Panama,	Box 274,	Ancon, C. Z.
Paraguay,	Mariscal Lopez 1201,	Asunción
Polonia,	Ul Rzgowska 24,	Lodz 7
Puerto Rico,	49 Luis Ave.,	Santurce
Republica Domin.,	Apartado 998,	Ciudad Trujillo
România,	Str. Basarabia Nr 38,	Bucureşti 2
Siam,	Box 67,	Bangkok
Suedia,	Luntmakaregatan 94,	Stockholm
Surilam,	50 Zwartenhovenburgstraat,	Paramaribo
Ungaria,	Baross ucca 4.	Ujpest
Uruguay,	Joaquin de Salterain 1264,	Montevideo
Venezuela,	Gen. Del. Lista de Correcos,	Caracas

ADEVĂRUL